
ARTEMİS
"KARANLIK VE SÜRÜKLEYİCİ.
YÜREĞİNİZİ AĞZINIZA GETİRECEK
USTALIKTA BİR HİKÂYE ANLATICILIĞI..."
TAMORA PIERCE, YAZAR
KÂĞIT ve ATEŞ
@kaktusun
KAKTUSUN
TELEGRAM
BÜYÜK KÜTÜPHANE
RACHEL CAINE
MORGANVILLE VAMPİRLERİ'NİN YAZARI

tg. @kaktusun

RACHEL CAINE

KÂĞIT ve ATEŞ

İngilizceden Çeviren: Merve CAM

ARTEMİS YAYINLARI İSTANBUL

ARTEMIS

ABG/305
AB/606
AÇ/934
A/55

KÂĞIT VE ATEŞ
Rachel Caine
Orijinal Adı: *Paper and Fire*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Merve Cam
Editör: Yeliz Uslu
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmın Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Nisan 2018
ISBN: 978-605-304-346-1
Sertifika No: 10905

RACHEL CAINE LLC © 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

RACHEL CAINE

KÂĞIT ve ATEŞ

ARTEMİS YAYINLARI İSTANBUL

Âlimlere. Öğrencilere. Kütüphanecilere.
Bütün bunlar için her gün savaş verenlere.
Işığınız sönmesin.

EFEMERA

Artifex tarafından Yüce Arşivci'ye gizli mesaj yoluyla gönderilen rapordan bir bölüm:

Bize, çocuğu öldürmememizi söylediğinizde yumuşak kalpli davrandığınızı sanmıştım ancak çocuk şimdiden inanılmaz işe yarar biri çıktı. Dediğiniz gibi; parlak bir zekâ. Ödüllendirme amacıyla kitaplara ve sayfalara erişimini sağladığımızda, mühendislik üzerine yaptığı gözlemler oldukça sarsıcıydı. Geleneksel araçları kullanmakla cezalandırdıktan sonra ona tebeşir verdik ve odasının duvarlarını sıra dışı hesaplamalar ve diyagramlarla doldurmaya başladı. İncelemeniz için size bunları gönderiyorum.

Kendisine bir arkadaş gibi yaklaşmasını emrettiğim gardiyanlardan biriyle paylaştığı, hapishanedeki otomatın tamiri hakkında gözlemleri de var. Zeki çocuk. Onu sürekli izlemeseydik, otomatlardan birini kendi amacına hizmet edecek hâle dönüştürebilirdi.

Onun hayatta kalmasını istediğinizi biliyorum fakat geçen zamana rağmen görünüşte iş birlikçi olsa da içten içe inadını koruduğunu söylemeliyim. Böylesini ne zamandır

Yani mentörü Âlim Christopher 'Wolfe'dan bu yana hiç görmemiştim.

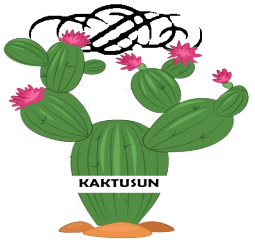
Öyle zeki ki onu tam anlamıyla kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Ölüm ise artık onun için büyük bir iyilik olur.

Yüce Arşivci'den gizli mesajla yanıt:

Her ne suretle olursa olsun çocuğu öldürmeyeceksin.

Onun için harika planlarım var.

BÖLÜM 1

Jess Brightwell her gün yatakhanesine gidip gelirken, Spartalı savaşçı heykelin önünden geçiyordu. Pürüzsüz ve ölümcül duran parlak bakır kaplamasına bakınca, ne kadar güzel tasarlandığı anlaşılıyordu. Her an saplamaya hazır tuttuğu mızrağıyla kaidesinin üzerinde hem dekoratif hem de davetsiz misafirlere karşı bir koruma olarak capcanlı dikiliyordu.

Buraya ait olanlara ise bir tehdit oluşturması gerekmiyordu.

Jess önünden geçerken, heykelin başlığının altındaki kuytu gözleri kırpışarak kızıla boyandı; Spartalı, Jess ilerledikçe başını çevirerek onu takip ediyordu. Jess kızıl gözlerin ateşini hissetmesine rağmen dönüp ona bakmadı. Heykelin o duruşunu bozup harekete geçmesi ve mızrağı Jess'e saplaması sadece bir an meselesiydi. Mızrağın saplanacağı yeri sırtında kırmızı bir hedef noktası gibi hissedebiliyor, hatta gıdıklanıyordu.

Şimdi olmaz! Jess ter içinde kalmıştı, göğsüne sıkı sıkıya bağlı deri, kaçakçı koşumun ve içinde saklı ince, orijinal kitabın tüm dehşetiyle farkındaydı. *Sakin. Sakin ol.* Tabii bu hiç de kolay değildi. Yalnızca otomat tehdidi yüzünden değil, içindeki öfkeden dolayı da. Yürüdükçe sırtındaki gıdıklanma hissi de alevleniyordu. Ani bir hareketlenme ve ardından mızrağın bedenini delip geçmesini bekledi... Ama bir adım, sonra iki adım daha ilerlemesine rağmen beklediği saldırı gelmedi.

Arkasına dönüp baktığında heykel her zamanki dinlenme pozisyonunu almış, görmeyen gözlerle dosdoğru karşısına bakıyordu. Zararsız görünüyordu. Ama değildi. Jess Brightwell, İskenderiye'nin Büyük Kütüphanesi'nde acıyı da şansı da yaşamıştı. Eğer arkadaşı Thomas Schreiber'ın yarısı kadar zeki olsaydı, bu şeyleri nasıl devre dışı bırakabileceğini de çoktan çözerdi.

Thomas'ı düşünme. Thomas öldü. Bunu aklından hiç çıkarma yoksa buradan asla kurtulamazsın.

Jess, Spartalı girişten başlayıp yatakhanesinin bulunduğu kompleksin daha geniş bir bölgesine açılan karanlık ve serin tünelde durdu. Onu izleyecek kimseler yoktu burada, tünelin her iki ucunda da başka gezginler görünmüyordu. Otomat, onu artık göremezdi. Burada, bu küçücük aralıkta, hislerini serbest bırakabilirdi.

İçindeki öfke kızıl bir hiddete dönüşmüş, tenini yakıyor ve kaslarını geriyordu. Gözlerine dolan yaşlar, öfkeden olduğu kadar kederden de kaynaklanıyordu. *Yalan söyle-*

din Artifex, diye düşündü. *Seni yalancı, acımasız, pislik herif.* Göğsüne sarılı koşumdaki kitap, geçen altı ay boyunca umut ettiği her şeyin kanıtıydı. Ama umut, dikenlerini ve jiletlerini savurup cesaretini baltalayan kesici, hain bir şeydi. Umut, korku kadar büyüktü.

Jess başını arkasındaki taşlara vurdu, tekrar tekrar ve *tekrar.* Ta ki öfkesini kontrol altına alana dek. Onu, irade zincirleriyle sarıp sarmalayarak derinlere gömdüğü kara kutunun içine güç bela geri koyduktan sonra gözyaşlarını sildi. Sabah olmuştu, ufuktaki alaca karanlığa bakılırsa henüz çok erkendi ve Jess'in pestili çıkmıştı. Koşumuna koyup kaçırdığı kitabı haftalardır kovalıyordu; yemeden içmeden kesilip hiç dinlenmemiş ve sonunda onu bulmuştu. Koskoca bir gece uykusunu bunun için feda etmişti. Yaklaşık sekiz saat önce Yunan bir sokak satıcısından alıp yediği döner dışında ağzına lokma koymamıştı. Geri kalan zamanı ise terk edilmiş bir binada gizlendikten sonra, kitabı, en ufak detayını aklına kazıyana dek, sayfa sayfa, üç kez okuyarak geçirmişti.

Jess kendini yorgun ve pasaklı hissediyordu, açlıktan da titriyordu ama yapması gerekenin farkındaydı.

Glain'e doğruyu söylemeliydi.

Ama bunu hiç istemiyordu, düşününce başını bir kez daha taşlara vurdu, bu sefer kendine karşı biraz daha nazikti. Olduğu yerde doğrulup nabzını yokladı, sıkıntı yoktu, tünelden çıkıp iç bahçeye yürüdü -otomat yoksa da sfenksler düzenli olarak etrafta dolaşıyordu. Neyse ki bu

sefer hiçbirine denk gelmedi. Sola dönüp kendi kışlasına doğru ilerledi.

Biraz ekmek ve bir sürahi suyu mideye indirmek için kısa bir mola verdikten sonra, sosyalleşme girişiminde bulunabilecek erken uyanan tiplerden kaçınarak koridorda ilerledi. Duş almayı ve deliksiz bir uyku çekmeyi her türlü muhabbetten daha çok istiyordu.

Ama her ikisi de olmadı. Kapının kilidini açıp içeri girdiğinde Glain Wathen'ı -arkadaşı, hayatta kalan dostu, sınıf arkadaşı, kıdemli subayı- küçük masasının yanında küstahça otururken buldu. Uzun boylu kız, epeyce kas yapmıştı. Jess, onu asla güzel bulmazdı ama kızın rahat, güven veren hâlleri -geçen aylarda zor toparladığı- onu bazı anlarda neredeyse güzel kılıyordu. Her şey bir kenara, kişiliğinin gücü bile yeterdi.

Galli kız, sakince okuduğu Beyaz Sayfa'yı Jess'in kapıyı çarpmasıyla kapatıp raftaki yerine bıraktı.

"Millet laf çıkaracak Glain," dedi Jess. Bunun için sinirlenmeye bile hâli kalmamıştı artık. Öğrendiği şeyi Glain'e söylemesi gerekiyordu, hatta ona söylemek için *yanıp tutuşuyordu* ama bir yandan da duygusal olarak kırılgan bir noktadaydı ve herkes bir yana, Glain'in, onu kontrolünü kaybetmiş hâlde görmesini istemiyordu. Dinlenmek ve Glain'le daha zinde bir şekilde yüzleşmek istiyordu. O zaman öfkeden kudurmaz ya da... Delirmezdi.

"Bir kız olarak yetişirken ilk öğrendiğin şey şudur: Sen ne yaparsan yap insanlar konuşur," dedi Glain. "Erkek ol-

mak büyük şans olmalı," diye ekledi acıklı bir ses tonuyla. Surat ifadesi de aynı etkiyi yaratıyordu. "Nerelerdeydin? Arama ekibi çağırmayı bile düşündüm desem?"

"Bundan daha iyisini yapabileceğini gayet iyi biliyorsun," dedi Jess. Glain gitmeye niyetli değilse de sıkıntı yoktu, Jess üniformasını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmak için hiç tereddüt etmedi. Wolfe'un dersleri boyunca, hayatta kalabilmek için çabaladıkları adaylık dönemlerinde birbirlerini her türlü hâlde görmüşlerdi zaten. Kaldı ki Baş Muhafızlar denilen yerde utanma diye bir şey yoktu.

Jess gerçekten de hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgun olmalıydı çünkü vücuduna sarılı koşumu Glain'in görmek üzere olduğunu fark ettiğinde, gömleğinin düğmelerinin yarısını çoktan açmıştı ve bu, onun henüz paylaşmaya hazır olmadığı sırrıydı. "Biraz mahremiyet?" dedi Jess. Glain kara kaşlarını dikerek ayağa kalkıp arkasını döndü. Jess gömleğini çıkarıp kitabı göğsüne bağlayan koşumun tokalarına uzanırken, gözlerini arkadaşından ayırmıyordu. "Uyumaya ihtiyacım var, sohbete değil."

"Çok yazık. Çünkü ilkine hiç sahip olamayacaksın," dedi Glain. "Yarım saat içinde talime çıkmamız gerekiyor. Ben de bu yüzden seni arıyordum. Sen gecenin karanlığına karıştıktan sonra emir geldi. Tam olarak *nereye* gitmiştin Jess?"

Jess. Demek ki şu anda askeri temelde görüşmüyorlardı, gerçi Jess öyle olduğunu düşünmemişti zaten. İç ge-

çirdi, koşumu hiç çözmeden sadece gömleğini değiştirdi. Düğmelerini ilikledikten sonra, "Dönebilirsin," dedi Glain'e. Glain ellerini arkasında kavuşturarak ona döndü ve aşırı manalı bakışlarını üzerine dikti.

"Eğer bu küçük yalanın sayesinde... Yani utanıyormuş gibi yaparak gömleğinin altına giydiğin o kaçakçılık ıvır zıvırını fark etmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi. "Aile işine geri mi döndün?"

Brightwell ailesinin kolları, Londra'daki kitap ticareti işiyle mutlak bir güce ve dünyanın dört bir yanındaki karaborsaya kadar uzanırdı. Jess bundan Glain'e hiç söz etmemişti ama nedense öğrenmesine de hiç şaşırmadı. Glain, kendine yakın olanların hayatıyla ilgili her şeyi öğrenmekten hoşlanırdı. Akıllıca bir yöntemdi. Jess de aynısını Glain için yapmıştı. Arkadaşı, Kütüphane'de yer almasını sağlamak için neredeyse iflas edecek duruma düşmüş, başarılı sayılabilecek bir tüccarın tek kızıydı. Altı erkek kardeşle bir arada büyümüştü. Her ne kadar aynı güçlü yapıda ve boyda olsalar da kardeşlerinin hiçbiri, askeri hayata ilgi duymamıştı. Glain tam da göründüğü gibi biriydi. Görünüşüne değil yeteneklerine önem veren, güçlü, becerikli ve sert bir kızdı.

"Eğer bir Brightwell'sen aile işinden asla kopamazsın," dedi Jess ve yatağına oturdu. Yatak örtüsü buruşmuştu, Jess uzanıp örtüye sarınmak istedi ama bunu yaptığı an uyuyakalacağını biliyordu. "Odama sadece hayatta olup olmadığımı öğrenmek için girmedin değil mi?"

"Evet." Glain yine keyifli ve son derece rahat bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Neymiş? Dediğin gibi, sadece yarım saatimiz var–"

"Artık daha da az kaldı," dedi Glain. "Muhabbet ederek süreyi harcadık. Gizli Arşiv hakkında ne biliyorsun?"

Soru, Jess'in buz kesilmesine neden oldu. Glain'in daha başka bir şey... Askeri bir soru sormasını bekliyordu. Jess'in yorgun beyninin maruz kaldığı yeni konuyu çözümlemesi zaman aldı. Sonunda, "Söylenti olduklarını," dedi.

"Gerçekten." Sözcük, küçümseyici bir havayla çıkmıştı ağzından, Glain arkasındaki duvara yaslandı. "Güvendiğim birinden aslında öyle olmadıklarını duydum desem peki?"

"Çocukken derslerde hep uyuyordun herhâlde." Jess çocukça bir şarkı tutturdu. "Büyük Kütüphane'nin Arşiv'inde, bütün kitaplar güvende..."

"Ne ateş ne de kılıç, ne sel ne de savaş, Arşiv'in mezarı olamaz," diyerek şarkıyı tamamladı Glain. "Senin gibi ben de aynı çocuk şarkılarını ezberledim. Ama benim bahsettiğim, diğer Arşivler. Yani yasaklananlar."

"Gizli Arşiv, çocukları korkutmak için uydurulmuş bir hikâyedir; hepsi bu. Tehlikeli kitaplarla doluymuş. Sanki kitaplar tehlikeli olabilirmiş gibi."

"Bazıları olabilir," dedi Glain. "Ve Dario bunun bir hikâye olmadığını düşünüyor."

"*Dario* mu?" dedi Jess. "Ne zamandan beri Dario Santiago'nun söylediklerine inanır oldun? Hem o ne diye seninle konuşuyor ki?"

Glain uzun ve anlamsız bir gülümsemeyle ona baktı. "Belki de sadece, senin neyin peşinde olduğunu anlamak istiyordur," dedi. "Neyse, biz konumuza dönelim. Eğer tehlikeli bilgileri sakladıkları yer orasıysa, o zaman, Thomas'ın ölümüne neyin sebep olduğuna dair ipuçlarını aramamız gereken yeri bulduk bence. Ve kimin peşine düşülmesi gerektiğini de. Ne diyorsun?"

Thomas. En yakın arkadaşının adını başkasının ağzından duyunca Jess'in gözlerinin önünde hayali canlanı verdi: Alman köylüsü görünümünde, neşeli, iyimser bir dâhi. Jess, Thomas'ı özlüyordu. Kendisinde olmayan bütün o samimiyete ve başkalarına karşı anlayışlı tavra sahip Thomas'ı özlüyordu. *Onu düşünemem.* Bir an için, öfke yüklü o birkaç saniyede, Glain'e bağırıp çağırmayı ya da ağlamayı aklından geçirdiyse de konuşurken ses tonunu korudu. "Gizli Arşiv diye bir yer varsa bile, oraya girmeyi nasıl başaracağız? Umarım Dario'nun bir fikri vardır. Çünkü benim yok."

"Dario'yu bilirsin, her zaman bir fikri vardır," dedi Glain. "Ya da düşünecek bir şeyler bulur. Yapabileceğimiz bir şeyler. Thomas'ın neden ve nasıl öldüğünü senin de en az benim kadar öğrenmek istediğini biliyorum."

"Arşivci bize sebebini söylemişti," dedi. "Thomas, Kütüphane kurallarını çiğnemekten suçlu bulundu." *Bildiklerini ona da söylesene, Tanrı aşkına.* O düşünce kapıyı yumruklayıp duran bir mahkûm gibi beynini zonklatıyordu ama Jess henüz hazır değildi. Aklındakini sözcüklere dök-

mek, onları *gerçekleştirmek*, kendini ne hâle getirir, kestiremiyordu.

"Buna bir an olsun inanmam," dedi Glain alçak sesle. Gözleri uzaklara dalmıştı, üzgün görünüyordu. "Thomas asla, nasıl desem, bunu hak edecek bir şey yapmış olamaz. O, en iyimizdi."

Söylesene işte. Bilmek hakkı!

Jess en sonunda gereken cesareti topladı ve derin bir nefes alıp verdikten sonra Glain'in gözlerinin içine baktı. "Glain, Thomas hakkında..."

Kapının aniden şiddetle çalmasıyla sözleri yarıda kaldı. Acil bir durum var gibiydi, Jess yataktan fırladığı gibi kapıyı açmaya koştu. Konuşması bölündüğü için biraz rahatlamıştı sanki... Ta ki kapıyı ardına kadar açıp da manga arkadaşı Tariq Oduya, onu es geçerek içeri girene kadar. Tariq'ın ellerinde, dumanı tüten iki kupa vardı. Birini Jess'e uzatarak "Ben de hâlâ yataktasındır sanıyordum..." dedi. Duvara yaslanmış duran Glain'i fark ettiği an sesi yavaşça söndü. Glain kollarını göğsünde kavuşturmuş, gayet normal görünmeye çalışıyordu ama Tariq yine de sırıtarak kaşlarını kaldırdı. "Ya da uyanmışsındır!"

"Kapa çeneni," dedi Glain. Ne yüzünde ne de sesinde şakacı bir hava vardı. Tariq'ın elindeki kupanın birini alıp yudumladı, onun içip içmediği umurunda değildi. "Teşekkürler. Şimdi kendi işine bak asker."

"Emredersiniz manga lideri," dedi Tariq, alaycı bir selamla. Tariq teknik olarak görev başında olmamalarına

rağmen, gergin adımlarla yürüyordu. Jess ise Glain'in, bu saygısız davranışı yüzünden Tariq'ı lime lime ettikten sonra cehennemin dibine gönderip göndermeyeceğini merak ediyordu.

Glain sıcak içeceğinden bir yudum daha aldıktan sonra gözlerini kırpmadan Tariq'ın kapıya kadar yürüyüşünü izledi.

Tariq eşikten adım attığı sırada, "Asker Oduya," dedi Glain. "Bu durumla ilgili en ufak bir imada bulunduğunu duyarsam seni bayıltana kadar pataklar, sonra da mangadan ve Baş Muhafızlar'dan gönderirim."

Tariq arkasını dönüp düzgünce selam verdi. Yakışıklı suratına ciddi bir ifade yerleşmişti. "Evet manga lideri. Anlaşıldı."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Jess kahvesinden koca bir yudum alıp kafeinin işe koyulmasını beklerken gözlerini keyifle yumdu. "İyi çocuktur. Dedikodu yapmaz."

Glain, Jess'e büyük bir kuşkuyla bakıyordu. "Onu hiç tanımıyorsun bile değil mi?"

Doğrusunu söylemek gerekirse Jess, çocuğu hiç tanımıyordu. Manga birbirine sıkı sıkıya bağlanmıştı ama Jess isteyerek kendini bunun dışında tutuyordu. Adaylar sınıfındayken arkadaşlarıyla çok yakın ilişkiler kurmuştu ama sonunda bazıları elenmiş, yaralanmış ve bazıları da ölmüştü. Kendini yeniden aynı acılara sürükleyecek hâli yoktu.

Yine de mangada kendine en yakın gördüğü kişi Tariq'tı. Glain dışında. Güvendiği kişi ise Glain'di.

Üniformasının ceketi hâlâ temizdi. Kahvesini bitirince ceketini giydi. Glain bir süre sessizce onu izledikten sonra, "Bana bir şey söyleyecektin," dedi.

"Sonra," dedi Jess. "Talim bitince. Uzun bir konuşma olacak."

"Pekâlâ." Jess aynanın karşısında üniformasını düzeltirken, Glain gözlerini devirdi. "İkimize de yetecek kadar güzel görünüyorsun Brightwell."

"Büyüleyici demek istediniz sanırım manga lideri. Siz de bugün gayet yakışıklı olmuşsunuz." *Yakışıklı*, yerinde bir tanımdı. Glain siyah saçlarını rahat kullanabilmek için kısa kestirmişti. *Yakışmış*, diye düşündü Jess. Kızın dayanıklılık ve güç kazanmak için geliştirilmiş fiziğinin keskin kıvrımlarıyla da gayet uyumluydu. İki arkadaşın arasında bir çekim yoktu, saygı vardı -*eskisinden de fazla saygı*, diye düşündü Jess. Bazıları, mesela Oduya, bunu farklı yerlere çekebilirdi. Yani Glain endişesinde haklı olabilirdi. Jess aynada Glain'in gözlerine baktı. "Bu iltifat kapının dışına çıkmayacak tabii."

Glain başını salladı. Çevik bir baş hareketi gibi görünmesine rağmen, Jess, Glain'in bakışlarında bir memnuniyet kırıntısı gördüğünü sezdi. "Artık süslenmeyi bırak da gidelim."

Odadan birlikte çıktılar ama neyse ki koridorda onları gören kimse olmadı. Manga elemanları, koridorun sonunda toplanmış, muhabbet ediyordu. Glain'in yaklaştığını görünce hepsi sustu. Jess sessizce manganın arasına karıştı

ve Glain, onları tören alanında hızlı yürüyüş için dışarı çıkardı. Jess bütün yorgunluğuna rağmen talim için can atıyordu; kilitleyip zincirlediği kutudaki öfkesini biraz olsun atmak için bir şanstı bu. Herhangi bir sürprizle karşılaşacak değildi. Ne de olsa sıradan bir talimdi.

İşte bu konuda müthiş yanılıyordu ve bu, ona pahalıya mal oldu.

Talim alanında onuncu uzun saatin içine girmişlerdi, Jess göz ucuyla kenarda ani bir hareketlilik görür gibi oldu, o yöne dönmeye çalıştı ama kalın katmanlı üniforması ve esnek zırhı buna engel oluyordu. Zırhı çok ağırdı, Jess yorulmuştu ve artık çok geçti.

Sırtının tam ortasından vuruldu.

Kendini yerde buldu; İskenderiye'nin sıcaktan beyaz çizgilerle bölünmüş acımasız gökyüzüne baktı, nefes alamıyordu. Çektiği acı, göğsündeki tüm nefesi alt ederken kısacık bir an için yolunda gitmeyen bir şeyler olup olmadığını düşündü. Ya bütün güvenlik önlemleri işe yaramadıysa, ya ölürse... O sırada karın boşluğundaki dondurulmuş sinir ağı çözüldü ve derin, ağız dolusu bir nefes alarak rahatladı.

Yakıcı güneşin önünde bir gölge belirdi. Jess, onu havaya dikilmiş kısa saçlarından tanıdı. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra, Glain'in ona uzanan elini gördü. Gururu bir kenara bırakıp kızın elinden tutarak ayağa kalktı.

"Hangi haltı yanlış yaptın Brightwell?" diye sordu Glain. Sesinde hiç acıma duygusu yoktu. Jess başını salladı, hâlâ

ciğerlerine doğru düzgün nefes doldurmaya çalışıyordu. "Sana arkanı kollaman için yapman gereken *her şeyi* söyledim. Beni dinlemedin. Eğer bu silahlar gerçek cephaneyle dolu olsaydı şimdi yerden kalkamayacaktın."

Zaten ölü gibiydi. Büyük Kütüphane Baş Muhafızları'nın eğitim silahları oyuncak değildi; gerçek atışlar yapıyor ve *oldukça* gerçek yaralar bırakıyordu. "Özür dilerim," diye geveledi Jess ve hemen ardından, "efendim," dedi.

Glain güneşin önünde dikilen bir gölge olmaktan çıktığı anda, Jess, kızın uyarıyla parlayan gözlerini gördü. *Burada eşit değiliz.* Şu aptalca, şahsi meselenin bir an önce üstesinden gelmesi gerektiğini unutuyordu; Glain, manganın gözü önünde en ufak bir disiplinsizliği cesaretlendiriyor gibi görünmemek için, dil sürçmesine hemen müdahale etmişti.

Arkadaşlık, aşılması güç bir alışkanlıktı.

Manganın geri kalanı, eğitim alanı olarak kullanılan taklit binaların kenarında köşesinde toplanmaya başladı. Her zamanki gibi fena bir sıcak vardı ve Jess'in muhafız arkadaşlarının her biri artık yorulmuş, ter içinde kalmıştı. Glain yüzünün terini koluyla sabırsızca sildi ve bütün manganın duyabileceği şekilde bas bas bağırmaya başladı: "Nerede yanlış yaptığını anlat asker!"

"Manga lideri efendim, arkamı kollayamadım," dedi Jess. Sesinden gerginliği anlaşılıyordu ve sırtındaki sıcak acı, koca bir morluğun habercisiydi. "Ancak..."

Glain'in yüzü taş kesiliverdi. "Başarısızlığına bahane mi üreteceksin Brightwell?"

"Hayır efendim!" Jess, Tariq'a baktı; sırıtıyordu. "Dost atışıydı efendim!"

"Ah, haydi ama. Dürüst olalım. *O kadar da* dostane değilimdir," dedi Tariq. "Üstelik, vur emri aldım."

"Emir mi?" Jess, Glain'e baktı; kızın yüzündeki ifade, arkasındaki duvar kadar düzdü. "Ona *beni arkamdan vurmasını mı emrettiniz?*"

Glain'in surat ifadesinde en ufak bir kıpırtı yoktu. "Gerçek hayatta, düşmanlarını gözetlediğin kadar, arkadaşlarını da gözetlesen iyi edersin. Dostların seni hiç beklemediğin bir anda sırtından vurabilir. Umarım morlukların sana bunu unutturmaz."

Jess'in bu tüyoya ihtiyacı yoktu ve Glain de bunu biliyordu. Jess aptal değildi; insanlara asla güvenmeden büyümüştü. Güven, onun için, arkadaşları ve adaylıktaki dostları sayesinde, son zamanlarda edindiği bir duyguydu. Mesela Glain. Glain, ona bu duyguya kendini kaptırmamasını hatırlatmaya çalışıyordu.

Jess öfkesini güçlükle yutkunarak "Bahane yok efendim," dedi. "Tariq beni her zaman kurnazca vuruyor nasıl olsa."

"Öyleyse neden gardını düşürdün seni zeki züppe?" dedi Tariq. "Kabul ediyorum, kötü adamı oynamayı severim efendim."

"Oynamak mı?" diye söylendi mangadakilerden biri. Tariq matarasından suyunu yudumlarken, kıza doğru, parmağıyla ateş eder gibi yaptı. Jess canı bu kadar yanıyor olmasa gülerdi ama Glain, ona acı bir ders vermişti... Her

anlamda. *Rahatlama lüksüm yok,* diye düşündü Jess. *Bunu başından beri biliyordum. Glain sadece hatırlatmaya çalışıyor.* Hem de bunu, ne acı ki kendine has, tipik ince zekâsıyla yapıyordu.

"Rahat," dedi Glain düz bir tonla ve manga rahata geçti. Anında. Kimse onu sorgulamıyordu, ufacık bir an bile. Jess hiç tereddüt etmedi. "Eğitimin neredeyse sonuna geldik," dedi Glain. Ardında bıraktığı upuzun güne rağmen ekibin önünde bitmek tükenmek bilmez bir enerji ve esneklikle volta atıyordu. "Biz birinci *geleceğiz.* Yüzünüze gözünüze bulaştırırsanız, *kim* olursa olsun, sizi hizmetten öyle bir tokatla postalarım ki elimin izi büyükannenizin bile yüzünde iz bırakır. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı efendim!" diye hep bir ağızdan ve anında cevap verdiler. Koro hâlinde konuşup hareket etmeyi uzun ve acı dolu aylar öncesinde öğrenmişlerdi. Glain'in yolu buydu. Bir gün ya Baş Muhafız Kumandanı olacak ya da... Ölecekti. Ama hiçbir zaman mükemmelden azıyla yetinmezdi.

"Aslında bir kez daha denemenizi istiyorum," diye konuşmaya başladı Glain ama mangadan hoşuna gitmeyen ve güçlükle anlaşılabilen homurtular yükselince, "ama bugün yeterince kan döktünüz," diye devam etti. Çok kötü değildiniz ama bir sonraki sefere daha iyi olsanız *iyi edersiniz.* Duş, yeme içme ve dinlenme. Dağılın."

İşte, diye düşündü Jess, *Glain'in bu işte iyi olmasının sebebi.* Tüm mangayı sonuna kadar zorlamış, kırılma noktasına

kadar getirmişti ama ne zaman cesaretlendirmesi gerektiğini de iyi biliyordu. Ve hepsinden de önemlisi, *durması* gereken zamanı da biliyordu. Hiçbiri, Jess bile, Medika çadırlarına götürülmemişti ki aynı şeyi Glain'in mangası kadar iyi olmayan diğer pek çok manga için söylemek mümkün değildi.

Baş Muhafız eğitim bölgesinin bu bölümü neredeyse tamamen ıssızdı; aday testi için ayrılmıştı. Diğer herkes buraya çok uzun zaman önce uğramıştı. Ziller yarım saat öncesinde çaldığına göre Jess de artık bunu düşünebilirdi, karnı fena gurulduyordu. Sabahki hafif kahvaltısını çoktan eritmişti.

Shi Zheng ve Tariq ile birlikte yürürken Glain, "Brightwell. Konuşalım," dediğinde durakladı.

Diğerleri Jess'e sevimli gülücükler atıp yürümeye devam ettiler; Jess olduğu yerde durup arkasını dönerken, arkadaşları, etrafından dolanıp kendi yollarına gittiler. Glain ise hâlâ volta atıyordu, hem de güneşin altında; yakıcı İskenderiye sıcağına hiçbir zaman aldırış etmezdi. Güneş de onu çok seviyordu; aylardır güneşin altında kalmanın etkisiyle ten rengi sıcak ve koyu bir kahverengiye dönüşmüştü. Jess de aynı ölçüde güneşin altında bulunmasına rağmen, fark edilir yanık katmanlarının üzerinde yalnızca hafif bir bronzluğa erişmişti. "Efendim?"

Glain gözlerini Jess'in omzunun ötesinde, ufka doğru bir noktaya dikti. "Bana sabah Yüzbaşı Santi'den mesaj geldi. Sana hayır dememi söylüyor." Glain gözlerini aniden Jess'inkilere çevirdi. "Ne hayırı Jess?"

"Glain..."

"Manga Lideri Wathen diyeceksin, *hayır* ne?"

"Ben Wolfe ile konuşmak istedim. Efendim."

"Neden?"

Korkakça bir davranıştı ama Jess, onlara adaylık süreçleri boyunca cehennemi yaşatan Âlim Christopher Wolfe ile görüşme talebinin asıl nedeni yerine, ikinci nedeni söyledi. "Gizli Arşiv hakkında ne bildiğini öğrenmek istedim."

Glain gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı. Şüpheli ve belirsiz bakışlarını sürdürse de endişelenmişe benziyordu. "Bunun bir hikâye olduğunu daha bu sabah söyledin. Ama görüşmeyi günler önce talep etmiş olmalısın."

"Evet. Senin de düşündüğün sebep yüzünden. Gizli Arşiv varsa, ki var olduğunu düşündüğümü asla iddia etmedim, Thomas'ın ölümünü araştırabileceğimiz yer orası olabilir." Jess başını eğdi. "Babasından bir mektup aldım, oğlunun arkadaşı olduğum için bana teşekkür ediyor. Oğlunun tam olarak nasıl öldüğünü bilip bilmediğimi soruyor."

Glain buna bir cevap veremedi, biraz durdu ve başını salladı. "Benim de bu konuyla ilgilenmemi istemedin çünkü sen zaten işin içindeydin."

"Bizi takip ediyorlar Glain," dedi Jess. "Hepimizi." Ona gerçekleri söylerken canı yanıyordu ama Glain'in bundan ne anlam çıkaracağını biliyordu, *emindi.* Üstelik çok yorgundu. Ona bunları daha iyi koşullarda anlatmak istiyordu, daha geniş bir zamanda. Eğer yine eğitim varsa, Glain'in, eğitime ondan daha çok dikkati vermesi gere-

kirdi... Ya da en azından, Jess öyle olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu.

"Bu da demek oluyor ki, Wolfe'dan uzak durmalıyız. Güvenli olmadığını biliyorsun, hem onun *hem de* senin için."

"Bir daha görüşme isteğinde bulunmayacağım."

"Öyleyse gidebilirsin Brightwell. Sonra konuşuruz."

Jess selam vererek, aradaki mesafeyi açmak için hızla uzaklaştı. Mesajı Niccolo Santi'nin değil de Wolfe'un kendisinin göndermiş olabileceğinden şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, eğitmenleri en başından beri bulmacadan başka bir şey değil demekti.

Wolfe iyi kalpli ya da sıradan bir eğitmen değildi ama öğrencilerini korumak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Böylesi onun dost olduğu anlamına gelmezdi tam olarak ama Wolfe da Thomas hakkında gerçekleri bilmeyi isterdi. Öğrendiğindeyse... *Yüzbaşı Santi beni ondan uzak tutmak isteyecektir,* diye düşündü Jess. *Wolfe bu işin peşini bırakmaz.* Jess de bırakmazdı. Glain de... Glain'e bir keresinde bundan söz etmişti. Neyse ki düşünmek için biraz daha vakti vardı. Ortalığı karıştırmadan önce bir plan yapması gerekiyordu.

Sırtı ağrıyor, sıcaktan ve yorgunluktan başı çatlıyordu. Akşam yemeği de en az kahvaltı kadar hızlıydı; Jess ne yediğini anlamadan mideye indirdi ve sonrasında, birkaç saatliğine -hiç yetmeyecek olsa da- yatağına uzandı. Gündüz vakti halledilemeyecek birkaç işi daha kalmıştı.

Duşunu aldıktan sonra sivil kıyafetlerini üzerine geçirip ana salonda bir şeyler atıştırdıktan sonra Baş Muhafızlar kampından ayrıldı ve parlak yıldızlarla bezeli lacivert gök-yüzünün altındaki zengin, deniz esintili İskenderiye akşa-mına karıştı.

Karanlıkta halledilmesi gereken bir işi vardı.

EFEMERA

Obskürist Grehory Valdosta'dan Obskürist Magnus Keria Morning'e gönderilen rapordan bir bölüm:

sorunlu yeni çocuğumuz Morgan Hault'u göz önünde bulundursak, çok az bir gelişme görüyorum ve bu beni endişelendiriyor. Burada, Demir Kule'deki altı aylık yoğun bir eğitim ve gözetimin onda birtakım değişiklikler yaratacağını düşünmüştüm ama hâlâ çok inatçı, kurnaz ve korkunç derecede zeki.

Daha bu sabah onu Kodeks'teki değişiklikler için birtakım temsili standart formüller hazırlaması için çalışsın diye bırakmıştım ama o, bunun yerine girdileri gizleyecek -daha doğrusu saklayacak- bir sistem bulmuş. Simya ile ilgili altın çanağı hazırlaması için basit bir görev verdim ama o, fırsattan istifade, boyunluğunun en kalın kısmını eritebilmek için cıva, vitriyol, tuz ve nişadırdan oluşan ölümcül bir karışım yapmaya çalıştı. Tabii ki başarılı olamadı ve ateşle cezalandırılıyor. Ancak asıl mesele, işe yarayabilecek bir karışım elde etmeye çok yaklaşmış olması.

Onu resmi mesajları kitaplara dönüştürmek gibi sıkıcı bir işle görevlendirdim ve gözetmenliğini yaptım ancak yanına çok uzun süre birilerini bırakmaya cesaret edemiyorum. 'Daha az ceza vermenin yatıştırıcı bir etkisi olabiliyor. 'Bazı mesajlara erişimini sağlamanın da tehlikeli olduğunu fark ettim; anladığım kadarıyla Âlim 'Wolfe ve diğer arkadaşlarıyla olan iletişimini hâlâ sürdürüyor. 'Fakat inanın bana, kâğıt ve kalemle herhangi bir zarara yol açma ihtimali, simyevi maddelerden çok daha düşük.

Ve yüce Horus aşkına, onu aktarmayla alakalı şeylerden mümkün mertebe uzak tutun. Kendisini buradan başka bir yere transfer etmeyi bir kez öğrenirse bu kızı bir daha nasıl tutarız, düşünmek dahi istemiyorum.

Kule kurallarına direnmekte ısrarcı davranıyor ama karar verdim, doğru planlar ve analizler sonrasında, üreme için ideal zamanının gelmesine çok az kaldı. Onu bu konuda uyarmadım. Öğrenirse görevden kaçmak için neler yapabileceğini 'Tanrı bilir.

'Bu konunun sizin için hassasiyetinin farkındayım Obskürist, bu nedenle açık sözlülüğümü bağışlayın ancak kızlara söz konusu meselede aşırı özgürlük tanıdığınız hissiyatındayım; zorunlu prosedürü uygulamadan önce onlara üç kez ret hakkı tanımanızdan bahsediyorum.

'Bu kız üç hakkını çoktan kullandı tabii.

Sadık hizmetkârınız, Gregory

BÖLÜM 2

İskenderiye karaborsasının iki görünür yüzü vardı. Halka daha açık olanı, gölge pazar olarak bilinirdi; burada, Kütüphane eserlerinin yasa dışı, ancak zararsız kopyaları satılırdı –en kötü ihtimalle para cezası ve kısa gözaltılarla sonuçlanırdı. Bir kitaba sırf suç işleme gerilimi yarattığı için sahip olmak isteyenlere hitap ederdi, kitabın ne kadar kalitesiz ve yarım yamalak aktarıldığının, ki genelde öyle olurlardı, bir önemi olmazdı.

Kızıl İbrahim denilen kaçakçı, ticaretin daha karanlık, daha özel bölümünü yönetirdi ve namı şehrin dışına taşmış biriydi; Jess'in memleketi Londra'da bile adından bahsedilirdi. O da bir *kuzendi*, bu işlerde ve para konusunda güvenebileceğiniz biriydi.

Jess'in ticaret dünyasında gerçek *kan bağı olan* kuzenleri de vardı ama ticaret kuzeni olabilmek için uzun süreli testlerden geçmek ve kaçakçı dostlarına kıyasıya sadık olmak şarttı. Birbirlerine -Jess'e göre bu bir kelime oyu-

nuydu- kitap işiyle, deri ve kâğıtlara kazınmış bir geçmişle bağlıydılar.

Yasak meyve misali.

Jess aylar boyunca Kızıl İbrahim'in emri altındaki bir dizi insanla muhatap olmuştu; adamın en az otuz kişilik bir çevresi vardı. Bunların her biri, gözü kara ve yetenekli kişilerdi. Her aşamada Brightwell olup olmadığı tekrar tekrar kontrol edilmişti; sonuçta o bir Baş Muhafız askeriydi, Kütüphane'nin bakır kol bandını taşıyordu; her ne kadar doğuştan *kaçakçı olsa da.* Bu sorunu halletmek ve güvenlerini kazanmak, Brightwell soyadını taşımasına rağmen, zorlu bir işti.

Gece yürümeye başladığı sırada gideceği ilk rotalar, Kodeks'ine Brightwell aile koduyla iletildi ve Jess mesajları okur okumaz sildi. Önce bir pazar deposuna uğradı, burada ona başka bir dükkâna gitmesi söylendi, ardından üçüncü mekâna geçti. Birbirlerine küfrederek zar atan denizcilerin olduğu karanlık bir bara gelmişti. Mekân sahibi ona bir kâğıt uzattı. Kâğıttaki rota ona şehrin yarısını yürütmüştü, bacakları artık kopmak üzereyken Kodeks'inde üç kelime belirdi.

Mavi kapıyı çal.

Jess durdu, kitabı bıraktı ve bulunduğu sokaktaki evlerin kapılarına baktı. Hepsi soluk renklere boyanmış, dikdörtgen kapılardı; çatı kısımlarında Mısır'a özgü süslemeleri ve sütunlu girişlerinde yivli minyatür kolonları vardı. Varlıklı mütevazı ailelerin saygı uyandıran evleri olmalıydı bunlar.

Gümüş bileklikli bir Âlim'in sahip olabileceği türden evler gibi görünüyorlardı.

Sağ tarafta koyu mavi kapılı bir ev vardı, Jess kare şeklindeki bahçe kapısından içeri adımını attı ve geniş bir akasya ağacının gölgesine dikilmiş bitkilerin arasından geçti. Tembel balıkların yüzdüğü süs havuzunun üzerini büyük nilüfer çiçekleri sarmıştı. Kapı kenarındaki nişte tanrı heykelleri olan, geleneksel bir evdi. Jess heykellere gereken saygıyı gösterdikten sonra kapıyı çaldı.

Kapıyı açan adam, sıradan bir tipti; ne genç ne de yaşlı, ne uzun ne de kısa, ne şişman ne de zayıftı. Sert bakan kara gözlerine ve bronz ışıltısına sahip parlak tenine bakılırsa, kesin Mısırlıydı. Yerel modaya göre, vücuttaki bütün tüyler tıraş ediliyordu; kaşlar bile. Ve bu adam, modaya her hâliyle uymuştu.

"Jess Brightwell," dedi adam gülümseyerek. "Onur duydum. Evime hoş geldiniz." Jess'in girmesi için geri çekildikten sonra kapıyı kapadı. Kapı kilidi kayda değer türdendi, adam hemen onu kilitledi. "Birbirimiz hakkında çok şey duyduk sanıyorum."

"Kızıl birini bekliyordum," dedi Jess. Adam kaşlarının olması gereken yeri kırıştırdı. "Özür dilerim. İngiliz ağız alışkanlığı. Kırmızı saçlı demek istemiştim," dedi Jess.

"Bana Kızıl demelerinin nedeni o değil."

"Nedir peki?"

İbrahim gülümsedi, Jess'in tüylerini ürperten türden bir gülümsemeydi. "Hikâyesini başka sefere dinlersin artık.

Buyur." Adam -Jess'e göre, kırklı yaşlarında olmalıydı ama daha genç ya da çok daha yaşlı da olabilirdi- küçük, kirli divanı işaret edince Jess oturdu. Omuz hizasında, düz, siyah saçları olan bir kız, üzerinde şık kahve fincanları ve gümüş küp bulunan bir tepsiyle içeri girdi. On dört yaşlarında, minyon tipli, güzel bir kızdı; kahveleri fincanlara bölerken Jess'e gülümsedi.

Kız divanın öteki ucuna geçip oturunca Jess şaşırdı.

"Kızım Anit. Tanrılar, evime bereket verdi. Bu işi yapmak isteyen zeki bir kızım var. Bizimle oturmasının bir sakıncası yoktur umarım?"

"Tabii," dedi Jess. Babasının da aynı şeyi ona ve kardeşi Brendan'a yaptığını anımsıyordu, gerçi her ikisinin de başka bir seçeneği yoktu o zamanlar. "Sizinle görüşme ayarlamam uzun zaman aldı."

"Tabii, öyledir ama tedbirli biriyim, o yüzden alınmaca yok. Baban, Muhteşem Callum, bu işe atılmayı isteyen her yabancıyı kabul eder mi?" Kızıl İbrahim'in ona uzattığı fincan o kadar küçüktü ki Jess'in parmaklarının arasında bir oyuncak gibi kalmıştı. Ama içindeki kahvenin tadı ve etkisi, bir yudum alır almaz kalbinin ritmini hızlandırmaya yetecek cinstendi. "Yoksa ihtiyatlı davranarak, işinin -ve ailesinin- güvenliğini sağlama alır mı?"

"Dikkatli adamdır," dedi Jess ama babasının onu ve kardeşini, sonuçlarını hiç düşünmeden, acımasızca riske attığını unutmamıştı. Ağabeyi Liam, babasının *dikkatli* çalışması yüzünden darağacında can vermişti. "Babamın birtakım

bilgilere ihtiyacı var ve bu bilgilere erişimi olan en iyi konumdaki kişi sizsiniz. Çok hassas bir konu tabii."

"Elbette," diye katıldı İbrahim. "Doğal olarak." Dikkatle Jess'i dinliyordu.

"Otomatlar," dedi Jess.

"Senin de hiç şüphesiz bildiğin gibi, Heron'un yapıtlarının tam olarak nadir bir versiyonu yoktur–"

"Nadir olanlarla ilgilenmiyoruz," dedi Jess. "Yaratıkların iç mekanizmasını tanımlayan kitapları arıyoruz. Ve nasıl devre dışı bırakıldıklarını."

Kızıl İbrahim kahvesini içiyordu. Bir an duraksadıysa da yudumunu öyle rahatça tamamladı ki Jess, adamın tepkisini neredeyse gözden kaçıracaktı. Neredeyse. Adam duruma gayet uygun düşen bir şekilde güldü.

"Bunun ne kadar sık talep edildiğinden haberin var mı genç Brightwell? Otomatlar dünyadaki bütün şehirlerde, hem kaçakçıların hem de Yakıcıların düşmanıdır! Böyle bir bilgi olsaydı, sence de şimdiye kadar öğrenip bundan büyük bir servet elde etmez miydik?"

"Böyle eşsiz bir hazine, amaçlarınız doğrultusunda ancak stratejik olarak kullanıldığında işe yarar." Jess sesine biraz daha vurgu kattı. "Burası kitap kaçakçılığı yapmak için en tehlikeli yer ama siz yine de bir kariyer yaptınız. Bir nevi imparatorluk kurdunuz. Bu bilgiyi ele geçirip kontrolünüz altına almayı görev edinirdiniz diye düşünüyorum."

"O yaratıkları kimse engelleyemez. Bu imkânsız."

"İmkânsız diye bir şey yoktur," dedi Jess. "Mekanik yaratıklar. Üretilmiş şeyler. Birileri onların sırrını biliyor ve bu sır, bakmasını bilenler için her zaman satılıktır. Hakkınızda bildiğim bir şey varsa efendim, o da sizin çok iyi baktığınız."

"Hem de herkese," dedi Kızıl İbrahim, onaylayarak. Kahvesini kontrollü bir şekilde bıraktı. "Baban, bu hediyelerin şahı karşılığında ne teklif ediyor? Tabii böyle bir şeyin var olduğunu farz edersek."

Jess en az İbrahim kadar sakin görünmeye, nabzını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Gözünü bile kırpmıyordu. "Elimde William Blake'in *Urizen'in İlk Kitabı* var."

İbrahim'in surat ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. "O kitabın dünyada sekiz kopyası var," dedi. "Ben çok daha eşsiz bir şey olsun isterdim. Senin de dediğin gibi, bu bilgi, eşsiz bir hazine."

"Sekiz kopyası *vardı*," dedi Jess. "Altı tanesini mürekkep yalayıcılar satın aldı ve dört ay önce, hastalıklı alışkanlıkları gereği onları yediler. Eminim bunu siz de biliyorsunuzdur. Geriye kaldı iki tane: Bir tanesi babamın mahzeninde... Ve bendeki de burada, İskenderiye'deki zulamda. Eğer sizden istediğim şeye sahipseniz, bendeki kitap sizin olur."

"Ah," dedi İbrahim alçak sesle. "Sanıyorum asıl meseleye geldik. *Senin* ne istediğine. Bunu isteyen, baban değil. Bu kadar değerli, önemli bir kitabı, senin satılığa çıkarmana asla izin vermezdi. Londra Muhafızları'nın bütün çabalarına rağmen, böyle bir bilginin eksikliğiyle yeterince uzun süre idare etmiş. Yo, bence bunu asıl isteyen *sensin.*"

Jess cevap vermedi. Ensesinden sıcak terlerin boşaldığını hissediyor ama surat ifadesinde bir değişiklik olmamasını umuyordu.

Biraz sonra, "Dünyadaki iki kopyadan yalnızca biri kaldı. Adil bir değiş tokuşla onu size teklif ediyorum. Büyük hazine," dedi.

İbrahim kızıyla bakıştı. Anit, "Güzel bir teklif, değil mi?" dedi.

"Öyle," diye katıldı İbrahim. "Ancak mesele bu değil. Mesele, genç Brightwell'in burada kişisel nedenlerden dolayı ailesinin çıkarlarına karşı gelerek ticaret yapması. Söylesene, bir sürü zaman ve *gine* harcayıp peşine düştüğün, daha dün satın aldığın kitapla bu işin bir ilgisi olabilir mi? Arşivcilerin mahkûmlarıyla ilgili olan."

Çok tehlikeliydi bu. Hem de çok. Jess bir şey söylemedi. İbrahim arkasındaki yastıklara yaslanıp elini çenesine dayadı. Parmağındaki yakut yüzük, kan damlasını andırıyordu. "Kütüphane işlerine dâhil olmak istemem," diye konuşmasına devam etti adam. "Ne de cüretkâr bir gencin kişisel mücadelesine. Yaptığımız iş bu değil."

"Ben sizden bilgi istiyorum ve sizin işiniz bu," diye karşılık verdi Jess. "Anlaştık mı anlaşmadık mı?"

İbrahim o kara, rahatsız edici bakışlarını sürdürünce, Jess içinde kaynamaya başlayan kelimelerden ve öfkeli sözlerden kaçmaya çalıştı. Hepsini yutkunduktan sonra biraz bekledi. Sonunda adam yerinden doğrulup ayağa kalktı ve hâlâ ses-

sizce onları izlemekte olan kızına dönüp baktı. "Anit. Kararı sana bırakıyorum."

"Ne?" Jess birden ayağa fırladı ama İbrahim çoktan arkasını dönmüş, evin içine açılan kapıya doğru ilerliyordu. Jess bir an için onun peşinden gitmeyi düşündüyse de böyle bir adamın şans eseri hayatta kalmayı başarmadığı belliydi. Arkasını döndüğü an, Kızıl İbrahim'i korumaya hazır bekleyen sayısız bıçakla karşı karşıya kalırdı.

"Otur," dedi Anit. Kızın sesinde beklenmedik bir katılık vardı. "Otur dedim Jess." Her ne kadar genç ve kırılgan biri olsa da onda başka bir şeyler vardı. Jess, daha önce hiç karşılaşmadığı sert bir yanı olduğunu düşündü -ta ki aynadaki yansımasını gördüğü ana kadar. Kız elini boynundaki zincirde gezdiriyordu; ucunda bir yüzük sallanıyordu. Üzerinde Mısır hiyeroglifi bir kuş olan, oymalı büyük bir yüzüktü.

Jess, adam odadan çıkıp kapıyı kapayana kadar gözlerini çevirmedi, tekrar divana oturdu. "Bu gece seni ne için zorluyor? Brightwell ailesinden birine yardımı reddettiğiniz hâlde, ticari dostluğunuzu nasıl sürdüreceğinizi mi?"

"Söylediklerinde ciddiydi. Karar benim. Bunu bana bıraktı." Jess bakışlarını kıza yöneltti, o da tıpkı babası kadar anlaşılmaz bir surat ifadesine sahipti ama dudaklarının kenarında hafif bir kıvrım vardı. Eğleniyordu. "Bunun ne kadar acımasız bir kader olduğunu düşünüyorsun tahminimce. Basit bir kızın insafına kalmak."

"Öyle de denebilir."

Kız kolyesinin ucundaki yüzükle oynuyordu. "Bizler vârisleriz Jess," dedi kız. "Sen ve ben. Aynı karanlık yerlerden geliyoruz. Seni anlamadığımı sanıyorsan... Ama söylesene; bu iş için neden kardeşine gitmedin? Eminim öylesi daha kolay ve ucuza mal olurdu."

"Brendan'a mı?" Jess kaşlarının hafifçe çatıldığını hissetti. "O İskenderiye'de değil. Gitti. Londra'ya geri döndü."

"Hayır," dedi Anit. "Belki de ikizini daha iyi takip etmelisin. Seni gücendirmek istemem ama kardeşin bazen ciğeri beş para etmezin teki olabiliyor."

"Evet, doğru kişiden bahsediyoruz. Neden hâlâ buradaymış?"

Kız avuç içlerini açarak "Ona sor," dedi. "Sana nerede kaldığını söylerim."

"Yani ondan kurtulmak istiyorsun, öyle mi?"

"İskenderiye'ye bir Brightwell yeter de artar. O kişi de sen ol isteriz." Ellerini bacaklarına koyup başını havaya dikti, dudaklarında şimdi gerçek bir gülümseme yatıyordu. "Benim de iki erkek kardeşim vardı. Ne kadar zor olduğunu bilirim."

Jess boğazını temizledi. "Yani, kararın nedir? Baban sana bıraktı."

"Öyle." Kız bir süre daha Jess'i izledi ve sonra, "Bu bilgiyi nereden edindiğini ifşa etmeyeceğine yemin eder misin?" dedi.

"Yemin ederim. Ne üzerine yemin etmemi istersin?"

"Doğacak ilk çocuğunun üzerine." Kızın gülümsemesi büyüdü. "Gelenekler böyle."

"Gidişatıma bakılırsa, boş bir yemin olabilir. Pekâlâ. İlk doğacak çocuğumun ruhu üzerine yemin ederim ki bilgiyi nereden edindiğimi kimseye söylemeyeceğim. Arkadaşlarıma, aileme bile. Kızıl İbrahim'in evine asla ihanet etmeyeceğim."

"Sana inanıyorum," dedi kız. "Yeminini bozarsan Mısır'ın laneti acımasızdır Jess. Ve de hızlı. Bunu unutma." Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?"

"İstediğin kitabı getirmeye," dedi.

"Ama ben kitabı getirme..."

"Sana güveniyorum," dedi Anit. "Aksi hâlde çoktan ölmüştün."

Bekleyiş çok uzun sürmedi, Jess şaşkındı; sonsuz öneme sahip bilgiyi burada, *evlerinde* saklıyor olmalıydılar. Babası olsa rezalet çıkarırdı. Brightwell işleri her zaman Brightwell hanesinden ayrı tutulurdu ama Jess pek çok kez iş için değil, okumak için bir sürü yasa dışı kitabı gizlice çalmıştı.

Kız birkaç dakika sonra elinde deri kaplı, küçük bir kitapla birlikte odaya girdi. Sade bir kitaptı ve yıpranmıştı, birisinin kişisel not defteri olduğu anlaşılıyordu. Jess kitabı eline aldığında deri kapağının altında sert bir şeyler hissetti, daha yakından bakınca üzerindeki koyu lekeleri fark etti. Kan lekeleri.

İçinde yazanlara bakmak için kapağını açtı ve gözlerini önce yazılara sonra da kıza çevirdi. "Şifreli."

"Tabii ki öyle," dedi Anit. "Okuyabilmen için sana anahtarını da vereceğim. Söz verdiğin ödemeyi getirdiğinde. Sana güveniyorum dedim. Aptal değilim." Bir an tereddüt ettikten sonra, "Jess, benim de iki erkek kardeşim vardı, dedi.

Jess sayfaları inceleyip bir anahtar şifre görmeye çalışıyordu ama faydasızdı, tabii hayal kırıklığına teslim olmaktan iyidir. "Ödemeyi yapmazsam kardeşlerini üzerime salmakla mı tehdit ediyorsun beni? Ödeyeceğim."

"İki erkek kardeşim *vardı*," dedi Anit, yine kolyesinin zincirine ve ucundaki işlemeli yüzüğe dokunarak. "Öldüler. Sebebi de elinde tuttuğun kitap." Jess yüzüğün aslında daha büyük bir ele ait olduğunu o an fark etti. Genç bir adamın parmaklarına göreydi.

Jess o an, kitabın kapağındaki kan izlerinin, Anit'in erkek kardeşine ait olabileceğini anladı ve donup kaldı. Kızın gözlerine baktı. Babasının gözleri kadar okunaksızdı.

"Bu kitaptaki bilgiyi kullanmaya kalkıştığında," dedi, "öldürüleceksin. Buna şahit olmayı asla istemem. Aptalca bir pazarlık bu Jess. Babam bu kitabı alabilmek için büyük bir bedel ödedi ve bizim için ederinden de fazlasına mal oldu. Seni dürüstçe uyarmak istedim sadece."

Jess'in boğazı kurumuştu, konuşurken gülümsemeye zorladı kendini. "Bir saat içinde Blake'i getiririm."

Kız başını salladı. "Bekleyeceğim." Evin arka tarafında bir yerden bir kuş melodik ve yüksek bir tınıyla öterek cıvıltısıyla kulakları dolduruyordu, Anit gülümseyerek başı-

nı sesin geldiği yöne çevirdi. "Bizim evcil hayvanımız tarla kuşu bu," dedi. "Erkek kardeşim ona bir yuva yapmıştı. Ne güzel de şarkı söylüyor, değil mi?"

Jess kanlı kitabı bir elinde tutarak "Evet, öyle," dedi.

Eğer bu işin sonu kötü biterse en azından bir zamanlar kendi evindeyken cıvıltısıyla büyüdüğü kuşun, neşeli, tanıdık şarkısını dinlemiş olacaktı.

EFEMERA

Büyük Kütüphane'nin Artifex okulunun başı Artifex Magnus tarafından, isimsiz alıcıya gönderilen mesaja ait bir bölüm:

Selamlarımı ve en içten dileklerimi sunuyorum cesur asker. Görevin hakkında önceden bilgilendirildin ve böyle bir aksiyonun ahlaki yönleriyle ilgili şüphelerin olduğunun farkındayım. Korku duymana gerek yok. Bu kurşunu sıkarak, en zorlu ve en tehlikeli düşmanlarımızdan birini, ölümden başka tedavisi olmayan kişiyi, Kütüphane saflarından silmiş olacaksın.

Bu emri öylesine vermiyorum, senin de bunu anladığını biliyorum. Yakıcılar yaşamın bir kitaptan daha değerli olduğunu savunsa da biz gerçeği biliyoruz: Bilgi, yaşamını sürdürür. Hiçbir hayat bu kadarını iddia edemez. Ve bilgiyi tehdit eden biriyle ilgilenilmesi gerekir –ikna yoluyla, güç kullanarak ya da bunlar işe yaramadığında, öldürerek.

Tanrı ya da tanrılar seni kutsasın, bu aksiyonu onaylayan Yüce Arşivci kendi elleriyle sana teşekkürlerini iletiyor.

(-mühür-)

BÖLÜM 3

Jeff, William Blake'i, nadir kitapları sakladığı zulasından alıp şifre karşılığında Anit'e teslim ettiğinde, gecenin ilk karanlığı bastırmıştı. O andan itibaren Jess, kitabın içeriğini incelemeye başlayıp saatlerini büyük bir dikkatle sayfa sayfa çeviri yapmakla geçirdi.

Sonuçlar büyüleyiciydi, devam etmek için can atıyordu ama saat sabahın üçünü gösterdiğinde gözleri artık odaklanamayacak kadar yorgun düşmüş, beyni düşünemeyecek derecede uyuşmuştu. Sonunda yenilgiyi kabullendi ve yatağa atladı, ölü gibi uyudu. Ta ki kapısının çaldığını işitip hayata dönene dek.

"Offf." Homurdanarak diğer yana döndü. Yeniden yatağa gömülmek istiyordu. Önceki günün travmatik talimi ve geceki maceralarından sonra, vücudunun her yanında farklı bir acı patlak vermişti. Yeteri kadar uykusunu da alamamıştı. *Kitap*, diye düşündü. Uzanıp kitabı ve çeviri sayfalarını aldı. Hepsini kaçakçı koşumunun içine so-

kuşturdu -güvenlik açısından, koşumun içi aşırı kalabalık olmaya başlamıştı- ve üzerine sabahlığını geçirip kapıyı açmaya gitti.

Glain karşısında duruyordu. Üniforması jilet gibiydi. "Plansız talim. Hazırlan. Bu sonuncu. Otuz dakikan var."

"Glain..." Ancak Glain sıradaki kapıyı çalmak üzere çoktan gitmişti. Jess bir ara bulup konuşmayı ummuştu ama bu seferki de doğru zamanlama değildi. Sonraya saklasa daha iyi olacaktı; şu işler bittikten sonra, kendisinin daha önce tırmandığı şok, acı ve öfke basamaklarını Glain'in daha nazik bir şekilde adım adım çıkmasına yardımcı olabilirdi.

Hazırlanıp Mısır kahvesini de vücuduna takviye ettikten sonra, mangasıyla birlikte talim sahalarına ve toplanmaları gereken alana yürüdü. Diğer mangalar da geliyordu ama Jess'in gördüğü kadarıyla hiçbiri, onları şimdiye dek orada yenememişti.

Glain yanlarında değildi.

Glain yok.

Jess bunu sıraya geçip hazır olda durdukları an fark edebildi. Glain'in ortalarda görünmemesi yalnızca sıra dışı bir durum değildi, bu daha önce *hiç olmamıştı.* Jess yan hizasındaki genç adama -onu önceki gün vuran Tariq'a- hiç kıpırdamadan bir bakış attı. Tariq sakin görünüyordu ama terlemişti. Baş Muhafız gözetleme kulesinin tepesinden gürültülü sabah alarmı çaldı. Glain hâlâ yoktu. Diğer mangalar denetlenip gönderilmişti. Jess'in grubu yakıcı güneşin altında, hazır olda sessizce bekliyordu. Diğerleri de Jess ka-

dar endişeli olabilirdi ama konuşmamak için fazlasıyla iyi eğitilmişlerdi.

Sonunda Jess, Muhafızlar'ın silahlı arabalarından birinin sahada hızla onlara doğru yaklaştığını gördü; gözleriyle aracı dikizliyordu. Buhar gücüyle çalışan araç daha tam durmadan, içinden Glain Wathen atlayıverdi. Jess'in şöyle böyle tanıdığı biri de beraberindeydi: Baş Muhafızlar Yüzbaşısı Feng, soğuk ve karanlık buz tanelerine benzeyen gözlerine rağmen, bu sabah gülümsüyordu. Feng daha önce tören alanına hiç gelmemişti. Jess'in bulunduğu mangayla tam olarak hiç iletişim kurmamıştı. Memnun etmesi zor biri olarak tanınıyordu.

Jess arka sıralardan birinin şaşkınlıktan nefesini çekişini duyduysa da mümkün mertebe sabit durabilmeye odaklamıştı. Feng sıranın önünde yürürken, bakışlarıyla -soğuk ve mesafeli- tek tek herkesi süzdü. Jess'i de diğerlerinden farksız ölçüde, ne daha uzun ne daha kısa değerlendirdikten sonra teftişin sonuna geldi ve Glain'le birlikte manganın önüne geçip hiç konuşmadan durdu. Feng ve genç manga lideri, yükselmekte olan acımasız güneşin altında, birer gölgeden farksızdılar. Böylece surat ifadelerini görmek de güçleşiyordu.

"Skorlar," dedi Feng, Glain'e. Glain kemerindeki su geçirmez kutuyu hiç bekletmeden çıkarıp açtı. İçinde, Beyaz Sayfa, Büyük Kütüphane'nin geniş arşivine erişimi olan bir kitap vardı. Ama aslında kapağında altın rengi Kütüphane mührü ile Ma'at tanrıçasının tüyü olan bu kitap, onun kayıt

günlüğüydü; kendi kendini, Başkumandan'ın ofisinin en ücra derinliklerindeki raflarda duran, yansıtmalı bir Beyaz Sayfa'ya günlük olarak kopyalıyordu. Askeri yayımdı.

Glain onu iki eliyle tutarak Feng'e uzattı. Feng de aynı şekilde teslim aldı -tabii bu, kitaba karşı bir saygı gösterisiydi, Glain'e değil. Sayfalarını karıştırıp Glain'in raporlarını ve notlarını okuduktan sonra aynı özenle iade etti. "Aferin Çavuş Wathen," dedi. "Aferin Manga. Rahat."

Gerçekten rahatlatıcıydı. Jess, tüm manganın, ayaklarını yana açarak omurgalarını az da olsa rahatlatırken derin bir oh çektiğini işitti. Ama bu bir hataydı, Feng konuşmasını sürdürdü: "Puanlamada listenin başındasınız ve böyle olunca da size bugün özel bir sınav uygulamaya karar verdik. Ulaşmanızı istediğimiz seviyeye gelmeniz için sizi zorlayacak bir test. Başarılı olmaya hazır mısınız askerler!"

"*Evet efendim!*" diye hep bir ağızdan bağırdılar. *Bu* şekilde karşılık vermek için kimsenin onları gaza getirmesine gerek yoktu. Glain Wathen'in mangasının her bir üyesi başarıya açtı, aksi hâlde tanrılar onları korusun. Glain de kendi sözlerini ekledi. Her zamankinden daha uzun, daha dik duruyordu. Burası onun mekânıydı.

Jess bunu kıskanıyordu. Kitaplarının sessiz huzurunu özlediğini hissetti birden. *Bu seferki*, diye düşündü, *çok zor olacak*. Feng, onlara özel olarak, eğlence amaçlı bir mücadele düzenlememişti ve Jess bunun acımasız bir iş olacağına adı gibi emindi.

"Manga!" diye bağırdı Glain ve hepsi birden, gümbürtülü bir tonla, "*Komutanım!*" diye bağırdılar. Jess bile. "Sıralamalarda iki puan farkla öndeyiz. *Yeterli değil.* Bu talimi rahat bir beş puanla önde *tamamlayacağız,* en yüksek skorla *bitireceğiz!* Anlaşıldı mı?"

"Evet *efendim!*" diye bağırdı Jess, diğer herkesle birlikte. Şu lanet olası talimi Glain kadar o da liderlikte bitirmek istiyordu ama Yüzbaşı Feng'in dikkatini çekebilmek, en iyi tanımıyla, karmaşık bir takdirdi.

Feng sıranın önünde gidip geliyordu, elindeki Beyaz Sayfa'ya hafif geri durarak bakarken, "Bugünkü göreviniz, haciz," diye başladı. Kaçak kitapları bulmak için, bir eve girip arama yapacak ve bulduğunuzda da etiketleyip Kütüphane için kurtaracaksınız. Direnişle karşı karşıya kalabilirsiniz. Hazırlıklı olun."

Kulağa gayet basit geliyordu. Glain'le Jess şu anki konumlarını elde edebilmek için, adaylıkları sürecinde, *gerçek* kitap haczi görevlerinde bulunmuşlardı. Mangadaki herkes bundan daha zorlu durumlar için donanımlıydı. Eğitimdeki mevcut konumlarına bakıldığında, bu görev kulağa o kadar ilaç gibi geliyordu ki aslında biraz tuhaftı.

Jess sağına bir bakış attı. Helva adındaki İskandinav kız, kaskatı bir dikkatle duruyordu. Helva'nın yandan bakışı, Jess'le aynı huzursuzluğu hissettiğini gösterir gibiydi. *Hiç normal değil.* Glain de aynı şeyi düşünse dahi bunu belli etmiyordu ama Jess'in hayatında gördüğü en iyi sır saklayabilen yüz, onunkiydi.

Glain kendi etrafında dönerek mangasına baktı. "Arabalara," dedi. "İleri!"

Hepsi harekete geçti. Sıkışık olmalarına rağmen araç tam bir ekip ve ekipmana göreydi. Buhar makinesi tıslayıp motorlar aracı harekete geçirdiği sırada, Jess kendine bir yer bulmuştu. Araç düz zeminde giderek hızlanıyordu. Penceresi yoktu, Jess hızlı ve uzaklara gittiklerini anlasa da tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu. Tören alanı zaten bir hayli büyüktü ve yirmi farklı ortamıyla, sınırların etrafında kurulu bölümlerden oluşuyordu. Eğitimler boyunca bunların çoğunda bulunmuştu; İskenderiye Caddesi olarak kurulan çift katlı set de dâhil. Tahminine göre, şimdi gittikleri yer de orası olmalıydı.

Ama yanılıyordu.

Araç aniden durduğunda ve manga aşağı indiğinde Jess, Baş Muhafızlar bileşkesinin en uzak batı ucunda olduklarını fark etti: Acemilerin dolaşmasının yasak olduğu, bölgenin sınır noktasındaki yasaklı yerdeydiler. Manga, Glain'in dimdik bedenin arkasında hizaya girince, Jess'in kuşkuları iyice depreşti. *Çok tuhaf*, diye düşündü. Bütün bölge, görünürde sadece tek kapısı olan yüksek taş duvarlarla çevriliydi.

Arkalarından, aracın buhar makinesinin tıslayan sesi ve sonra da motorunun giderek uzaklaşan gürültüsü duyuldu. Aracın paletlerinden yükselen toz bulutu, manganın etrafını sarıvermişti. Jess gözlerini kırpıştırırken, yakasındaki tasmada ikili Horus gözü olan -ordunun bölük komutanı- Baş Muhafız üniformalı, cüsseli bir adam, sevimsiz, acımasız

gözlerle onlara bakıyordu. "Pekâlâ," dedi adam. "Sağa dönün. Kuşanın. Altmış saniyeniz var."

Jess ekipmanların olduğu yığına doğru diğerleriyle birlikte koşturdu. Sırtında Kütüphane sembolü olan bir adet Baş Muhafız, esnek zırhlı ceketi ve siyah ağır silahı aldı. Yeniden dolumu olmayanlardandı. Jess bu silaha yabancı değildi; aday olduğu dönem, Oxford'dayken bunlardan taşımıştı. Geçmiş aylarda bu silahla yaptığı onca alıştırmaya rağmen, avuçlarını yakan yabancı bir yaratık gibiydi. Yabancı ve düşmanca.

Aklına kötü hatıraları getiriyordu.

Jess silahını kontrol ederken arka sıralardan birisi, "Gerçek mermiler mi?" diye sordu.

"Sersemletici gerçek mermileriniz ve yarı güçlü normal mermileriniz var," dedi bölük komutanı. Aksanı hafif bir güney Afrika kıvraklığına sahipti ve parlak kara teniyle de örtüşüyordu. "Yine de tehlikelidirler, o yüzden hedefinizi iyi seçin ve birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Jess başını iki yana salladı; acemi değillerdi. Artık sıkı, eğitimli bir mangaydılar ve diğerlerinin nasıl hareket ettiğini öğrenmişlerdi. Çevresel görüş sayesinde, vücut dilinden ipuçlarını okuyabiliyordu. Bir arada geçirdikleri ilk haftadan beri hedeflendirme hatası yapmamışlardı. Tabii Tariq'la olan kaza dışında ama o bir *emirdi*, kaza değil.

Yarı-güçlü mermiler de normal *değildi*. Gerçek ve kalıcı hasarlar bırakır, zırhın dışında kalan yerlere denk gelirse kemikleri bile kırabilir, organlara zarar verebilirlerdi. *Bugün*

neden bunları kullanıyoruz? İşte yerine oturmayan bir taş daha. Verilen görev çok basitti, lokasyon epey uzaktaydı, cephane tuhaftı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı burada, Glain her ne kadar mükemmel, kayıtsız bir maske takınsa da hareketlerindeki keskinlikten Jess, onun da gergin olduğunu anlayabiliyordu. Gizlediği bir şeyler vardı. Jess, onunla yüzleşmek istiyordu ama çok iyi biliyordu ki bunu denediği an Glain, onu tüm manganın gözü önünde yere yığardı.

Jess sessizce silahını kontrol etti ve hazır olduğuna kanaat getirince başını salladı, diğerlerinin de sinyal vermesiyle manga kapıya doğru ilerledi. Bölük komutanı kapıyı gıcırtıyla açtığı an, boğucu bir toz bulutu havaya kalktı. *Gerçek değil,* diye düşündü Jess. *Sadece bir caddenin model hâli, renk ve ses vermesi için birkaç da aktör serpiştirilmiş. Yeterince güvenli.* Fakat Jess diğerlerinden farklı olan bu talim setine daha önce hiç gelmemişti. Neye benzediğini bilmiyordu ve bunun son mücadele oluşu onu baştan aşağı sinir ediyordu.

"Görevi tamamlamak için otuz dakikanız var," dedi bölük komutanı. "Burası sizin tek çıkışınız, o yüzden yerini unutmasanız iyi olur. Tetikte olun, bol şans."

Gayet iyi birine benziyor, diye düşündü Jess. Dahası işinin ehli biri gibi görünüyordu. Gölgede bir yerde duran, ondan daha sessiz ve betimlemesi güç bir arkadaşı vardı. *Kemik kadro,* diye düşündü Jess, olur da işler ters giderse kullanmak için ellerinde ne gibi kaynaklar bulunduğunu merak ediyordu. *Çok bir şey yoktur,* diye düşündü.

Çözümlenemeyen yapbozda yanlış bir parça daha.

Tüm parçaları bir araya getirmeye uğraşacak kadar vakti yoktu çünkü ekibi tehlikeye doğru ilerliyordu.

"Pekâlâ, gayet basit," dedi Glain, kapı arkalarından gıcırdayarak kapanınca. "*Kusursuz* bir iş istiyorum. Kendinize dikkat edin. Hiçbir şeyin güvenli olmadığını unutmayın. Anlaşıldı mı?"

Jess dünyanın her zaman için tehlikeli bir yer olduğunu düşünürdü zaten, her nasıl görünürse görünsün. Çünkü... Gerçekten de öyleydi. Çok iyi biliyordu bunu, hem de göğsüne bağlı yasa dışı bir kitapla Londra sokaklarında koşmaya gönderilecek kadar büyüdüğü günden beri. Glain neden bunu hatırlatma gereği görmüştü ki? Onlar dikkatsiz falan değillerdi. Gözetmenlerin puanlamaları kaydederken göz önünde bulundurdukları kıstaslar ufak tefek şeylerdi -form ve hız- yani asla dikkatsizliğe bakmamışlardı. Glain de en az onun kadar heyecanlı olmalıydı.

Biraz daha paranoyak olsaydım hiçbir işe yaramazdım, diye düşündü Jess. Aldığı keyif, damağında acı ve tuhaf bir tat bırakıyordu. Metalik bir tattı, güçlükle yutkunarak Glain'in arkasından kıvrımlı, ıssız sokaklarda ilerlemeye koyuldu. Talim seti, beklediği gibi çıkmadı. Temiz, geniş ve düzenli yapıya sahip olan İskenderiye sokakları *değildi* burası, mimarisi Jess'e daha çok İngiltere'yi anımsatıyordu. Eskimiş, dar binalar. Gölgeler ve taş yığınları. Mağaza vitrinleri kir içindeydi ve Jess'in görebildiği kadarıyla, içleri karman çorman ve ucuz şeylerle doluydu. İncecik bir kö-

pek, tüylerinin altından belirginleşen kaburga kemikleriyle ara sokağın başında otomat gibi dikiliyordu. Jess zavallı yaratığa bir anda acıdı. Onun da burada olması şart mıydı? Eğer gerçekten ciddi bir sınavdan geçiyor olmasalardı Jess, hayvana yiyecek bir şeyler vermek için duraklayabilirdi ama o bunu düşünürken bile köpek ürkerek karanlıkta koşmaya başladı.

Jess etrafta rol yapan hiçbir aktör göremiyordu. Aslında, kimseyi görmüyordu.

Glain tetikte, düzenli olarak durakları ve kapı boşluklarını kontrol ederken Jess ve yanındaki Helva ise caddeye tepeden bakan karanlık pencereleri gözetliyorlardı. Rol paylaşımına gerek yoktu. Mangalarındaki her bir kişi bu işteki rolünü gayet iyi biliyordu. Sessiz sakin ilerledikten sonra caddenin sonuna geldiklerinde Jess, köşede tek başına bekleyen biri olduğunu fark etti. Adam sert rüzgârla birlikte dalgalanan, bej rengi bir Âlim cübbesi giymişti ve içindeki sade giysisi simsiyahtı. Omuz hizasındaki saçları siyah ve gri bir karmaşa içindeydi. Diğer özelliklerini çıkarabilecek kadar yakınına varmadıkları hâlde, Jess onları bekleyen bu adamın kim olduğunu biliyordu.

Âlim Christopher Wolfe.

Jess, bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışan Glain'in birdenbire gerildiğini fark etti; anlaşılan kimse Glain'i, onlara bir Âlim'in eşlik edeceği ve özellikle de bu kişinin *Wolfe* olacağı konusunda uyarmamıştı. Adamın bir yerlerde saklanıyor olması gerekirdi. Sonuçta Kütüphane'nin en üst rütbelileri,

Âlim Wolfe'un ortalıktan kaybolmasını ya da ölmesini istiyordu. Wolfe'un kendini bu şekilde ortalığa atması, hem de bir *eğitim taliminde*... İşte insana kendini delicesine tuhaf hissettiren bir şey daha.

Jess'in aklına anılar üşüştü; sınıflarındaki otuz kişiden üçünün ölmesinin nedeni, Kütüphane'nin Christopher Wolfe'u susturmak istemesiydi. Hoş olmayan bir anıydı bu. Belki de Wolfe'un bile seçme hakkı olmamıştı. Arkadaşı Yüzbaşı Santi, bugün tören alanında hiç görülmemişti. Neredeydi sahi? Santi'nin güvenliğine karşı yöneltilen bir tehdit, Wolfe'a pek çok şey yaptırabilirdi. Daha önce olduğu gibi.

Eğer Wolfe buraya zorla getirildiyse bile bunu hiç belli etmiyordu. Onlara attığı kibirli bakışlardan anlaşıldığı üzere, dünyaya karşı, her zamanki gibi, kaskatı bir güç sergiliyordu. Jess ve Glain'e bile.

"Caddede gezintiye çıkmış gibi ilerliyorsun," dedi Wolfe, Glain'e. Glain gayet normalmiş gibi ona selam verdi. "Baş Muhafız Askerleri olduğunuzu sanıyordum. Yoksa sizi kalabalık caddelerdeki yaşlı kadınlar gibi yürümeniz için mi eğitiyorlar?"

"Ölmekten iyidir efendim," dedi Glain. "Siz de bunu iyi biliyorsunuz."

"Öyle mi?" Jess, Wolfe'un yüzünün eskisinden de asık ve gaddar göründüğünü düşündü, adamın gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. "İyi öyleyse. Benim hayatta kalmamı sağlayın ve görevinizi tamamlayın Ölüler Mangası."

Jess yanındakine bir bakış attı, Helva bu sözler üzerine yüzünü buruşturmuştu. Wolfe'un espri anlayışına alışık değildi ne de olsa ve adamın yaptığı tanım, onun için biraz kaba kaçabilirdi. Yeni askerler, kıdemlilerce Ölüler Mangası olarak adlandırılırdı ama bunu asla askerlerin yüzlerine söylemezlerdi. Wolfe'un bunu yüzlerine vurması ise onları tetikte tutmak içindi besbelli.

"Güvendesiniz Âlim. Arkama geçin, Brightwell'le Svendsdotter'ın arasında kalın." Glain, Wolfe'un alaycı tavrından rahatsız olduysa da hiç belli etmiyordu. *İlk günlerinden bu yana epey bir şey öğrenmiş*, diye düşündü Jess. Gözlerinde, eğlendiğini belli eden ufacık bir parıltı bile vardı sanki ama sokağı kontrol etmeye döndüğü an, kaybolup gitti. Wolfe, Jess ile Helva'nın arasına sıkıştı. Jess, ona şöyle bir bakınca silahının ya da ipek cübbesinin altında zırhının olmadığını fark etti. Yarım mermilerden biri bile ona isabet etse yere yığılabilir ve ciddi bir şekilde yaralanabilir, hatta ölebilirdi. Neden onu da mangadakiler gibi zırhlı ve silahlı göndermemişlerdi ki?

Bu çok yanlış, diye düşündü Jess yine. Ama Wolfe'u soru yağmuruna da tutamıyordu. Sormak istediği şeyleri, mesela, *size bunu yapmayı kim emretti, başka bir seçenek sunuldu mu* gibi soruları sormak istese de soramıyordu. Çünkü bir asker olarak, böyle bir bilgiyi talep etmeye yetkisi yoktu. Görev başındaydı. Tek yapması gereken, bu görevi sorunsuzca tamamlamaktı.

Hataya yer yoktu.

Glain kapı boşluklarıyla dükkânları kontrol ederek sakin ve belirli bir hızda onları caddede yönlendiriyordu. Jess'le Helva üst katları ve çatıları gözetliyordu. Şu ana dek cılız ve aç bir köpek dışında caddede kimseler görülmemişti. Rüzgârın uçuşturduğu elbiseler ve taşların üzerinde savrulan tozlar dışında hiçbir kıpırtı yoktu. Etrafı ölüm kokusu ve terk edilmişlik sarmıştı.

Wolfe, "Ev sağda, üçüncü sırada," deyince Jess şaşırdı. "Ödüllerinizi bulacağımız yer orası. Bu işi ne kadar hızlı bitirirsek o kadar iyi olacak sanırım." Jess dönüp Wolfe'un söylediği yere bakmamak için kendini zor tutuyordu. Gözlerini yukarılardan ayırmadan ilerlerken etrafa bön bön bakmayı diğerlerine bıraktı. "Baskınınıza karşı direniş olacaktır." Ses tonu öyle yalındı ki neredeyse havaya karışıp buharlaşacaktı. *Elbette* direnişle karşılaşacaklardı. Orijinal kitaplar tamamen yasa dışıydı. Ama yine de arzu ediliyor, alınıp satılıyor ve kaçırılıyorlardı. İnsanlar bu kitaplara nadiren omuz silkerdi.

Jess'in en sevmediği Baş Muhafız görevlerindendi bu; kitapları, kitapseverlerin elinden almak. Tabii nadide ve orijinal eserleri canavarca bir arzuyla sahiplenerek tüketmekten haz duyan sapkın mürekkep yalayıcılar buna dâhil değildi. Öyle bir durumda Jess, onları kelepçelemekten ve Kütüphane'nin hücrelerine tıkmaktan memnuniyet duyardı. Kütüphane'nin baskınla haciz görevi, Jess'in genel olarak en huzursuzluk duyduğu şeydi; Kütüphane'nin bütün bilgileri, kapısından içeri akan *tüm* ilmi güvenceye alması da

öyle. Böylesi Jess'e hiç güven vermiyordu. İçi bir türlü rahat etmiyordu.

Wolfe sessizce ilerliyordu. Jess, ona kendilerinin bildiğinden daha fazla bilgi verilip verilmediğini merak ediyordu. Kütüphane bugünlerde Wolfe'a pek güvenmediği için, Âlim belki de onlarla eşit derecede bilgiye sahipti, kim bilir. Jess, Wolfe'un bir sır küpü olduğunu düşünürdü ama her şeyi biliyormuş *gibi görünmek* için takındığı bu özgüven ve yeteneğe rağmen, Âlim de en az Jess kadar dezavantaja sahipti; bu hep böyle olmuştu. Wolfe'u basit bir insan olarak görmek, aslında bütün bu güvenirlilik hâllerinin ne kadar da kırılgan olduğunun nahoş bir göstergesiydi.

Caddede ilerlemeye devam ediyorlardı. Glain her ne kadar farkında olmasa da hızını artırmıştı. Wolfe'u korumaları gerekeceği bilgisi ona verilmemişti, Jess bunu, Glain'in omuzlarındaki gerilimden anlayabiliyordu. Sokaklardaki bu sessizlikten, en az onun kadar Glain de hoşlanmıyordu.

Saldırı çok hızlı ve tepeden geldi. Jess neredeyse kaçırıyordu. Saldırı timi, sabah güneşini fırsat bilerek kurnazca gizlenmişti ve Jess bir hareket belirtisi olarak, ışığın titreştiğini gördü, bu bir kuş da *olabilirdi* ama öyle olmadığını hissetmişti. "*Solumuzda!*" diye bağırmadan önce, Helva'nın da, "Sağımızda!" diye bağırdığını işitti ve ilk kurşunlar tepelerine yağmaya başladı. İkisi birden çatıdaki gölgelere ateş açmıştı, kurşunların çıkardığı ses diğer bütün sesleri bastırıyordu.

Birisi Jess'i üniformasının arkasından yakalayıp üç adım tökezletecek kadar sertçe geri çekti, bu hareket hayatını kurtarmıştı. Şimdiki açıdan baktığında, bir şişenin onlara doğru devrildiğini gördü, içinde yeşil renkli, parlak bir sıvı vardı.

Manga etrafa dağılırken şişe düştü ve kırıldı. Glain ateş ederken bir yandan da Wolfe'u koruyordu, adamı bir kapı boşluğuna itiverdi. Jess ter içindeki ensesinde bir iç çekiş gibi tuhaf bir ses işittikten sonra, şişenin içindeki, Yunan ateşi olarak bilinen yapışkan madde, tıslayan bir gümbürtüyle alevlendi. Yaydığı ısı üzerinden geçtiğinde Jess bir an için ateşe kapıldığını sandı ama dönüp arkasına baktığında, büyük bir kolonun yanarak alevlerin göğe yükseldiğini gördü.

Bu bir sınav değil. Hiç de gücün yarısı kullanılıyormuş gibi değil. Jess'in aklından milyonlarca soru geçiyordu ama şimdilik hepsi faydasızdı. Santi kesinlikle böyle bir şeyi biliyor ya da kabul etmiş olamazdı. Wolfe da öyle, tabii kendisine bir seçme şansı tanındıysa.

Bir önemi yoktu. Çatıdaki ekipler şok edici Yunan ateşi taktiğinin yanı sıra silahlıydı da. Görünüşe göre, saldırıda yaralanan olmamıştı, Jess'in ekibi, kapı boşluklarındaki daracık korunaklara konuşlanmıştı ve kurşunlar -yarı-güçlü olmayanlar- yakınlarındaki tuğlalarda delikler açmıştı. Glain büyük bir dükkânın camını kırarak Helva'ya içeriyi kontrol etmesini söyledi. O sırada, yere çökerek daha küçük bir hedef hâline gelmiş olan Wolfe'u korumaya çalışıyordu.

Wolfe her zamanki gibi dikkatli görünüyordu. Gergindi. Tetikteydi.

Silahsız ve de tamamen savunmasızdı.

Jess titrememeye çalışıyordu. Korkması gerektiğini bildiği hâlde, titremesinin asıl nedeni adrenalin ve savaşta düşmana galip gelme arzusuydu. *Sinirli* olduğunu da fark etti o an. Bir kez daha ahmak yerine konduğu için öfkeliydi, kontrolünün dışında olan ve hayatının tamamen hiçe sayıldığı bir durumun içindeydi. Umursamamak için büyük çaba sarf ettiği Glain, Wolfe ve mangadan diğer arkadaşları, *yine* bir bedel ödemek zorunda kalabilirlerdi.

Çatıda bir hedef gördü, nişan aldı, ateş etti ve düşürdü. Birisi, güneşin altındaki karanlık bir figür, yere yığılmıştı. *Güzel.* Yeniden nişan aldı, ateş etti ve ıskaladı ama yanda görünen diğer bir gölgeyi vurmuştu.

Glain ile Wolfe'a, güvende olup olmadıklarını anlamak için bir bakış attı. Glain gayet iyi durumdaydı, yüzü sakindi ve gözleri parlıyordu; nişan alıp ateş ediyor, sıktığı her kurşun yerini buluyordu. Yeşilimsi Yunan ateşinin yansıması, onu neredeyse bir otomattan farksız gösteriyordu... Tabii yüzündeki hafif tatminkâr gülümsemesi olmasaydı.

Görünüşe göre Glain, mükemmel anını yakalamıştı.

Jess, Tariq'ın gizlendiği yerden çıkıp yanından geçişini ilk önce umursamadı, mangadaki arkadaşının daha iyi bir ateş açısı aradığını düşünmüştü. Ama içgüdüsel olarak onu izledi ve sırtından vurulduğu anı hatırladı. Tariq saldırganlara bakmıyordu. Jess, çok geçmeden, mangadaki arkadaşı-

nın Glain'le Wolfe'a baktığını fark etti. Glain gizlendiği yerden çıkıp birkaç adım atınca Tariq'ın hedefinden çıkmış ve Wolfe'un korunmasız bedenini açık hedef hâline getirmişti.

Jess buna ilk anda inanmadı. *Anlamıştı* ama inanması biraz zaman aldı; Tariq'ın silahını doğrulttuğu ana kadar. Wolfe silahsız, savunmasız bir hâldeyken, Jess kadar şanslı olamazdı -üstelik bu sefer şok tabancalı talimde de değillerdi. Yarı güçlü kurşunlar insanı sakat bırakabilir ve öldürebilirdi... Tabii eğer Tariq'takiler sadece yarı güçlü olanlardansa. Jess nedense öyle olmadığı düşüncesine kapılmıştı.

Tariq'a, Wolfe'u öldürmesi emredilmiş.

Jess bunu yüreğinden, öyle güçlü bir inanmışlıkla hissediyordu ki nereden çıktığını sorgulamadı bile. Daha önce kendi ekibinden birine ateş etmesi emredilen Tariq, şu an yaptığı şeyin yanlış olduğunu bile bilmiyor olabilirdi. Belki de tamamen masumdu.

Yine de bir Âlim'in ölümüne sebep olacaktı.

Jess, Tariq'a yetişecek kadar ya da onu uyarıp ateş etmesini önleyecek kadar vakti olmadığının farkındaydı. Geriye pek de iyi bir seçenek kalmıyordu.

Jess silahını kaldırdı, nişan aldı ve Tariq kendi silahına davranmadan onu vurdu.

Manga arkadaşı, *arkadaşı,* dudakları şaşkınlıktan açılmış hâlde, duvara yaslanarak yığıldı ve silahı elinden taş zemine düşüverdi.

Tariq yere oturmuş, sırtı bükülmüş hâlde, tam göğsüne isabet eden kurşunun etkisiyle, nefes almakta zorlanıyordu.

Gözleri kapanır kapanmaz yüzü kireç gibi oldu. Ölmedi. *Lütfen, Tanrım, ölmesin.*

Eğer Yunan ateşi gerçekse, muhtemelen diğer bütün cephane de gerçekti. Ama Jess, Tariq'ın zırhına isabet ettirmişti, açıkta kalan bir yerine değil. Kan akmadığına göre biraz teselli bulabilirdi.

Başka seçeneğim yoktu. Ya Tariq vurulacaktı ya da Wolfe.

Jess yerinden doğrulup Tariq'ın yanına gitti ve parmaklarını genç adamın boynuna bastırdı. Nabzı atıyordu. Onu kapı boşluğunda güvene aldıktan sonra, zikzak çizerek Glain'le Wolfe'un yanına geçti.

Glain her şeyi görmüştü ve ona doğru yaklaşan Jess'e silahının namlusunu doğrulttu. "Dur!"

"Wolfe'un hayatını kurtardım seni aptal!" diye bağırdı Jess ve Glain'i dikkate almadan Âlim'in yanındaki duvara sarıldı. Yüzü dışarı dönük hâlde, o açıdan gelebilecek muhtemel dost ateşlerinden korumak için Wolfe'u gizliyordu. "Bu sadece bir talim değil!"

"Sahi mi?" diye karşılık verdi Glain. Biraz sinir olmuş gibiydi, kahvaltıda tepside kalan son kruvasanı ondan önce kapmışlardı sanki. "Neler olduğunu gördüm. Tariq doğrudan Wolfe'u nişan aldı. Onu öldürdün mü?"

"Hayır."

"Güzel. O zaman sorularımı yanıtlayabilir ve çizmelerimin tadına bakabilir." Glain bu konuda son derece alçakgönüllü bir tutum sergiliyordu ve bu ürkütücüydü. Dükkânın karanlığına hızlıca bir göz attıktan sonra, "Helva! İçerisi te-

miz mi?" diye bağırdı. Cevap yoktu. Jess'e baktı ve "Onu içeri götür. Dikkatli ol," dedi.

"Emin misin?"

"İçeride her ne olursa olsun buradan daha güvenlidir. Yeni pozisyon alıyorlar. Bizi birazdan indirirler."

İki arkadaşları daha -Tariq dışında çünkü o, belki de baştan beri mangalarından biri olmayabilirdi- yere yığılmıştı, kıpırdamıyorlardı. Jess karşıdaki çatıya göz attığında Glain'in haklı olduğunu anladı. Oradan gelen atışlar kesilmişti ama bir Yunan ateşi daha fırlatmışlardı. Alevler ve zehirli gazlar püskürerek gökyüzüne kadar yükseliyordu. Saldırganlar yeni pozisyon alırken bunu dikkat dağıtmak için kullanıyordu. Dükkân kesinlikle daha güvenli olurdu.

Jess, Wolfe'un omzundan tuttu. Ama yaşlı adam silkinerek Jess'e sınıftaki günlerinden hatırladığı o yakıcı bakışlarından birini attı. "Ben iyiyim Brightwell," dedi.

Jess belindeki silahı çekip Wolfe'a uzattı. Jess'e göre Wolfe, silaha *neredeyse* özlemle bakıyor gibiydi. "Silahsız kalırsam, ölümümü açıklamak güçleşir," dedi Wolfe. Arkasını döndü ve kıvrak bir şekilde, sivri camlardan kaçınarak kırık vitrinden içeri girdi. Jess içinden küfrederek tabancayı tekrar beline takıp Wolfe'un arkasından içeri girdi. Ama cam kırıklarından sıyrılmayı başaramadı ve Wolfe'un arkasından içeri dalarken yanağına sıcak bir sıyrık öpücüğü aldı.

Wolfe birkaç adım ötesinde dimdik duruyordu ve Jess tam adımını atıp onun önüne geçecekken, Âlim kolunu kaldırarak onu durdurdu. "Hayır," dedi alçak sesle. "Bekle."

"Neden?" Jess, Wolfe'un sırtının, açık sokağa dönük olduğunu ansızın fark etti ve ona doğru yavaşça bir adım attı, eğer ateş açılırsa onu korumaya çalışacaktı. "Arkama geç!"

"*Dinle.*"

Jess işte o zaman duydu. Acı içindeki birinin hafif iniltisiydi bu. İçeriye ilk giren, Helva'ydı. Jess, kızın, dükkânın temiz olduğuna dair sinyal verdiğini de duymamıştı. "Yere yatın!" diye bağırdı Jess ve Wolfe'u ters dönmüş bir masanın arkasına itekledi. "Burada bekleyin! Glain, Helva vurulmuş!"

Glain'in dışarıdan gelen sesi kesik ve sakindi. "Önce Âlim'i güvende tut."

"Güvende," dedi ve bakışlarını Wolfe'a kilitledi. "Orada bekleyin. Efendim."

Jess mühürlü küçük bir şişe çıkardı, kapağını çevirdi ve içindeki kimyasallar, birbirlerine karışırken açık sarı bir renk aldı. Yunan ateşinin biraz daha hafif türüydü; ateş olmaksızın, sadece ışık saçan bir tepkimeydi. Jess şişeyi havaya kaldırdı ve yana doğru uzattı, belki birileri ışığı hedef alır diye düşünüyordu. Ama dışarıda uçuşan birkaç kurşun dışında, onları hedef alan yoktu.

Küçük ve darmadağın bir odanın arka tarafında, Helva'yı buldu. Kızın gözleri açıktı ve hâlâ nefes alıyordu; göğsünün inip kalktığını görülebiliyordu. "Helva!" Kız kıpırdamıyor, başını bile Jess'ten tarafa çevirmiyordu ama bakışlarını ona yöneltmişti. Sorun her neyse, ciddi bir şey olmalıydı. Jess, Wolfe'a işaret ederek "Burada bekleyin," dedi.

Wolfe başını salladı. Jess sağa sola atılmış eşyaların üzerinden dikkatlice geçti. Her yerde kırılmış tozlu eşyalar, yırtık pırtık kıyafet parçaları vardı. Buraya atılmış tanımlanamayan, paramparça eşyalar, göstermelik şeylerdi ve sırf onların işlerini güçleştirmek içindi. Jess bir yerlere gizlenmiş herhangi bir düşman olmadığını anladı; bunun için yer yoktu. Arkadaki kapı hâlâ kapalıydı ama birisi oradan ateş ederek Helva'yı vurmuş ve kapıyı tekrar kapatmış olabilirdi. Jess emin olmak için kapıyı yokladı. Sıkı sıkıya kilitliydi.

Helva'nın yanına eğildi, ışığı yere bıraktı ve kızın komada olup olmadığını kontrol etti. Kan yoktu. Hayır, bir dakika, eline doğru bir şey akıyordu...

Helva'nın kolunun kıvrımında bir şey hareket ediyordu. Jess tuhaf, delicesine bir an, Helva'nın üçüncü bir kolunun çıktığını sandı ama zihninin arka köşelerinden yükselen bir çığlık, içgüdüleri, ona kızın göğsüne doğru ilerleyen kıvrımlı şeyin ne olduğunu fısıldadı.

Kobra.

Jess istemsizce geri çekilince kobra harekete geçti, göz hizasına yükselerek ince başının etrafındaki derisini genişçe kabarttı. Siyah gözleri altın gibi parlıyordu ve korku dolu bir an için, yaratık, antik firavunların yeniden dirilen hayaletlerini andırdı. Jess'i takip ederek olduğu yerde sallanıyordu.

Arkadan bir ses, Wolfe fısıldadı, "Kıpırdama." Jess kıpırdamadan durdu. Elinden geldiğince hareket etmemeye çalıştı, önünde sallanıp duran sürüngenle bakışıyordu.

Yılanlar hakkında fazla bilgiye sahip değildi -İngiltere'de pek yılana rastlanmazdı ve olanlar da zaten bu kadar ölümcül yaratıklar değildi- ama ani hareketlerin *korkunç* bir fikir olduğunu biliyordu. Her ne kadar tek isteği, bir an evvel geri kaçmak olsa da. Kobralar, arkadaşı Khalila'nın anlattıklarından hatırladığı kadarıyla, vücutlarının uzunluğu kadar yükseğe saldırabilirdi ve bu, en az Jess kadar uzun bir yılandı. Neyse ki Mısır kobraları tükürmüyordu. Çiçeği burnunda Âlim Khalila Seif'in dersini yarım yamalak dinlemesine rağmen, şaşırtıcı derecede çok şey hatırlıyordu. En önemlisi de zehrin, anında müdahale edilmezse, kolayca ölümcül olabileceğiydi.

"Yavaş yavaş geri çekil," diyordu Wolfe. Âlim yerinden kıpırdamamıştı neyse ki. "Çok ölçülü hareketlerle. Yerli Mısır kobraları kıstırılmaya gelmez, kaçış isterler, meydan okuma değil. Gitmesi için ona bir şans ver."

"Şansı vardı," dedi Jess. "Ama gitmedi."

"Onun vücut sıcaklığından etkilenmiş olmalı. Şimdi, *konuşmayı* kes ve dediğimi yap!"

Helva'nın gözleri de Jess'in üzerindeydi. Yüzünün rengi atmış, ter içinde kalmıştı ve Jess, kızın nefes alış veriş şeklinden pek hoşlanmamıştı. Kobranın dikkati hâlâ Jess'in üzerindeydi ki bu daha iyiydi; eğer tekrar Helva'ya dönerse kızın hiç şansı olmayabilirdi. *Onu vurmayı deneyebilirim,* diye düşündü Jess. Eğer ıskalamazsa, onu öldürebilirdi. Iskalarsa da kobra ya onu ya da Helva'yı sokabilirdi. Gerçi Helva'yı yarı güçlü mermiyle vurmak da kızın ölümüne neden olabilirdi.

"Geri çekil," dedi Wolfe yine. "*Haydi Brightwell!*"

Wolfe'un sesindeki emir veren çıkış, Jess'i sonunda itaat etmeye zorladı. Öğrenciyken Âlim'in emirlerini yerine getirmeye alıştığı için, ön beyni emre karşı koyamadan, arka beyni onu çoktan geriye çekiştirmeye başlamıştı; her seferinde yavaş bir adımla geri sürükleniyordu. Yılan titredi, saldırıya geçmeyi düşünüyor gibiydi ama geri çekildi ve Jess'in yavaş yavaş geriye doğru hareket edişini izledi.

Boynundaki kanatlar yavaşça söndü ve yılan -artık daha kaygan ve hızlı bir şekilde- Helva'nın üzerinden akıp odanın içinde daha karanlık bir köşeye doğru sürünerek kayboldu. Jess yılanın kaçışa geçtiğinden emin olana kadar kıpırdamadan onu izledi ve sonra ciğerlerini yakan derin bir oh çekerek Helva'nın yanına atıldı. Helva yerinden doğrulmaya çalışınca Jess onu oturttu. "Ne kadar oldu?" diye sordu ona. Helva solgun dudaklarıyla, cılız bir şekilde gülümsedi.

"Birkaç dakika," dedi. "Beni yine sokmasından korktum o yüzden seslenmeye cesaret edemedim. Teşekkürler."

"Ne için? O şeyi öldürmedim bile." *Öldürmeliydim*, diye düşündü Jess, manga arkadaşının ter içindeki solgun yüzüne bakarken. O yılanı öldürmeliydi. Ya geri gelirse?

Kobra yeterince şok ediciydi ve Jess dışarıdaki çatışma sesleri kesilene dek her şeyi unutmuştu, o sırada bütün bedeni alarma geçti, her bir sinir ucu iğneleniyordu. Arkasına dönüp baktı, Glain dükkânın kırık camından içeri giriyordu. Dikkatini caddeden hiç ayırmıyordu. Neyse ki bir anlığına sessizlik oldu.

"Nasıl?" diye sordu Glain, Jess'e hiç bakmadan.

"Kobra sokmuş," dedi ve bu kadarını söylemesinin yeterli olacağını biliyordu. Yanlarında bir sağlık görevlisinin *olması gerekirdi,* tabii bu gerçek bir görev olsaydı. Ama talimlerde yalnızca temel ilk yardım kitlerine sahiptiler ve kitin içinde bir panzehir yoktu. "Onu buradan çıkarmamız gerek."

"Hayır," dedi Glain. Sakin fakat sıkıntılıydı. "Jess, yardım getirmen gerekiyor. *Santi'yi* bul. Helva ve ihtiyacı olan diğer herkes için de Medika'yı çağır."

"Gerçek bir saldırı altında olduğumuzu düşünüyorsun."

Glain başını sertçe salladı. Jess, onun kenetlenmiş çenesini ve omuzlarının duruşunu görebiliyordu. Glain öfkeliydi. "Kapıya git," dedi. "Santi'yi buraya getir ama Feng'i *getirme.* Arkanı kolla. Haydi Jess."

Jess arkadaşını orada bırakmayı istemiyordu; Glain, Wolfe'u tek başına korumak zorunda kalacaktı ama öte yandan da bu işte Jess'in ondan başka güvenebileceği kimse yoktu. *Glain de* bu riski aldığına göre, Jess'ten başka güvenebileceği birinin olmadığı acı ama gerçekti. Jess, babası için Londra'nın tehlikeli, labirent gibi sokaklarında kitap kaçakçılığı yaparak büyümüştü. Glain de bunu biliyordu.

"Al." Jess, Glain'e kendi silahını uzattı. "İhtiyacım olmayacak. Hem beni yavaşlatmaktan başka bir işe de yaramaz."

Glain silahı bir eliyle yakalayıp Wolfe'a uzattı. Wolfe itiraz etmeye kalkışınca ona dik dik bakarak "Alın. Artık bunları aştık sanıyorum," dedi. Silah Wolfe'un eline hiç de

yakışmıyordu ama Jess biliyordu ki Âlim, gerektiğinde, savaşa ve öldürmeye hiç de yabancı biri değildi.

Jess, Helva'ya son kez baktı, gülümsemeye çalışıyordu. Elinde daha küçük bir tabanca vardı artık. "Hızlı koş," dedi Jess'e.

"Her zaman," dedi Jess ve -kobranın karanlık bir köşeye sindiğini aklından çıkarmadan- kapalı olan arka kapıya yürüdü. Kapıyı açıp kontrol etti. Temiz görünüyordu. Dükkânın loş karanlığından sonra, ara sokak aşırı derecede aydınlık gelmişti. Gözleri ışığa alışana kadar derin derin nefes aldı ve dışarı adımını atıp çatılara göz attı. Görünürde kimseler yoktu ve bu da biraz olsun şansı *olabilir* demekti.

Hayatı pahasına koşmak, eski ve tanıdık bir elbise gibi üzerine oturmuştu sanki. Korkmuyordu. Bütün çocukluğunu Londra Muhafızları'ndan kaçma oyunu oynayarak geçirmişti ve öylesine büyük bir labirent olan şehrin sokaklarında koşmak, buradaki düz yollarda temiz açılarda koşmaktan çok daha zordu. Ama aynı zamanda, saklanacak daha az yer olduğu, peşindekileri gözden kaybedecek kör noktalar ve dar geçitlerin olmadığı anlamına da geliyordu. Jess'in bunu telafi etmek için rotasından hiç şaşmadan koşması gerekiyordu.

Jess diyaframını şişiren üç derin nefesin ardından güneşe göre konumunu ayarladı ve girişten beri ne kadar yol geldiklerini hesaplayarak *koştu.* Bir sonraki ara sokaktan ana yola çıkış yaptı. Burası, bölük komutanının kapıdayken uyardığı gibi, tek çıkışlarıydı. Zaman harcamanın bir manası yoktu.

İlk blok kolaydı; saldırganları gafil avladı, sokağın arka tarafından kesintisiz bir koşuyla geçtiğinde yıldırım hızına ulaşmıştı. Bağırışların yükselerek duman gibi havaya karıştığını ve çatıda hareketlenme olduğunu işitti ama hiçbiri doğru noktanın yakınında bile değildi. Birisi ona ateş etti ama kurşun hedeften şaşmıştı. Beş adım uzağından ona doğru ateş ediliyordu ama yine şansına, ıskalıyorlardı.

Çatıdaki birisinin zamanlaması ve durduğu nokta iyiydi, Jess bir şişe Yunan ateşinin, birkaç metre ötesine doğru fırlatıldığını gördü. Elinde iyi bir seçenek yoktu. Yolundan saparsa hız kaybederdi, üstelik şişenin nereye düşüp patlayacağı da belirsizdi. Ateşin içinden geçmek seçenek dışıydı. Yoğun, yapışkan madde, derisine ve kıyafetlerine yapışırdı, silinip yıkanması da mümkün değildi. Yanardı.

Şişe yere düşüp de alev alınca, Jess en yakın duvara doğru koştu. Adımlarını güçlendirerek duvarda yanlamasına iki adım attı ve kendini yolun ortasındaki yeşil alevlerin üzerinden bir ok gibi fırlattı. Yere omuzüstü, sert bir şekilde düşmüştü. Zehirli dumanları ciğerine çekecek kadar yakından geçtiyse de öksürerek ayağa kalktı ve *koşmaya devam etti.* Arkasından ateş açılıyordu ama hiçbiri isabet etmedi ve yangın da, arkasında kaldığı için -işe yarar bir şekilde- kamuflaj görevi görüyordu.

Çıkış kapısına yalnızca bir blok kalmıştı, Jess köşeyi döndükten sonra biraz daha hızlandı. Kalbi deli gibi atıyordu. Ciğerleri koşmaktan ve dumandan isyana geçmişti artık ama hedef görünüyordu.

İşte tam o sırada, Kütüphane ceketinin altındaki esnek zırhın tam ortasına, sırtından bir kurşun yedi. Onu yere yığarak ciğerlerini felce uğratacak kadar sarsıcıydı. Nefesi kesilmiş hâlde, acı içinde kıvranarak yerde yuvarlanıyordu. Çaresiz bir balık gibi çırpınıyor ve nefes almaya çalıştıkça kıvranıyordu. *Tam da Tariq'ın vurduğu yerden.* Siyah ve kırmızı benekler görüyor, acısı da en az Yunan ateşi kadar yakıcı bir dalga hâlinde bedenine nüfuz ediyordu. *Öleceğim*, diye düşündü ama bunu kabullenemiyordu çünkü kapı *hemen oradaydı.* Wolfe, Glain, Helva; hepsinin kurtuluşu orasıydı. Her şey ona bağlıydı.

Başaramayacaktı.

Yapacaksın, dedi kendi kendine, içinde hissettiği feryat figan, aptal korkuya rağmen. *Buna mecbursun! Kalk. Kalk! Yap şunu!*

Ciğerleri birden gevşedi ve öyle derin bir nefes aldı ki, içini yaktı geçti, öksürdükçe kanın metalik tadı bulaşıyordu diline damağına. Acının önemi yoktu; nefes alıyordu ya, acı onu durduramazdı. *Durduramayacaktı.*

Jess dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalktı. Akıp giden saniyelerin acı bir şekilde farkındaydı ve o durdukça peşindekiler de yaklaşıyordu. Yarım blok daha gitmesi gerekiyordu, hiçbir şey değildi; sadece birkaç adım daha. *Haydi. Yürü haydi.*

Bir yarı güçlü mermi daha (yarı güçlü olduklarını düşünüyordu, aksi takdirde ayağa kalkması imkânsızdı) yanından geçti, öyle yakından geçmişti ki merminin sıcaklığını

yanağında hissetti. Sıcak çöl kumları sanki onu yolundan çevirmek istercesine yüzüne yüzüne esiyordu ama Jess ileriye atıldı. Artık sadece yarım yamalak bir düzende ilerleyebiliyor, vurulduğu için kararsız adımlar atıyordu. Arkasında kan damlalarından izler bırakıyordu. Bir an paniğe kapılıp Londra sokaklarına geri döndü ve Kütüphane aslanlarının onu bulabileceği izler bıraktığından endişelendi...

Odaklan.

Başını eğdi, çaresiz son bir kez daha hızlanmak için ve acıyı duymazdan gelmeye çalışarak kaslarını zorladı.

İçeri girdikleri ve ağaçlarla burun buruna geldikleri o kapalı kapıya, caddenin sonuna ulaşmıştı. Kapıyı zayıfça birkaç kez yumrukladıysa da ciğerleri bağıramayacak kadar feci durumdaydı hâlâ.

Apaçık ortadaydı. Bir böcek gibi kapıya yapışmıştı. İşte bu, onun içinde bulunduğu en savunmasız andı; kusursuz nişan alınmış bir atış için herkese açık mükemmel bir hedefti.

Jess acı içinde nefes alarak bağırdı: "Kapıdayım! Açın! *Hemen* açın!"

Birkaç saniye içinde kapı açılınca, tatlı ve beklenmedik bir rahatlama duydu. Neredeyse dışarı yuvarlanacaktı ama onları içeri alan bölük komutanı, Jess'i yakaladı. Adam, "Ra aşkına, neler oluyor orada? Siz aptallar, savaşa mı girdiniz?" diye bağırdı.

"Santi," dedi Jess nefes nefese. "Yüzbaşı Santi. Onu getirin. *Hemen.*"

"Bak asker, Baş Muhafızlar'dan seçkin bir yüzbaşının buraya gelmesini öyle kafana göre talep edemezsin, sırf..."

Jess, bölük komutanının yakasından tutup sabah kahvaltıda yediklerini tahmin edecek kadar burnunun dibine çekti. "*Onu getirin!* Yaralandık, eğer *hemen* kıçınızı kaldırmazsanız Âlim öldürülecek!"

"Alim mi? Ne Âlimi? Bana emir veremezsin seni küçük..." Asker konuşmayı kesti. Çünkü Jess çok amaçlı bıçağını çekmiş, adamın karnına, tam da çok daha kötü şeylere neden olabilecek bir noktaya, hafifçe bastırıyordu.

"Birisi bize ihanet etti," dedi Jess. "Bana o kişinin sen olmadığını söyle."

Bölük komutanının yüzüne bakınca ne düşündüğünü anlamak zordu ama suçludan çok öfkelenmişe benziyordu. "Minik askerleri tehlikeye atacağımı düşünüyorsan eğer, o bıçağı kullanman senin için daha iyi olur. Ne ihaneti bu?"

"Yunan ateşi. Gerçek kurşunlar. Duydun işte. Bu bir sınav değil."

Bölük komutanının surat ifadesinde değişiklik olmadı ama Jess'in farkındalığının uç noktalarında olmuştu; ayaklarını hafifçe oynattı, gözlerinin etrafı gerildi. "Bıçağı bırak evlat. Yoksa silah arkadaşımın canı sıkılacak."

Silah arkadaşı. Jess arkasında bir hareketlilik hissetti. Diğer bir asker, onu vurmaya hazır bir şekilde orada bekliyordu.

"Bana onlarla olmadığını söyle," dedi Jess alçak sesle.

"Değilim." Komutan, onun arkasına bakıp başını salladı. "İndir." Bakışlarını tekrar Jess'e çevirdi. "Sen de."

Oynayacak başka bir kozu kalmamıştı. Jess geri çekilerek bıçağını yerine koydu. Daha kısık bir sesle, "Mangadaki arkadaşlarımdan biri için kobra panzehirine ihtiyacım var. Onu da getirin," dedi.

Dehşet dolu bir an için komutan durdu ve Jess'in arkasındaki askere baktı. "Mesaj gönder. Yüzbaşı Feng'e ihtiyacımız var."

"Feng olmaz," dedi Jess. "Santi."

"Santi buradan sorumlu değil..."

"*Santi'yi getirin!*"

Komutan ona inanmamış olabilirdi ama şimdilik oyunbozanlık etmek istemiyordu. Jess yakın gelecekte pek çok cezaya maruz kalacağını düşündü ama artık umurunda değildi. Komutan da bunu anlamış olacak ki hemen başını salladı ve "Çantamda panzehir vardı. Gidip getireceğim," dedi.

"Kıpırdamayın," dedi Jess. "Size güvenmiyorum."

"Evlat, o bıçağı bir bebeğin oyuncağını elinden alır gibi koparırım senden," dedi adam. "Gidip çantayı getireceğim."

Hızla yükselen adrenalini yavaş yavaş geri çekilmeye başladığında Jess, askerin onu kolayca yere serebileceğini anladı ve başını sallayarak onayladı. Asker yere uzanıp yandan askılı çantasını alıp omzuna geçirdi. Siyah ağır silahını aldı; Jess'inkinden daha güçlü bir şeydi ve yarı güçlü mermilerle dolu olmadığı kesindi.

Jess'in onu izlediğini görünce "Evet?" dedi adam. "Haydi öyleyse. Beni içeri alacaksın. Durum değerlendirmesi yapmam gerek."

"Silaha ihtiyacım var."

"Seninki nerede?"

"Âlim'e verdim."

Asker, ona sert bir bakış attıktan sonra belindeki tabancayı çıkarıp Jess'e uzattı. "Beni vurursan işini bitiririm," dedi. "Ben Komutan Thabani Botha, ölürsem bilgin olsun."

"Brightwell, efendim."

"Güzel. Artık arkadaşız. Yürü."

Jess'in hâlâ soluğu kesiliyor ve canı yanıyordu ama karşı koymadı; arkasını döndü ve Botha'yı kapıdan geçirip çatıları gözetlemeye başladı. Korkutucu bir sessizlik vardı, artık onların olduğu yöne doğru ateş açılmıyordu ama Yunan ateşi hâlâ tüm coşkusuyla alevler saçıyordu. Şimdi bakınca, ateşin yanından nasıl geçebildiğine hayret etti çünkü alevler sadece küçük bir boşluk hariç, en uzaktaki duvara kadar uzanıyordu. Botha ile birlikte oradan olabildiğince hızla geçtiler. Hemen sonra Botha, "Baskın görevine ek olarak Yakıcı simülasyonuna tabi tutulacağınız söylenmemişti," dedi, tatsız bir havayla.

"Ya bu bir simülasyon değilse? Yakıcılar buraya girmiş olabilir mi?"

Botha cevap vermedi. Belki bilmediğinden, belki de cevap vermek istemediğinden. Fakat Jess, onlara saldıran düşmanın Yakıcı hareketinden birileri olduğundan şüphe-

liydi. *Bu saldırı, Baş Muhafızlar'ın bizzat içinden geldi,* diye düşündü. Tariq da onlara ihanet etmişti ne de olsa. Bütün bunlar sona erdiğinde sorulacak çok soru olacaktı. Hem de zor sorular.

Botha yumruğunu havaya kaldırınca Jess birden durdu. Köşeye gelmişlerdi, Botha etrafı inceledi ve sonra Jess'e baktı. Gözlerini kısmıştı, bakışları soğuktu. "Kaç kişiler?"

"Bilmiyorum. Sadece çatılarda gölgelerini gördüm. On olabilir."

"Yunan ateşiyle silahlanmışlar."

Botha'nın bildiğini düşünmesine rağmen "Ve diğer silahlarla," diye ekledi Jess. Defansif durumda hissediyordu kendini. Güçlükle yutkunarak "Mangadan birilerini görürseniz dikkatli olun," dedi. "Onlardan bazıları, sanırım..." Devamını getirememişti çünkü haklı çıkmak ve onlar için *hainler* kelimesini kullanmak istemiyordu ama ima ettiği şey, ikisinin arasında, havada asılı kaldı.

Botha omuz silkti. "Askerlere her zaman dikkat ederim. Panikleyip beni vurabilirler diye."

Jess o anda adamdan hoşlandığına karar verdi. "Öyleyse beni takip edin. En azından ben, *sizin* nişan alışınıza güveniyorum." Jess caddeye adımını attı. Bir an için kaçınılmaz kurşunun kendini vurmasını beklerken başı döndü ama hiçbir şey olmadı. Rüzgârda savrulan kumların hışırtısı ve geride bıraktıkları alevlerin gürültüsünden başka en ufak bir ses yoktu. Bütün bu karmaşayı başlatan, caddenin ilerisindeki alevler yavaş yavaş sönüyordu. Jess'in gözleri o

noktada Tariq'ı aradı. İşte oradaydı, düştüğü yerde öylece yatıyordu hâlâ. Jess durup bakmak istedi ama asıl önceliği Glain, Wolfe ve Helva'ydı. Diğerlerini sonra araştırırdı.

Glain kırık camların arasından çıkarak silahını Jess'in arkasındaki Botha'ya doğrulttu. "Dur," diye çıkıştı. Jess, Botha'nın da tetiğe geçtiğini fark etmişti. "Silahını bırak!"

"Bize yardıma geldi," dedi Jess. "Helva için panzehiri var, Santi de yolda."

"Panzehiri sen getir Jess," dedi Glain. "Onu tanımıyorum."

Botha güldü. Gerçekten de eğleniyor gibi bir hâli vardı. "Zekice," dedi. Çantasını Jess'in ayaklarının dibine bıraktı. "Çantayı kontrol et," dedi Glain, Jess'e. Jess yere eğildi, çantanın tokalarını açtı ve içine baktı. Standart saha ekipmanları ve tam takım Medika kiti vardı. Başını arkaya çevirerek komutana baktı.

"Sen Medika mısın?"

"Çapraz eğitim aldım," dedi Botha. "Saha doktorluğu yapıyorum. Ama bunun için bana ihtiyacınız yok. İğne yapmanız yeterli."

"Haydi," dedi Glain. "Acele et."

Jess panzehiri buldu ve komutanı pür dikkat izleyen Glain'in yanına yavaşça ilerledi. Âlim Wolfe, Helva'nın yanına oturmuş, kızın nabzını kontrol ediyordu. Wolfe, ona hiç bakmadan elini uzattı ve Jess şırıngayı uzatıp Âlim'in iğneyi yapışını izledi. Gaz kapsülü harekete geçince şırıngadan hafif bir tıs sesi duyuldu ve şeffaf renkteki sıvı madde

Helva'nın damarına akmaya başladı. Kız sessiz ve sakindi; solgun göz kapakları titreşmese, Jess, asker arkadaşının öldüğünü düşünecekti. Teninin rengi fenaydı -*hem de ne fena*, diye düşündü Jess- Ölüler Tanrısı Anubis'in onu yer altı dünyasına götürmeye gelmemesine rağmen üstelik. "Geç mi kaldık?" diye sordu Jess. Önemsemek istemiyordu. Hiçbirini önemsememeye çalışmıştı.

"Sanmıyorum," dedi Wolfe. Elini genç kızın alnına koydu ve bir süre öylece bekledi. *Tıbbi bir anlamı yok, yalnızca içini rahatlatmaya çalışıyor,* diye düşündü Jess. İyi kalpli bir adamın yapacağı bir hareketti bu ama Wolfe öyle biriymiş gibi görünmekten hoşlanmazdı. Sert, umursamaz pisliğin teki gibi görünmeyi tercih ederdi. "Bu şeyin insanı daha beter dirilttiğini çok gördüm."

Ne kadar çok, diye sormak istedi Jess ama sormadı. Bilmek istemiyordu. Hâlâ Botha'yı nişan almış bekleyen Glain'e döndü. Botha gülümseyerek Glain'e bakıyordu ama kıvrımlanan dudaklarının üzerindeki gözlerinde ölümcül bakışlar yatıyordu. "Ben gidip diğerlerini kontrol edeceğim," dedi Jess ve yerdeki camları çiğneyerek kırık vitrinden dışarı çıktı.

"Komutan, benimle gelin. Sizi sırtınızdan vurmayacaktır herhâlde."

"Yani," dedi Glain ruhsuz bir ses tonuyla ama komutan, Tariq'ın yanına gidene kadar da ihtiyatı elden bırakmadı.

Botha, genç adamı sırtüstü çevirip nabzını yokladı. Olduğu yere oturup başını iki yana salladı. "Gitmiş," dedi.

Jess sarsılmıştı ama hemen kendini toparladı. *Tariq, Âlim'i hedef almıştı. Buna mecburdum. Yapmak zorundaydım.*

Jess, "Bize mermilerimizin yarı güçlü olduğunu söylediler," deyince adam ona baktı. Acıyan gözlerle.

"Senin mermin değil bu asker," dedi Botha. Tariq'ın cansız bedenini yana doğru çevirince, Jess genç adamın kaburgalarındaki kırmızı çerçeveli deliği gördü. "Kurşun delip geçmiş ve diğer taraftan çıkmış. Zırh delici mermi. Açısına bakılırsa, yere yığıldıktan sonra kurşun yukarıdan gelmiş. Yani kesinlikle senin yüzünden değil." Botha, konuşurken gözlerini yukarılarda gezdiriyordu. Jess de aynı şekilde etrafına bakındı. Gökyüzü ve ışıldayan güneşten başka bir şey görünmüyordu. "Kurşun şu açıdan doğruca sıkılmış. Manga arkadaşın anında ölmüş olmalı, onu vuranın ne olduğunu anlamadan yani. Haydi gel. Gidip diğer kayıp kuzuları da bulalım."

Jess onların da Tariq gibi kurbanlık kuzular olmamalarını umuyordu.

Birini diğer dükkânlardan birinin önünde buldular; iyi gizlenmiş ve yaralanmamıştı. Diğerleriyse caddenin aşağısında bir yerde toplanmış, savunma pozisyonu almışlardı. Tariq'ın aksine en kötü yaralanmalar, yarı güçlü mermilerin sebep olduğu morluklar ve kaburga kemiği kırıklarıydı. *Tariq kasıtlı olarak öldürüldü*, diye düşünüyordu Jess. Wolfe'u öldüremediği için vurulmuştu.

"Allah aşkına neler oluyor?" Soruyu soran, manga arkadaşlarından Zelalem'di; Botha'dan daha uzundu ve zayıflıktan ölecek gibi görünüyordu. "Bu *nasıl* bir sınavdı?"

"Geç ya da kal," dedi Botha. "Hizaya, hepiniz." Yere devrilmiş kütüklerden birinin altındaki yetersiz sığınaklarından çıkan üç kişi, inleyip sızlanıyordu, Zelalem ise rüzgârdaki sazlıklar gibi sallanıyordu, Jess onu tuttu. "*Hizaya* dedim, devrilin demedim. Haydi, haydi. Bütün ördeklerimi bir arada görmek istiyorum."

Kuzular, şimdi de ördek olmuştu. Botha önceki yaşamında çiftçi falan olmalıydı. Jess bundan bahsetmeyi düşündüyse de adamın şu anda şaka kaldıracak durumda olduğunu sanmıyordu. Dükkânın önüne doğru geri dönerlerken caddenin diğer ucunda fırtına gibi bir hareketlilik koptu ve hepsi birden silahlarını çıkararak kapı girişlerine çekiliverdi.

Ancak bu gereksizdi çünkü hareketliliğin sebebinin Yüzbaşı Niccolo Santi olduğu çok geçmeden anlaşıldı; taburunun yarısını önüne katmış, yüksek alarm vaziyetinde caddede ilerliyordu.

Komutan, Santi'yi selamlamak için dışarı çıktı. "Burası temiz efendim!" diye bağırdı Botha. "Çıkıyoruz!"

Arkasındakilere işaret verdi; Jess, onlar ana birliğe doğru ilerlerken sıraya girdi. Glain dik durabilmesi için Helva'nın kolunu omzuna dolayarak kırık camların arasından çıktı, Wolfe da diğer taraftan geçti.

Niccolo Santi, taburların ilerleyişini durdurmak için yumruğunu havaya kaldırdı. Wolfe'a anlaşılmaz bir ifadeyle, uzun uzun baktı.

"Âlim," dedi. "Yara aldınız mı?"

"Ben almadım," dedi Wolfe. "Bunun Medika'ya ihtiyacı var. Kobra soktu. Panzehiri verdik."

Santi eliyle işaret verince, komutasındaki iki kişi öne çıkarak Helva'yı almak için koşturdu. Jess'in göğsündeki ağırlık biraz olsun hafiflemişti. *Helva iyi olacak.*

Jess, Santi'den bir dolu soru bekliyordu. Ya da en azından, Wolfe'un güvenliğine dair endişe taşkını bekliyordu.

O yüzden de, Niccolo Santi -Âlim Christopher Wolfe'un uzun dönem partneri ve sevgilisi- Botha'ya dönerek "Âlim Wolfe'a kelepçe takın. Tutuklandı," dediği an, Jess şoka uğradı.

Her şeyden daha da tuhafı, Wolfe hiç de şaşırmış görünmüyordu.

EFEMERA

Âlim Christopher Wolfe'un kişisel günlüğünden
(Gizli Arşiv ile kısıtlanmıştır):

Bazı sabahlar uyanıyorum ve yine hücredeyim, karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Acıdan başka bir şey duymuyorum. Öyle sabahlarda, oradan asla kaçamadığıma, o günden sonra yaşadığım hayatın aslında hiç yaşanmamış olduğuna, olağanüstü bir illüzyondan başka bir şey olmadığına inanıyorum.

Senden ayrılmalıydım Nic. Bunu biliyorum çünkü tam anlamıyla burada değilim ben. Ortadan kaybolup bir daha asla geri dönmemeliyim çünkü bir gün gelecek ve ben ya senden ayrılıp hayal kırıklığına uğramana sebep olacağım ya da beni kendimden koruman için seni, Kütüphane'ye olan yeminini bozmak zorunda bırakacağım.

Ama yapamam. Senden ayrılmak, içimde ne kadar doğru ve güzel şey varsa hepsini yok edecektir. Senden ayrılmak demek, daha iyi bir dünya umudundan vazgeçmek demek.

Özür dilerim Nic. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Keşke seni kendi aptallıklarımdan koruyabilecek kadar güçlü biri olabilseydim.

BÖLÜM 4

Jess kışlaya geri dönüş yolunda bir cevap bulamadı, tüm mangayla birlikte bir bekleme salonuna getirilmişlerdi. Hepsi çok yorgun ve şaşkındı, ter içindeydiler, zırhlarını çıkarabilecekleri söylenmiş, yiyecek ve içecek bir şeyler verilmişti. Bomboş odada ahşap sandalyeler dışında rahatlatıcı hiçbir şey yoktu. Başlarında dikkatli bir gardiyanları vardı. Jess, Glain'e soru sormak istediğinde muhafız, "Sessiz. Konuşmak yok," diye çıkışmıştı.

Jess serin duvara yaslanıp gözlerini yumdu. Hiç değilse dinlenmesine izin vardı.

Kodeks'i, ufak ve tuhaf, minik bir şok geçirircesine ses çıkardı; birisinin ona özel bir mesaj gönderdiği anlamına geliyordu. Jess tam hafiften rüyalara dalacakken duraksadı. Dik oturuşa geçerek, belindeki kabından kitabı çıkarmaya çalıştı. Kapağını her açışında, Kütüphane'ye gitmek üzere trene binerken ailesinin ona hediye ettikleri anı hatırlıyordu; üzerinde Mısır hiyeroglifleriyle isminin yazılı

olduğu deri kapağıyla, pahalı bir hediyeydi. Kötü kullandığı için biraz şekli şemali bozulmuş, derisi çizilmiş ve pürüzlenmişti. Yıpranmış yüzüne bakıldığında, bir sene önce İskenderiye'ye gelirken getirdiği taptaze kitabın yanından bile geçmiyordu.

Ama onundu. Artık bir parçası olmuştu.

Kodeks'in ilk bölümünde, okumak ve araştırma yapmak için incelenebilecek standart Kütüphane kitapları listesi vardı. Obsküristlerin gizemli çalışmaları sonucu işleyen bir bilimle düzenli olarak güncellenen bir listeydi bu ama şoku harekete geçiren şey değildi. Sonra da Jess'in talep ettiği son okuma içerikleri geliyordu ki bunlar da Julius Caesar dönemine ait antik Roma tarihiydi. Adam her hatasında, Kütüphane'yi korumak için Cleopatra ve Antonius'la kavgasını bir kenara bırakmıştı. Modern dünya pek çok yönüyle varlığını ona borçluydu.

Jess'in okuma parçalarından sonra ayrı bir sayfa sekmesinde, el yazısıyla doğrudan ona gelen mesajlar vardı. Normalde bunlar ailesinden gelirdi. Gelişimi ve sağlığıyla ilgili masum soruları ve babasının kitaplar hakkında bilgi isteyen çok karışık şifrelenmiş cümleleri yer alırdı. Ama aileden gelen yeni bir şey yoktu. Bugün, yeni ve boş bir sayfada, isimsiz kaynaktan gelen bir mesaj vardı; Jess bağlantının diğer ucundaki kâğıdın üzerinde hareket eden görünmez kalemin yazdığı bu güzel, düzgün yazıyı hemen tanıdı.

Wolfe iyi mi?

Harfler gözden kaybolana dek yazıya bir süre öylece baktı. Mesaj, Obsküristlerin Demir Kulesi'nde kilitli olan Morgan Hault'tan geliyordu. Kız oradan ayrılamıyordu ve kaçış şansı da yoktu. Ama Jess ne zaman onun el yazısını görse, kızın teninin ipeksiliğini ve sıcaklığını anımsıyordu. Saçlarının kokusu ılık bir dalga gibi her yanına yayılıyordu. Kendine onu unutması gerektiğini söylemişti; Morgan kapana kısılmıştı ve bundan dolayı hâlâ onu sorumlu tutuyordu muhtemelen. Onu teslim eden, Jess'ti. Morgan'ın özgür kalması için savaşmamıştı.

Morgan, ona hatırını sormuyordu. Sadece Wolfe'u soruyordu. Bu da durumun ciddiyetini ortaya koyuyordu. Ve Jess'in bir hayli canını yakıyordu.

Cevap yazdı.

İyi. Sen nasılsın?

Kelimeler silindi ve cevap hemen gelmedi. Jess, Kule'de neler yaşadığını anlatmadığı için ona sinir oluyordu. Ama yine de orada daha güvende olmalıydı. Obsküristler nadidedir. Değerlidirler. Büyük Kütüphane'nin, tüm Kodeks sisteminin ve Serapeum'un işlevselliğini sürdürmesi için birer gereksinimdirler. O yüzden, kızın canını acıtmak için bir nedenleri de olmamalıydı. Ayrıca Obskürist soyunun devam etmesi için ondan bir çocuk doğurmasını talep edemeyecekleri kadar da yaşı küçüktü. Gelecekte elbette olacaktı ama henüz değil. Şimdi kesinlikle olmazdı.

Uzun bir bekleyişin sonunda Jess ekranı seyrederken çok uzaklardaki bir odada bir kalem, kâğıdın üzerinde hareket etmeye başladı.

Ne önemi var?

Basit olduğu kadar, Jess'in ruhunu paramparça eden bir cümleydi. Morgan, onu affetmemişti.

Elbette önemli. İyi misin?

Kim iyi ki, diye cevap verdi kız. *Kütüphane'nin emrinde olunduğu müddetçe.*

Haklıydı tabii ama Jess, ne kadar boşuna olsa da, Kütüphane'nin, çocukluğunda hep inandığı gibi bir yer olmasını diliyordu. İlim kaynağı, bilimin, sanatın ve tarihin koruyucusu. Büyük ve sonsuz iyiliğe dair bir güç.

Ama acı gerçek şuydu ki Kütüphane hâlâ bütün bunlardan *ibaretti.* İyiliğin *gücüydü.* Savaşlarda, kaoslarda ve afetlerde yitirilecek ne varsa, onları *koruyandı.* Âlimliği ve bilgiyi tüm dünyada, bütün dinlerde ve ulusal sınırlarda *destekliyordu.* Bilgiyi ve öğrenmeyi diğer bütün etmenlerin üzerinde bir onur mertebesinde *tutuyordu.*

Jess'in midesini asıl bulandıran ve her şeyi berbat eden de tamamen buydu zaten.

Kütüphane değişecek, diye yazdı Morgan. Jess, onun şu sözleri fısıldadığını duyabiliyordu sanki: *Değişmek zorunda. Onu değiştirmeliyiz. Bu konuda anlaşmamız hâlâ geçerli mi?*

Sanki buna güçleri yetecekmiş gibi. Jess'in iyimserliği aylar önce yanıp küle dönmüştü ve geriye kalan korlar da hızla soğuyordu. Kalemini aldı, tereddüt içindeydi. Ona ne yazması gerektiğini biliyordu; Thomas hakkında Glain'e ve Wolfe'a vermesi gereken bilgiyi yazmalıydı. Ama Glain'in

karşısında olduğu gibi, şimdi de sözcükleri bulamıyordu bir türlü.

Morgan'ın kalemi son kez hareketlendi.

Yakında daha çok bilgiye ulaşacağım. Wolfe'a iyi bak.

Jess, *şansını gereksiz yere kullanma*, diye yazdı.

Son cümleye cevap gelmedi, sadece konuşmasını bitirdiğini belirtmek için bir X işareti koydu kız ve Kodeks, sanki Morgan ona hiçbir şey yazmamış gibi bütün izleri silerken, kelimeler de ekrandan kaybolup gitti.

Jess, Morgan'ın bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Muhtemelen her ikisini de takip eden Obsküristlerden bütün izlerini çok iyi gizliyordu. Morgan zeki ve işini bilen biriydi; hayatının büyük bir bölümünü, bir Obskürist olarak hiçbir şekilde tespit edilmeden, bütün yeteneklerini gizleyerek geçirmişti. Buna rağmen... Jess, onun her mesajda büyük risk aldığını biliyor ama ondan gelecek her türlü iletişimi bir madde bağımlısı gibi dört gözle bekliyordu. Bir gün gelecek, Morgan öfkesinin ve acısının dindiğine dair bir işaret ya da ipucu verecekti.

Uzak gelecekte bir gün, belki onu affedebilecekti.

Jess, Kodeks'i tekrar belindeki kılıfına yerleştirirken, tam karşısındaki Glain'in onu izlediğini fark etti. Morgan'ın hâlâ onunla iletişim kurduğundan kuşkulanıyor olabilirdi ama Jess bu konuda tam olarak açık sözlü davranmamıştı. Glain, onun pek çok sırrını biliyordu nasılsa.

Jess tam yeniden gözlerini yummak üzereydi ki Santi sert adımlarla içeri girip herkese göz gezdirdikten sonra,

önce Glain'e sonra da Jess'e işaret ederek "Siz ikiniz," dedi. "Benimle gelin."

Yüzbaşı kendinden emin bir şekilde hızla arkasını dönerek odadan çıktı. Jess'le Glain ise savaşzede vücutları elverdiğince kurallara uyarak yerlerinden kalkmaya çalıştılar. O sırada diğer manga arkadaşları, ikisinin sırtındaki deliklere bakakalmıştı. Kapıyı arkalarından kapattıklarında Santi hiç duraksamadı. Uzun, boş koridorda hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti, ardından duvar girintileri Ölüler Tanrısı Anubis'in heykelleriyle süslü merdivenlerden yukarı çıktı ve önünde silahlı muhafız bekleyen ofis kapısına yöneldi. Santi, askerin selamına karşılık verdi.

"Gidebilirsin," dedi askere ve uzaklaşmasını bekledi. Ardından kapıyı açarak içeri girdi.

Hantal bir masanın bir ucunda Christopher Wolfe oturuyordu. Bilekleri kelepçeliydi.

Santi kapıyı kapattıktan sonra, kenardaki ahşap banka işaret ederek "Oturun," dedi Glain'le Jess'e. Santi, havalı asker görüntüsünü hâlâ bozmamıştı ve bu durum Jess'i ürpertici bir şekilde huzursuz ediyordu. Wolfe kelepçeliydi, Santi tamamen başka biri gibi davranıyordu... Ve dördü birden, kilitli bir odadaydılar.

Glain yavaşça banka oturdu ve Jess'e dönüp yanına oturana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Santi sandalyeyi taş zeminde gürültüyle sürükleyerek Wolfe'un tam karşısına çekti.

Wolfe sonunda başını kaldırıp ona baktı. Gergin ve yorgundu. Savunmasız görünüyordu, bu hâli Jess'e çok tuhaf

geliyordu. Zincirli bileklerini sessizce kaldırdı, Santi başını iki yana sallayınca gürültüyle tekrar masaya bırakıverdi.

Santi sandalyeyi çekmesine rağmen oturmamıştı. "Hâlâ tutuklusunuz Âlim Wolfe," dedi, Jess'in tüylerini ürperten, sakin bir ses tonuyla. "Böyle kalacaksınız. Nedenini biliyorsunuz."

"Nic..."

"Hayır." Santi, Wolfe'u susturdu. "Duymak istemiyorum. Sonuçların farkında değil misin? Askerlerimden biri öldü. Diğeriyse kolunu bir daha asla kullanamayabilir. *Sen* busun. Daha iyisini bildiğin hâlde, sana uzak durmanı söylememe rağmen kendini tehlikeye atmak *senin* seçimindi!" Kısa konuşmasının sonunda resmen duygu patlaması yaşıyordu, Santi duraksadı, sanki bunu ağzından kaçırmıştı. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi yine az önceki gibi, bastırılmış bir sakinlikteydi. "Artık seni neden asla gözetimsiz serbest bırakmamam gerektiğini söyle bana."

Wolfe tüm konuşma boyunca gözlerini Santi'den ayırmamıştı. Gözünü bile kırpmamıştı. En ufak bir suçluluk ya da öfke belirtisi göstermemişti. Gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı, Jess'in hiç bilmediği bir bakış. "Çünkü beni saklamak *işe yaramıyor.*"

"Hayatta kalmanı sağlıyor. Benim derdim de bu."

"Öyleyse çok dert ediniyorsun," dedi Wolfe. Şimdi sesi titremeye başlamıştı, elleri de öyle. Bakışlarının ardında bir şeyler yıkılıyordu. "Beni *kilit altında tuttun.* Bunu kaldıramıyorum. Biliyorsun."

Santi yavaşça oturdu, gardını indirdiğinin farkında değil gibiydi. "Bu gerekliydi. Bir süredir kendinde değilsin."

"Bana bir mesaj ulaştırmaya çalıştınız," dedi Wolfe. Gözlerini Santi'den ayırıp Jess'le Glain'e baktı. "Bana ne söyleyecektiniz?"

Santi anında öne doğru eğilip Wolfe'u kelepçelerinin zincirinden tutarak sert bir şekilde kendine çekti. "Hayır," dedi, net bir tavırla. "Kes. Tanrılar aşkına, daha bugün birileri seni orada öldürmeye çalıştı, anlamıyor musun? Arşivci senin ölmeni istiyor. Öyle inanıyorum ki bugün, sonunda, konunun altını iyice çizdi, bu seferlik seninki yerine başkalarının kanıyla üstelik!"

Jess, "Yüzbaşı," diye seslendiğinde Santi, Wolfe'a öyle yoğunlaşmıştı ki onların varlığını unutmuş gibi birden irkildi. "Cevap vermeme izin vermeyecekseniz beni neden buraya getirdiniz?"

"Çünkü senin de anlamanı istiyorum," dedi Santi ve bu sefer yönünü onlara çevirdi. "Wolfe'u rahat bırakın. Onunla iletişime geçmeyin. Denemeyin bile. Neler olduğunu gördünüz işte, onun tecritten çıkmasına siz sebep oldunuz, *sizinle* konuşmak için geldi. Öldürülebilirdi. Arşivci, onun öldüğünü görmek için bahane arıyor."

Wolfe'un gülümsemesi bu kez tuhaf bir şekilde sıcacıktı. Neredeyse çok normal görünüyordu. "Arşivci'nin bahaneye falan ihtiyacı yok. Evet Nic, dürüst olalım. Onları buraya getirdin çünkü bana şöyle bir bakıp acıyarak beni yalnız bırakacaklarını sandın."

"Chris..."

Wolfe, sevgilisini dikkate almış gibi görünmüyordu. Bakışlarını Jess'le Glain'den ayırmamıştı. "Ben deli değilim," dedi. "Kıyısına bile yanaşmadım. Sınırlarımı zorlamış olabilirim -ki sınırlarım, olması gerekenden de alçaktadır- ama senin bana söyleyeceğin bir şey var ve o şey her neyse, Nic'in bana uyguladığı iyi niyetli tutsaklığa rağmen, *sen* söyleyene kadar hayatımı riske atmaya devam edecek kadar önemli benim için. O buna engel olamaz, olamayacağını biliyor."

Santi'nin bıkkınlığı ve öfkesi gözlerinden okunuyordu, sandalyesini arkaya düşürerek ayağa fırladı ve odada volta atmaya başladı. Yüzü gergin ve soluktu ama bir şey daha vardı. *Katıksız korku*, diye düşündü Jess.

"Tamam," dedi Wolfe. "Sor."

"Sorudan çok, bir şey söyleyeceğim. Hepinize. Gerçi işlerin böyle gelişeceğini hiç düşünmemiştim." Yutkundu çünkü Santi'nin de dikkati ona yönelmişti. Onun bakışları yüzünden göğsüne bir fil oturmuş gibi hissediyordu kendini. Göğsünden söz açılmışken, gömleğinin altındaki koşum, zedelenen bedenini iyiden iyiye sıkmaya başlamıştı.

Sessizce üniforma ceketini ve altındaki gömleği çıkardı. İkisi de terden sırılsıklam olmuştu. Serin hava tenine değince irkildi. Kaçakçılık koşumunu göstermek için üzerindeki örtüyü açarken kimse tek kelime etmedi, paketin düğümlerini çözdü ve içindeki iki kitaptan birini çıkardı.

"Hayatın şu anda pamuk ipliğine bağlı," dedi Santi yavaşça. "Hâlâ Kütüphane Baş Muhafızları'nın yeminli

bir üyesiyim. O kaçak mal umarım riske girdiğine değer Brightwell."

Jess'in elleri, kitabın eskimiş, yumuşak deri kapağını açarken buz gibi ter içinde kalmıştı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Onlara neresinden başlayıp anlatacağını bilemiyordu. Sonra, "Bu, Arşivcilerden birinin kişisel muhafızının son itirafları," dedi. "Adam birkaç ay önce intihar etmiş. Kimleri tutukladığına, kimlerin işkence gördüğüne ve serbest bırakıldığına dair detayları yazmış. Kimlerin neden idam edildiğini de." Yutkundu. "Sizin adınız da geçiyor Âlim Wolfe."

Kimse kıpırdamıyordu. Jess bakışlarını kitaptan kaldırıp hepsinin gözlerine baktı tek tek.

"Bir başka isim daha var. Thomas Schreiber."

Glain birden hızlıca nefesini çekti, sonra yavaşça bırakıp başını eğdi. "Nasıl öldüğünü söylüyor mu?" diye sordu. "Ona neler yaptıklarını?"

"Thomas'ın tutuklandığına dair bir kayıt var," dedi Jess. "Ve ona... Onun canını yakmışlar." Jess bunu düşünmek istemiyordu. Yazılanların hepsini okumuştu, kendini zorlayarak üstelik. Ve günlerce beyni ve bedeni, paramparça oluyormuşçasına acı çekmişti. "Ama Thomas idam edilmemiş."

Hiçbiri ilk anda Jess'in söylediklerini kavramış gibi görünmüyordu. Genelde hemen müdahalede bulunan Wolfe bile. Uzunca bir sessizliğin ardından Glain, kısık ve boğuk bir sesle, "O zaman Thomas nasıl öldü?" diye sordu.

"Ölmemiş," dedi Jess. "Hâlâ hayatta. *Arkadaşımız hâlâ yaşıyor.* Ve bu demek oluyor ki... Bu demek oluyor ki onu kurtarmak için hâlâ şansımız var."

Glain'in sadece öfkeleneceğini sanmıştı ama nedense hiddetini azımsamış olacaktı ki sol yanağına ilk yumruğu yediğinde savunmaya geçecek fırsatı bile olmadı. Arkasında sıkı kas gücü olan, sağlam bir yumruktu ve gözünü saran kızıl sis geçtiğinde yerde sırtüstü uzanıyordu. Ve Santi, Glain'i kollarından tutmuş, zapt etmeye çalışıyordu. Kızın yüzünü kaplayan öfkeye bakılırsa, Jess'i yakaladığı an yere serip kaldığı yerden devam edecekti.

"Thomas öldü!" diye bağırıyordu Glain. Kaba ve acı doluydu sesi. "Onu evimizden aldılar, işkence ettiler ve öldürdüler! *Senin yüzüne* söylediler bunu!" Öyle bir Galli öfke nöbetine kapılmıştı ki Jess'in erkekliğinden soyuna sopuna kadar her şeyine sayıp sövüyordu. Ta ki Santi, onu sımsıkı tutup sarsana kadar.

"Sakinleş manga lideri! Bu bir emirdir!" Belki Santi'nin varlığından dolayı, belki de üstüne vuramayacağını bildiğinden, Glain küfretmeyi bırakıp olduğu yerde durdu. Hızlı hızlı ve güçlükle nefes alıyordu, bir anlık sessizliğin ardından başını tamam dercesine salladı. Santi, onu serbest bıraktı. Glain yumruklarını sıkarak banka otururken, Jess de gözlerini ondan ayırmadan yerden kalkıyordu.

Santi, Jess'e döndü, o da sinirlenmişti. Ama kontrolsüz değildi. "Jess. Kitabın sahte olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu kitaba ulaşmam kesinlikle istenmedi," dedi. "Babamın..." Tam zamanında kendini tuttu. Buradaki üçlüye her ne kadar güvense de aile işlerini kimseyle paylaşmaması gerekiyordu. "Babamın istediği bir şeyi ararken kitabın varlığını öğrendim. Daha önce kitaba atıfta bulunulduğunu duymuştum ve izini sürmeye çalıştığımda, her adımda engellendim. Muhafızın intiharını teyit etmem bile aylarımı aldı ve ailesine ulaşıp kitabı satın almam daha da uzun sürdü. Arşivcileri hiç sevmiyorlar, bana inanın."

"Ya da çok iyi yemlenmiş bir tuzağın işaretiydi," dedi Santi. Kollarını kavuşturup duvara yaslanmıştı. Jess, ondan fayda gelmeyeceğini anlayınca dikkatini Wolfe'a çevirdi.

"Efendim, kitap otantik. Araştırdım." Yutkundu ve Wolfe'un gözlerinin içine baktı. "Kaynaklarımı kontrol edebilirsiniz."

"Edeceğim zaten." Wolfe'un sesi çöl kumları kadar yumuşak ve kuruydu. "Bu söylediklerinin tek kelimesine inanmadan önce hepsini baştan sona inceleyeceğim." Yüzbaşı Santi'ye baktı ve bu bakış, Jess'in o anda bir tahminde bulunması için yeterliydi.

"Bunu biliyordunuz, değil mi?" Jess'in bu sözleri, Wolfe ile Santi'nin dikkatini çekmişti. Wolfe'un yüzünden her ne kadar bir şey anlaşılmasa da Santi belli ediyordu. "Tanrım. Thomas'ın hayatta olduğunu *biliyordunuz.*"

"Hayır," dedi Santi. "Bilmiyorduk. Yani emin değildik."

Wolfe, "Hayatta olduğuna inanıyordum. Ama hayır, bana bağırmadan önce söyleyeyim, senin elinde tuttuğun

kitap gibi bir kanıtım yoktu," dediğinde, tüm şüpheyi ortadan kaldırmış oldu. "Bu düzen bana olanlarla aynı işliyor. Tutuklama, işkence, hapis, hiç yaşamamışım gibi her yerden silinmek. Arşivci, yeteneklerin boşa gitmesinden hoşlanmaz. Thomas Schreiber yetenekli biri, Arşivci de bunun farkında. Onu... Onu kullanmak isteyecektir, tabii becerebilirse. Kütüphane'nin sonsuz yararı için ama işte o kadar."

Sözcüklerinde kulağa tatsız gelen bir şeyler vardı ve Jess, günlükte yazanları hatırlayınca irkildiğini hissetti; *Âlim Christopher Wolfe*'un adının da geçtiğini, hem de ilk başlardan beri, gördüğünde yaşadığı şoku düşündü. Muhafız, Wolfe'un tutuklandığını ve sorguya alındığını görmüş ama idam edildiğini kesinlikle görmemişti.

Wolfe kayıtlardan öylece silinip gitmişti.

Tıpkı öğrenci evlerinin güvenli kucağından alınan Thomas'ın kaybolduğu gibi. Bir solukta yok olmuştu.

"Öldü," demişlerdi onlar için.

"Thomas, İskenderiye'de mi tutuluyor?" Glain'in sesi sert ve soğuktu. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilmişti. "Sizi nerede tutmuşlardı Âlim? Orada size nasıl..."

"Yeter," dedi Santi. Sadece tek kelimeydi ağzından çıkan ama arkasındaki güç -bir haykırış değil, katıksız *tehditti*- Glain'in şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. "O anları yeniden yaşamak zorunda değil."

"Eğer Thomas da aynı yerde tutuluyorsa, zorunda." Jess ayağa kalktı, Wolfe'un gözleri onun üzerindeydi. Bakışları

karanlık ve mesafeliydi ama Jess'in anlam veremediği bir şeyler vardı sanki. "Onu nerede tutuyorlar? Burada mı?"

"Hayır. Bizim gibi arkadaşlarının varlığını bile bile İskenderiye'de tutmazlar." Wolfe öne doğru eğilince kelepçeleri şıngırdadı. "Bakabilir miyim?"

"Hayır," dedi Santi.

Wolfe'un sesi ılımlıydı. Hatta neredeyse iyi niyetli. "Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama Nic, her gece rüyalarımda bunu görüyordum. Beni hatıralardan da koruyamazsın."

Santi sonunda pes etti. Öfke ve hüsran sıcak dalgalar hâlinde etrafa yayılıyordu sanki. *Harekete geçmek* istiyordu ve Jess bunu anlıyordu, geçen aylarda aynı şeyleri o da hissetmişti; bu cezbedici kitabın varlığını öğrenmek, tutukluların ve infazların listesini görmek. Thomas'ın tam olarak nasıl öldüğünü öğrenmeye niyetlenerek sadece kendini cezalandırmak istemişti... Ama onun yerine umudu buldu. Ve umut, can yakardı.

Jess kitabı uzattı ve Wolfe da aldı. Sayfaları karıştırırken hepsi birden suspus oldu. Jess, adamın yüzünü izliyor, tepki vermesini bekliyordu ama Wolfe kendi karanlık saatleriyle ilgili kısımlardan ziyade, hızlıca akademik çalışmaları inceliyor olabilirdi. İşi bittiğinde kitabı kapattı ve iç geçirerek arkasına yaslandı.

"Sanırım Glain'in bilmedikleriyle başlamalıyım," dedi Wolfe. "Üç yıl önce bir cihaz icat ettim ve kurdum. Kütüphane'nin tüm varlığını tehdit eden bir cihazdı ama ben bunun farkında değildim. Cihazım yok edildi ve ben de

aykırı düşünce suçuyla yargılandım. Çalışmalarım silindi. Beni de ortadan kaldırdılar." Santi'ye baktı; yüzbaşı sert bakışlarını yere dikmiş, öylece duruyordu. "Nic aptallık edip beni bulmaya kalkışarak kendini tehlikeye attı. Bu yüzden neredeyse ölüyordu. Nasıl olduysa, sonunda serbest bırakıldım, tabii Kütüphane'nin tehlikeli olarak nitelediği hiçbir araştırmayı, en ufak bir satırını dahi, yayınlamayacak ya da yürütmeyecektim. Yaşamama göz yumulmuştu."

Jess bütün bunları biliyordu; Thomas ortadan kaybolduğunda Wolfe ve Santi'den öğrenmişti. Tek kelimesinden bile diğerlerine bahsetmemişti ve şimdi Wolfe'un anlatmasına son derece şaşırıyordu.

"Ama kurtuldunuz!" dedi Glain. "Thomas için de umut var demektir."

Wolfe çoktan başını iki yana sallıyordu. "Obskürist Magnus benim annem ve onun etkisi, gücü sayesinde, Arşivci beni elden çıkaramadı. Her ne kadar beni yok etmeyi çok istese de. Öylece *kurtulmadım,* ki ben, pek çok başarısı, onuru ve dostları olan, itibarlı bir adamdım. Thomas ise sadece bir öğrenci. Bir aday." Wolfe duraksadı. Jess, adamın onlara anlatması gereken bazı şeyleri sansürlediğinin farkındaydı. "Thomas hâlâ hayattaysa, sebebi Arşivci'nin, onun Kütüphane için değerli biri olduğunu düşünmesidir. Bu da Thomas'ın iradesi ve ruhu tamamen yenik düşene kadar onu tutacakları anlamına gelir. Sonra da onu çalışması için gizli bir köşeye yerleştireceklerdir. Öyle ya da böyle. Buna hayat denemez ama nefes almaya devam edecektir."

Korkunç bir düşünceydi ama Jess bunu ne zamandır yaşıyordu zaten. Thomas sadece *tutuluyor* olamazdı. Daha kötü şeyler de yaşıyordu muhtemelen. Jess ne kadar kötü şeyler olduğunu tahmin etmek bile istemedi ama Wolfe'un feri sönmüş gözlerine bakınca, Âlim'in hatırladıklarından anlayabiliyordu. O bakışlarda iyi olmayan bir şeyler saklıydı, Jess'i ürpertiyordu. Belki de Santi haklıydı. Wolfe'u bu işe dâhil etmek hata olabilirdi.

Ama ona ihtiyacımız var, diye düşündü Jess. Kitabı eline ilk aldığı ve Thomas'ın tutuklanıp sorgulanmasıyla ilgili bölümü okuduğu günden beri, ilk defa kendini daha az yalnız hissetmişti. Ve de daha az çaresiz. Glain'in bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu; Santi ne kadar gönülsüz olsa da o da bırakmazdı.

Thomas'ın kaderi, Wolfe'un da rehberliğinde, değiştirebilecekleri bir şey gibi görünmeye başlamıştı gözlerine. Birlik olurlarsa tabii. Jess, Thomas'ın hayatta olduğunu öğrendikten sonra, bir kez bile onu olduğu yerde, Kütüphane'nin merhametine bırakmayı düşünmemişti.

Thomas, arkadaşıydı. Ve Jess onu bulacaktı. O kadar basit ve tehlikeliydi işte.

Glain sessizce Santi'ye döndü. "Yüzbaşı. Thomas'ın öldüğüne *gerçekten* inanıyor musunuz? Yoksa daha çok, Jess'in haklı olmasından ve bunun hepimizi tehlikeli bir yola sokmasından mı korkuyorsunuz?"

Yerinde ve mükemmel bir soruydu bu ve Jess, Glain'e notunu verdi: Glain'in kafası bu konuda onunkinden daha

netti. Jess'e göre ise bu, kişisel ve taze bir yaraydı; Thomas'ı kardeşi gibi sevmişti ve başına gelenler yüzünden hiç de küçümsenmeyecek ölçüde kendini sorumlu tutuyordu.

Santi sözcükleri dikkatle seçiyordu, hem de fazlasıyla denecek kadar. "Christopher'ın o belaya kendini yeniden kaptırmasını istemiyorum. Kitap sahte de olabilir. Bizi de işin içine çekmek istiyorlardır belki. Thomas'ın öldüğüne inanmak için bir sürü nedenimiz var, hayatta olduğuna dair se neredeyse hiç yok."

"*Neredeyse* hiç," diye tekrarladı Glain, sakince, fısıldar gibi. "Bu da bir nedenimiz var demektir. Bunu öğrenmek istemediğimizi düşünmüyorsundur herhâlde? Ya da öğrenmeye çalışmayacağımızı?"

"Hepimizi ölüme götürebilir," dedi Santi. "Ne yaptığınızı bir düşünün derim."

Jess'le Glain bakıştı. Uzunca bir bakışmaydı. Ve Jess bu gözlerde, birbirleriyle anlaşmaya vardıklarını görebiliyordu. "Düşündük. Thomas'ı kurtarmak zorundayız," dedi Jess.

"Ne pahasına olursa olsun," dedi Glain. "Bizim olanı terk etmeyeceğiz."

Santi ile Wolfe da bakıştı. Wolfe başını hafifçe yana eğdi ve tuhaf, çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. "Görüyor musun? En az bizim kadar kötüler."

"Daha beterler," dedi Santi, iç geçirerek. Ayağa kalkıp Wolfe'un bileklerini çözdü ve esnek kelepçeleri belindeki askıya taktı. "Korkuyu henüz adamakıllı hissetmediler. Ama ona da sıra gelecek."

Korkuyu adamakıllı hissetmediler mi? Wolfe'un Kütüphane'ye aday seçerken yarattığı katliamdan sağ çıktılar; Oxford'dan kurtulmayı başardılar. Daha bu sabah pusuyu ve saldırıyı atlatıp her ne kadar hain de olsa mangalarından birini kaybettiler. Korku nedir, kesinlikle biliyorlardı. Jess korkunun onları durdurmasına izin vermiyordu sadece, o kadar. "Peki, sorgu sırasında sizi nerede tutuyorlardı?" diye sordu Wolfe'a.

Wolfe iç geçirdi. "İşte sorun da bu ya zaten. Hatırlamıyorum. Olmuyor. İnanın bana denedim. Parça parça resimler geliyor gözümün önüne ama hiç... Hiçbirine anlam veremiyorum. Kabul ediyorum, hiç de hatırlamak isteyeceğim türden anılar değil."

"Thomas için bile mi?"

Wolfe bakışlarını kaçırdı. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Ama gereken bilgiye ulaşmak için başka bir yol deneseniz iyi edersiniz."

"Dikkatli olun," dedi Santi. "Elde ettiğiniz bilginin de sizinle birlikte gömülmesini istemiyorsanız."

Jess akşamın geri kalanını Anit'in otomatlar hakkındaki kodlu küçük defteriyle odaya kapanarak geçirdi. Çok fazla bir şey yazmıyordu. Makinelerin tasarımı ve onarımı üzerine Kütüphane'nin Artifex bölümünde çalışan birinin hatırlatma amaçlı tuttuğu, alelacele yazılmış notlar vardı. Bazılarının şifresini çözdüğü hâlde hiçbir şekilde anlayamıyordu. Çoğu, Thomas'ın kalibresinde bir mühendisin anlayacağı türden şeylerdi.

Emirlerde değişiklik olduğunda değiştirilmesi gereken bir çeşit *komut dizisine* ait formül vardı ama önceki sayfalarda, bu tür değişikliklerin yalnızca bir Obskürist'in yardımıyla yapılabileceğine dair not düşülmüştü. Tuhaftı. Ama işe yaramazdı.

Kitapta bulduğu altın değerindeki tek gerçek, otomatı *kapatmanın* bir yolunun olduğuydu. Geri dönüp baktığında her şey ortadaydı; her kimin bu cihazlar üzerinde çalışması gerekiyorsa, güvenlik nedeniyle öncelikle makineyi kapatması gerekiyordu. Ama Jess nedense, otomatların hep kendilerine ait, şeytani, bağımsız ve ölümsüz hayatları olduğunu düşünmüştü bunca zaman. En nihayetinde bunlar mekanik harikalardı... Ama sonuçta mekaniklerdi.

Detay vermeyen bu kitap insanı deli ederdi; not defteri olarak pek de kılavuz görevi taşımıyor ve okuyucunun, mekanik cihazların sistemine dair temel bilgisi olduğunu varsayıyordu. Tek söylediği, otomatların dış tarafında bir elle kumanda bölümünün bulunduğuydu. Hiç de yardımcı olmuyordu. Anit'in kardeşleri bu küçük ve baştan çıkarıcı ipucunu denemeye kalkıştılarsa, sonlarının nasıl da kötü gelmiş olabileceğini Jess o an anladı. Kütüphane sfenksleri, siz ellerinizi üzerlerinde gezdirip gizli kumandayı ararken öylece durmazdı. Böyle bir cesaret göstereni pençeleriyle ölüme götürürlerdi.

Otomatların *birçok* çeşide ayrıldığından bahsetmeye de gerek yoktu: Sfenksler, aslanlar ve Jess'i bahçede pis gözleriyle izleyip duran Spartalı. Her modelin farklı bir ku-

mandaya sahip olduğu kesindi. *Morgan bu konuda yardımcı olabilir,* diye düşündü ama bunun için *Morgan'ın* onunla iletişime geçmesini beklemek zorundaydı. *Ona* doğrudan mesaj yazabileceği bir yol yoktu. Can sıkıcı bir durumdu.

Thomas ne yapıyordur?

Jess gözlerini yumdu ve İskenderiye'deki en yaygın otomatı düşündü. Sfenks. Firavunun kafasından aslanın kuyruğuna kadar gerçek bir aslan ebadına, pençelerine ve gücüne sahip, korkutucu dev bir yaratıktı. Ağzı açık olanına hiç rastlamamıştı; acaba gerçek aslanlarınki gibi dişleri de var mıydı? Yoksa insan dişi gibi miydi? Nedense onları ağızları açık ve ısırgan insan dişlerine sahip olarak hayal etmek daha korkutucuydu.

Thomas olsa kumanda düğmesini nereye koyardı?

Thomas, Kütüphane'ninkiler gibi bir otomat asla üretmemişti -onunkiler daha çok oyuncak bebeklerden ve satranç tahtalarından ibaretti- ama o zamanlar söylediği bir söz, şimdi kulağa önemli bir şey gibi geliyordu. "Aktivasyon düğmesini asla üst tarafa koymazsın," demişti Thomas, minyatür bir at yaptığı sırada. "Gördün mü? Kazara düğmeye değme ihtimali olursa tasarım kötü demektir. O yüzden, alt tarafta olmalı."

Alt taraf. Ama aklı başında hangi mühendis, düğmeye basmak için bir sfenksin altına geçer ki? *Standart boyda bir insanın ulaşabileceği bir yerde olmalı,* diye düşündü Jess. Sfenks şimdi gözlerinin önünde çok net canlanıyordu. Doğrudan kendi gözlerine bakan kara bir boşluktan ibaret

gözlerini görebiliyordu. Bir Firavunun sert duruşuyla, karşısındaydı. Burnu, ağzı ve çenesi olan insan yüzüyle. Boynu arkaya doğru genişleyerek, bir aslanın kaslı vücuduyla birleşiyordu.

O ağız açık mı? Thomas olsa kumandayı oraya mı koyardı? Ağzının kapanma riski varsa koymazdı, diye düşündü Jess. Evet, bu düşünce yeterli ve sağlamdı.

Yine de bilemiyordu. Düşündü ve yorgun bir ürpertiye kapıldı. Anit'in kardeşleri de aynı şekilde fikir yürütmüş ve haksız çıkmış olabilirlerdi. Sonra da bunu test edip hayatlarını kaybetmiş olabilirlerdi. Kızıl İbrahim'in bu bilgiyi kullanmamasına şaşırmamalı. Bunun için yeterince fedakârlıkta bulunmuştu belki de. *Anit de denemem için kitabı bana verdi, hem de oldukça kazançlı çıkarak.* Zeki kız. Ailesini riske atmamıştı. Kardeşlerinin başaramadığını Jess başarırsa bu bilgiyi muhtemelen ondan geri satın alacaktı.

Jess kitabı ve çevirisini kaçakçı koşumunun içine koyup katladı ve huzurlu bir gece olmasını dileyerek uykuya daldı. Ama rüyaları hiç de rahat vermiyordu; kan, ateş, ölümle dolu kâbuslarında karanlık ve ucu görünmeyen bir tünelde Thomas'a doğru koşuyor, onun çığlıklarını duyduğu hâlde yanına bir türlü ulaşamıyordu.

Ağzında acı bir tatla uyandığında henüz şafak sökmemişti. *İyi,* diye düşündü. Glain, Wolfe ve Santi'ye Thomas hakkında bildiklerini anlatmıştı. Bilmesi gereken başkaları da vardı.

Ve Jess'in harekete geçtiklerini hissetmeye ihtiyacı vardı, bu, her ne kadar yol almanın bir illüzyonu olsa da.

Limana doğru sokaklarda salına salına yürürken, uykulu bir sokak satıcısının elindeki bir tepsi sıcak bademli kurabiyelerden alıp kahvaltısını etti. İskenderiye, nefes kesici güzelliğe sahip bir şehirdi. Jess ne kadar uzun süredir burada olursa olsun, şehir her an onu büyülüyordu. Sabah vakti, en uzaktaki Serapeum'un piramidinin en tepe noktası yeni doğan güneşin ışığında parlarken, gemiler gölgede yüzüyordu. Hava açık ve deniz de çarşaf gibiydi.

Firavun adasının karşısında kalan körfezin en uç noktasına kadar dümdüz bir yol gidiyordu ve orada, adanın büyük bir bölümünü kaplayan devasa İskenderiye Feneri vardı. Kare biçimli üç küpün üst üste eklenmesiyle oluşan fener, en üst katmandaki kuleyle uca doğru inceliyordu. Kulenin en tepesinde Hathor'un ellerini güneşe kaldırdığı heykeli altın gibi ışıldıyordu ve şafak vaktinin renkleri kuleyi tepeden aşağı doğru, açık turuncudan alaca karanlık mavisine, yumuşak bir geçişle gölgeliyordu. Sabahın bu erken saatinde bile geniş, açık avluda, birileri cübbelerini dalgalandırarak geziniyordu. Hiç şüphesiz bunlar, işlerine giden Âlimler ve görevliler olmalıydı. Küp şeklinin her bir yanında olmak üzere, toplamda dört ana giriş vardı. Açık kapılardı ama girişlerinde otomat sfenksler muhafızlık ediyordu.

Jess, sfenkslerin saldırıya geçmesi için bir neden olduğunu düşünmüyor ama birilerinin onu takip etme ihtimaline

karşın, buraya giriş yaptığının bilinmesini istemiyordu. Baş Muhafız olduğuna kimse şüphe duymazdı sonuçta; servisin gerekli bilekliğini takıyordu, kolunda gayet belirgin bir şekilde görülüyordu ve üzerinde de jilet gibi resmi üniforması vardı. İçeriye *gizlice* girmiyor ya da güvenliği atlatmıyordu. Sadece... Gizleniyordu.

Yanına aldığı tek şey ise yüzünün görünmesini engelleyecek şekilde üst üste yığdığı beş adet pasta kutusuydu ve şimdi bir grup üniformalı Baş Muhafız askerinin, görev yerlerine gelmesini beliyordu. Askerlerle birlikte yürümeye başladı, olabildiğince rahat bir duruş sergilemeye ve hareket etmeye çalışıyordu.

Sfenksler onu takip etmek için başlarını çevirdi ama Jess'in yüzünü kutular gizliyordu. O yüzden sfenksler ilgilerini yitirip içeri girmekte olan Âlimler, muhafızlar ve asistanlar kalabalığını gözleriyle taramaya geçti. Otomatlar Yunan ateşini ve orijinal kitapların keskin kokusunu tespit edebilme özelliğine sahipti. Ama kurabiyelerin kokusu, kaçakçı koşumundan sızan en ufak bir kokuyu bile engelleyecek derecede ağır basıyor olmalıydı.

Kutulardan öyle iştah açıcı bir koku yayılıyordu ki Jess'in karnı yine guruldamaya başlamıştı.

Avluda durup yön tayini yaptı. Hem deniz etkisinden hem de düşmandan korunmak için inşa edilmiş dokuz metrelik duvarlar sayesinde -onca meşaleye rağmen- içeriye hâlâ gecenin gölgesi hâkimdi. Dışarıda kalan köşeler, uzun mermer sırıklar ve bakımı uzman ellerce yapılan küçük tasarım

bahçelerle bezenmişti, bunların her birine Âlimlikle ilgili tanrı heykelleri dikilmişti. Uzaktaki köşede, elinde mızrağı ve omzundaki meşhur baykuşuyla Athena heykeli duruyordu. Saraswati ise kendine has, sessiz bir bahçedeydi; küçük bir süs havuzunun yamacında, elinde kopuzuyla oturuyordu. Yazılı sanatlar tanrısı olan Babil'in Nabu'su ile Mısır'ın Thoth'u, kendi bahçelerinin başındaydı. Fener avlusu, her gün binlerce kişinin gezip keyfini sürdüğü, inanılmaz derecede antik ama bir o kadar da önemli ve hareketli bir uğrak yeri hissini uyandırıyordu. Antik ve modern bir arada.

Fener, katmanlı bir kule şeklinde sivrilerek gök kubbeye doğru yükseliyordu. Uzaktan kocaman görünüyordu ama yakından bakınca, kesinlikle devasaydı ve Jess'in İskenderiye'de gördüğü pek çok şeyden çok daha antik bir görünüme sahipti. Jess'in boyuna denk gelen zemin katın köşe yerleri, yıllar boyu el ve omuz temasından yıpranmış, neredeyse tüm sivriliğini kaybetmişti. Tam ortadan başlayan ve fenerin içine giden merdiven basamakları -milyonlarca olmasa da- binlerce kişinin ayak izlerini taşıyordu.

Jess, döner merdivenlerdeki uzun tırmanışına başladı. Orta kısımda buhar gücüyle çalışan bir kaldırma aracı vardı ama çok yavaş ve kalabalık görünüyordu. Ayrıca Jess bugünlerde mekanik olan hiçbir şeye güven duymuyordu. Yirmi ikinci kata ulaştığında nefesi yeni yeni kesilmeye başlamıştı. Ne kadar acımasız olsa da Baş Muhafızlar'daki kondisyon çalışması kesinlikle işe yarıyordu.

Kutuları bir elinde tutmaya çalışarak kapalı kapıyı çaldıktan sonra, girmesini söyleyen boğuk sesi işitti. İçeri girip kapıyı kapadıktan sonra, kurabiye kutularını, masadaki kâğıt yığınlarından sakınarak dikkatlice bıraktı.

Ardından Âlim Khalila Seif'in kocaman açılmış, şaşkın gözlerine baktı.

Tıpkı hatırladığı gibiydi. Sanki görüşmeyeli aylar geçmemişti. Uzun Âlim cübbesinin altından giydiği çiçek desenli bol elbisesiyle, güzel, uyumlu ve mütevazı görünüyordu. Açık pembe başörtüsü düzgün ve kusursuzdu, kahverengi, iri gözlerini ön plana çıkaracak şekilde yüzünü çevreliyordu.

Khalila şaşkın ve donuk bakışının ardından cılız bir çığlık atarak masanın etrafını dolaşıp Jess'in kollarına atıldı. Onun ebadındaki bir kızdan beklenmeyen bir şiddette sarılmıştı. "Jess! Seni görmek çok güzel! Burada ne işin var?"

"Kahvaltı getirdim," dedi, pasta kutularından oluşan kuleyi göstererek. "Açsındır diye düşündüm."

"Beni burada aç bıraktıklarını mı sanıyorsun? Yoksa kıtlık falan mı bekleniyor?" Jess'in omzunu küçük ve zarif elleriyle okşayarak, pencere kenarındaki koltuklara doğru yönlendirdi. İskenderiye manzarasına karşı oturdular. Manzara şahaneydi. Göz hizasında uçan deniz kuşları, limana uzanan tepedeki caddeler ve binalar. İskenderiye Serapeumu'nun dev yapısı ile Demir Kule'nin siyah, heybetli kasveti gökyüzünü önemsiz kılıyordu sanki. Ama Khalila, manzarayla ilgilenmiyordu. Büyük bir memnuniyetle gülümsüyordu,

ellerini kucağında birleştirip Jess'e doğru eğildi. "Ne işler çeviriyorsun sen? Doğruyu söyle?"

"Seni görmek istedim," dedi Jess. Yalan da değildi. Khalila, arkadaşıydı. Parlak bir zekâya sahipti. Kütüphane'nin yükselen yıldızıydı. Hep birlikte Wolfe'un sınıfındayken, herkes kadar Khalila da takımın bir parçasıydı, hatta bazılardan daha da çok. Ama şimdi... Âlimliğin en üst basamaklarına doğru hızla yükseliyordu. Bir gün, en üst seviyeye ulaşacaktı. Güce sahip olacaktı. Hatta belki Arşivci'nin yerini bile alacaktı.

Tabii Arşivci onu öldürtmezse. *Bunu yapmamalıyım,* diye düşündü Jess. *Kızın her şeyini mahvedeceğim. Her şeyini.*

Ama Khalila'yı iyi tanıyordu. Neler olduğunu kesin öğrenirdi ve öğrendiğinde de Jess'e bu korumacı tavrından dolayı teşekkür etmezdi.

Jess yavaşça öne doğru eğilip Khalila'nın elini tuttu ve çok kısık bir sesle, "Burada konuşmamız güvenli mi?" diye sordu.

Khalila aynı ölçüde sesini kısarak "Evet," dedi. "Görüşmelerimi kayıt altına almıyorlar. Ama yine de dikkatli olmalıyız. Seni ne kadar sevsem de burada çok uzun kalmamalısın."

"Biliyorum," dedi Jess. "Kısa keseceğim." İşte o an, bunu Khalila'ya anlatmanın ne kadar zor olduğunu anladı; kızın karşılaşacağı şok pek de hoş olmayacaktı. En iyisi tek seferde söylemekti. "Arşivci'nin bize öldüğünü söylediği Thomas'ın idam edilmediğine dair kanıtım var. Thomas'ın

hapiste, hâlâ hayatta olduğuna inanmak için her türlü nedenimiz var."

Khalila'nın gülümsemesi giderek soldu ve kara gözleri kadar uzun süre ve sessizlik içinde bakakaldı ki Jess söylediklerini, kızın işitip işitmediğini merak etti. Khalila ayağa kalktı; kapıya doğru sert ve net adımlarla ilerleyip kilidi çevirdi. "Gizlilik alarmına geçmeliyiz. Asistanım her an gelebilir," dedi Jess'e. "Konuştuklarımızı duymasını istemem." Gayet normal konuşuyordu. Sanki Jess, ona öğleden sonra havanın yağışlı olabileceğini söylemişti ya da safranın fiyatının artabileceğinden falan bahsetmişti. "Böyle bir şeyi, *senin* nasıl karşıladığını sorardım ama sanırım tahmin edebiliyorum."

"Sen de gayet sakin görünüyorsun," dedi Jess.

Khalila yüzünü ona çevirdi. Gözleri dolmuştu, ağlamak üzereydi. "Öyle mi dersin? Peki, hayatta olabileceğini kim söyledi?"

"Kimse," dedi Jess ve yasa dışı kitaptan, Wolfe, Santi ve Glain'e yaptığı itiraftan kısaca bahsetti. "Santi, aptalca bir şey yapmamızdan korkuyor. Doğrusu, bu konuda haklı olabilir."

Khalila koltuğuna geri dönüp oturdu ve göz pınarlarını cübbesinin koluyla hafif dokunuşlar yaparak sildi. Gözlerini kırpıştırınca yaşlar kayboldu ve geriye güçlü, berrak bir parıltı kaldı. "Ve sen buna inanıyorsun? Emin misin?"

Duygusallığı bir kenara bırakarak mantığıyla soruyordu. Jess, zihnini arındırmak için bir an durup düşündü.

"Şeytanın avukatı diyorsun? Arşivci'nin seve seve denemeye kalkışacağı türden bir oyun tabii," diye kabullendi Jess. "Ve belki de aylarca bu iş üzerinde çalışmamı sağlayacak kadar da dikkatli davranmıştır. Yani tam olarak emin değilim henüz. Asla tam anlamıyla emin olamayabiliriz. Belki de şansımızı denemek zorunda kalacağız."

"Emin *olman gerek*," dedi Khalila. "Eğer bu bir tuzaksa..."

Khalila bu uğurda neler kaybedeceğini söylemese de Jess biliyordu. "Kütüphane'nin, en tehlikeli mahkûmları nerede tuttuğuna dair kayıtlara ulaşmamız gerekiyor," dedi Jess. "Buna tam olarak nasıl ulaşırım, bilmiyorum. Burada iş sana düşüyor. Sen tanıdığım en iyi araştırmacısın Khalila."

"Hiç kuşkusuz," dedi kız gülümseyerek. Dudağının kenarında beliren gamzesine bakılırsa, Jess'le ufaktan alay ediyordu. "Ve benim bu işle ilgilenmemi istiyorsun?"

"Dikkatli bir şekilde. Khalila, ciddiyim. *Dikkatli olmalısın.*"

"Tabii ki. Risklerin farkındayım." Bir an duraksadı ve yerinden kalkıp tekrar Jess'in yanındaki koltuğa oturdu. Ellerini kucağında birleştirdi. "Jess, son birkaç aydır burada, Fener'deyim ve duyduğum şeyler... Âlim Wolfe hakkında rahatsız edici şeyler duydum. Yani onun aslında kendinde olmadığını ya da..."

"Kütüphane'den birkaç kitabın eksildiğini mi?" diye tamamladı Jess ve karşılığında Khalila başıyla onayladı. "Doğru. Wolfe, onunla görüşmemizden önce berbat şeyler yaşamış ve yaşadıkları, onda izler bırakmış. Ama onarılmaya-

cak kadar olduğunu sanmıyorum, ona güvenebiliriz. Bütün bunlar bana mantıklı geliyor. Thomas, Kütüphane'nin göz ardı edemeyeceği kadar iyi bir zekâya sahipti. Onu *kullanmak* isteyeceklerdir. Sence de mantıklı değil mi?"

"Olabilir," dedi Khalila. "Ya da bu kadar güzel bir zekâyı, Thomas kadar... Thomas kadar iyi bir insanı ortadan kaldıran kibrin varlığına inanmak, bize zor geliyor olabilir." Son söylediği, Khalila'nın dudağındaki yarım yamalak gülümsemeyi ortadan kaldırmıştı ve bu, Jess'i üzüyordu.

"İki seçeneğimiz var," dedi Jess. "Ya öldüğüne inanmayı seçeriz ya da hayatta olduğuna. Öldüğüne inanmamız daha güvenli olsa da..."

"Acımasızca," diye fısıldadı Khalila. "Ya hayattaysa? Acı çekiyorsa? Onu bulmamızı bekliyorsa ve biz, onu asla bulamazsak?"

Jess başını salladı. Bir yerlerde tutulan Thomas Schreiber'ın kurtuluş için Jess'e güvendiği düşüncesi, aklından hiç çıkmıyordu. "İşte bu yüzden akışına bırakamıyorum Khalila, tuzak olsun ya da olmasın. Pes edemem. Senden tek isteğim, sadece ufacık bir araştırma yapman, başka..."

"Aptal aptal konuşma," diyerek Jess'in sözünü kesti Khalila ve yine gülümsedi. Şimdiki daha kararlı -ve daha şeytani- bir gülümsemeydi. "*Tabii ki* elimden gelen her şeyi yapacağım; bu benim için büyük bir onur. Biraz zaman alabilir. Kendimi tehlikeye atmaktan korktuğumdan değil, hatalı bir hareketin beni kilit bilgiye ulaşmaktan uzaklaş-

tıracağını bildiğim için söylüyorum. Ama onu dışarı çıkaracağımız gün geldiğinde Jess, seninle birlikte geleceğim. Sormana gerek bile yok."

Jess'in göğsündeki sımsıkı düğüm, bir rahatlama dalgasıyla çözülüvermişti. Ama sonra yeni bir gerilim başladı. Endişe. "Tekrar söylüyorum. *Dikkatli ol.* Thomas'ı neden tutukladıklarını açıklamak istemiyorum, bu seni daha büyük tehlikeye sokar. Ama onun keşfettiği şeyin duyulmasını önlemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Senin de Thomas'ın yanına, karanlığa gidip onlara..."

"Kanmamı istemiyorsun?" diye sözünü tamamladı Jess'in, kaşlarını havaya dikerek. "Evet, bunun olmasını istemem. Thomas'ın yerinde olsaydım, o kadar cesur davranamaz, pes ederdim."

Jess bundan şüpheliydi. Khalila'nın elmas gibi bir ruhu vardı; katı, ışıl ışıl ve çizilmesi zor. Ama elmaslar bile paramparça olabilirdi ve Jess böylesine korkunç bir şeye sebep olmak istemiyordu. "Söylediklerimde ciddiyim," dedi Jess. "*Kimseye* güvenme. Dün birileri Wolfe'u öldürmeye çalıştı ve onunla birlikte kaç kişinin ölüme sürüklendiğini bile umursamadılar. Tıpkı bizim adaylık dönemimizde olduğu gibi."

"*Birileri?*" diye sordu Khalila ve başını hafifçe eğerek ona baktı. "Jess. Bana aptalmışım gibi davranma. Böyle bir şeyin arkasında kimin olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Arşivci," dedi Jess. "Tabii bunu kanıtlayabilmiş değiliz. Adamın emrine amade bir sürü kukla zinciri vardır eminim

ve biz kanıt bulmaya çalışırken o çoktan kendisine giden ipleri kesmiş olacaktır."

Khalila bir süre sessizce bekledi, pencereden dışarıyı seyretti. Serapeum'un yükselen piramidinin altın tepesine sabah güneşi düşüyor ve piramit ikinci bir güneş gibi parlıyordu. "Ne trajedi ama. Kütüphane'nin karanlığa yakılan bir ışık olması gerekirken," dedi Khalila. "Biz yolumuzu kaybettik. Gölgelerin arasında geziniyoruz. Bu değişmek zorunda."

Değişmek zorunda. Morgan da aynı şeyi defalarca kez söylemişti ve Jess, aynı bıkkınlığı Khalila'nın sesinde de duyabiliyordu. "Evet, eğer değişmesi gerekiyorsa," dedi Jess, "bunun gerçekleştiğini görmesi gerekenler de biziz."

"Çünkü devrim, nadiren görev başındaki kişiler tarafından gerçekleştirilir." Khalila tekrar Jess'e döndü, gülümsemesi dudaklarında yerini almıştı. "Evet. Tarih çalışıyorum. Ama soyut şeylerden ve felsefeden konuşmayalım. Jess. *Sen* nasılsın? Baş Muhafızlar'da harcanman adil değil. Sen daha iyisini hak ediyorsun!"

Jess güldü. "Gayet iyiyim," dedi. "Beni bilirsin. Hayatta kalırım."

"Sadece hayatta kalmakla yetinmemelisin!"

"Acı güçlendirir diyorlar," dedi Jess. "Glain çok iyi bir lider oldu çıktı bu arada. Basamakları hızla tırmanıyor."

"Ya sen?"

Jess kahkaha attı. "Almayayım, sağ ol."

"Keşke seni buraya alabilmenin bir yolunu bilsem. Bence sen de özlüyorsundur." Khalila ofisi işaret etti. Sade

bir ofisti; masa, kitap rafları, Beyaz Sayfalar. Birkaç orijinal kitap da cam panelin ardındaki rafa özenle dizilmişti. Jess'in gözleri orada sabitlendi ve bir anda o duyguya kapıldı. Özlem. Kitapları eline alıp kapaklarının dokusunu hissetmek, sayfalarının kokusunu içine çekmek istiyordu. Kitaplar akıldan akıla, ruhtan ruha, zaman ve mesafe aralığında konuşurdu.

Jess bütün bunları özlüyordu. Delicesine. "Dedim ya, iyiyim ben. Dario nasıl? Siz ikiniz hâlâ... Arkadaş mısınız?"

Khalila omuz silkti. "Dario inatçı pisliğin teki."

"Demek hâlâ görüşüyorsunuz."

Khalila kahkaha attı. Jess, onun mutluluğunu görmekten memnun oluyordu. "Birbirimizi anlıyoruz." Khalila göz kırptı, yüzündeki neşe anında kayboldu. "Anlamaktan bahsetmişken... Morgan'dan haber alıyor musun?"

Khalila'ya bir yalan daha söylemek istemiyordu ama söyledi. Sadece Morgan'ı korumak için, başka bir nedeni yoktu. "Morgan, Demir Kule'den bir daha asla ayrılamayacak gibi görünüyor. Bunu biliyorsun." *Ve bunu ona yapan benim. Kaçabilirdi. Belki başarabilirdi.*

"Çok üzgünüm. Biliyorum–" Doğru sözcükleri arıyor gibi bir hâli vardı. "Onun, senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum, her ne kadar belli etmemeye çalışsan da."

Jess cevap vermedi. Khalila'nın şefkatli ses tonu, işittiği bu yarı gerçek, Jess'in canını yakmıştı, sanki gerçekten de öyleymiş gibi. Aslında doğru *olabilirdi*, Jess buna inanmak istemiyordu ama belki de Morgan, sayfaya yazılan kelime-

lerden başka bir şey olmayacaktı. Tıpkı camın ardındaki orijinal kitaplar gibi, ondan uzakta.

"Jess." Khalila gözlerini tekrar diğer tarafa çevirdi. "Âlim Wolfe bize ne derdi, hatırlasana? *Her şey mümkündür. Ama imkânsız, biraz zaman alır.*"

"Aptalca bir laf."

"Şaşırtıcı derecede doğru ama. Seninle nasıl iletişime geçerim? Kodeks ile olmaz tabii."

"Kâğıt mesajlarla," dedi Jess. "Arşivci'nin okumasını istemediğin hiçbir şeyi yazma. Ve yazdığın notları sadece koşulsuz güvendiğin kişilere ver. Başka kimseye verme."

"Seni özlemişim. Sonunda yeniden arkadaş olabileceğiz. Seni çok özlemişim Jess." Bir kez daha kucaklaştılar. Khalila, Dario, Glain, Morgan ve Thomas'la kurduğu bağlar, bazı yönleriyle, ikiz kardeşiyle olan bağından daha önemliydi Jess için. *Morgan'ı hayal kırıklığına uğrattım,* diye düşündü. *Ama onları uğratmayacağım. Bu sefer olmaz.* "Dario'ya da Thomas'tan bahsetmemi ister misin?"

"Hayır, ben söylerim. Burada mı? Fener'de mi?"

"Evet, üç kat aşağıda, Âlim Prakesh'in ofisinde. Onun asistanı olarak çalışıyor. Gerçekten görüşecek misin?"

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Biraz. Açıkçası, siz ikinizin, mantıklı yetişkinler gibi birbirinizi ziyaret edeceğinizi hiç düşünmezdim. Anlat ona. En az benim kadar o da yardımcı olmak isteyecektir." Jess'in yanağını neredeyse bir anne şefkatiyle okşadı. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

"Ah, yani şimdi ben de inatçı pisliğin teki oluyorum, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Khalila, gülümsemesi yanağındaki gamzesini belirginleştirecek kadar büyüktü yine. "Delicesine zeki, aptalcasına cesur. En sevdiğim tip. Şimdi, şu kurabiyelerin birazını al yoksa hepsini yiyip kendimi hasta ederim!"

Jess kutuların çoğunu alıp üç kat aşağı indi. O ismi daha önce hiç duymamıştı ama Âlim Prakesh'in ofisi, etkileyici genişlikte bir alanı kaplıyordu. Jess yandaki zile basınca kapının Dario yerine, siyah Âlim cübbesinin altına, uçları altın süslemeli, Çingene pembesi sari giyinmiş yaşlı bir kadın tarafından açılmasına şaşırdı. "Âlim Prakesh?" diye sordu ve selamladı. Kadın gülümseyerek başını hafifçe eğdi. "Sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Bademli kurabiye sever misiniz?"

Kadın, Jess konuşurken yüzünü dikkatle inceliyor ve genç adamın şaşkın bakışları karşısında ellerini yumuşak, hızlı hareketlerle kaldırıp indiriyordu. Jess bunun ne anlama geldiğini bilse de aynı dili konuşamıyordu. Çünkü bu, işaret diliydi. Aptal gibi görünmeden, anlamadığını belli etmeye çalıştı ama başarılı olamamıştı ki kadın iç geçirerek alkış yaptı.

Sanki ellerinin birbirine değdiği o küçük aralıkta ortaya çıkmasını emretmiş gibi, Dario Santiago yandaki odadan çıkageldi. Jess'i ve elindeki pasta kutularını görünce kaşlarını hayretle kaldırdı. Âlim Prakesh az önceki el hareketlerini tekrarladıktan sonra Dario onun yerine açıkladı, "Âlim

Prakesh diyor ki, *Genç adam, senin çekiciliğin bana yaramaz ama kurabiyeler için aynısını söyleyemeyeceğim. İsminiz?*"

Jess konuşmasını çevirmenine değil, Âlim'in kendisine yapması gerektiğinin farkındaydı ve kadını selamlayarak "Jess Brightwell, Âlim. Baş Muhafız askeriyim. Sizinle tanışmak bir onurdur."

Dario devamındaki el hareketlerini izledikten sonra, Âlim'e tercümanlık yaptı. "*Henüz beni tanımadığın içindir tabii. İçeri gir. Sanırım buraya benim bezgin genç asistanımı görmeye geldin.*" Dario güldü. "Beni kastediyor."

"Evet Âlim. Teşekkür ederim."

Prakesh tekrar bir şeyler söyledi. "Onu bu sabah yığdığım iş yükünün arasından eşerek çıkarman gerekebilir. Şikâyetlerine kulak asmamaya çalış." Kurabiye kutularına uzandığında, aralarındaki sohbetin net bir şekilde sona erdiği anlaşılmıştı. Kadın masasına hızla geri dönerek Jess'le Dario'yu birtakım işleri çözümlemek üzere baş başa bıraktı. O sırada Jess, Âlim Prakesh'in ofisine göz atıyordu. Khalila'nın ofisi ne kadar yığın yığınsa bu ofise de o kadar düzen hissi hâkimdi. Ama bu düzen, antik katmanlardan oluşuyordu; her şey üst üste diziliydi. İçerisi yazı tahtalarıyla çevriliydi. Üzerleri, bazılarını Jess'in bilmediği, yuvarlak güzel bir dille yazılmış, küçük, temiz notlar ve karalamalarla doluydu. Tuhaf ama huzurlu bir yerdi burası, en güzeli de gevrek sonbahar kokusu yayan kitaplarla dolu olmasıydı. *Burası böylece benim olsa,* diye düşündü Jess. Ona kendini evinde gibi hissettirmişti.

Dario, takip etmesi için Jess'i sabırsızca çağırdı. Jess de bir an için gittiği evinden ayrılarak soldaki ofise doğru Dario'yu takip etti. Dario masanın arkasına geçip oturdu, arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Burada ne işin var Brightwell?" Khalila'nın aksine, Dario biraz değişmiş gibiydi. Biraz kas yapmış ve daha yaşlı görünmesine neden olan İspanyol tarzı kirli sakal bırakmıştı. Hatta bu onu biraz da bilge biri gibi göstermişti. Saçları da iyice uzamıştı.

Ama hâl ve tavırları aynıydı.

"Bakıyorum da beni çok özlemişsin."

Dario, ona kuşkucu bir bakış attı. "Gitmiş miydin? Tanrım. Seni görmeyince zaman ne kadar da hızla akıp geçiyor."

Jess masanın önündeki koltuğa oturdu. "Hâlâ çok etkileyicisin," dedi. "Bu yüzden sana kurabiye yok." Alaycı muhabbetin rahatlığından sıyrılıp Thomas'la ilgili habere geçmek tuhaf geldiği için Jess, "İşaret dili öğrenmişsin," demeyi tercih etti.

"Küçük kız kardeşim doğuştan işitme engelli," dedi Dario. Jess birden şaşırmıştı. Önce Dario'nun bir kız kardeşi olduğuna ve sonra da onunla iletişim kurmak için kendi yolunun dışına çıkabildiğine şaşırdı. "Aşırı derecede yakışıklı ve etkileyici biri olmamın yanı sıra, Prakesh'in yanında görevlendirilme nedenlerimden biri de buydu."

"Yani her şey yolunda gidiyor?"

"En az hayal ettiğim kadar. Âlim Prakesh enteresan bir kişilik. Her gün yepyeni bir şey öğreniyorum." Dario'nun ifadesi ciddileşti ve masasına eğilerek Jess'e dik dik baktı.

"Nedense buraya bütün bunları mahvetmeye gelmişsin gibi bir his var içimde?"

Jess hoş olmasa da konuyu kısa keserek anlattı. O esnada Dario'nun yüzünde boş bakan bir maske belirmişti; gözleri kısılmış, simsiyah görünüyordu. Ne gülümsüyor ne de alay ediyordu.

"Yani," dedi Dario, Jess bildiği her şeyi anlattıktan sonra. "Gidip Thomas'ı bulacağız. Ne zaman?"

İşte o an Jess, Dario'yu çok sevdi.

"Henüz bir fikrim yok. Khalila ile iletişimde ol, onun aracılığıyla haber göndereceğim. Araştırmasında ona yardımcı olmalısın."

"Herhangi birini sorguya çekmen gerekirse bana gel. Birlikte gideriz."

"Diyorsun ki ben tutarım, sen de döversin."

"Hayır," dedi Dario. "Sen tutarsın ben de o sırada bilgiyi ağızlarından alırım. Bu *Thomas* için."

"Ben senin, onu sevdiğini pek..."

"Düşünmüyordun?" Dario elini havada şöyle bir hareket ettirdikten sonra, "O da bizden biri," dedi.

Basit ama kalpten bir cümleydi. Jess başını salladı. "Dario. Dikkatli ol. Antenlerin açık olsun."

"Kılıcımı da kuşanayım mı? Anladık paçoz, bizim de beynimiz var. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz." Dario önüne bir kâğıt kalem aldı, elleri titriyordu. Kalemi bırakıp parmaklarını rahatlatmaya çalıştı, sanki bu hâli canını sıkmıştı. "Başka bir şey var mı?"

"Kurabiyelerin tadını çıkar."

Jess kapıyı açmış, odadan çıkmak üzereyken, Dario usulca, "Jess," diye seslendi. Dario'nun ona ismiyle hitap ettiği nadir anlardan biriydi. "Sence onun canını yakıyorlar mıdır?"

"Evet," dedi Jess. "Ve biz gidip onu alana kadar da acıtmaya devam edecekler. O yüzden, onu bulalım ve getirelim."

Kapıyı kapattı, Âlim Prakesh'e nazikçe veda etti -en azından bu kadarını biliyordu- ve merdivenlere doğru yürüdü. Kodeks'inden uyarı sesi geldiğinde kulenin yarısını inmişti, etrafından geçen insanların sabırsız bakışlarına rağmen merdivenlerin ortasında durup Kodeks'ini açtı ve mesajı okudu.

Glain'den geliyordu, onun keskin ve sabırsız yazısıydı bu.

Birileri yokluğunu fark etmeden kıçını kaldırıp kışlaya geri dön. HEMEN.

Son kelimenin altı, siyah kalem darbeleriyle, kopkoyu çizilmişti. Jess sayfadan yükselen öfke ve endişe dumanının hissedebiliyordu.

Kalemini aldı ve cevap yazdı.

Yoldayım.

EFEMERA

İskenderiyeli Heron'un, Kütüphane'nin ikinci yüzyılında, İskenderiye Serapeumu'na vandallar tarafından ufak bir zarar verilmesine cevaben, otomatların Kütüphane hizmetinde kullanılmasıyla ilgili yazdığı tez yazısından bir bölüm:

Mekanik muhafızlar söz konusu olduğunda bu cihazların, kütüphane çevresinde, müzede, üniversitede ve de hayvanat bahçesi civarında, kötülük yapmaya niyetli fesat kişileri korkutma amaçlı kullanılmaması için hiçbir neden görmüyorum. Otomatları, bize hem tanıdık hem de masalsı muhteşemlikte görünen varlıklara benzer şekilde tasarlamak ise enteresan bir fikir. Aslanlar her zaman için vahşiliğin ve büyük bir gücün asil yaratıkları olarak görülmüştür; kolay hedef peşindeki herhangi sıradan bir vandalı, mekanik bir aslanın nasıl defettiğini hayal edebiliyorum. Üstelik bu, Kütüphanemizin ülkülerini de gayet iyi yansıtmaktadır.

Sfenksler de kullanılabilir çünkü bu bilge ve efsanevi varlıklar her yerde gücün ve kudretin sembolü olarak tanınır. Biraz daha hayalperest düşünürsek, sütunlara dolanmış sürüngen otomatlar da olabilir ve bir gün at şeklinde tasarlan-

mış bu cihazlar, askerlerimizi savaşa bile taşımaya yarayabilir. Olasılıkları bir düşünün!

Bu konu üzerinde, Kütüphane için benzer savunma metotları oluşturmak hedefiyle, yüce amacımızı anlayıp destekleyecek kişilerle birlikte yeni bir branş kuracağım. Elbette bunun gizlilikle yürütülmesi gerekecektir. Otomatların çalışma sistemleri herkesçe bilinirse, asla amacına uygun kullanılamayacaklardır.

Tanrılar yardımcımız olsun ve ışığımız bir daha asla sönmesin.

BÖLÜM 5

Fener'den uzaklaşmak için oradan ayrılan bir grup Âlim'i beklemesi gerekmişti. Jess sanki onlardan biriymiş gibi aralarına kaynayarak yürümeye başladı. Hemen, en öndeki kısa boylu, kilolu adamın elindeki ağır yükleri taşımayı teklif etti ve böylece, anında bir arkadaş edindi. En azından, yolun sonunda eşyaları adama geri verip Baş Muhafız kışlasına doğru koşmaya başlayana dek. Böyle güzel bir sabahta, temiz havada koşmak çok iyi gelirdi.

Kışlaya varınca Glain'i aradı. Odası boştu, sonunda onu, koridorda Yüzbaşı Feng'le birlikte yürürken buldu. Surat ifadesinden bir anlam çıkaramasa da Glain'in, o adamın yanında kendi isteğiyle durduğundan şüpheliydi. Sohbetleri ise tek taraflı ilerliyordu.

Glain'in endişelerine rağmen, o gün kimsenin Jess'e emir vermeye niyeti yok gibiydi. Jess bu yüzden, ihtiyacı olan uykuyu almak üzere yattı ama sonra biraz kitap okumak için geri kalktı. Koridora çıktığında, karşısındaki odanın kapısı-

nın -Tariq'ın odası- açık durduğunu fark etti. Selam vermek için koridora kadar çıktı ama birden aklına Tariq'ın duvara çarparak yere yığıldığı an geldi. *Tariq öldü.* Ve odasında birileri vardı. Jess olduğu yerde durdu.

Odada Tariq'ın en yakın arkadaşları Wu ile Bransom vardı; onun ufak tefek eşyalarını topluyorlardı. Jess, Glain kadar iri yapılı ve kaslı, genç kız asker Bransom'ın, gözyaşları içinde Tariq'ın günlüğünü kaldırdığını görünce yüreğine bir darbe almış gibi oldu. Günlüğün kapağındaki kan lekesi, Jess'in durduğu yerden bile görülebiliyordu. Asker Bransom gömleğinin koluyla kan lekesini temizlemek için çabalayıp duruyordu. Elleri titreyerek.

Birisi o günlüğe, Tariq'ın ölüm gününü ve detaylarını yazacak. Hatta belki Jess'in adı bile geçecekti. Ardından Tariq'ın ailesi bunu okuyacak, ağlayacak, sesli okumalar yapılması için anma töreni düzenleyecek ve sonra da Kütüphane'nin arşivlerine gönderilen günlükle, Tariq, insanlığın bilgisinin sonsuza dek bir parçası hâline gelecekti.

Bizler raftaki sayfalardan başka neyiz ki sonuçta? Jess ani bir öfkeye kapıldı çünkü Tariq günlüğüne ne kadar dürüst ve gerçekçi duygularla yazarsa yazsın, bu *onu* ifade etmeye yetmezdi. Keskin esprilerini, zarda nasıl da kurnazca hile yaptığını, çok sevdiği ve sürekli anlattığı hileli şakalarını anlatmaya yetmezdi. Nasıl öldüğünü de. Ve ne uğruna? Tariq yoktu artık. Jess tetiği çekip onu öldüğü duvarın dibine savurduğu an yaşadığı gerilimi hâlâ hissedebiliyordu. Sıktığı kurşunun ölümcül olmamasının bir önemi yoktu çünkü

sonrasında yaşanacak katliamda arkadaşının çaresiz kalmasına neden olmuştu.

Bransom birden başını kaldırdı ve Jess'i gördü. Yanaklarından süzülen yaşlarla, acılı ve savunmasız görünüyordu... Ve işte Jess, onun gözlerindeki öfkeyi tam o anda fark etti.

Bransom kapıyı Jess'i suratına kapattı.

Jess günün geri kalanını sessiz ve sıkıcı bir hâlde, kışlanın Serapeum'unda geçirdi. Burası her zaman, en çok talep edilen kitapların yüklendiği Beyaz Sayfalarla dolu birkaç düzine kitaplıktan oluşan, duvarlardan birinin ise doldurulmayı bekleyen Beyaz Sayfalara ayrıldığı, küçük bir şubeydi. Jess seçtiği Beyaz Sayfa'yla bir yere oturduktan sonra, aradığı şeyi bulmak için Kodeks'inin sayfalarını çevirmeye başladı. Hatırladığı kadarıyla -Âlim Wolfe'un, Büyük Kütüphane'nin halka açık kitaplar koleksiyonuyla ilgili acımasız soruları sayesinde- Kütüphane'ye karşı işlenen bir iki tane, çok iyi örtbas edilmiş cinayet hikâyesi vardı. Birileri gizli hapishanelerle ilgili bir yerlere ipuçları iliştirmiş olabilirdi. Araştırmakta fayda vardı.

Sipariş ettiği kitapların herhangi bir şekilde takip edildiğini biliyordu ama işin güzel yanı, hâlihazırda okuduğu tarihi metinlerin, kabarık bir liste oluşturmasıydı. Yani, Arşivci, onun neler okuduğunu izleyip görse bile, göze batmazdı.

Jess orijinal kitapları elinde tutmayı özlemişti. O kitapları hissederek büyümeye öyle alışmıştı ki. Ciltlerin kendilerine has özellikleri, deri ya da kumaş kapakları, sayfaların

ağırlığı ve kokusu. Bütün bunlar şu an elinde tuttuğu Beyaz Sayfa'dan, son derece *steril* hissi veren bu şeyden çok daha farklı birer deneyimdi. İçerikten anında çıkarılabilen ya da değiştirilebilen kelimeler, Jess'e aynı manevi hazzı vermiyordu. Ama Jess, Kütüphaneseverlerin içinde olmasına rağmen, kendinin ne kadar asi ve serseri bir kişilik olduğunun farkındaydı.

Gardını asla düşürmemesi için geçerli bir neden daha.

Önündeki metne kendini kaptırmış, ayrı bir kâğıtta el yazısıyla notlar tutarken, yanında birilerinin dikildiğini hissetti. Başını kaldırınca karşısında Garret Wu'yla Violet Bransom'ı buldu ve bunun pek de arkadaşça bir ziyaret olmadığını hemen anladı.

Kalemiyle defterini bir kenara bırakıp yüzleşmek için ayağa kalktı. "Ben yapmadım," dedi. "Tariq yukarıdan vuruldu. Çavuş Botha'ya sorun."

"Ama önce sen vurdun," dedi Bransom -ona hiçbir zaman Violet demezlerdi, Tariq ona ilk günden Violent lakabını takmıştı- ve Jess'i itekleyerek sandalyesine geri oturttu. Jess ise karşı koymuyordu. Böylece kızın diz kapağına tekme atıp kemiklerini kırabilme kozunu elde etmişti. "Gördüm. *Sen* ateş ettiğin an yere düştü."

"Âlim'e nişan almıştı. Biliyorsunuz, ne pahasına olursa olsun korumaya yemin ettiğimiz kişi. Yerimde olsaydınız aynısını yapmayacağınızı mı söylüyorsunuz yani?"

"Yalan söylüyorsun," dedi Wu. Fena çocuk sayılmazdı aslında ve Jess de normalde onunla iyi anlaşırdı. Ama sert

duruşu ve öfkeli surat ifadesine bakılırsa, iyi anlaştığı çocuk bugün yerinde yoktu. "Tariq bize asla ihanet etmezdi. Ve bir Âlim'i asla vurmazdı. Bu saçmalık!"

Gerçeği asla kabul etmiyorlardı, Jess ise onları suçlamıyordu. Tariq arkadaş canlısı biri gibiydi, iyi sayılırdı. Jess gruba *katılmamak* için çok uğraşmıştı. Adaylık sınıfında arkadaşlarını yitirmenin acısını yaşadıktan sonra, bu tür şeylerden uzak durmak istemişti.

Ve karşılığında kendisine duyulan bu güvensizlik, tedbirli olmanın ve uzak durmanın ona bir hediyesiydi.

"Ben doğruları söylüyorum ve Botha da Tariq'ın ölümü hakkında beni destekliyor. Benim onu vurup vurmamam bir şey değiştirmeyecekti. *Onu ben öldürmedim.* Çatıdaki keskin nişancı öldürdü."

"Ve sen sadece *görevini* yaptığını düşünüyorsun," dedi Wu. Çocuk yumruklarını sıkmıştı, bakışları karanlık ve sertti. Jess bu bakışı biliyordu. Daha önce de karşılaşmıştı. Dikkatini ikisine birden vermeyi sürdürdü çünkü ilk hamlenin Bransom'dan geleceğini biliyordu; tabii öyle bir şey olursa eğer. "Yine olsa aynısını yaparsın, değil mi? İçimizden birine."

"Evet, bir Âlim'in hayatını kurtarmak için yaparım. Siz de yaparsınız!" Artık sinirlenmeye başlamıştı. Tenindeki sıcaklık, güneş yanığı gibi artıyordu. "Tariq onlarla çalışıyordu. Belki de bizden biri bile değildi."

Wu'nun yüzüne korkunç bir karanlık çöktü. "Sen bize *Yakıcı* olduğumuzu mu söylüyorsun?"

İşte, Jess biliyordu, edeceği hiçbir hakaret bu kadar ağır gelmezdi ama artık sözünü geri alamazdı ve bir önemi de yoktu. İkisi de onu dinlemiyordu artık; kafalarına koydukları şeyi yapacaklardı. Boşa nefes tüketmenin alemi yoktu.

Bölgede diğer askerlerden kimse yoktu. Eşit rütbedekilerin kavga etmesi, ortamda bir memur bulunmadığı sürece yasak değildi. *Bransom her an saldırabilir*, diye düşündü Jess ve kızın sol diz kapağına tekme atmaya hazırlandı ama tam o sırada, kapının oradan sakin bir ses duyuldu. "Bu ikiye bir kavga özel mi, yoksa başkası da katılabiliyor mu?"

Kapıdaki, Glain Wathen'dı. Sakin ses tonunun aksine, oldukça tehlikeli görünüyordu. O, kıdemli çavuştu.

İçerideki gerilim bir anda balon gibi sönüşe geçti. Wu ile Bransom geri çekildiler. "Manga lideri," diye selamladı Wu ama Glain'e bakışı buz gibiydi. "Sadece bir sorunu hallediyorduk."

"Öyleyse bunu, sizi göremeyeceğim bir yerde yapın," dedi Glain. "Eğer Serapeum'un içinde herhangi biriniz bir şey yapmaya kalkışırsa, hepinizi rapor ederim. Yemin ederim hiddetimi şu an görmek dahi *istemezsiniz.* Anlaşıldı mı?"

Parmaklarını pantolonunun dikiş yerine vurup duruyordu. Jess, bunun Glain'in tiki olduğunu biliyordu; dövüşmek için kendini zor tuttuğu anlamına gelirdi. Diğerleri de bunu biliyor olacak ki -ya da Glain'in bakışlarındaki tehlikeyi sezmiş de olabilirler- Bransom başını sallayarak Jess'ten uzaklaştı. Ardından Wu biraz tereddütle, aynı şekilde geri

çekildi. "Sorun yok çavuş," dedi Bransom. "Biz... Daha sonra hallederiz." *Wathen etrafta yokken,* demek istiyordu muhtemelen ama Jess umursamadı. En azından, adilce uyarıda bulunmuşlardı.

Jess, ikisinin gidişini seyretti ve onlar çıktıktan sonra, "Gerçekten de yardıma ihtiyacı varmış kadar çelimsiz mi görünüyorum *manga lideri?*" diye sordu. Söyler söylemez de -homurdanmak demek daha doğru olur- aslında kavgaya ne kadar hazır olduğunu fark etti. Hatta istekliydi.

Glain de öyleydi çünkü üç uzun adımda odanın bir ucundan diğer ucuna varıp Jess'i yakasından tutmuş ve oturduğu yerden kaldırmıştı. Jess elindeki Beyaz Sayfa'yı masaya bırakınca, çıkardığı ses ikisini bir an için duraksattı.

Glain onu sert bir şekilde sarsarak "Devam et Brightwell, bugün beni sına bakalım, ne kadar ileri gidebileceksin!" dedi. Jess, genç kadının gözlerine bakıyordu, içindeki büyük öfke ve bıkkınlık sönmeye başlamıştı çünkü aynı şiddeti Glain'in gözlerinde de görebiliyordu. Yavaşça ellerini kaldırdı, Glain ise onu bırakıp birkaç adım geri çekildi. Hızla. Sonra eğilip kitabı aldı ve Jess'e geri uzattı.

"Seni bu hâle neyin getirdiğini de mi soramam?" diye sordu Jess. Glain öylesine delici bakıyordu ki gözlerinden oklar fırlatıyordu sanki.

"Yüzbaşı Feng. Birtakım tercihler yapmam gerektiğinin net bir şekilde altını çizdi," dedi Glain. "Zor tercihler."

"Ya kariyerin ya da arkadaşların," dedi. "Bunun olacağını biliyordun ama değil mi?"

"Sizinle arkadaş olmayı asla istemedim! Ben buraya başarılı olmaya geldim ve bunun için de odaklanman gerekir. Sen anlarsın. Anladığını biliyorum."

Jess elbette biliyordu. Gerektiğinde aynı acımasızlığı gösterme yetisine sahipti çünkü. Kütüphane'de başarı demek, insanın pek çok şeyi kurban edeceği bir sunaktı... Arkadaşlık ise fedakârlıkların en hafifiydi. Basamakları tırmanmak, şu an yaptığı şeyi anlamak, erdemlerinden vazgeçmek demekti. Ahlaktan. Ve ruhundan.

Jess aynı zamanda, Glain'in başarıyı istediğini -hayır, başarıya ihtiyacı olduğunu- biliyordu. Onun için çok önemliydi, belli etmemeye çalışsa da İskenderiye Feneri'nin uyarı ışığı kadar apaçık ortadaydı. "Yapman gerekeni yap," dedi Jess alçak sesle. "Seni kimse suçlayamaz. Bana düşmez bile. Ben de bencil pisliğin tekiyim çünkü."

Glain kendini tutmaya çalışıyormuş gibi tuhaf bir şekilde güldü ve sonra nefesini tuttu. Kontrolünü geri kazanmak için bir an uğraştı ve başarınca da kontrollü bir şekilde rahatladı. "Burada konuşamayız," dedi. "Gel."

Jess'in odasına doğru yürüdü, onun da içeri girmesini bekledi ve sonra kapıyı kapattı. "Fener'e gittin değil mi? Seni gören oldu mu?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedi Jess. "Khalila ile görüştüm. Yardımcı olacak." Alışkanlıkları gereği, ikisi de sessiz konuşuyordu. Her an her yerde dinleniyor olabilirlerdi, özellikle de burada.

Glain kaşlarını çattı. "Onun bu işe dâhil olması hoşuma gitmedi," dedi. "Aramızda hepimizden daha çok kay-

bedecek şeyi olan, Khalila. Peki ya Dario? Ona güveniyor musun?"

"Ondan oldum olası pek *hoşlanmam* ama güvenmek ayrı bir mesele ve tabii ki güveniyorum. Şimdiden uyarayım; bizi yine çileden çıkaracaktır çünkü bu onun doğasında var," dedi Jess. "Thomas konusunda o da öfkeli ama. Gereken neyse yapacağına eminim." Glain, başını bir yukarı bir aşağı sallayarak Jess'in yatağına oturdu. Jess de sandalyesini çekti. "Birbirinizle neyin derdindeydiniz?"

"Tariq."

Glain bunu beklemiyordu, olduğu yerde kıpırdandığı Jess'in gözünden kaçmadı. Kimileri savunma göstergesi olarak algılayabilirdi ama bu, Glain'in kendi acılarına karşı aldığı meşru müdafaanın dışa vurumuydu ve Jess bunu biliyordu. "Seni suçlayacaklarını ve karşına çıkacaklarını tahmin etmeliydim. Özür dilerim."

Jess hafifçe omuz silkerek sessizliğini korudu. Söyleyecek pek bir şey yoktu.

"Ailesine ölüm bildirisini gönderdim," dedi Glain. "Birlik komutanı olarak benim görevimdi. Sanırım er ya da geç bunun nasıl bir duygu olduğunu öğreneceğim. Daha geç ve daha güzel sebeplerden dolayı öğrenmeyi umuyorum tabii."

"Onlara ne söyledin?"

"Gerçeği değil elbette. Tren kazası olduğunu, ne kadar üzgün olduğumu, Tariq'ın görevlerini dürüstlükle ve manga arkadaşlarına karşı büyük bir sorumluluk duyarak yerine getirdiğini falan."

Jess önce bunu anlamlandırmaya çalıştı ve sonra konuştu. "Ondan hiç şüphelendin mi?"

"Pek sayılmaz. Tuhaf arkadaşları olduğunu biliyordum. Ama bir Âlim'e kurşun sıkmaya kalkışacağı aklımın ucundan geçmezdi!"

"Bense senin, beklentilerini hep en düşükte tuttuğunu sanıyordum."

"Asla en iyisini beklemem desek daha doğru olur. Ama Tariq öldü. Onu bu iş için tutanlar tarafından, görevini başarıyla tamamlayamadığı için öldürülmüş gibi görünüyor."

"Kesinlikle," dedi Jess. "Mangada şüphelendiğin başka birileri var mı?"

"Herkesten şüphelenmek durumundayım. Sen de dâhil sanırım."

"Yani, olması gereken bu." Jess öksürdü. "Thomas'a gelince... Feng bir seçim yapman gerektiğini söylemişti sana..."

"Evet," dedi Glain, Jess'in gözlerine bakarak. "Yaptım da. Ne olduğunu biliyorsun."

Dario ile ortak bir yönleri çıktı sonunda, diye düşündü Jess. İkisi de bir karar verirken acı duymuyordu. Ne gerekiyorsa yapıp sonuçlarına da boş ver diyorlardı.

"Khalila ile Dario gizli hapishane ile ilgili daha çok bilgiye ulaşmaya çalışacaklar," dedi Jess. "Senin de daha önce Gizli Arşiv'le ilgili bahsettiğin şey... Sence Thomas ile ilgili bilginin o arşivlerde olma ihtimali var mı?"

"Kütüphane'nin bütün gizli bilgileri tuttuğu yer orası, yani evet."

"Dario'dan orayı da araştırmasını isteyeceğim. Daha hızlı ilerlememiz gerekiyor," dedi Jess. "Thomas'ı aklımdan çıkaramıyorum. Ya ona..."

"Neler yaşadığını düşünüyorsan eğer..." Glain derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı. "Düşünme. Bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Suçluluk hissi, işe yaramaz bir duygudur."

Jess güldüyse de keyifsizdi. "Başka ne düşünmeliyim? Buradaki parlak geleceğimizi falan mı?"

"Gerek yok çünkü öyle bir geleceğimiz olmayacak. Thomas'la bir ilgisi olmasa bile yine de geleceğimiz parlak olmazdı. Bir askerimi geri dönmemek üzere kaybettim, diğeriyse ağır yaralı. Neredeyse bir Âlim'i de kaybediyordum. Feng'in bugün bana anlatmaya çalıştığı da buydu. Performansımın ne kadar zayıf olduğu ve yükselmem için bana öğütte bulunarak nasıl *iyilik* ettiği. Eğer bu iyiliğini kabul edersem beni kontrolü altına alacak. Hiçbir şey buna değmez." Söylerken canı yanıyordu -Jess bunun farkındaydı- ama hiç belli etmiyordu. Sert kız Glain. Hayallerini kaybetmekle karşı karşıyaydı ve bunu yaparken bile cesurdu.

Jess bir an ona ne kadar saygı duyduğunu hissetti. Hatta belki biraz da sevgi.

"En azından, sürekli görevde olmadığımız için Khalila ve Dario ile rahatça görüşebiliriz."

Glain'in kaşları havaya dikildi. "*Beni* Dario ile karşı karşıya mı getireceksin? Ona güvenmeden önce yumruk atmak zorunda kalabilirim."

"Ona güvenebilirsin." Glain'in bakışlarını görünce omuz silkti. "Biliyorum. Ben de hâlâ şaşkınım."

Glain yatağı gıcırdatarak arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Üzerinde üniforması yoktu, günlük beyaz bir gömlekle, vücudunu saran bir pantolon giymişti ve en sevdiği botları her zamanki gibi ayağındaydı. *Görevini kaybederse dünyasını da kaybeder,* diye düşündü Jess. "Biliyor musun, Kütüphane'ye karşı sahip olduğumuz avantajlar değersiz olamayacak kadar kötü. Sen ve ben, Khalila, Dario, Wolfe, Santi –ettiği yemin yüzünden sadakati seçmek zorunda kalacağı için ona *güvenirsek tabii.* Komik değil mi?"

Glain haklıydı. Ne kadar bozulmuş olsa da Kütüphane hâlâ on binlerce iyi adamın ve kadının koşulsuz sadakatine, milyarların saygısına hükmediyordu. Tabii bu, *olması gerekenin* vasiyetiydi. Şu an var olanın değil. Jess'in hayranlık duyduğu bir hayaldi o –Kütüphane'nin, dünyadaki bilginin parlayan ışığı olduğu hayali.

Fakat ışığın olduğu yerde gölge de çok olurmuş.

"Geç oluyor," dedi Glain. Jess daldığı rüyalardan sıçrayarak uyanıp gözlerini kırpıştırdı ve odasındaki serin akşama geri döndü. Yemek vakti yaklaşıyordu. "Dario'yla konuşacak mısın? Gizli Arşiv hakkında?"

"Evet." Jess gerinerek yerinden kalktı. Her yanı ağrıyordu yine, vücudundaki bütün eski morluklar ve kesikler, *ben buradayım* diye bağırıyordu. "Yemekhaneye mi geçeceksin?"

Glain kısacık bir an gülümsedi. Nadir rastlanır bir olaydı bu ve onu normal bir insan gibi gösteriyordu. Hatta neredeyse güzel biri gibi. "Bana eşlik etmek mi istiyorsun? Bir kıza kur yapar gibi hani? Jess. Vaktini boşa harcama, boş değilim."

"Çok üzüldüm," dedi Jess. "Ciddi olalım. Biliyorsun, benim de hayatımda..."

"Morgan var," diye sözünü tamamladı Jess'in. Karşılık vermediğini görünce, "Evet. Zoru seviyorsun," diye devam etti. "Kız şimdi kuleye hapsedilen bir prenses oldu. Bu da onu daha çok istemene neden oluyor, değil mi? Bence çok fazla şövalye masalları okumuşsun Jess."

Jess duyduklarını anlamaya çalışırken sesi soluğu kesilmişti; içinde birden kabaran öfkeyi anlayış gibi bir duygu serinliği sarmaya başladı. Morgan'dan bu yüzden mi hoşlanıyordu? *Zoru* sevdiği için mi? Bir parça rolü olduğunu inkâr edemezdi tabii. Lanet olası Glain ve o keskin bakışları. Zorluk ve suçluluk.

"Kıskandığım için söylemiyorum bunları," diye devam etti Glain. Yine o delirten, sakin gülümsemesiyle. "Sen ve ben? Olmaz. Anlaşıldı?"

"Evet."

"Güzel. Kafa karışıklığı olmasın."

Var olabilecek *herhangi* bir belirsizliği ortadan kaldırmaya karşı harekete geçmek nasıl da Glain'e göre bir davranıştı; ne kadar kabaca olsa da. Etrafına yaydığı soğuk, insanı şoka uğratıyor ama havayı temizliyordu.

"Sana bir daha nazik davranmamam gerektiğini bana unutturma," dedi Jess. Glain güldü ve yanına gelip kolunu dostça Jess'in omzuna doladı.

"Unutturmam tabii."

Günler geçmiş, diğer mangalar da final sınavlarını tamamlamıştı. Askerler elenmiş ya da yeni görevlere atanmış, kışlaları boşalıp yeni Baş Muhafız askerleriyle dolmuştu.

Ama gelecekleriyle ilgili hâlâ bir şey söylenmemişti. Açıkçası bu endişe vericiydi ve Jess, diğer askerlerin arasında bir araştırma yaptı. Dikkatlice. Kaderi bir süreliğine muallakta kalan birkaç manga örneği vardı ama sadece birkaç taneydiler ve bunların neredeyse tamamı, görevden atılmayla sonuçlanmıştı. Ertelemeler ise, Jess'e göre, yüksek rütbeliler arasındaki anlaşmazlıklarla ilgili olmalıydı.

Belki de Yüzbaşı Santi, onlar için savaş veriyordu. Ve kaybediyordu.

Jess gayet memnundu çünkü o da günlerini Kodeks'te soyut bilgiler araştırarak, gecelerini de Kızıl İbrahim ve Anit'le birlikte, Arşivci'nin düşmanlarının başına neler geldiğine dair ufak bir ipucuna ulaşmak için nadide eserleri inceleyerek geçiriyordu. *Bulduğu* şey pek de heyecan verici değildi; aykırı düşünceyle suçlanan hemen herkes idam edilmiş olarak kayda geçmişti ama bu tür idamlar, bir zamanlar tören hâlinde yapılırken, artık gizliden gerçekleştiriliyordu. Kütüphane'nin gaddar olduğu ilk dönemlerde kullanılan İskenderiye hapishaneleri yıkılalı epey zaman

olmuştu. Serapeum'un altında birkaç hücre duruyor olabilirdi. Khalila çalışmalarını bir nöbet çizelgesine çevirmişti; göreve atananları eşleştirerek Arşivci'ye rapor veren Baş Muhafız gardiyanlarının hepsini kapsayan, baş döndürücü bir görev şeması oluşturmuştu. Gerçekten de gizli bir hapishanede muhafızlık eden *birileri* varsa bile, görev yerleri gizli tutuluyor olmalıydı.

Thomas nerede tutuluyorsa tutulsun, İskenderiye'de olmadığı kesindi.

"Wolfe'a baskı yapmalıyız," dedi Khalila. Deniz kenarında bir kafede Jess, Glain ve Dario bir araya gelmişti. Alaca karanlık, gökyüzünü masmavi bir renge boyuyordu ama Jess manzaranın keyfini süremiyordu. Khalila ile Dario'nun getirdiği bilgilerin hiçbiri işe yarar değildi. Yani bu şapkadan da tavşan çıkmamıştı. Durgunluk, Jess'i deli ediyordu. "Anlattığından daha fazlasını *hatırlıyor olmalı* mutlaka."

"Hatırlamayabilir de," dedi Dario, körili tavuğunu ağzında çevirirken. Jess tabağını çoktan silip süpürmüştü. "Hatıraları bloke edebilen Medika teknikleri ve ilaçları var. Eğer bunları onun üzerinde de kullandılarsa, kendi başına *hatırlayabilmesi* pek mümkün değil."

"Ne demek istiyorsun? Birilerinin yardımıyla hatırlayabilir mi yani?" diye sordu Glain. O da yemeğini çoktan bitirmiş, evlerine doğru yüzen, Mısır'ın beyaz yelkenli, balıkçı teknelerini seyrediyordu miskin miskin. "Daha fazla ilaçla?"

"Daha çok bir Hipnotizör ile diyelim," dedi Dario.

"Hipnotizör," diye mırıldandı Glain. "Bu saçmalıklara inandığını söyleme sakın."

"Hipnoz, bilimsel bir gerçek," dedi Dario. "Herkes nasıl yapıldığını öğrenebilir. Obsküristlik gibi yatkınlık gerektirmiyor. Fakat Hipnotizörlerin becerileri bir sır gibi saklanır. Adliyede tanıdığım bir tane var."

"Nasıl hipnoz yapıldığını öğrendim deme sakın," dedi Khalila. "Sana bir daha asla güvenemem."

"Denedim ama şanslısın ki adam bana öğretmeyi istemedi. Gerçekten yetenek istiyor. Bazı konularda, hatıraları geri getirebiliyor."

"Hipnozitörler yasa dışı olmaktan sadece bir adım ötedeler," dedi Khalila. "Hipnozitör birini bulsan bile sorumluluğunu üstlenmen gerek, işin sonunda ne olacağı belli olmaz. Hatıralar hâlâ duruyorsa, sıkıca bloke edilmişlerdir. Kilidini açmak tehlikeli olabilir."

"Bunu son çare olarak bir kenarda tutalım," dedi Jess. "Karaborsa kitaplarından bazılarında, Roma'daki bir Kütüphane hapishanesi ile ilgili bilgilere rastladım. Gerçi, antik kaynakçalar. Son zamanlara ait bir şey yok."

"Roma mantıklı olabilir," dedi Khalila. "Sonuçta İskenderiye gibi o da Kütüphane'ye en sadık şehirlerden biri. Julia Bazilikası, buradaki Serapeum kadar büyük."

"Roma'ya gitmiş miydin?"

"Bir kez," dedi Khalila. "Ailem Forum'u ve diğer meşhur şehirleri gezmişti. Aşırı yorucu bir turdu. Daha önce hiç

öyle bir şey görmemiştim. Doğrusu Thomas'ı Roma değil de İskenderiye'de kurtarmamız daha kolay olurdu."

"Eh, sadece bir kaynakça, hem de yıllar öncesine ait. Bir anlamı bile yoktur belki. Artifex, Thomas'ı herhangi bir yerde tutuyor olabilir. Kütüphane'nin ayağının olduğu herhangi bir yerde."

Can sıkıcı bir düşünceydi bu ve ortaya büyük bir sessizlik çökmesine neden olmuştu. Denizden esen serin rüzgâr, Khalila'nın başörtüsünü ve elbisesini dalgalandırıyordu. Dario, "Onu bu şekilde bulamayız," dedi. "Arşivci aptal değil. İpuçlarını orta yere bırakmaz elbette. Daha derinlere inmeliyiz."

"Nereye doğru? Dünya kocaman Dario."

İspanyol, gözlerini diğer tarafa, rıhtıma doğru çevirerek "Artifex Magnus'un yanında bir pozisyona başvuruda bulundum. Arşivci'nin bir numaralı sağ kolunun Artifex olduğunu biliyoruz," dedi.

"Sen *ne yaptın?*" diye bağırdı Glain, tam da Jess'in, "Delirdin mi?" diye çıkışmasından hemen önce.

"Birisinin ona yakın olması gerekiyor. Güvenini kazanması gerek. Bunu ben yapabilirim." Dario ikisine birden sırayla bakıp duruyordu. "Bu görev için en uygun kişi benim, işe yarayacak kadar ama aynı zamanda tehdit de oluşturmayacak kadar zekiyim. Acımasızım. Varlıklıyım ve müthiş aile bağlarına sahibim. Ayrıca çok da çekici biriyim."

"Bunu sona bıraktığın için seni tebrik ediyorum," dedi Jess. Son derece kararında ve sağlam bir özeleştiriydi. Jess,

Dario'nun kendi artılarına ve eksilerine bu derece hâkim olduğunu hiç düşünmemişti. "Peki ya Âlim Prakesh'in yanındaki görevine ne olacak? Orada mutlu olduğunu sanıyordum."

"Mutluyum. Ama bir konuda anlaştığımızı sanıyorum: Bu, Thomas için. Fedakârlıkta bulunmaya istekli olan bir ben değilim diye düşünüyorum."

"Tabii ki," dedi Khalila, kucağında kavuşturduğu ellerine bakarak. "İtiraf ediyorum, ben de çoktan Artifex'e başvurdum."

"*Sen ne yaptın?*" Dario bir anda dönüp ona baktı, Khalila da onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Neden şaşırdın ki," dedi Khalila. "Ben de en az senin kadar çılgınım, biliyorsun!"

"Ben senin bunu yapmanı istem–"

"Dario. Ne isteyip istemediğin seni ilgilendirir. Senden izin istemiyorum ve onayını da beklemiyorum!" Khalila sert bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı, Dario gözlerini kaçırdı.

"Tebrikler," dedi Glain. "İkiniz de gayet bağımsız çalışırken, şimdi Arşivci, neden *ikinizin birden* aynı anda ona yakın olmak istediğini merak edecektir. Sizden ajan olmayacağı da gayet net."

"Bağışla bizi. Doğuştan suçlu olarak yetişmediğimiz ve maceracı kişiliklerimiz olmadığı için!"

"Dario, hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Glain. Sinirli değildi ama biraz eğleniyor gibiydi.

"*Suçludan* kastım, Jess'ti."

"Evet, onu anladık," dedi Jess. "Artifex'e yakın olmak aslında fena fikir sayılmaz ama ikinizden birini alacağından şüpheliyim. Adam aptal değil."

"Sadece acımasız biri," dedi Glain. "Daha fazlasına ihtiyacımız var. Bundan da fazlasına."

"Peki ya..." Jess önce tereddüt etti, sonra konuştu. "Peki ya Gizli Arşivlere ne dersiniz?"

Hepsi suspus oldu. Jess en azından birinin alay etmesini, bunun dedikodu olduğunu söylemesini bekliyordu ama Khalila, "Ben araştırırım," dedi.

"Dikkatli ol," dedi Glain.

"Tamam. Gitmem gerek," dedi Khalila. "Bu gece çalışmam gereken bir sürü şey var. Dario?"

"Sen git," dedi Dario. "Ben içeceğim."

"Ben de kalkıyorum," dedi Glain. "Khalila, seninle geliyorum."

Jess de kalkıyordu ama Dario masanın altından dizine öyle sert bir şekilde vurdu ki Jess acıdan yüzünü buruşturdu. "Ben de içerim," dedi ve karşısındaki genç adama sinirli bir şekilde gülümsedi. "Sonra görüşürüz." Akşam çökmek üzereyken, Glain'le Khalila oradan uzaklaşadursun Jess, Dario'ya dik dik bakarak "Eee?" dedi.

"İkimizi ilgilendiren bir mesele var. Kızların dâhil olmasını istemedim."

"Neden?"

Dario omuz silkti. "İki kişilik bir iş, dört kişilik değil ve Glain'i tanıyorum. İzin verirsek o da karışmak isteyecektir."

"Ve sen ondan hoşlanmıyorsun."

"Yani, dürüst konuşmak gerekirse ikinizden de hoşlanmıyorum. Ama bana gereken yeteneğe sen sahipsin."

"Neymiş o?"

"Kaçakçılık," dedi Dario ve garsona işaret etti. "Bu yüzden, ikimizin de içmeye ihtiyacı var."

"Ciddi olamazsın," dedi Jess, Büyük İskender'in lahdine bakarken.

Dario nereye gittiklerini ona söylememişti, aksi takdirde Jess daha kafedeyken onu geri çevirirdi. Belki de şarap fazla çarptığı için, sadece gelip bir bakmayı kabul etmişti. Ve işte şimdi oradaydı. Bakıyordu.

İskenderiye Feneri ve Serapeum'un yanındaki İskender lahdi, İskenderiye'de en çok bilinen tek yapıydı... Orijinal ihtişamı ve şatafatıyla, varlığını korumuş bir abideydi. Yeşilliklerle dolu geniş bir park meydanın ortasına yerleştirilmiş, tam da olması gerektiği gibi görünüyordu: Büyük efsaneye abartılı bir övgü. Mermer kaplamanın dört katının her dört köşesinde altın heykeller vardı. Her katı çevreleyen diğer heykeller ise -askerler, atlar, tanrılar- ya taştandı ya da öyleymiş gibi görünüyordu. En tepede İskender'in savaş arabası, şaha kalkan heybetli atlar tarafından sürülüyordu. Kralın heykeli en az tanrılar kadar yakışıklı ve gösterişliydi.

Yanlarından geçen kara gözlü, güzel bir kız, Dario'ya bakıp yoldaki çiçeklere dokunarak gülümsedi. İspanyol da gülümseyerek ona selam verdi ve karşılığında bir kıkırdama

geldi. Jess iç geçirerek "Buraya, kızlara gösteriş yapacaksın diye gelmediğimizi söyle lütfen," dedi.

"O da işin artı yanı," dedi Dario. "Bize göre bir kitabı olan biriyle buluşmaya geldim."

"Tam olarak kim bu kişi?"

"Yasa dışı şeyler satın alırken resmi bir tanışma yapmam mı gerekiyordu? Bana gayet sıradan bir tanışma gibi gelmişti."

"Nerede tanıştın bu kişiyle?"

"*Sorup soruşturdum*," dedi Dario. "Benim de yeteneklerim var hani, anlarsın ya. Çok merak ediyorsan söyleyeyim, Roma'dan gelen bir denizci. Oradaki bir hapishanenin kayıt defterini çaldığını söyledi."

"Her şehirde hapishane var!"

"Ama bunun yönetimi Baş Muhafız'da. Yerel poliste değil."

Jess bundan hiç hoşlanmadı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Bu yüzden senin de gelmeni istedim. Senin... Şüpheli işlerle ilgili uzun geçmişine dayanarak. Parasını ben vereceğim, sen kitabı alıp götür. Böylece bütün birikimimi yerle bir eden bu kitabı okumak için hepimiz hayatta kalabiliriz."

"Dario, karaborsadan bir şey satın almaya senin gücün *yetmez*. Bana söylemeliydin. Ben sana yardım..."

"Zamanım yoktu," diyerek sözünü kesti Dario. "Yardım edecek misin etmeyecek misin?"

Jess olsaydı, alışveriş için böyle bir yeri seçmezdi; parktan çok sayıda sıradan vatandaş gelip geçiyordu ve bunların ba-

zıları aileydi. Şahitlik edecek çok sayıda göz ve kulak vardı yani. Ayrıca parkta gezinen iki sfenks de Jess'in dikkatinden kaçmamıştı.

Tek tehdit unsuru sfenkslerle de kalmıyordu. Altın köşe heykellerinden biri -*Hera*, diye düşündü Jess, Yunan tanrılarının kraliçesiydi- başını çevirip hafifçe yana eğerek onların geçişini seyretti; binanın köşesine tutunduğuna göre, olduğu yerden kıpırdayamazdı herhâlde. O yüzden Jess çok da önemsemedi. Ama o sırada sfenkslerden birinin, harekete geçerek Jess'le Dario'nun yakınında durduğunu ve uzun, yere yakın bir şekilde gerindiğini gördü. Doğrudan onları izliyor gibi görünmüyordu ama bu şeyin onlara yaklaşması, Jess'in içgüdüsel olarak alarma geçmesine neden olmuştu. Jess, bu mekanik şeyler tarafından takip edilmekten değil, -ama dürüst olmak gerekirse, takip edildikleri düşüncesi yüzünden, fazlasıyla tedirginlik hissediyordu- daha çok böylesine yasa dışı bir iş üstündeyken otomatların ne kadar da yakınlarında olduğuna dikkat etmediğinden korkuyordu.

Dario'nun bunu akıl etmesi bile mümkün değildi. Otomatları ortamın bir parçası gibi görüyor olmalıydı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Jess. "Çok açık, çok ortada. Sfenksler. İptal et. Daha güvenli bir yerde buluşabiliriz."

"İptal edemem ve burayı ben seçmedim," dedi Dario. "Bu kitabı alabilmek için tek şansım var. Korkuyorsan git. Suç dünyasının bu kadar içinde olan birinden daha cesur olmasını beklerdim."

"Cesaretle cahil cesareti birbirinden farklı şeylerdir," dedi Jess, bozulmuş bir şekilde. "Nerede kaldı senin adamın?"

"Birazdan gelir." Dario, etraftaki tehditlerden bihaberdi. Sfenkslere doğru yaklaştıkça Jess'in boğazı kuruyordu, firavunun başı onlara dönmüştü. Gözleri önce mat kırmızı oldu ve sonra parlamaya başladı.

"Dario, gitmeliyiz."

"Ah, işte geldi." Geri zekâlı Dario *el sallıyordu* ve Jess, günlük iş kıyafetleri içinde bir adamın, onlara doğru ağır adımlarla yaklaştığını gördü.

Çalıların arasından bir hışırtı duyan Jess gözlerini sesin geldiği yöne doğru çevirdiğinde, bir başka sfenksin daha onları çitlerin ardından izlediğini gördü. İnsan şeklindeki yüzü korkutucu bir şekilde hedefe kilitlenmişti ve gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

Jess, Dario'yu kolundan tutup çekiştirdi. "İçeri. İçeri geç."

"Hayır, adam orada, geliyor–"

"*Beni takip et.* Çabuk!"

Jess arkasını dönüp lahdin girişine doğru hızla koşmaya başladı. Çalılardan yükselen çıtırtılara rağmen dönüp bakmıyordu. Bir adım geriden gelen Dario, sfenksin bir şahin gibi yüksek sesle haykırmasıyla Jess'e yetişiverdi. Sfenks onları kovalıyordu. Jess hızını arttırdı, adımlarını derinleştiriyor ve uzatıyordu. Dört uzun adım sonra çitleri geçti ve on adım daha attıktan sonra lahit binasının etrafını dolanmaya başladı. Dario da hemen arkasında, ona yetişmeye çalışıyor-

du. Peşlerindeki sfenks, bir aslanın rahat ataklığıyla köşeyi döndü. Parkta keyifle gezinen insanlar sfenksin önünden çekilip çıkışa doğru koşturmaya başladılar. Jess bu durumun parktaki masum insanlara verebileceği zararı düşünmemeye çalışıyordu. Londra'daki aslan otomatların kanlı, haşin yıkımını görmüş geçirmişti. Dario ile birlikte sadece kendi hayatlarını değil, o sırada çevrede bulunan herkesin hayatını tehlikeye atıyorlardı.

Jess'le Dario mermer basamakları hızla tırmandılar. "Bizi neden kovalıyorlar?" diye sordu Dario, nefes nefese. Jess için koşu henüz başlamamıştı bile. Dario'nun masa başında geçirdiği vakti azaltması şarttı. "Biz Kütüphane'yiz! Bilekliklerimiz var! Tanrı aşkına, bu da ne demek..."

"Biliyorlardı! Senin adamın bizi sattı. Ya da onu satan başka biri vardı," diye cevap verdi Jess. "Buraya öylece gelip Kütüphane'nin *uğruna insan öldürdüğü* bir şeyi adamın birinden alıp gidebileceğini mi sanıyordun? Hiç deneyimsiz ve eğitimsiz bir şekilde, halka açık bir yerde üstelik? Geri zekâlı!"

Dario kendini kaybetmiş, tüm soğukkanlılığını yitirmişti. Oxford'da yaşadıkları mücadeleden ve sonrasında gelen felaketlerin ardından bile, şu ana dek, Kütüphane'yi düşmanı olarak görmemişti hiç. Onun karanlık yüzüyle daha önce hiç karşı karşıya gelmemişti. Jess, bu yüzden onu neredeyse kıskanıyor ve arkadaşına neredeyse acıyordu.

Fakat buna vakit yoktu.

Jess daha önce lahdin içine hiç girmemesine rağmen, ilk katın bir nevi müze olduğunu, İskender'in dönemine

ait eserlerin sergilendiğini biliyordu -silahı, kılıcı ve dahası. Neyse ki sfenksin yönergeleri, zarar verip yok etme ihtimaline karşın, paha biçilemez tarihin yattığı bu alanlara girişlerini engelliyordu. Ama bu bilginin yanlış olma ihtimalini düşünen Jess, içerideki merdivenlerden basamakları ikişerli çıkarak Dario'yu karanlık bir alana getirdi. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu ama sadece korkudan değil. Bağımlısı olduğu bu şey yüzünden bir nevi heyecan da duyuyordu. Ölümcül bir oyundu. Ama sonuçta, oyun değil miydi?

Dışarıda kalan sfenks yine bağırıyordu. Bir diğeri de ona karşılık verirken kalabalığın arasına karışmış olmalıydı ki acı ve büyük bir ıstırap içinde birisinin, yürekleri burkarcasına çığlık attığı duyuldu –ve sesi anında kesildi.

Dario şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmıştı. "Yoksa onu..."

"Senin adamı öldürdüler mi? Muhtemelen. Ya da yollarına çıkan masum birini de öldürmüş olabilirler." Jess, bu aptalca ihmalkârlığı yüzünden Dario'yu yumruklamak istiyordu. "Sen nasıl bir oyunun içine girdiğini sanıyordun Dario? Beni etkilemeye falan mı çalışıyordun?"

Dario güçlükle yutkunarak ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Olabilir." Bilinci biraz olsun yerine gelmiş olmalıydı, etrafına bakınmaya başladı. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Ya sen?"

"Ben de." *Geri zekâlılıkta sınır tanımıyor,* diye düşündü Jess. Dario'nun buraya günün farklı saatlerinde, pek çok kere gelmiş ve derinlemesine keşif yapmış olması gerekirdi.

İçeri nasıl girildiğini, nerelerden çıkılabildiğini ve mümkün olan her türlü rotayı öğrenmesi gerekirdi. "Yürü haydi. Yukarı çıkıyoruz."

Bir üst katta, İskender'in cam fanusta tutulan tabutu bulunuyordu ve Jess yapmaması gerektiği hâlde adımlarının hızını düşürmüştü. Buraya korkunç derecede bir huşu hissi hâkimdi. İskender'in çürümüş, deriden ibaret cesedi -mumyalanıp altın kaplamalı zırh giydirilmiş şekilde- bu kalın, antik camın -kristal de olabilirdi- içinde yatıyordu... İskender'in kalıbı, Jess'in tahmin ettiğinden daha küçüktü.

İskender, dünyanın bilinen birçok bölgesini henüz genç bir delikanlıyken fethetmişti. Jess, İskender şimdi yaşasaydı bütün bunlarla ilgili ne düşünürdü diye merak etti. Lahitle ilgili, şöhretiyle, dünyanın geri kalanını onun adına fetheden Kütüphane ile ilgili neler düşünürdü? Gerçekten de bu şekilde, kendi müzesinin bir parçası olarak sergilenmek ister miydi?

Tabutun etrafında ve duvardaki kirişlerin içinde, ellerini yüzlerine kapamış, ağlayan kadınlar ve erkekler vardı. Çok canlı ve korkutucu duruyorlardı.

Dario kısık sesle konuşmasına rağmen Jess'in irkilmesine neden oldu. "Bunlar..."

"Otomatlar mı? Evet. Tabuta sakın dokunma. Muhtemelen mezar muhafızları."

Jess, İskender'in cesedinden tamamen uzaklaşmıştı, Dario ile birlikte üst katın merdivenlerini çıkıyorlardı. Taş banklar ve koltuklarla dekore edilmiş, gecenin serinliğine

açılan, geniş ve boş bir verandaya gelmişlerdi. Çok hoş bir İskenderiye manzarasına sahipti ama buradan çatıya ya da başka bir çıkışa giden yol yoktu. Jess aşağıdaki bahçelere baktığında bütün sıradan ziyaretçilerin gecenin karanlığına karışıp gittiğine hiç şaşırmadı. Artık sadece ikisi vardı: Dario ve Jess. Ve bir de kıpkırmızı gözlerle yukarı bakarak gezinip duran iki sfenks.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Dario. Gerçekten de endişelenmişe benziyordu.

"Aşağı," dedi Jess.

"Sfenksler..."

Jess derin bir nefes aldı. "Sen şu tarafa gideceksin. Ben de sfenksleri binanın diğer tarafına çekeceğim. Burada bekle ve seyret. Sfenksler gittiğinde tutunarak aşağı in."

"Şu uçtan sarkıp heykellerden birine tutun ve bir alt kata in. Sonra aynı şeyi tekrarlayarak devam et. Yapabilirsin."

Jess için bu hiç de korkunç bir şeymiş gibi görünmüyordu; bu tür aksiyonları gayet normal karşılayarak büyümüştü. Dario'nun ona attığı bakıştan, onunla aynı fikirde olmadığı belliydi. "Bunun yerine sfenksleri sen atlatmak ister misin?"

Dario sessizce başını iki yana sallayıp kenara doğru yürüdü. "Tutunmam gereken bu heykellerin otomat olmadığına emin miyiz peki?"

"Garanti edemem," dedi Jess. "Şansın bol olsun."

Dario dik dik bakıyordu. Jess onu ayıplamıyordu aslında. "Tanrı seninle olsun," dedi Dario. "Ve beni buna zorladığın için de cehenneme kadar yolun var."

"Bakalım ikisinden hangisi daha hızlı imdadıma yetişecek," dedi Jess. "Sfenksleri peşime takmam için bana iki dakika ver. İyi şanslar. Bu sefer ciddiyim."

Dario başını sallayarak, tokalaşmak için elini uzattı. El sıkıştıktan sonra Jess geri dönüp merdivenlerden aşağı indi. Sfenksler, onun lahdin kapısından çıkmasını bekleyecekti. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemezdi ama iyi bir başlangıç yapmak istiyordu, bu yüzden birinci katta, cam sandıkların sıralandığı alanda durdu ve öne çıkabilmek için aralarına geçti. Şaha kalkmış atların ve savaşçıların olduğu kattı burası ama şansına, hepsi *gerçekten* heykeldiler, yoksa saniyeler içinde ölmüş olurdu. Sfenksler onu henüz görmemişti, lahdin kapısının önünde çömelmiş, bekliyorlardı.

Uzun bir atlayış ve sert bir düşüş olacaktı ama Jess daha beterlerini de yaşamıştı. Ciğerlerini açmak için dört kere derin derin nefes alıp verdi ve sonra ileri doğru atlayarak dümdüz düşüşe geçti. Üzerlerine doğru düşerken, kuyruklarını sallayarak oturan sfenkslerin tepeden korkunç derece güzel manzarasına bakıyordu ama bu kadarı yeterdi. Sfenkslerin birkaç adım ötesinde bir alana iniş yaptı ve yerde yuvarlandıktan sonra ayağının altındaki çakıl taşlarını itekleyerek ayağa kalktı. Sfenksler ne olduğunu anlayamadan koşmaya başladı.

Birkaç hızlı kalp atışının ardından, otomatların çığlıkları duyuldu. Sfenkslerin ayağa kalkıp peşinde koşmaya başladığını anlamak için, arkasını dönüp bakmasına gerek yoktu.

Haydi Dario. Çık. Arkadaşı için tutabileceği tek güzel dilek buydu çünkü koşudaki avantajı yakalayabilmek için vücudunu açılandırmaya, arkasından esen rüzgâra, ayaklarının yükselip alçalışına odaklanması gerekiyordu. Sağ çıkabilmek için saniyenin her bir kırılımına ihtiyacı vardı... İşte o an, yolda yatan cesedi gördü. Buluşacakları adamın -Dario'nun dediği kadarıyla, gemiden yeni inmiş denizcinin- cansız bedeniydi bu. Artık bir önemi kalmamıştı; adam üzücü bir et yığını ve kemik kırıklarından başka bir şey değildi şimdi. Ama tam yanında, büzgülü bir deri çanta duruyordu.

Risk alma, diye düşündü Jess. *Zamanın yok.*

Fakat bu arzuya karşı koyması imkânsızdı. Cesede doğru yön değiştirdi ve çantanın kulpunu yakalayacak kadar hafifçe eğilip uzandı. Yarım saniye kaybı vardı, sfenkslerin ona yaklaştığını hissediyordu. *Başaramayacağım,* diye düşündü ve kendini isimsiz denizci gibi yere serilmiş hayal etti.

Yerden aldığı çanta beklenmedik şekilde ağırdı ve Jess'i yavaşlatacağı kesindi. Sfenkslere yakalanırsa, kitaptaki bilgi -tabii içinde yazanlardan işe yarar bir şey çıkarsa- bir işe yaramazdı ama çantayı doğru kullanırsa avantaj *elde edebilirdi.*

Jess arkasını döndü ve çantayı olabildiğince uzağa, geldiği yöne doğru, parka fırlattı. Vücudunu kıvırarak arkaya baktığı o anlarda sfenkslerin sadece bir iki metre uzağında olması, neredeyse kalbini durduracak bir manzaraydı. Tekrar önüne dönüp bu sefer tam bir çaresizlik içinde, parkın çıkışını gözüne kestirerek, daha hızlı ve nefes nefese

koşmaya devam etti. Sfenkslerden biri yana doğru ayrılarak Jess'in fırlattığı çantanın peşine düştü; Jess bu ani hareketi göz ucuyla fark etmişti.

Yine de diğer sfenks hâlâ peşindeydi.

Lahdin bulunduğu bölgenin sınırlarından çıktığı an, sfenksin onu kovalamayı bırakmasını ummaktan başka çaresi kalmamıştı. Sonuçta bu yaratıklar bölgesel amaçlı yapılmışlardı. Kütüphane bile, kovalamaca esnasında canavarların kalabalık sokakları birbirine katmasını istemezdi.

Sfenks'in ona iyice yaklaştığını hissediyordu; bütün hızına, en iyi koşusuna rağmen, çıkışa varamadan otomatın onu yakalayacağını korkarak anladı birden.

Kaçamayacaktı.

O yüzden Jess, elinden gelen tek şeyi yaptı. Yere paralel vaziyette ileri doğru uzandı ve ivmenin gücüyle ondan kaçabilmeyi umut etti.

İyi olmaktan daha çok, şanslı bir atlayıştı. Sfenks de tam o sırada sıçramıştı ve Jess yere fırlayıp iki büklüm kıvrıldığında, otomatın arka ayakları Jess'in kafasından sadece bir kol mesafesinde, taşlara çarptı. Yaratığın metal gövdesinin altında kıvrımlanan kabloları görebiliyordu. Sfenks toparlanıp arkasını dönmeden önce, yerden kalkıp oradan uzaklaşmayı umuyordu.

Ayağı kaydı. Çakıl taşları onu oyuna getirmişti. Jess ayağa kalkmaya çalıştığı sırada, sfenks yönünü çoktan ona doğru çevirmişti. Hızlanmıyordu. Sakindi. Korkusuzdu. İnsan şeklindeki yüzü boş bakıyordu. Hareket ederken, kıvrımlı,

bakırdan teni, kaplamasının altındaki sahte kaslarla uyumlu bir şekilde gerilip şekil alıyor gibiydi. *Bir şeyler yap,* diye düşündü Jess ama yapabileceği bir şey yoktu.

Nefesini tutmuş, kıpırdamadan duruyordu. Sfenksin insan şeklindeki yüzü, Jess'in yüzünün tam karşısına gelmişti; kesinlikle korkunç bir yaratıktı ve karanlıkta karşısına dikilip sallanırken, onu sokmayı düşünen kobrayı hatırlatıyordu.

Sfenks incecik metal dudaklarını açtı ve jilet gibi keskin dişleri göründü. İnsan yüzlü, aslan dişliydi. Öldürücü keskinliğe sahip dişler.

Sakın. Kıpırdama.

Sfenksin hırıltıyla alıp verdiği nefesin hafif esintisini hissediyordu, çifte ölüm yaşayacağını düşündü, üzerindeki kaçakçı koşumunda bir değil, iki yasa dışı kitap taşıyordu. Koşumun kaplaması, içindeki kitapların kılıflarının ve sayfalarının kokusunu bastırıyor olmalıydı ama ya Arşivci onu ölü istiyorsa? O durumda bu yaratığın başka bir nedene ihtiyacı kalmazdı.

Kumanda düğmesi. Kitapta yazanları hatırladı. Aynı zamanda, sfenksin jilet gibi keskin dişlerinin, büyük aslan patilerinin ve pençelerinin, en ufak bir yanlış tahminde kaçınılmaz sonu olacağının da farkındaydı. Anit'in iki kardeşi de aynı anları yaşamıştı.

İkisi de ölmüştü.

Kararsızlık gibi bir lüksü yoktu çünkü harekete geçmediği takdirde, ölümden saniyeler kadar uzakta olduğunu bi-

liyordu; otomat ağzını daha da açmış, gözleri kızıl bir aleve dönüşmüştü ve bu, Jess'in *tek* şansıydı.

Otomatın insan şeklindeki yüzünün çenesine doğru uzandı ve biraz duraksadı; sfenks onun kolunu ısırmak için başını çevirdi. Jess elini sertçe bastırdı.

Sfenksin kafası giderek yavaşladı ama dişleri hâlâ Jess'in koluna çok yakındı.

Jess elini bastırıyordu.

Keskin metalin tenine battığını hissettiği an artık çok geç olduğunu anladı. En iyi ihtimalle kolunu kaybedecekti. *Tanrım, hayır...*

Ama tam o anda sfenks birden... Durdu, dişlilerin giderek yavaşlayan uğultusu kesiliverdi. Jess'in kolu hâlâ otomatın ağzındaydı ama ısırık çok hafifti; kanama ve verdiği acı, kolunu geri çekmesiyle daha kötüye gitti. Jess kesik kesik nefes alıyor, titriyordu. Ter içindeydi. Sfenksin yüzüne bakıyordu. Yaratığın kırmızı ışık saçan gözleri önce siyaha, sonra da donuk bir kurşuni rengine döndü. Benzetildiği heykel gibi dikiliyordu. Olduğu yerde donup kalmıştı.

Jess, onlara doğru gelen diğer sfenksin sesini duydu ve donuk otomatın etrafından kaçışa geçti. Çakıllara gelene kadar, keskin dişler onu yakalayıp ısırmaya çalıştı. Jess koşuyordu. Bahçeleri arkasında bırakana dek hiç durmadan koştu. Tek başına kalan sfenks öfke içinde bağırarak lahdin park sınırına kadar onu kovalamayı sürdürdü.

Jess, İskenderiye sokaklarında kaybolurken, otomatın çığlıkları, onu kinci bir hayalet gibi takip ediyordu.

Ter içindeydi, yorulmuştu ve her nefesi ciğerlerine batıyordu. Rıhtıma ve Fener'e doğru ilerlemeye başladı. Duvardan tırmanarak muhafız otomatı atlattı -yeniden koşturmaya hâli yoktu- ve karanlıkta biraz olsun gözden kaybolmak için meditasyon mağarasına indi.

Âlim Prakesh'in ofisi kapalı ve kilitliydi. Dario buraya geri dönmemişti ve Jess, onun nereye kaçtığını bilmiyordu.

Khalila yerindeydi. Kapısını çaldı ve açılınca tökezleyerek içeri girdi. Koltuklardan birine oturdu, hâlâ nefes nefeseydi. "Dario," dedi, soluğu kesilerek. "Hâlâ dönmedi mi?"

"Neler oldu?" Khalila, Jess'in yanına oturup gözlerine baktı. "Jess! Yaralısın!"

"Sorun değil." Ceketinin kolunu açmaya çalışan Khalila'nın elini itti. "Nerede olabilir?"

Khalila kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Odasında olsa gerek. Yerini biliyor musun?" Jess hayır dercesine başını salladı. "Ben seni götüreyim. Sen de bana bu hâle nasıl geldiğini anlatırsın."

Hayırı cevap olarak kabul etmeyecekti, bu yüzden Jess olanları anlattı ama Dario'nun aptallığını anlatma zahmetine girişmedi. Khalila merdivenlerin ortasında durup ona baktı. "*Bir sfenksi atlattığını* mı söylüyorsun?"

"Hayır, atlatamadığımı söylüyorum," diye düzeltti Jess. "Şans eseri hayattayım, küçük İspanyol Prensimiz sağ olsun."

"Jess..." Dudakları aralanmıştı ama ona ne söyleyeceğini bilmiyordu belli ki. "Allah akılsızları korur."

"Umarım Dario da buna dâhildir." Dört kat aşağı indiler, burası yerleşim alanıydı. Her yer kalın halılarla kaplıydı. Sedir ağacından oymalı, gösterişli kapılar ve odunsu kokuları, koridora zengin bir hava katıyordu. Khalila kapılardan birini çaldığı an açılıverdi.

Dario hâlâ hayattaydı. Yaralıydı ama yaşıyordu. Jess'i görünce ne kadar rahatladığı gözlerinden belliydi ama bunu çabucak gizlemek istedi. "Paçoz," dedi ve içeri girmeleri için kenara çekildi. "Seni ayakta gördüğüme sevindim."

"Bacağına ne oldu?" diye sordu Khalila, topallayan Dario'ya yatağına kadar eşlik ederken.

"İskender'in lanet lahdinde ayağımı burkup düştüm," dedi Dario. "Bu cümleyi kurabilecek bir kişi daha bulamazsın, iddiasına varım. Senin koluna ne oldu?" Son sorunun kendisine geldiğinin farkındaydı Jess.

"Sfenks," dedi.

"Hep kazanmak zorundasın sanki, değil mi?" İstemsizce yapılmış bir şakaydı bu çünkü Dario, Jess'in kan içindeki yırtık ceketine büyük bir endişeyle bakakalmıştı. "Kolundaki, ısırık mı?"

"Dişleri jilet gibi keskin, merak ediyorsan," diye cevap verdi Jess. "Ama önemli bir şey öğrendim."

"Benim aptal olduğumu mu?" diye sordu Dario üzülerek. "Bildiğini sanıyordum. Sıkça dile getirdiğin için."

"Aptal falan değilsin, sadece benim bütün hayatım boyunca yaptığım şeyin heveslisisin," dedi Jess. "Neyse. İkimiz de hayattayız. Önemli olan bu."

"Kitabı aldın mı?" diye sordu Dario. Jess başını iki yana salladı, Dario'nun yüzü düşmüştü. "O zaman boşuna savaştık. *Bir hiç uğruna,* adamın tekinin ölmesine neden oldum."

"Pek sayılmaz," dedi Jess. "Otomatın nasıl devre dışı bırakıldığını öğrendim."

EFEMERA

Morgan Hault ile Jess Brightwell arasındaki şifreli, kendini silen Kodeks yazışmasına ait metin:

–Nasıl bu kadar aptal olabildin?

–Beni suçlama. Kötü bir fikir olduğunu söyledim. Sana, kimin fikri olduğunu tahmin etmen için iki seçenek verirdim ama buna ihtiyacın yok.

–Hayır diyebilirdin. Bu tür riskler alamazsın! Baş Muhafız Komutanı seni neredeyse yakalıyordu. Raporu gördüm. Sen olduğunu anlamıştım.

–İskenderiye'deki her aptal saptal iş benim suçum değil.

–Lütfen bu işten eline bir şey geçtiğini söyle.

–Sana burada söyleyebileceğim bir şey değil. Mesajları silsen bile çok tehlikeli.

–Bir daha seni bu işe sokmasına izin vermemeye çalış.

–Çok düşüncelisin. Beni önemsediğini düşünmeye başlayacağım.

–Her zaman önemsiyorum.

–Morgan, aramızı düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle bana. Lütfen.

–Senin yapabileceğin bir şey yok. Ben senin için elimden geleni yapacağım.

–Sana yardım etmek istiyorum!

–...

–Morgan?

-X-

BÖLÜM 6

Bir gün sonra, Jess gece yarısı Kodeks'inin çınlamasıyla, uyku sersemi gözlerini açtı. Işığı yaktı ve kitabın sayfalarını çevirdi, karşısında güzel ve profesyonel bir el yazısıyla, harfler belirdi:

Asker Jess Brightwell'in, on beş dakika içerisinde, Başkumandan'ın ofisinde hazır bulunması gerekmektedir.

Şimdi mi? Bir anda huzursuz olmuştu. İnsanlar tam da bu ıssız saatlerde kolayca ortadan kaybolup gidiyorlardı. Thomas'ın Batlamyus Evi'ndeki odasını yine böyle bir saatte darmadağın ve yerde kan iziyle bulduğu an geldi aklına. Öylece... Birden, kolayca yok olup gitmişti. Fakat emirden kaçmak, en iyi ihtimalle mantıksız, en kötü ihtimalle de imkânsızdı. Hem, korktuğunu düşünmelerine izin veremezdi. *Ya anladılarsa? Ya parktakilerin biz olduğumuz tespit edildiyse?*

Cenazesine hazırlanıyor gibi hissediyordu kendini, yine de en temiz üniformasını giydi ve koridora çıktı... Wu,

Bransom ve Glain'in yanı sıra, manganın geri kalanı da orada bekliyordu. Helva'nın üzerinde hâlâ hasta elbisesi vardı ve Tariq... Onun yokluğu şimdi büyük bir gürültü gibi yankılanıyordu.

"Başkumandan'ın ofisi mi?" diye sordu Wu. Jess başını salladı. Glain'le göz göze geldiğinde, onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu anladı. Jess'in ölümden dönüşüyle ilgili haberleri sakinlikle karşılamış olsa da, tıpkı Jess gibi o da bu kaçışın geçici olduğunun farkındaydı.

"Toparlanın," dedi Glain. "Son kez bir araya geliyorsak, bunu bari doğru yapalım." Glain bunu hem mangası için söylemiş hem de Jess'e mesaj göndermişti. Jess, Glain'in bu duyarlılığına minnettardı.

Manga uzun ve temiz koridorda yürümeye başladı. Yatakhanelere giden yoldan dönerek, daha geniş ve yeşil alanlardan geçip avluya çıktılar. Buradaki Spartalı otomat, başını bir anda çevirip oradan geçen Jess'e baktı. Jess, bu şeye bakmaktan kaçınıyordu. Onun yerine Wu ve Bransom ile adımlarını uyumlu tutmaya odaklanmış, manganın -*tüm* manganın- birdenbire bu kadar hızlı bir şekilde neden çağrıldığını düşünmemeye çalışıyordu.

Başkumandanın ofisi çok iyi korunan, merkezi bir binadaydı; içeri girmek için Jess'in iki katı büyüklüğündeki oturan sfenkse, resmi Kütüphane bileklikerini okutmaları gerekiyordu. Korkunç şey, Jess'in bilekliğini kontrol ederken insan yüzünün simülasyonu olan cansız suratı ve yaratık gözleriyle ona dik dik bakıyordu. O sırada içinin derin-

liklerinden hoşnutsuz bir hırıltı yükseldi. Belli belirsiz ve dehşetli bu hoşnutsuzluk, her an, giderek yükselen bir çığlığa dönüşerek, sivri dişlerini ortaya çıkarabilirdi. *Anladı mı? Olabilir mi? Sfenksler birbirleriyle iletişim kuruyor mudur?*

Öyle görünüyor ki iletişim falan kurdukları yoktu çünkü sfenks dikkatini sıradaki Bransom'a çevirmişti. Jess sırtını bu yaratığa dönüp yürümekte epey zorlandı. Bilekliğini sıranın en sonunda okutan Glain, birkaç uzun adımla Jess'e yetişerek kulağına fısıldadı, "Çok yaklaştın."

"Ama yakalanmadım. Bu şeylerin benden hoşlandığını düşünmeye başlayacağım artık."

"Otomatların sevip sevmeme yetileri yoktur. Onlar sadece makine!"

"Tam olarak değil," dedi Jess. "Thomas bir keresinde bana onların... Düşündüklerini söylemişti. İçlerindeki sadece makine bulunmuyor. Başka bir şey daha var." Şaşırtıcı ipuçlarıyla dolu şifreli kitabı baştan sona okuduktan sonra, bu makinelerden birinin içini açıp bakmayı çok istiyordu. Thomas olsa o da aynı dürtüye kapılırdı. Alman çocuk mekanik konularda uzmandı, hiç durmadan bir şeyleri kırıp açarak iç mekanizmalarını yeniden kurardı. Otomatlardan çok etkileniyordu. *Hâlâ öyle*, diye düzeltti kendi kendini Jess. *O ölmedi.*

Grup, tertemiz taş koridorda hızlı adımlarla yürüyordu. Duvar girintileri, dünyanın dört bir yanındaki savaş idolleriyle doluydu -Afrikalı, Hintli, Çinli, Yunan, Kelt, İskandinav, Romalı, Japon, Rus. Son olarak, koridorun sonunda, en

özel mevkide yerel Mısır Tanrıları Horus ile Menhit'in büyük boy altın heykelleri konumlanmıştı. Heykel ayaklarının altındaki tertemiz ışıldayan zemin, sfenks mozaikleriyle döşenmişti ve en uçta yer alan Başkumandan'ın ofisinin daire şeklindeki bekleme salonunda, Büyük Kütüphane'nin mermere oturtulmuş altın mührü göz kamaştırıyordu. İçeriyi, tavana doğru sis gibi yükselen hafif bir barutla, kimyasalların ve metalle yağın acımsı kokusu sarmıştı. Yani savaş kokusu. Jess kâğıtların ve derinin gevrek, tozlu kokusunu tercih ederdi.

Sona geldik, diye düşündü. Diğerlerinin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. *Kütüphane'deki zamanımın sonuna geldim.* İpin ucunda *sallanıyorduk zaten, şimdi kılıç inecek ve ipimizi kesecek.*

Babam beni asla kabul etmez.

Glain abanozdan yapılmış dev kapıları çalmak için öne doğru çıktı ama buna gerek kalmadan kapılar ardına kadar açıldı; kısacık bir an için yaşadığı tereddüdün ardından, Glain omuzlarını dikleştirerek içeri girdi.

Oldukça büyük bir odanın içinde epeyce yürüdüler. Duvarlarda silahlar, zırhlar sergileniyor ve Beyaz Sayfalarla dolu genişçe bir kitaplık yer alıyordu. En son kısımdaki duvarın önünde bin yıllık bir görünüme sahip hiyeroglif satırlarıyla işlenmiş, aslandan ayakları olan bir masa duruyordu.

Arkasında da yaşlı bir adam.

Dördü birden önde belirene kadar, adam onları izledi. O esnada Jess düşüncelerini gözden geçiriyordu. Başkumandan

o kadar da yaşlı biri değildi; saçları aralarda siyah geçişleri olan parlak kurşuni renkteydi ama gerçekte, üzerine kar yağmış gibi görünüyordu. Omuzları geniş, vücudu dikti ve zor şartlardan geçtiği, üzerindeki yara izlerinden belli olan büyük elleri vardı. Başkumandan Afrika genlerine sahipti. Ten rengi öylesine koyuydu ki lambadan yayılan ışıkta bile, cildindeki mavinin tonlarını görmek mümkündü. Ürkütücü ela gözleri, Âlim Wolfe'unkiler kadar sert ve kurnazdı.

"Askerler," dedi. Masasında Kodeks ile katlanmış bir kâğıttan başka hiçbir şey yoktu. "Final sınavınıza kadar, manganız olağanüstü bir potansiyel sergiledi."

"Efendim," dedi Glain. "Konuşabilir miyim?"

Başkumandan ona dik dik bakıyordu, Jess aynı bakışları üzerinde hissetmediği için şükretti. "Reddedildi," dedi. "Buraya dinlemek için geldiniz Asker Wathen, bana bahaneler uydurmak için değil. Devam ediyorum. Bu manga yüksek bir potansiyele sahip. Son sınav, esasında, siz normal görevlerinizi yerine getirirken düşman kuvvetleri tarafından manganızı pusuya düşürmeyi simüle etmek üzere tasarlanmıştı. Bu uygulama esnasında manganızdan biri öldürüldü, diğeriyse yaralandı. Bu doğru mu? Şimdi cevap verebilirsin Wathen. Kısaca."

"Tanımlama doğrudur efendim," dedi Glain. Duygulardan uzaktı. Gözleri Başkumandan'ın geniş omuzlarının üzerinde bir yere sabitlenmişti.

"Sınav, sizin yenilikçiliğinizi, sertliğinizi, hızlı çözüm oluşturabilmenizi ve manga içi bağlılığınızı ölçmek amacıy-

la hazırlandı. Bunların ışığında nasıl bir performans sergilediğinizi düşünüyorsun Asker Wathen?"

"Efendim, hedefimize yönelik ilerleyişimiz sabit ve dikkatli bir şekilde sürdü. Beklenmedik Yunan ateşi zorluğu karşısında siper alarak ateşle karşılık verdik. Prosedürü takip ettik. Âlimimizi ne pahasına olursa olsun savunduk."

"Ah," dedi Başkumandan ve sandalyesine yaslandı. "*Âlim.* İşte hikâyenin enteresan dönüm noktasına geldik: Bir Âlim ya da onu temsilen herhangi biriyle görevlendirilmemiştiniz. Âlim Wolfe, bölgeye izinsiz girmeye yetkili değildi ve bütün sınavın geçerliliğinin sorgulanmasına neden olacak tesadüfi faktörlerin ortaya çıkmasına neden oldu."

"Bir soru sormak için izninizi istiyorum efendim," dedi Jess ve hayır cevabı ihtimaline aldırış etmeden öne çıktı. "Âlim Wolfe orada bulunmaya yetkili değilse, içeri nasıl girdi?"

Açık ve net bir soruydu, Başkumandan'ın bir süre gözlerini kırpmaksızın ona bakmasına neden oldu. Jess, mangadaki herkesin, tek bir kaslarını bile kıpırdatmadan onun yanından uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

"Âlim Wolfe kendine geçiş yetkisini açmak için sahte bir belge hazırlamış. Bu konuyu hâlâ araştırıyoruz." Wolfe'un artık iş birliği yapmak istememesinden rahatsızlık duyduğu açıkça belli oluyordu. Masasındaki kapalı Kodeks'ten uyarı sesi geldi, açıp ne olduğuna baktıktan sonra tekrar kapattı.

Glain bu durumdan faydalanarak konuşmaya başladı. "Yunan ateşi, talim sınırlarının da ötesindeydi efendim.

Tamamen tehlikeliydi. Bizlerse, içimizden birinin, ölümü bile göze alarak Âlim Wolfe'u dışarı çıkarmasının gerekliliğinin farkındaydık. Bu da mangamızın kararlılığına ve bu pusunun başarısız olmasını sağlayan eğitimimize bir akittir."

"Bu durumda manganın *başarılı olduğunu mu* savunuyorsun Çavuş? Bir ölü ve görevine büyük olasılıkla bir daha asla dönemeyecek olan, ağır yaralı bir askeri feda etmene rağmen?"

"Bizler Kütüphane uğruna savaşmaya ve ölmeye ant içtik. Asker Oduya, Âlim'imizi -orada olması gerekip gerekmediği sorumluluğumuz dışında olan bir Âlim'i- öldürmeye kalkıştı. Bu sebeple, evet efendim. Biz başarılı olduk."

"Öyleyse manganızın içinde bir hain olduğunu da kabul ediyorsundur?"

İşte bu tuzak soruydu ve can sıkıcı sessizlik süresince Jess savunmaya geçip konuşmamak için kendiyle savaş verdi. Glain böyle bir şey için ona minnettar kalmazdı.

Glain odadaki sessizliğin bir süre daha devam etmesine izin verdikten sonra, "Kabul ediyorum efendim," dedi. "Asker Oduya tehlikeye girmişse, bunu benim önceden görüp böyle bir suç işlenmeden önce önlem almam gerekirdi. Ölümünden ben mesulüm ve bütün sorumluluğu kabul ediyorum."

"Emir yetkisine sahip birinden de bunu beklerdim." Alçak bir tonla konuşan adamın sesinin gürültülü bir tınısı vardı. Jess böyle bir sesin hıncahınç savaş alanında nasıl da

gürlediğini, emirler yağdırdığını ve orduları yüreklendiren bir şekilde bağırdığını hayal edebiliyordu. Glain gibi o da doğuştan liderdi. *Onu uzaklaştırmayın,* diye düşündü Jess umutsuzca. *Daha iyisini hak ediyor.* "En azından sorumluluklarının farkındasın, her ne kadar yerine getirmekte yeterli olmasan da. Asker Oduya bilinmeyen bir kaynaktan ekstra ödeme almış, Wolfe'un suikastçısı olarak hareket ettiğine şüphe yok. Haince işlenen suçta, onu destekleyen biri daha var; bu bilinmeyen şahıs, onu öldüren kurşundan sorumlu kişi. Aynı kişinin, tam güçlü Yunan ateşini, sınav formülü için hazırlanan karışımla değiştirdiği de kesin görünüyor."

Aldıkları eğitime rağmen Jess, mangadakilerin oldukları yerde kıpırdandıklarını, birbirleriyle bakıştıklarını hissetti. Glain dikkatini bozmamış, kıpırdamadan duruyordu. Kararın verilmesini bekliyordu.

"Uzun tartışmalar ve değerlendirmelerin ardından, bu sınavda manganın suçlu *olmadığına* ve toplu ceza verilmemesine karar verildi. Asker Brightwell, Âlim'in tehlikede olduğunu ilk sen fark ettin ve onun hayatını kurtardın. Ayrıca vurulan manga arkadaşlarına yardım getirmek için kendi hayatını riske attın. Muvazzaf rütbesindeki askerler arasında, bu gibi şartlar altında daha iyisini yapacak askere nadir rastlanır. Yaptıkların takdire şayan şeyler."

Jess gözlerini kırpıştırıyordu. Onun için büyük sürpriz olmuştu bu. Övgüye pek de alışık değildi.

"Manga Lideri Wathen, zor şartlar altında manganı iyi kumanda ettin. Ancak mangandaki haini tespit edememe

kusurun nedeniyle rütben düşürüldü. Baş Muhafızlara, sözleşmende yer aldığı gibi çavuş olarak değil, normal asker olarak katılacaksın. Bütün bunlara rağmen, başarısızlığın sebebiyle Baş Muhafızlar'dan atılmana gerek görmüyorum."

Glain nefesini ağır ağır, titrek bir şekilde bıraktı. Rahatlamamıştı ama yine de üzerinden bir yük kalktığı, Jess'in dikkatinden kaçmamıştı. Thomas'ın peşinden koşuyor olsalardı Glain her şeyi bırakmak zorunda kalacaktı ama bu, *onun* tercihi olacaktı. Başarısızlık ise küçük düşürücüydü.

Başkumandan ilk defa gülümsedi. Ama şimdi daha da ürkütücü görünüyordu. "Mangan, bir Âlim'in -orada bulunması gereksin veya gerekmesin- hayatta kalmasını sağladı. Önemli olan da bu. Bu *her* şey demek. Tabii bir Âlim'in hayatının sona ermesinden sonra bile varlığını sürdürecek olan orijinal kitapları ayrı tutmalıyız. Bu nedenle de gerçekleştirilen talimi sizin final sınavınız olarak kabul ediyorum."

Jess bu defa konuşmadı ama uzun bir duraksamanın ardından Wu'nun çekinerek "Yani... geçtik mi efendim?" dediği duyuldu.

"Geçtiniz," diye cevap verdi Başkumandan. "Bireysel görevlendirmeleriniz yakında Kodeks aracılığıyla size iletilecektir. Manga dağılabilir."

Bir yönüyle, sınavı geçmek, başarısız olmaktan daha büyük şok yaratmıştı; en azından Jess, bir geleceği olmadan kendi yolunda gidebilecek kadar donanımlıydı artık. Az

önceki konuşmaları yeterince hızlı anlamlandıramamıştı. Kendini her zaman en kötüsüne hazırladığı için, en iyisiyle karşı karşıya gelmek nedense garip geliyordu. Tıpkı parktaki lahitten -neredeyse kendine de mezar olacak lahitten- kaçarken olduğu gibi, son anda kurtulmuştu.

"Brightwell," dedi Başkumandan, Jess tam arkasını dönmek üzereyken. Hemen adamın yüzünü görecek şekilde geri döndü Jess. "Bir dakika."

Glain'in adımlarındaki tereddüdü duydu ama sadece birkaç adımlık duraksamaydı, sonra yoluna devam etti. Manga arkadaşları çıktıktan sonra kapıyı kapattılar ve Jess, geleceğini tek nefesiyle yakabilecek bir adamla baş başa kaldı.

Âlim Wolfe ve onun zorlu adaylık eğitimi sürecinden sonra, neyse ki böyle şeylere alışmıştı. Öncesinde ise zaten babasıyla yaşadığı hayat da bundan farksızdı.

Jess mükemmel bir duruş, kusursuz bir dikkatle onu izleyen adamın karşısında kıpırdamadan duruyordu. Başkumandan, en sonunda masadaki katlı kâğıdı Jess'e uzattı. Jess altınla mühürlenmiş ve Kütüphane sembolüyle damgalanmış kâğıdı açtı. Elleri titremese de en alttaki ismi gördüğünde kalbi yerinden çıkacaktı. Herhangi bir kâtibin değil, özel birinin imzası vardı.

Büyük Kütüphane'nin Artifex bölümünün başı, Artifex Magnus'tu bu. Arşivci'ye tavsiye veren Mahkeme'nin üyesiydi. Ancak esasında, onun zorbası ve uşağıydı. Şık el yazısına sahip bir zalimdi aynı zamanda.

Mesaj netti: *Gözümüz üzerinde.*

Başka bir şey yazmıyordu. İskender'in mezarındaki karışıklığın üzerine, bu mesaj sıkıntı vericiydi.

"Kötü haber mi?"

Jess başını kaldırınca, Başkumandan'ın gözleriyle karşı karşıya geldi. Adamı tam olarak anlayamamıştı, ona güvenmiyordu. O yüzden kâğıdı katlayıp ceketinin cebine koydu ve "Hayır efendim," dedi.

Daha zor sorularla muhatap olacağını sanmıştı ama saat çok geçti ve ordudaki rütbesi önemsenmeyecek kadar düşük bir askerdi. Başkumandan elini havada sallayarak "Git," dedi.

"Efendim."

Jess bacaklarını odaya ilk girdiği andakinden daha bozuk hareket ettirerek dışarı çıktıktan sonra, kapılar anında kapanıverdi. Yine de izlendiğini hissediyordu; sanki yer çekimi, kuvvetini arttırmıştı.

Kafasını toplamak için yuvarlak bekleme salonunda dururken, ilk kez etrafta *hiç muhafız* görmediğini fark etti. En çok korku salan bir ordunun başındaki kişinin *muhafızı yoktu*. Böylesi de gücünün ne denli büyük olduğunun çarpıcı bir göstergesiydi.

O an, yanlarda dikilen Horus ile Menhit'e baktı. Şahin başlı Horus ve aslan başlı Menhit de ona bakıyordu. Menhit geleneksel duruşunu değiştirirken, Jess onu izledi. Menhit hareket ettikçe, bir elinde tuttuğu sopasından sarkan metal teller birbirleriyle fısıldaşıyordu.

Jess gözlerini Menhit'ten ayırıp mızraklı Horus'a baktı.

Horus, başını bir kuş gibi havaya dikerek Jess'e daha sert bakışlar atıyordu.

Gözümüz üzerinde.

Jess omzunda bir el hissedince sıçrayarak geri sendeledi.

"*Cachu (kahretsin),*" dedi Glain fısıltıyla. "Senden neden hoşlanmadılar? Yoksa yavrularını falan mı öldürdün? Haydi, yürü!"

Hızlıca yürümeye başladılar. Jess geçtikleri her yerde savaş tanrılarının onları izlemek için başlarını çevirdiğinin dehşete kapılarak farkına vardı. Arkalarından Horus, duvar girintisindeki tabanlığından inerek, koridorda uzun adımlarla yürümeye başladı. Sonra da diğeri. Menhit de yerinden indi, tıslayan sivri sopasını kendinden önde tutarak yürüyordu.

Hepsi blöften ibaretti. Jess koridorun sonuna geldiğinde arkasına dönüp baktı, Horus ürkütücü bir sakinlikle, uçuşur gibi hareketlerle yerine dönüyordu. *Tehditler,* diye düşündü Jess. Göz korkutmaca. Bunlar Artifex'in sermayesiydi ve de Arşivci'nin. Yaşadığı büyük duygu patlamaları yüzünden Jess'in midesi bulanıyordu.

Koridorun bitiminde toplaşan mangadakiler, Glain'le Jess'in yaklaştığını görünce kaçar gibi bakmaya başladılar.

"Neden böyle yaptılar?" Violet Bransom son derece etkilenmiş görünüyordu. "Neden otomatlar peşinizden geldi?"

"Gelmediler," dedi Glain. Gayet net ve sahici konuşuyordu, Jess onu bu kadar iyi tanımasa, az önce deli gibi korkanın o olduğuna inanmazdı. "Sistemlerinde bir bozukluk

oldu herhâlde. Bize zarar vermek isteselerdi, birileri şimdi yerdeki kalıntılarımızı temizlemeye çalışırdı."

"O zaman neden öyle..."

"Bilmiyorum," dedi Glain, Bransom'ın lafını keserek. Alt yazı olarak, *umurumda değil* iması vardı. "Başkumandan'ı duydunuz. Manga başarılı oldu. Bireysel görevlendirmeleri Kodeks aracılığıyla alacağız. Bunu size söylemek için bu son fırsatım olabilir, sizinle gurur duyuyorum. Hem de çok." Gözlerini tek tek hepsinde gezdirdi ve sonunda Jess'e baktı. Jess başını salladı.

"Teşekkür ederiz efendim," dedi Wu. Jess de alaycı bir şekilde onu taklit ettikten sonra, "Ah haydi ama Bransom, çocuk gibi sırnaşmayı kes. Artık bir askersin!" dedi.

"Sırnaşmıyorum!" dedi Bransom, suçlarcasına Jess'e bakarken. "Helva'dan ne haber?"

"Helva yeterince iyileşene kadar Medika görevinde kalacak ama onun da başarılı olacağına eminim. Sonunda tamamen iyileşeceğini söylüyorlar."

Jess yavaşça sıyrılarak grubu birbirleriyle sohbete bıraktı, gelecekleri yavaş yavaş ellerinden kayıyordu. Geride bıraktığı koridora baktı; sekiz bacaklı tanrıça Menhit altın sopasını durmadan sallayarak şıklatıyordu. Aslansı pençelerindeki sivri ve kesici dişlerini belirginleştirmişti.

Jess odasına geri dönüp uyumaya çalıştı ama kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, elleri titriyordu. Bir kapanın dişlilerinin ağır ağır üzerine doğru kapandığı hissini üzerinden bir türlü atamıyordu. Yatağında dönüp durdu. Sonunda kalkıp

günlük kıyafetlerini giydi ve içindeki endişeyi dindirebilmek için odasında volta atmaya başladı. Glain'i uyandırmak istemiyordu, Dario ile Khalila da gecenin bu kör saatinde rahatsız edilmeyi hak etmiyorlardı. Jess ise kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

Oturup Kodeks'ini aldı ve Morgan'ın mesajlarının göründüğü sayfayı açtı. Bir işe yaramayacağını bilse de kalemi kavrayıp yazmaya başladı.

Seninle konuşmaya ihtiyacım var. Lütfen. Sana ihtiyacım var.

Sayfaya bakıp Morgan'ın tanıdık el yazısının belirmesini bekledi ama olmadı. Tabii ki olmazdı. Morgan, ona ulaşabilirdi ama bunun tersi mümkün değildi. Yazdığını görüp görmediğini bile bilmiyordu. İstemeye istemeye yazmaya devam etti.

Bu gece kendimi çok yalnız hissediyorum. Ve seni özledim. Aptalca, biliyorum ama tenine dokunmayı, saçlarının kokusunu içime çekmeyi özlüyorum. Kollarımdaki varlığını. Horus sağ olsun, aşk acısı çeken şaire döndüm. Yazı Tanrılarına şükürler olsun ki bu yazdıklarımı asla okumayacaksın çünkü ben bunları yazmayı bile hak etmiyorum. Benden hâlâ nefret ediyorsun. Beni bir daha asla görmek istemeyebilirsin. İstesen bile bir daha asla eskisi gibi hissetmeyebilirsin. Bunu biliyorum. Ben sadece... Seni çok özledim Morgan.

Ardından kalemi ters çevirip yazdıklarını hiç görünmemişler gibi silmeye başladı ve kendini daha da yalnız hissetti.

Tanıdık birilerinin tesellisine ihtiyacı vardı. *Eve gitmek istiyorum,* diye düşündü ki bu tuhaftı; Londra'da en fazla birkaç tane güzel anısı vardı. Ve bunların hiçbiri, güvenli olduğu anlara ait değildi. Yine de şu anda, ailesinin evinin kapısından içeri girmeyi, annesinin yorgun gülümsemesini görmeyi ve babasını kocaman masasının başında çalışırken bulmayı istiyordu.

Biraz olsun evle ilgili bir şeyler.

Kısa süren bir iç çekişmenin ardından ve bunun ters tepeceğini bildiği hâlde, Jess şeytana uydu ve ikiz kardeşi Brendan'ı aramak için dışarı çıktı.

Kapıdaki görevli bekçiler nereye gittiğini sorunca bu sefer doğruyu söyledi. Akraba ziyaretine. *Teselli arayan küçük bir çocuk değilim ben. Babam da Brendan'ın ne işler peşinde olduğunu öğrenmem için kafa ütüleyip duruyordu zaten.* Brendan'ın İskenderiye'den çok zaman önce ayrılıp Londra'ya dönmüş olması gerekiyordu ama Jess, kardeşinin buraya yerleştiğini öğrenmişti.

Kardeşi, aile işinden ayrılmış olabilirdi. Belki şimdi ikisi de aforoz edilmişti.

Kışladan ayrılırken omuzlarından büyük bir yük kalktığını hissetti; görevde değildi, bir şeylerden kaçıp kurtulmanın baskısı yoktu, saklanması ya da bulunması gerekmiyordu. Hiç savaş vermeden yerinden ayrılmasına izin verilmişti ve şimdi elleri ceplerinde, İskenderiye'nin puslu gecesinde yürüyordu.

Uzun zamandan beri ilk kez özgürlüğü hissetti, bileğindeki bakır Kütüphane künyesinin ağırlığına rağmen.

İskenderiye bu saatlerde daha sessiz oluyordu ama yükleme boşaltma yapan gemilerin, aylaklık eden denizcilerin bulunduğu ışıklı ve gürültülü limanda hareketlilik sürüyordu. Jess buralardan kaçındı; Mısır'daki barlar, onun alışkın olduğu rahat ve hoş mekânlardan çok farklıydı. İşin içine denizciler de girince böyle yerler neredeyse her an tehlike taşıyordu, özellikle de gecenin bu saatlerinde.

Kardeşinin kiraladığı evin yerini öğrenmiş, hatta önünden birkaç kez geçip incelemişti. Ama oraya doğru giderken, karaborsa mekânlarına uğraması gerektiği geldi aklına.

Kitap ticareti işinde büyüdüğü için, bu gibi mekânlarda neler döndüğünü ve ne gibi risklerin bulunduğunu anlamaya yetecek yaşa geldiğinden beri, buralara sürüklenip dururdu. On yaşındayken, sırtında babası için taşıdığı kitap dolu bir çantayla, Cricklewood yakınlarındaki çok küçük, virane bir dükkâna çıkan varoş ara sokaklarda yürüdükleri günü hatırladı. Dükkânda tabii ki kitap satılmıyordu. Kalem, defter ve Kodeks gibi, Kütüphane'ye ait ürünlerin satıldığı bir dükkândı. Dükkânı işleten yaşlı adam, zemine gizli bir kapı yapmıştı; dükkândan ve şehrin altından dolanıp Londra'nın Gri Borsasına açılan tünelin kapısıydı. Durmadan değişen yasa dışı kitap şöleni ve bu kitapları mumla arayanların bulunduğu, hareketli bir yerdi. İçeride, ölmüş akrabalarının evlerinde gizlenmiş kitaplar bulan ve bunları anında nakit kazanca çevirmek isteyen birkaç he-

yecanlı yeni-gelenler grubu mutlaka bulunurdu; babasının ilk hedefi hep bu tipler olurdu. Kitapları ucuza satın alarak, aslında namuslu olan vatandaşların, haram parayla evlerine seğirtmeleri için yüreklerine su serperdi.

Sonrasında açtığı masaya elindeki tüm kitapları dizer ve bu *hakiki* güzellikleri gerçek koleksiyonerlere satardı.

İskenderiye pazarının bununla alakası yoktu tabii. Orada tüneller yoktu. Varsa da Jess hiç rastlamamıştı, lağım kanalları hariç. Yani İskenderiye'deki kaçakçıların daha kurnaz ve yürekli olması gerekiyordu.

Kızıl İbrahim'in kızı Anit bir masaya bakıyordu. Masada hiçbir şey yoktu, neyin satılık olduğuna dair en ufak bir ize bile rastlanmıyordu; herkes bu işin talep ve para ilişkisi olduğunu, yani seçeneklerin bulunmadığını bilirdi. Jess'in yaklaştığını görünce başını kaldırıp sakince ona baktı. "Sana satacak başka bir şey yok bende," dedi. "İskender'in mezarındaki maceralarını duydum. Zekice bir kaçış olmuş."

"Zekâ önemli tabii," dedi ve üzerinde bir sfenks çizimi ile kumanda düğmesinin yerinin işaretli olduğu kâğıdı ona uzattı. "Kardeşlerinin anısına Anit. Teşekkür ederim."

Anit bir süre konuşmadan sadece kâğıda baktı ve katlayıp eteğinin cebine koydu. "Bunun için pazarlık etmeyeceksin herhâlde?"

"Hayır."

Anit elbisesinin altında kalan kolyesinin zincirini çıkardı ve ucunda tılsım gibi sallanan işlemeli yüzüğü tuttu. "Öyleyse sana borçluyum."

"Bunu içten söylüyorsan eğer, benim için yapabileceğin bir şey var. Yaklaşık altı ay kadar önce Batlamyus Evi'nde tutuklanıp Serapeum'a götürülen ve sorguya alınan birinin kaderini bana söyleyebilecek kişinin yerini tespit etmeye çalışıyorum. Sorgudan sonra nereye götürüldüğünü öğrenmek istiyorum."

Anit sandalyesine oturdu. "Biz bu tür işler yapmıyoruz Jess Brightwell. Biz kitap satıyoruz. Bilgi değil." Sonra bakışlarını yere indirdi ve sessizce, "Ama sorarım," dedi.

Jess başını sallayarak arkasını dönüp gitmek üzereydi... Ama geri döndü ve masaya ellerini koyup eğilerek "Bunu yaparken dikkatli ol," dedi. "Başına benim yüzümden bir şey gelsin istemem."

Anit küçük bir kız çocuğu gibi güldü. Gerçekten hoşuna gitmişti bu. "Babam İskenderiye'de en çok aranan adam; dikkatli olmaya oldukça alışığım. Ama ilgin için teşekkür ederim."

Kız haklıydı elbette ama Jess onu bu işe dâhil ettikten sonra, içini pek de rahatlattığı söylenemezdi.

Jess sonra o geceki asıl işiyle ilgilenmek üzere yola çıktı ve üniversite bölgesinin civarlarındaki ıssız caddeye geldi. Mısır tasarımlarına ve anlayışına selam çakan, modern tarzda geniş evlerin bulunduğu bir caddeydi. Zengin bir muhitti. Pek çok prestijli Âlim'in evinin burada bulunmasıyla tanınıyordu. Hatta bir köşede, büyük mucit Heron'un heykeli bile vardı ama neyse ki Jess, heykelin otomat değil sadece taştan ibaret olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı.

Yine de önünde durduğu evi incelerken, Heron'un heykelinin gölgesinde tedirgindi. Karşısındaki ev, Mısır'a özgü yivli kolonları, kırmızı-altın sarısı renkli dekorasyonu ile büyük ve konforlu bir görünüme sahipti. Gümüş bir buğu gibi havaya su fışkırtan bahçedeki süs havuzunun fısıltısı duyuluyordu. Müstakil bir evdi. Jess'in hoşuna gitmişti.

Jess ön taraftaki alçak basamakları çıkıp kapıyı çaldı.

Kapıyı kardeşi açtı.

Bir süre birbirlerine bakarak öylece durdular. Hâlâ ürkütücü derecede birbirinin aynası iki tiptiler. Brendan'ın saçları iyice uzamıştı ve dağınık hâldeydi, biraz kilo almıştı ama yine de benzerlikleri değişmemişti. Mısır hayatı ona ya yaramamış ya da fazlasıyla yaramıştı. Jess'in bunu şu anda kestirmesi zordu.

"Şehri iki ay önce terk etmiş olman gerekiyordu," dedi Jess. "Aptal."

Brendan'ın üzerinde bol, ipek bir sabahlık vardı. Yüzünü ovuşturarak geri çekildi ve "Seni biri görmeden içeri gir," dedi.

Jess karanlık hole adımını attı. Dışarıdan bakınca evin içine lüks bir havanın hâkim olduğu, güzel dekorasyon ve mobilyalarla döşendiği izlenimine kapılmıştı ama sanki her şey, uzman bir dekoratörün elinden çıkmışçasına, tuhaf bir boşluk görünümüne sahipti. Bir kişiliği yoktu. Tabii kitaplar da yoktu. Kütüphane'nin Beyaz Sayfalarını içeren bir kitaplık bile. Brendan okumayı pek sevmezdi.

"Burada ne işin var?" diye sordu Brendan. Jess omuz silkerek kardeşine sert sert baktı. "Tanrı aşkına, saatin kaç olduğundan haberin var mı Jess?"

O an *bir şeyler* söylemesi gerektiği için, "Eğitimi geçtim," dedi. Brendan inanmamış gibi bakıyordu ona.

"Ne bekliyorsun? Tebrikler dememi mi? Ya da güzelce paketlenmiş bir hediye mi? Senin şimdiye kadar çoktan bir Âlim olman gerekmiyor muydu?"

"*Senin de* eve dönmüş olman gerektiği gibi mi?" Çünkü Brendan gerçekten de İskenderiye'de bulunmamalıydı. "Annemden gelen son mektupta, neredeyse senin için endişelenmişler gibiydi."

"Neredeyse," dedi Brendan. "İyi. Bu da bir şey."

Jess'in yaşlarında bir kız kapıda belirdi. Altın kemerli, uçuş uçuş, beyaz renkte güzel bir gecelik giymişti ve düzgünce taranmış saçlarını arkadan örgülü bir kuyruk yapmıştı. Güzel yüz hatlarına sahipti; çıkık elmacık kemikleri, pembemsi bronzlukta bir ten rengi vardı. Dikkat çekici bir rahatlıkla Brendan'la göz göze gelerek "Görüyorum ki bir ziyaretçiniz var. Size bir şeyler getirmemi ister misiniz efendim?" diye sordu.

"Kahve lütfen Neksa. Jess?"

"Kahve," dedi Jess. "Teşekkürler." Jess, kızın gidişini izleyip onları duyamayacakları kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra konuştu: "Benim yanımda rol yapmana gerek yok, biliyorsun."

"Nasıl?"

"Kız diyorum, hizmetçin falan değil."

Brendan, Jess'in tespitine şaşırmasaydı hiç belli etmezdi elbette. Aslan başlı kolları olan altın yaldızlı sandalyeye oturup büyük bir esnemenin ardından, "Değilse ne olmuş?" diye sordu.

"Hımmm," dedi Jess ve karşıdaki sandalyeye oturdu, aralarında geniş, siyah bir masa vardı. "Eve neden gitmediğin şimdi anlaşılıyor. Güzel kız."

"Özel hayatım seni ilgilendirmiyor."

Jess güldü. "Yapma. Her zaman ilgilendirdi. Ee, sıkıntı ne peki? Babam kızdan hoşlanmadı mı? Ya da annem; soylulara uzaktan akraba, ruhsuz kızın tekiyle mi evlenmeni istiyor?"

"Jess," dedi Brendan, alnını ovuşturarak. "*Buraya neden geldin?* Tanrı aşkına, lütfen, anlat artık da ben de şafak sökmeden yatağıma geri dönebileyim."

Sana ihtiyacım vardı. Ve endişelendim, diye düşündü Jess ama bunları asla söylemedi. Kardeşiyle hiçbir zaman o kadar yakın olmamışlardı, arkadaşlarıyla olduğu kadar bile. Ama sonuçta kardeştiler. Ve onun için endişeleniyordu. "Babam bir mektup göndermiş. Uzun süre önce eve dönmüş olman gerekiyormuş. İskenderiye'de bana bakıcılık etmek için kalmadığını biliyorum."

"Ve bu gündüz vakti gelip soramayacağın bir soru muydu?"

"Bizler gündüz insanı değiliz," diye cevap verdi Jess ve bu doğru sözü karşısında kardeşi tasdik edercesine güldü. Daha

çok, suratını ekşitir gibiydi. "İskenderiye'de bu kadar uzun süre eğlencesine kalıyor olamazsın. İşle ilgilidir."

"Sana neden söyleyecekmişim? Kütüphane'deki asıl görevine dönüp her şeyi anlatasın diye mi?"

"Artık!"

Kardeşi öne doğru eğilip birden bağırarak "*Bana şöyle demeyi kes!*" diye çıkışınca Jess şaşkınlığa uğradı.

O kelime kardeşini hep kızdırırdı. "Bana güvenmiyorsun, biliyorum. Hatta nedenini de anlıyorum. Neler oldu? Eve neden dönmedin?"

Kardeşinin cevap vereceğini hiç sanmıyordu ama Brendan sonunda bakışlarını kaçırıp "Sevkiyatı kaybettim," dedi. "Önemli bir sevkiyattı. Ender kitaplar."

"Kaybettim derken..."

"Kütüphane'ye kaptırdım. Yanlışlıkla oldu ve evet, işin aslını bilmem gerekirdi. Babam bunu telafi etmediğim sürece unutmama asla izin vermeyecek. O yüzden, sen haklısın. Büyük bir iş kovalıyorum. Babama hayal kırıklığını unutturacak büyüklükte bir iş."

Jess omuz silkti. "Mesleğin bedellerinden biri, değil mi? Babam beni çoktan yitik bir iş olarak kenara attı; geriye kalan tek evladını da kaybetmeyi istemeyecektir."

"Rüya görüyorsun herhâlde. Babamızı doğru hatırladığından emin misin?"

Brendan bu konuda haklı olabilirdi. Ürkütücüydü. İkiziyle sohbet etmek, bir nevi kendi kendine konuşmaya benziyordu. "Belki de kitapların Kütüphane'de kalması

daha iyidir. Londra'ya yolculuk, onlar için hem uzun hem de tehlikeli olurdu."

"Biliyordum," dedi Brendan. "Diğer tarafa geçtin işte, değil mi? Ajan olmak sıkıntı veriyor. Bazen kendi yalanlarına bile inanıyorsundur."

"Tam tersi," dedi Jess. "Kütüphane, onun asla bir parçası olamayacağımı bana çok iyi kanıtladı. Eve dönersem hoş karşılanmayacağımı da biliyorum. Hele Arşivci başıma ödül koymuşken. Babam beni böyle bir şeyden kaçarken görmektense, ölmemi tercih eder."

"İyi öyleyse, beni de dâhil etmesi gerekecek," dedi Brendan ve parmağını Jess'e doğrultarak devam etti. "Senin suratın, aranıyor ilanlarına çıkarsa, bizi kolayca birbirimizle karıştırabilirler ve ben görme yetisi bozuk bir aslanın kötü sonu olmaktan nefret ederim."

Kız, yani Neksa, içi küçük kahve fincanlarıyla dolu bir tepsiyle içeri girdi. Üç fincan vardı, iki değil. Birini Jess'in, diğerini de Brendan'ın önüne koydu. Sonuncusunu Brendan'ın yanındaki boş bir yere koyduktan sonra oturdu. Brendan konuşmaya başlayacakken kız, "Ah, merak etme," dedi. "Benim hizmetçi olmadığımı biliyor." Masanın üzerinden elini Jess'e uzattı ve tokalaştılar. Oldukça sert bir şekilde el sıkışıyordu. "Neksa Darzi." Jess, kızın kolundaki Kütüphane bilekliğini fark etti. Üstelik gümüş olanındandı, yani onunkinden oldukça önemli, fazlasıyla yüksek bir konumdaydı. Ömür boyu görevlendirilen ve bütün ihtiyaçları karşılanan bir Âlim'in altın bilekliği kadar değilse de

gümüş bileklik sayesinde, önünde rahat bir kariyer uzanıyordu. "Buradaki Kütüphanecilerdenim. Aslında burası da benim evim; amcamdan miras kaldı. Pek kullanmıyordum, bu yüzden kardeşine kiraladım."

Jess bir süre kendini toparlayamadı. Brendan, yani doğuştan kitap hırsızı biri, Kütüphaneci bir kızla mı yatıyordu?

"Yani sen onun... Ev sahibisin?"

Kız güldü ve Brendan'a yandan bakış atarken kahvesini yudumladı. Kardeşinin gülümsemesinden ya da gözlerindeki ani parıltıdan, her şey açıkça anlaşılıyordu. "Öyle de denebilir."

Jess, kardeşinin ne iş yaparak hayatını geçindirdiğini biliyor mu diye Neksa'ya sormak istedi ama kolundaki gümüş bilekliği görünce yapamadı. Ya bunu biliyordu ve muhtemelen hiç hazır olmadığı, tehlikeli bir oyunun içine girmişti ya da hiçbir şeyden haberi yoktu ki bu... Daha kötüydü. *Belki de Brendan'ın uzun süredir burada kalmasının asıl nedeni budur,* diye düşündü Jess. *Bu kız* yüzünden. Ve bu, başa gelecek trajedinin ta kendisiydi.

"Anlıyorum," dedi Jess, gülümsüyormuş gibi yaparak. "Kardeşimin böylesine çok sevdiği biriyle tanıştığıma memnun oldum. Benden daha çok sevdiği biriyle yani. Çünkü bana bir veya iki günden fazla katlanamıyor da."

"Kahretsin ki çok doğru," dedi Brendan ve kahvesini bir dikişte bitirdi. "Neksa, özür dilerim ama özel aile meseleleri var. Anlarsın ya?"

Neksa kahvesini bitirip iç geçirdi ve ayağa kalkarak Brendan'ın omzuna nazikçe dokundu. Brendan da uzanıp onun elini tuttu. "Yatakta görüşürüz," dedi Neksa ve eğilip çok hafif, tatlı bir öpücük kondurdu Brendan'ın dudaklarına. "Bütün gece ayakta kalma. Jess, her zaman beklerim."

"Teşekkürler Neksa," dedi Jess ve kız odadan ayrılana kadar onu izledi. Ardından yavaşça ayağa kalkıp koridora doğru ilerledi.

Boştu. Kız gitmişti.

Kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapatmaya çalıştı ve arkasını dönüp kardeşine, "Sen *delirdin mi?* Kolunda gümüş bileklik var!" dedi.

Brendan, onu bileğinden tutup bakır bilekliği göz hizasına getirerek "Bana taş atacak kadar geçerli sebeplerin olduğunu sanmıyorum!" dedi.

Jess bileğini geri çekti. Çok sert bir hareket değildi. "Kız biliyor mu?"

"Neyi?" Brendan'ın bu sade inkârı, insanı deli eden türdendi. Jess bu sefer öfkeli gözlerle ona dik dik baktı. Kardeşi sonunda başını sallayarak "Benim tüccar olduğumu biliyor. Daha fazlasını değil," dedi.

"Ailemizin bana mektup yazıp durmasının nedeni de bu..." Jess güzel evi ve kapıdan çıkıp giden kızı işaret ediyordu. "*Bu işte!* Kızı da kendinle birlikte sürükleyeceksin. Onun bu işten zarar görmeden çıkması imkânsız. Eğer ona değer veriyorsan..."

"Değer verdiğimi de kim söyledi?"

Jess o anda donup kaldı. Kardeşine tiksinerek bakıyordu. "Sen *ne halt yediğini* sanıyorsun?"

"İşimi yapıyorum," dedi Brendan. "Senin aksine. Buraya gelmen için babam koskoca bir servet harcadı ve umutlarını sana bağladı. Sırf burada uzmanlaş diye ama senin tek yaptığın figüranlık. Bir yıl önce savaşta ölmüş bir hiçsin. Ne işimize yarıyorsun ki?"

"*O* ne işimize yarayacak peki?"

"İçerden birine ihtiyacımız var. Yetkileri ve erişimi olan birine. O kişinin sen olmayacağın da ortada. Yani bu kız, benim burada kaybettiğim servete merhem olacak bir hediye. Babam için, Kütüphane'nin en üst seviyelerine doğrudan giden bir yol."

"Kızı kaçırmayı düşünüyorum deme!"

"Tabii ki hayır!" Brendan, Jess'in bu şekilde düşünmesine şaşırmış görünüyordu. "Kız bana âşık. Onun sayesinde, senin asla ulaşamayacağın bilgilere ulaşabilirim."

Soğuk bir plandı ve sadece hırsızlıkla kalmayacak derecede şerefsizceydi. Brendan her zaman düzenbazın tekiydi ama Jess, onun *bu derece* yakıcı soğuklukta olacağını hiç düşünmemişti. "Brendan," dedi. "Neksa nerede çalışıyor?"

Kardeşi ona boş, hafif bir gülümsemeyle baktı. "Arşivci için çalışıyor. Ama güvenilir bir danışman olmadığı aşikâr; basit bir memur işte. Ama bazı şeyleri görüyor. Brightwell işlerine büyük faydası dokunacak şeyler biliyor."

"Bunu yapmaman..." Jess bunu söylediğine inanmakta zorlanıyordu. "Bunu yapmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bu..." Çünkü bu, *seviyormuş gibi yaklaştığın kadına alçakça bir ihanet.* "Çünkü bu çok yanlış." Kendi bile bu sözlerini zayıf bulmuştu.

Kardeşi güldü. Acı bir gülüştü. "Yaptığımız her iş yanlış. Farkında değil misin yoksa?" Bir süre Jess'e baktıktan sonra, arkasına yaslanıp saçlarını gözünün önünden çekti. "Lüksün kucağına düşünce yumuşamışsın. Her şeyin bir bedeli olduğunu unutmuşsun."

Jess bir anlığına gözlerini yumdu. Kanına karışan kafeinin sert sarsıntısı, keyifsiz bir baş ağrısı yaratmıştı, boynundaki damarın atışını hissediyordu. Kahvenin acı lezzetinin midesinde yarattığı bulantı, kahveden ziyade kendi tiksintisiyle ilişkiliydi. "Seni seviyor. Ben bile bunu görebiliyorum. Ona karşı hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

Kendi yüzüne benzeyen kardeşinin yüzü, bir otomatınki kadar sert ve acımasızdı. "Amaca giden bir araç o Jess. Duygularına ket vurmayı ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyi edersin. Şimdi. Buraya beni kontrol etmeye gelmedin. Neden geldin? Babamın gönderdiğini falan söyleme." Sadece bir an için, daha ciddi göründü. "Jess? Senin... Bir derdin mi var?"

Kazanamayacağım bir savaşa giriyorum. Kapana kısılmış ve çaresiz hissediyorum kendimi. Kardeşimin bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğini düşünmüştüm. Kendimi... Güvende hissetmek istedim. Sadece bir anlığına da olsa.

Ama böyle olacağını tahmin etmeliydi. Brightwell ailesi gerçek bir aile değildi. Onlar iş ortağıydı. Hep öyleydi ve daima öyle olacaktı.

"Önemi yok," dedi Jess, kardeşine. Ve kapıya yürüdü. "Boş ver."

EFEMERA

Brendan Brightwell'in aile şifresiyle yazdığı günlüğünden. İskenderiye'den ayrılırken yakıldı.

Bunun kulağa nasıl geleceğini biliyorum ama Jess -kardeşim- ve ben, hiçbir zaman iyi olmadık. Anne karnından çıktığımızdan beri aynı nefesi solumak için birbirimizle yarışıyoruz sanki ve o her zaman daha büyük, daha güçlü, daha olgun. Bense onun gölgesinde, hep yarım adım gerisinden koşuyorum ve Tanrı biliyor ya, ondan, sırf hayatta olduğu için nefret ettiğim anlar oluyor. Sanki benden bir şey çalmış gibi.

Peki bu, Neksa'ya yaptığımın nasıl bahanesi olabilir? Bilmiyorum. Belki de Jess'in kahraman, benim de kötü adam olmam gerekiyordur yalnızca. Onun ışığına düşen karanlığım ben. Ya da sadece bir kereliğine, bir konuda ondan daha iyi olduğumu kanıtlamaya çalışıyorumdur; o şeyin adı zalimlik olsa bile. Bütün bunlar açığa çıktığında Neksa'nın yaşayacaklarını -hayır, başına gelecekleri- düşündüğümde, dudaklarımda kanlı bir tat, midemde küflü bir bulantı beliriveriyor. Neksa kilide uyan anahtardan başka bir şey değil. Kendime bunu söyleyip duruyorum. Arşivci'nin bizzat kendisine erişmek –bu,

her türlü bedele, zarar ve ziyana değmez mi? Tek vuruşta kardeşimi gölgede bırakıp babamın sonsuz güvenini kazanacağım ve karaborsa dünyamızda bir efsane olacağım. İnsanlar benden korkacak ve bana saygı duyacaklar.

Kesinlikle istediğim tek şey bu.

Ama yine de bu gece uyumadım, bu satırları yazıyorum çünkü Jess'e yalan söyledim ve o da inandı. Neksa'yı önemsemediğimi söyledim ve Tanrım, bana yardım et, bu hayatımın en büyük yalanıydı. O yalnızca bir anahtar değil, araç değil, bırakıp gideceğim diğer kadınlar gibi değil. O... Bilmiyorum. O, her şey.

Hiçbir kıza âşık olacağımı düşünmedim. Kaldı ki Kütüphane'den birine, onu incitmeyeceğime inanan bir kıza, asla. Uygun zamanı bekliyorum diye, onu kullanma zamanım gelene kadar güvenini kazanıyorum diye aylarca vaktimi harcadım ama bu gece ikizimin gözlerine bakınca, aslında yalan söylediğim tek insanın, kendimden başkası olmadığını anladım.

Bunu yapamam. Neksa'yı incitemem. Bunu yapamayacak kadar çok seviyorum onu. Şimdi bu gerçekle yüzleştiğime göre, İskenderiye'de büyük başarısızlığı tattığıma göre eve gidip babama beni affetmesi için yalvarabilirim. Neksa'yı terk edip arkama hiç bakmadan gitmeliyim çünkü burada kalırsam ona daha çok zarar veririm.

Sonunda bunu görmemi sağladığı için Jess'i suçluyorum.

Yani, birini suçlamam gerek. Kendimi suçlayamayacağıma göre?

BÖLÜM 7

Üç gün daha geçmişti. Manga arkadaşları görevlendirmelerini alıp Baş Muhafızlar bölüklerine ayrılmışlardı ama Glain ve Jess için henüz tek kelime edilmemişti. Birinci gün endişe verici geçmiş ancak sonrası oldukça ürkütmeye başlamıştı. Glain hiç durmadan bunun ne anlama geleceğini sorguluyor, Jess cevap vermiyordu. Çünkü korkularını dile getirmek istemiyor ve diğer endişelerinin arasına gömmeyi tercih ediyordu. Glain'in, elit birliklerden birinde güzel bir yer bulacağı kesindi.

Jess ise kendi geleceğine dair aynı güveni duymuyordu.

Bekleyerek geçirdikleri bu süre boyunca, birbirlerinin bölüklerine nadiren uğradılar. Zaman geçirmek için Kütüphane'nin gizli hapishanelerini araştırıp bulduklarını tartışmak için Dario ve Khalila ile buluştular.

Sorun şu ki kanıtları yetersizdi. Thomas, gizli hapishanelerin saklandığı söylenen üç farklı yerden birinde *olabilirdi*: Roma, Paris ve Moskova. Jess iddiaya girecek olsa, tercihini

Paris'ten yana kullanırdı çünkü Fransa, 1700'lü yılların sonunda Kütüphane'ye karşı başlatılan isyanın bastırılmasıyla, tamamen ele geçirilen bir Kütüphane bölgesiydi. Paris'te yaşamasına izin verilen çok az sayıdaki Fransız'ın, tarihi yeniden sahnelemelerde, kanunen performans sergilemeleri gerekiyordu; isyanı, Kütüphane'nin fethini ve idamları. Jess'e göre burası, mahkûmları saklamak için mükemmel bir yerdi. Gidip bakmaya bile kim cesaret ederdi ki?

Canlarını sıkan şey, her yeni lokasyonda büyük heyecana kapılmalarına rağmen, seçeneklerden birine doğru çemberi daraltacak, belirleyici herhangi bir ipucuna ulaşamamalarıydı.

"Yani," dedi Glain, her zamanki kafelerinde oturmuş, sert kahvesini yudumlarken, "onu kör gözlerle arayamayız ki. Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Çok daha fazlasına. Bir şekilde bu bilgiye ulaşmalıyız."

"Bence de," dedi Jess ve aynı anda Dario'nun da tepki vermesine şaşırmıştı. Birbirlerine baktılar ve Jess, Dario'nun konuşmaya devam etmesine izin verdi.

"Sahip olabildiğimizden daha fazla erişim imkânı olan birine ihtiyacımız var. Morgan'dan ne haber?"

"Ne haber olacakmış?" diye aniden karşılık verdi Jess. Savunmaya geçmişti.

"Gizli bilgilere erişebiliyor, öyle değil mi? Onlara bu yüzden Obskürist diyorlar."

"Morgan'la iletişime geçemiyorum. Onun bana yazmasını beklemek zorundayım."

"Ve o da yazmıyor? Belki de çekiciliğini yitirmeye başlamışsındır," dedi Dario. "Belki de Demir Kule'de, günlerini birlikte geçirecek şanslı birini bulmuştur."

Jess çatalı sımsıkı tutarken çok kısa, berbat bir anlığına, böyle bir şeyi hayal etti. Ya da daha kötüsü olmuştu ve Morgan birini *bulmamış*, onun için birisi ayarlanmıştı. Bu konuda konuşmak istemiyordu. "Morgan bize yardım edemez," diye çıkıştı. "Devam et Dario."

"Aslında bir şey daha var. Bence bize yardım edebilecek birini dâhil edebilir..."

"Hayır," dedi Khalila. Net ve biraz da sinirli bir ses tonuyla karşılık vermişti. "Dario. Bunu konuşmuştuk. Kütüphane'den başka birini bu işe dâhil *edemezsin!*"

"Ama dışarıdan kimsenin faydasını görmedik, Jess bunu kanıtlamadı mı? Bütün şahane kriminal bağlantıları, bize ihtiyacımız olanı vermeye yetmiyor ve her gün, *bekleyerek geçirdiğimiz her gün,* Thomas acı çekiyor." Dario daha önce Jess'in hiç görmediği bir şekilde bakıyordu Khalila'ya. Khalila ise gözlerini hiç kaçırmıyordu. Sessiz bir kız olabilirdi ama utangaç mıydı? Hayır. Kavgadan asla kaçmazdı. "Üç şehir var, buraya kadar daralttık. Sadece onaylanmasına ihtiyacımız var. Güvenebileceğimiz biri olursa..."

Jess istemeyerek de olsa kardeşiyle Neksa'yı düşündü. Brendan'dan, bilgiyi doğrulatmak için Neksa'yı kullanmasını *isteyebilirdi.* Kız gerçekten de Arşivci için çalışıyorsa, bir kitabı inceleyerek evet ya da hayır diyebilirdi sadece. Basitti. Ama bu da kızı suça ortak ederek hayatını mahvetmek de-

mekti ve böylesi... Böylesi bir şey de Jess'in geçemeyeceği bir köprüydü.

Ama buna gerek kalmadı çünkü Dario, "Senden onay almak için beklemedim," diye devam etti. "Âlim Prakesh'e, Thomas hakkında bildiğimiz her şeyi anlattım. Ondan yardım istedim."

Nefesler tutulmuş, sesleri kesilmişti. Khalila gözlerini kocaman açmıştı. Bir şey söyleyecek gibi oldu, söyleyemedi ve sonunda, "*Nasıl yaparsın?*" diyebildi.

"Bize sormadan!" diye atladı Glain.

"Birilerinin cevabı bulup kucağımıza bırakmasını beklemekten sıkıldım," dedi Dario. Yanakları sinirden kızarmıştı, Jess'le göz göze geldi. "Eee? Sen de bu öfkeye katkıda bulunmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Jess. "Âlim Prakesh'i sen tanıyorsun; ben değil. Önemli mevkide ve oldukça saygı duyulan biri olduğunu biliyorum. Arşivci'nin gözden çıkaramayacağı ve ortadan kaldıramayacağı zorlukta biri. Elimizdeki en iyi seçenek o olabilir."

Glain, ortamdaki öfkeyi kırdığı için masanın altından Jess'i tekmeledi ama işin gerçeği, Dario haklıydı. Jess elinin altında ne kadar koz varsa hepsini kullanmıştı, Neksa'yla ilgili aklından geçen suçlu fikir hariç Jess bunu son çare olarak saklıyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Khalila. "Ya yakalanırsa? O bir Âlim, ajan değil!"

"Adaylık döneminden beri Arşivci'yle yakın arkadaşmış ve bir zamanlar onun sevgilisiymiş," dedi Dario, masada-

ki küçük demlikten fincanına kahve koyarken. Jess işaret edince, onun fincanını da doldurdu. "Kütüphane'nin içini dışını biliyor. Daha da iyisi, araştırmamız gereken insanları tanıyor. Öğrenmemiz gerekenleri bize ondan daha iyi kim bulabilir?"

"Yaşlı bir kadını riske atıyorsun," diye ısrar etti Khalila. "Ya başına bir iş gelirse? Bizim görevimiz..."

"Bizim görevimiz, arkadaşımız," dedi Jess. "Eğer buna inanmıyorsan Khalila..."

"Ben öyle bir şey demedim! Elbette Thomas'ı kurtarmak istiyorum!"

"Hiç de öyleymiş gibi görünmüyor. Yoksa şüphen mi var?" Glain ona taş gibi sert bir bakış atarak arkasına yaslandı. "Kütüphane'deki kendi geleceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Khalila yerinden kalktı, yüzü sinirden kızarmıştı, ipek Âlim cübbesini uzun elbisesinin üstüne geçirdi. "Masum, yaşlı bir kadını tehlikeye attığınızı düşünüyorum sadece. Namaza geciktim. Hepimiz için dua etsem iyi olacak." Dosdoğru yakındaki camiye gitti. Dario arkasına yaslanıp onu izledi ama peşinden gitmeye kalkışmadı.

Jess ayağa kalkacak gibiyken Dario, "Bırak gitsin," dedi. Yüzü asılmıştı, ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "İbadet ettikten sonra kendini daha iyi hissedecektir."

"Eh, hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Glain. "Demek karşı gelmenin bir anlamı yok, sen bunu biz olmadan yapmışsın bile. Doğru mu?"

"Doğru," dedi Dario. Çenesini sıktığı belli oluyordu. Caddeden aşağı doğru yürüyen Khalila'yı izliyordu hâlâ, arkasından nasıl da gitmek istediğini Jess tahmin edebiliyordu. "Âlim Prakesh dikkatli ve iyi biridir. Yardım etmek istiyor. Bunu kabul etmemenin de bir âlemi yok. Biz elimizden gelenin en iyisini yaptık ve kendi başımıza gidebileceğimiz yere kadar gittik, öyle değil mi? Öyle ya da böyle, yardıma ihtiyacımız olduğunu kabullenmek zorundayız. Siz aptallar bunu yapmayacaktınız. Birinin yapması gerekiyordu."

Haksız sayılmaz, diye düşündü Jess ama buna rağmen, berbat, tiksindirici bir his sarmıştı içini. Bu iş hızla kontrollerinin dışına çıkıyordu. Çok fazla insan, çok sayıda duygu karışmıştı. *Ama ya Thomas'ı geri getirirse...*

"Bir dahaki sefere tek başına hareket etmek istediğin zaman, ona kadar say, sonra da gelip benimle konuş," dedi Glain. "Deli fişek çıktın Dario. En azından izin ver de birisi, sana şans verip bunun iyi bir fikir olmadığına seni ikna etsin."

"Verdim," dedi Dario, Khalila'nın arkasından bakarken. "Ama olmadı." Jess başını çevirip baktığı sırada, Khalila köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Glain başka bir şey söylemeden kahvesini bitirdi, masaya parayı fırlatıp Jess'e işaret etti. Jess de onunla birlikte kalktı. "Artık gitsek iyi olacak," dedi Jess, Dario'ya. "Sen iyisin, değil mi?"

Dario neşeli ama üstünkörü bir gülümsemeyle ona baktı. "Her zaman öyle değil miyim?"

Jess caddenin sonuna gelince arkasını dönüp baktığında, Dario hâlâ masada oturuyordu, elindeki fincanla oyalanırken gözleri, Khalila'nın gözden kaybolduğu köşeye dalıp gitmişti.

Sadece bir gün sonra Jess korkunç haberi *İskenderiye Times* gazetesinde okudu. İnce gazete kâğıdının bir kopyasını sürekli odasında tutuyor ve makaleler değiştikçe güncellenen taze haberleri günde iki kez kontrol ediyordu. Akşam haberlerinin manşetinde, SEÇKİN ÂLİM ARABA KAZASINDA HAYATINI KAYBETTİ yazmıştı. Kalemle çizilen canlandırmada, yaşlı kadını kaldırımdan inip buharlı arabanın önüne adım atarken, ölümün kendisine yaklaştığından tamamen habersiz bir şekilde resmetmişlerdi.

Âlim Prakesh ölmüştü. Jess haberi iyice sindirebilmek için iki kere daha okudu. Yaşlı kadın, gece geç saatlerde Fener'e doğru yürürken, yola inmeden önce arabanın yaklaştığını görmemişti. *Arabanın geldiğini duyamamıştır*, diye düşündü Jess, çünkü kadın işitme engelliydi. *Ama bütün hayatı boyunca bu şehirde dolaşan biri,* diye geçirdi aklından. İçgüdüsel olarak etrafına bakınarak yola çıkması gerektiğini bilmeliydi. Korkunç derecede bir suçluluk ve öfke duygusuna kapıldı Jess. Sıradan, basit bir trafik kazası değildi bu; Âlim Prakesh bir şeyleri araştırmaya başlamıştı, onlara yardım etmeye çalışıyordu.

Gazete kâğıdını yanına alarak Glain'in odasına gitti ama oda boştu. Glain salonda değildi, jimnastik salonunda,

Serapeum'da ya da atış alanında da yoktu. Jess, Kodeks mesajı gönderdi ama cevap gelmedi.

Böyle olunca da Fener'in yolunu tutmaya karar verdi.

Âlim Prakesh'in ofisinin ışıkları yanıyordu. Jess birilerinin kapıyı açması için zili çaldı ama yanıt yoktu. Kapıyı tıklattı. Yine ses yoktu. Kapının kolunu çevirince kilitli olmadığını anladı ve içeri girdi. Prakesh'in ofisi tıpkı hatırladığı gibiydi; kalabalığın ve düzenliliğin sıcak bir harmanı. Odayı çevreleyen tahtada el yazısı notları duruyordu hâlâ.

Jess sola doğru yönelip Dairo'nun odasına gitti.

Dario masasının başındaydı. Önünde kızıl sıvıyla dolu bir bardak ve yanında da şişesi duruyordu. Jess kapıya gelince başını dikip ona baktı, bardağını kaldırıp tek yudumda yarısını içti. "Otursana," dedi. "Bana eşlik et." Masanın çekmecesinden bir bardak daha çıkarıp titrek ellerle ağzına kadar doldurdu. Jess bardağı alıp içindekini kokladı. Şarap değildi. Değişik bir bitki, meyveli bir kokusu vardı. "Pacharan, İspanya'ya ait. Babamın hediyesi."

"Nasıl bir şey?"

"Alkollü," dedi Dario. "Haydi. Benim büyük aptallığıma içelim. Glain nerede? Haklı çıktığını başıma kakma fırsatını kaçırmazdı."

Jess cevap vermedi. İçkisini yudumladı. Sert ama aldatıcı bir biçimde meyveli tada sahipti. Dario ağlamıştı; gözlerinin kıpkırmızı, şiş hâlinden belli oluyordu. Biraz da öfke nöbeti geçirmiş olmalıydı. Kâğıtlar yerlere fırlatılmıştı. Masada içkiye yer açmak için yapılmış bir hareket olduğu kesindi.

"Yanlıştı," dedi Dario. "Söyle haydi."

"Sen şansını denedin," diye cevap verdi Jess. "Hepimiz denedik. Bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm. Prakesh..."

"Harika bir insandı. *Harika.*" Dario'nun sesi kısıldı, gözlerine yaşlar hücum etti. Gözlerini kırpıştırsa da yaşların süzülmesine engel olamadı, sinirle yüzünü gözünü sildi. "Beni severdi. Bana güvenirdi. Bense onun ölümüne sebep oldum."

"Belki de kazaydı," dedi Jess ama söylerken bile kulağına tuhaf geliyordu.

Dario içkisinin kalanını da tepesine dikip bardağı yeniden doldurdu. "Kapa çeneni de içmene bak."

Jess'in içkisini bitirmesi biraz zaman aldı, daha yarısındayken etkisini hissetmeye başlamıştı zaten. Dario, onunlayken iki bardağı tüketmişti ve ondan önce içtiği de kesindi. Jess'e bir tane daha dolduracakken, Jess bardağını geri çekip "Bu kadarı yetti," dedi ve şişenin tıpasına uzandı. "Sana da yeter, inan bana."

"Kaza falan değildi," diye patladı Dario ve bardağın dibinde kalanı bitirdi. "Hayatı boyunca arabanın önüne atlamış biri değil. Bu bir cinayetti ve sebebi benim. Kanı ellerime bulaştı. Sakın bana başka şeyler söylemeye kalkışma."

Jess konuşmadı. Bir süre sessizliğin ardından, "Bu işin bazı hayatlara mal olacağının hepimiz farkındayız," dedi. "Bizim, arkadaşlarımızın ve hatta ailelerimizin hayatlarına bile. Arşivci'ye karşı gelmek, kanlı bir iş."

"O *bir Âlim'i öldürdü,*" dedi Dario. Bir fısıltı gibi çıkmıştı sözcükler dudaklarından. Sesi titrek ve ağlamaklıydı yine. "*Me cago en todos los santos,* içimizdeki en iyi kişiyi öldürdü, hem de ne uğruna? Kendi pis sırlarını gizlemek için. Evet. Khalila haklıydı. Buna bir son vermeliyiz."

"Ben asla pes etmeni söylemedim." Ses, Jess'in arkasındaki açık kapının olduğu taraftan gelmişti. "Asla da söylemem. Dario, çok üzgünüm." Şefkatli ses tonunu işiten Jess nefesini tuttu, arkasını dönerken Khalila, onun yanından geçip kollarını açarak masanın diğer tarafına yürüdü. Dario ayağa fırlayıp ona sarıldı ve başını Khalila'nın omzuna koyarak, sessiz, içler acısı bir iniltiyle ağlamaya başladı. Sadece bir dakika sonra, usulca özür dileyerek geri çekildi.

Khalila onu öptü. Tatlı, narin bir öpücüktü ve Jess başını diğer yana çevirerek, onlara bir süreliğine mahremiyet tanıdı. Khalila geri çekilip derin bir nefes alırken, Dario tekrar koltuğuna gömüldü. "Ne içiyorsunuz böyle? Kokusundan sarhoş olabilirim."

"Bana *haram* değil," dedi Dario, şişeye uzanarak. Khalila şişeyi ondan uzaklaştırdı. "Khalila. Lütfen."

"Yeterince sarhoşsun," dedi kız. "Ve artık yas tutmayı bırakıyorsun. Eğer bir Âlim'i öldürdülerse hepimiz tehlikedeyiz demektir ve senin de tetikte olman gerekiyor. Sana ayık ihtiyacım var. Hepimizin öyle."

Gözlerini ondan ayırmadan arkasına yaslandı ve sonra başını sallayarak "Haklısın," dedi Dario. "Artık birlikte kalacağız."

Khalila, Jess'e döndü. "Senin için de geçerli. Glain'in yanında kal. Arkanızı kollayın."

"Thomas–"

"Ölürsek, Thomas için elimizden hiçbir şey gelmeyecek," dedi Khalila. "Onu sorup durmayı kes. Gizli hapishaneleri de, Gizli Arşiv'i de, *hepsini* araştırmayı kes artık. Bir ay içinde tekrar başlayabiliriz ama onlar bizi *takip ediyorlar.* Arşivci'nin bir kalem hareketi hepimizi öldürmeye yeter. Bunu biliyorsun."

Jess biliyordu. Ne kadar delicesine bir öfkeyle bundan nefret etse de biliyordu, Khalila'nın söyledikleri mantıklıydı. Aklı başında bir insan geri çekilir ve dikkatli hareket ederdi.

Jess ayağa kalktı. Pacharan etkisini fena hissettiriyordu, biraz başı dönmeye başlamıştı. *Arşivci'nin beni arabanın önüne itmesine gerek kalmayacak,* diye düşündü. *Kendi başıma tekerlerin önüne düşmeye hazırım.*

"Kendinize dikkat edin," dedi onlara ve önce Khalila'ya sonra da Dario'ya sarıldı.

Ardından Fener'den ayrıldı.

Yalan söylemişti. Dikkatli bir şekilde ilerlemeye hiç de niyeti yoktu. Artık çok geçti.

Öncelikle Âlim Prakesh'in pisi pisine ölüp ölmediğinden emin olmalıydı. Eğer bu, ruhunu kardeşine satmak demekse, gereken bedeli ödemeye hazırdı. Ne kadar pahalı olursa olsun.

*

Brendan'ın kapısını çaldığında, bölgedeki birçok kişi için geç bir saatti ama bir Brightwell için aynısı geçerli değildi. Yine de cevap veren yoktu. Jess geri çekilerek yüksek pencerelere baktı; ışık yoktu. İkizinin bu kadar erkenden yatağa gireceğine inanmıyordu, o yatakta Neksa olsun ya da olmasın fark etmezdi.

Dışarıdan bağırıp seslenmek de aptalcaydı. Jess bahçeyi çevreleyen duvarın en ucuna giderek kolayca tırmandı ve diğer tarafa atladı. Burası daha da karanlıktı; köşede süs havuzu fışırdıyor, suyun üstünde nergisler salınıyordu.

Yan kapıyı buldu. Üstündeki kötü bir kilit sayılmazdı ama hırsızlar her zaman en iyisini alırlardı zaten. Bir dakikayı aşkın bir süre uğraştıktan sonra kapıyı açtı ve biraz karanlık, sandal ağacı kokusunun hâkim olduğu eve girdi. Sessizdi.

Fazlasıyla sessiz, diye düşündü Jess. Neksa ve Brendan evde değildi demek. O an bir hareketlilik sezdi ve hemen koltuğun içine gömüldü. Zamanlaması müthişti çünkü hemen ardından, az önce kafasının denk geldiği duvara bir sopa savruldu. Jess anında ileri atıldı ve kendini güçlü, kıvrak, kıvrımlı bir bedeni duvara yaslamaya zorlarken buldu.

Ellerini hemen daha uygun bir yere çekerek "Neksa? Neksa, benim, Jess! Jess! Sana zarar vermeyeceğim!" dedi.

Kız bir süre kıpırdamadan durdu, elindeki sopanın yere düştüğünü ve kızın da titrek bir şekilde nefes aldığını duydu. "*Jess?*" Jess, kızın kendine çekidüzen verdiğini hissediyordu. Neksa sert bir ses tonuyla, "Bırak beni!" diye bağırdı.

"Tamam," dedi Jess ve Neksa'yı bırakmadan önce yerdeki sopayı evin karanlık bir köşesine doğru tekmeledi. Kız o sopayla, takdire şayan bir atakla Jess'i öldürmeye kalkışmıştı az önce. "Kardeşimi arıyordum."

"Eve yan kapıdan gizlice girerek mi?"

"Kapıyı açmadınız."

"Burada değil," dedi kız ve arkasındaki anahtara uzanarak ışıkları açtı. Giderek artan ışığı biraz kısınca Jess memnun oldu ve o an kızın gözleriyle burnunun kızarıklığını fark etti. Bütün gösterişine rağmen, oldukça yıkılmış bir hâldeydi. "Bu sabah gitti."

"Gitti mi?" diye tekrarladı Jess. "Emin misin?"

"Sabah uyandığımda bunu buldum." Elbisesinin cebinden bir kâğıt çıkarıp Jess'e uzattı. Jess kâğıdı alıp ışığa tuttu. Kardeşinin yazısını harflerin sivri ucundan ve aralarındaki uzun boşluklardan tanıdı. Kısa ve öz bir mesajdı. Artık sıkıldığını, eve döneceğini ve kalan eşyaları için yakında birini göndereceğini söylüyordu. Duygudan yoksun bir mesajdı. Sadece belli belirsiz bir hoşça kal diyordu. Yazan Brendan da olsa, çok ters ve soğuk bir mesajdı bu.

"Onun yazısı, değil mi?" diye sordu Neksa ve Jess başını yavaşça sallayarak onayladı. "Neden? Neden birdenbire gitsin ki? Benimle konuşmadan? Ben de onunla giderdim. Onu seviyorum! Bunu biliyor!"

O seni sevmiyor, demek istedi Jess ama bu çok acımasızca olurdu. Buraya çare bulmaya gelmişti ama zamanlaması ancak bu kadar kötü olabilirdi; Brendan'a ihtiyacı vardı. *Hayır,*

yok, diyordu içindeki soğuk yanı. *Senin kıza ihtiyacın var. Ve onu hâlâ kullanabilirsin.* Babası olsa tereddüt etmezdi. Tehlikeyle gözünü korkutur, Neksa'nın şaşkınlığını, öfkesini ve gözyaşlarını es geçerek, onu gerektiği gibi kullanılacak bir araca dönüştürürdü. Brendan'ın da yapmaya niyetlendiği şey buydu. Brightwell ailesi böyleydi.

Thomas'ı bulman için sana yardım edebilir! Âlim Prakesh bu yüzden öldü. En azından, yapman gerekeni yapmalısın.

Bir süre elinde mektupla öylece durup kıza baktı. Ondaki gerçek hayal kırıklığını, onurlu duruşu ve savunmasızlığı gördü.

Ardından mektubu Neksa'nın eline tutuşturarak "Dersini aldın. İkimize de güvenmemelisin," dedi.

Kızın konuşmasına fırsat vermeden oradan ayrıldı.

Arka arkaya üçüncü kez çaldığı kapıyı Yüzbaşı Niccolo Santi açtı, yüzündeki ifadeden Jess'in tek anlayabildiği, rahatsız olduğuydu. Üniforması üzerinde olmamasına rağmen hâlâ uzun ve heybetli görünüyordu.

"Delirdin mi? Evine git."

"Hayır. Sizinle konuşmam gerek." Jess sesinin ne kadar acı ve sert çıktığının farkındaydı, aynı şeyi yüzbaşı da anlamış olmalıydı. Geri çekilerek kapıyı ardına kadar açıp arkasını döndü.

"Kapıyı kapat," dedi Santi, başını yana çevirerek. "Ve kilitle." Zaten Jess de öyle yapacaktı. "Ne oldu? Ağzından iyi bir şey çıkacakmış gibi görünmüyorsun."

Cevap olarak hangisini vermeliydi, bilmiyordu: *Kardeşim bana hiçbir şey söylemeden şehri terk etti.* Ya da, *bir Âlim'in ölümüne neden olduk.* Her ikisini de söyleyebilecek gücü bulamıyordu kendinde.

Küçük evin içi temiz, düzenli ve konforlu görünüyordu. Odadaki temel düzen, dört sandalyeli bir masa, üzerinde boş tabak ve bardaklarla, hepsi açık duran Beyaz Sayfalardan ibaretti. Christopher Wolfe, koyu kırmızı ipek sabahlığıyla masanın başında oturuyordu. Küçük okuma gözlüklerini burnunun ucuna düşürmüş, bir kitabı diğeriyle karşılaştırıyordu.

"İyi akşamlar. Akşam oldu, değil mi?"

"Gecenin bir yarısındayız," dedi Santi. "Ama iyi denemeydi."

Wolfe gözlüğünü katladı, açık duran kitabın ortasına koyarak "Sana bizden uzak durman gerektiği söylendi sanıyordum Brightwell. Bence çok iyi bir tavsiye," dedi.

Santi, Wolfe'un yanındaki sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı. "O da senin kadar kötü. Uzak durmasını söylersin ama tam tersini yapar. Şaşırmış gibi görünmene anlam veremiyorum. Şimdiye kadar onları tanımış olman gerekirdi."

Wolfe cevap vermeyince Jess konuştu. "Yüzbaşı, Âlim Prakesh'ten haberiniz var mı?"

"Evet," dedi Santi, yan gözle Wolfe'a bakarak. "Sana da söyleyecektim ama meşguldün..."

"Ne olmuş Prakesh'e?"

"Öldü," dedi Jess, Santi'den önce davranarak. "Bizim yüzümüzden. Bizi Thomas'a götürebilecek bir bilgi istedik ondan."

Şaşkınlık birkaç saniye sürdü ve sonrasında Wolfe, önündeki kitapları öfkeyle yere savurdu. Santi gözlerini sımsıkı yummuştu, Jess hemen eğilerek kitapları tuttu. Wolfe'un gözlüğünü bulup kitapların en üstüne koydu.

Wolfe öfkesi dindiğinde ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "Umarım ne yaptığınızın farkındasınızdır. Sadece Aadhya Prakesh'i değil, kendinizi de kurban ettiniz. Ne olduğunu anlayamadan tek tek öldürüleceksiniz. *Aklınızdan ne geçiyordu* sizin?"

"Aklımızdaki, Thomas'tı!" diye bağırdı Jess. "Ne kadar çok saklanırsak, Thomas da o kadar çok acı çekecek! Mahvolacak! Siz -herkesten önce siz- *bunu biliyorsunuz!*"

Santi donuk bir ifadeyle Wolfe'a bakıyordu. Uzun parmaklarıyla, masanın ucunu sımsıkı kavramıştı. "Biliyorum, evet," dedi. "Wolfe kanlar içinde sürüklenerek bu kapıya geldiğinde ben buradaydım. Ona yapılanları gören bendim. Ve biz bu riski körü körüne *almayacağız.*"

"Önemli olan da bu efendim. Size gelmemin nedeni bu. Şimdi harekete geçmezsek hepimiz öleceğiz. Thomas'ı almamız ve kaçıp gitmemiz gerek!"

"Daha net bilgiler elde etmeden olmaz."

Jess yutkunarak "Ben cevabın bir bölümünün, sizin anılarınızda saklı olduğunu düşünüyorum Âlim. Siz de tıpkı Thomas gibi kaçırıldınız. Hatta *aynı sebeplerden dolayı.*

Belki sizi de aynı yere götürmüşlerdi," dedi. Ellerini iki yana açtı. "Her şeyi denedik."

"Hayır," dedi Santi.

Wolfe, onu duymazdan geldi. "Hatırladığım herhangi bir şeyin işe yarayacağı kesin değil," dedi. "Yine de Thomas'ı nerede tuttuklarına dair zayıf bir kanıt olacaktır."

"Şu ana kadar öğrendiklerimizden daha fazlası var, değil mi?"

Wolfe bir süre ne düşündüğünü göstermeyen bir ifadeyle ona baktı ve sonra başını salladı. "İşe yarar bir ayrıntı bile hatırlayamıyorum. Bana her ne yaptılarsa çok etkili olduğu ortada."

"Bırak artık Jess," dedi Santi. "Üzgünüm ama artık çok ileri gitti bu mevzu. Christopher'ın güvenliğini sağlamak durumundayım."

"Güvenlik diye bir şey yok, bunu az önce kendiniz söylediniz."

"Sana *onu yalnız bırak* dedim. Bu bir macera falan değil; kahrolası bir savaş. Bana taktikçi olmam için para ödüyorlar ve sana şu kadarını söyleyebilirim: *Kazanamayız.* Ne biz yeterli sayıdayız ne silahımız ne de bilgimiz. Daha başlamadan yenik düştük ve evet, her şeyden önce sevdiğim kişiye *göz kulak olacağım* ve işler o boyuta gelirse de hepinizin canı cehenneme!"

Wolfe odada yürüyüp dururken bunların hiçbirini duymuyor gibiydi. Sonra birden, "Brightwell. İşini bilen ve güvenilir bir hipnozcu ayarlayabilir misin?" dedi.

İskenderiye'de hipnozcu pek bulunmazdı ama birkaç tane vardı ve onlar da gündüzleri değil, geceleri iş yaparlardı. Gönüllüleri tavuk gibi dans ettiren ya da uçuyormuş gibi hareket ettiren, Kütüphane tarafından sertifikalandırılmış göstericilerdi. Amaçları sadece para kazanmak olan bir grup daha vardı. "Sanırım," dedi Jess.

Santi, "Olmaz," dedi. "Böyle bir şeye asla izin vermem."

Wolfe da aynı sakin ses tonuyla, "Boş ver sen onu," dedi. "Benim daha fazlasını hatırlamamı istemiyor tabii. Hatırlarsam, kırılan bir vazo gibi parçalara bölüneceğimi düşünüyor."

"Öyle mi olacak?" diye sordu Jess.

"Evet!" dedi Santi. Yalandan sakinliğiyle bastırdığı bir çığlıktı aslında bu. "Kendini harap edecek. Sen de sırtından nişan alınmış durumdasın Jess. Bunu unutma."

Jess omuz silkerek cevap verdi. "Kuyruğumda Muhafızlarla büyüdüm ben. Her zamanki işim bu."

"Arşivci'nin suikastçıları, Londra Muhafızları ve hatta benim askerlerimle aynı sözleşmeye bağlı değil. *Korksan iyi edersin.* Senden daha iyi öldürürler."

"Yeter Nic. Jess haklı." Wolfe dolanıp durmayı bırakıp Santi'ye baktı. İki adamın birbiriyle yüzleşmesiydi bu; Wolfe sakin, net ve kararlıydı. Pusu olayından sonra Jess'in, Baş Muhafızlar'ın orada gördüğü, kırılgan, titrek Wolfe gibi değildi. Jess'in derslerine giren, hırslı, öfkeli öğretmen rolündeki adama da benzemiyordu. *Bu adamın derinlere gömülü çok fazla sırrı var,* dedi Jess kendi kendi-

ne. İronik, diye fısıldadı Jess'in zihnindeki bir pırıltı, *senin ondan gizlediklerini düşününce. Hatta herkesten gizlediğin sırları.*

Yüzbaşı ve Âlim'in birbirlerine çok benzediklerini düşündü Jess. İkisi de şüpheciydi, duygularını başkalarından gizlemeye meyilliydiler. İkisinin de göstermek istemedikleri yaraları vardı. Aradaki fark ise Wolfe'un yanında Niccolo Santi'nin olmasıydı. Hayatlarını birleştirmişlerdi ve bu bağı koparmayı ancak çok keskin bir kılıç başarabilirdi.

Onların bu sevgisini kıskanıyordu. Bir zamanlar o da bu ümide kapılmıştı.

Ama o kişi artık yoktu.

"Yapma bunu," dedi Santi. "Sana yalvarıyorum Chris, yapma. Kendini öldüreceksin."

"Kütüphane'nin beni basitçe silmesine izin vermektense, gerçek bir neden uğruna kendimi öldürürüm daha iyi. Arşivci çalışmalarımı çoktan yok etti. Daha fazla yaşamama izin vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ölmek benim kaderimde varsa, en azından bu olmadan önce Thomas Schreiber'ın hayatını değiştirmek için çaba gösterebilirim." Santi'nin elini tuttu. "O çocuğun serbest kalmasına yardımcı olacaksa şayet, her bir kesiği, yanığı ve her acıyı mutlulukla hatırlayacağım ben. Lütfen yolumdan çekil."

Santi başını eğerek bir süre durdu, bir adım atıp alnını Wolfe'unkine dayadı. "Seni aptal," dedi ve yavaşça, tatlı bir şekilde öptü. "Kendini paramparça ederken benden, seni seyretmemi isteme sakın."

Wolfe'u bırakıp yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından kapadı.

Wolfe, "Onu suçlayamam," dedi. "Benim ne hâlde olduğumu hatırlıyor. Ama artık daha güçlüyüm. İdare edeceğim."

"Efendi–" Jess boğazı kupkuru olunca uzunca bir dakika boyunca konuşamadı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Gözlerindeki karanlık, onların masum adaylar sınıfının zorunlu gözetmeni olduğu günlerdeki kadar soğuk ve ışıksızdı; pek çoğunun ya başarısız olacağını ya da öleceğini bildiği zamanlardaki gibi. "Ben senin kahramanın değilim. Sizleri daha en başında hedef konumuna getiren benim. Benimle karşılaşmasaydınız hayatınız daha güzel olacaktı. Daha uzun olacağı da kesindi." Gülümsemesi korkunçtu, acı ve kalp kırıklıklarıyla doluydu. "Şimdi git ve uygun bir hipnozcu bulup bana getir. Nic yeniden duygularına kapılmadan önce bu işi halledelim."

Hipnozcuyu bulmak zor değildi. Zor olan, Kütüphane ile bağlantıları olmayan birini bulmaktı ve sonunda Jess, kaçakçı arkadaşlarının tavsiyesiyle birini buldu. Zengin müşterileri el altından soymakla ve hatta bazılarının *kendi kendini* soyarak bunu unutmasını sağlamasıyla tanınan biriydi. Yetenekli bir adam olduğuna hiç şüphe yoktu. Sadece, iyi biri olduğu pek söylenemezdi.

Elsinore Quest, birebir görüşmede, başı omuzlarının arasına gömülmüş, kambur, ufak tefek bir tipti ve Jess'in

gözlerine neredeyse hiç bakmamıştı. Baktığı anda ise Jess sebebini anladı. Kurbanlarının bir kısmını anında uyutacak etkiye sahip, çelik gibi bakışları vardı. Eğer birisi size aklını ve iradesini teslim edecekse, en iyisi tehlikesiz ve şiddetten uzak biri gibi görünmekti.

Quest, arabayla giderlerken durmadan bir şeyler anlatıyordu ve bu da dayanılmaz derecede sinir bozucuydu çünkü tek konuştuğu şey hava durumuydu. Mevsim normallerinde bir hava vardı -ılık ve nemli- ve Quest bu havanın onun ölümüne sebep olacağını düşünüyor gibiydi.

Keşke bu, gerçek olsaydı, en azından bitmek bilmeyen gevezeliğine bir son verirdi.

"Sizi ne için tuttuğumu anladınız mı?" diyerek lafını kesti Jess, tanıdık caddelerden geçmeye başladıklarını fark edince. Wolfe'un evine yaklaşmışlardı. "Ve neleri unutmanız için para ödediğimi?"

Quest'in mızmızlanmaları, birisi vanayı kapatmış gibi bir anda kesiliverdi ve bakışlarını Jess'e çevirdi. Adam muhtemelen kırklı yaşlarındaydı; çatlayıp sararmış kuru cildi ve grileşmiş cılız saçları dışında, gözleri -açık İskenderiye göğü gibi mavi- hâlâ canlı ve etkileyiciydi. "Benimle ilgili endişelenmeyin genç efendi," dedi ve gülümsedi. "Varlığına bile inanamayacağın kadar ölümcül nice sırları unuttum ben. Bir tanesi daha, canımı sıkmaz, hele de senin ödediğin paradan sonra. Ama yine de uyarmalıyım, sadece ticari amaçlı. Nerede olacağımı ve senin kim olduğunu bir iş arkadaşıma bildirdim. Olur da... Bir tatsızlık yaşanırsa diye."

Başka bir deyişle, ben aptal değilim ve risklerin farkındayım demekti bu. Jess başını salladı. Rahatsızlık duymamıştı. Herkes kendi arkasını kollamak zorundaydı.

"Yarısı şimdi," dedi Jess. "Yarısı da iş bittikten sonra."

"Mantıklı," dedi Quest ve dönüp arabanın camından dışarı baktı. Arabadan çıkan beyaz buhar, sakin ve sessiz gece havasında ufalarak arkalarında kayboluyordu. Sokaklar bomboştu ve Jess bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Quest'in ziyaretine ne kadar az kişi şahit olursa o kadar iyiydi. "Ah. Yaklaşmış olmalıyız."

Yavaşladıklarında Jess arabadan atlayıp şoföre her zamanki ücreti olan beş gineyi uzattı. Quest arabadan yaşlı ve yorgun biri gibi ağır ağır indikten sonra, Jess'in peşinde Santi'nin kapısına kadar yürüdü.

Kapıyı Wolfe açtı ve kenara çekildi. Bol bir gömlek, pantolon ve botlarıyla, baştan aşağı siyah giyinmişti. Santi ortalarda görünmüyordu ve yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı.

"Elsinore Quest. Hipnozcu," dedi Jess. "Âlim Wolfe, bahsettiğim kişi."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Quest, tokalaşmak için elini cılız bir hareketle uzatırken. Wolfe görmezden gelince Quest elini mahcup bir şekilde geri çekti. "Tam bir sessizliğe ihtiyacımız olacak. Ah, şu köşedeki koltuk uygun. Lütfen oturun bayım. Olabildiğince rahatlamaya çalışın. Rahatlamanız ve bütün endişelerinizden arınıp onları rüzgârda savrulan kum taneleri gibi bırakmanız çok önemli..."

Adamın sesinde ne kadar da tuhaf bir ritim var, diye düşündü Jess. Onu bu kadar şaşırtan -ve aynı zamanda yatıştıran- şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Demek ki işini yapmaya çoktan başlamıştı. Tuhaftı; Jess, adamın arabadayken sürekli hava durumundan konuştuğu ses tonuyla aynısını kullandığının fark etti. Yoksa yeteneğini Jess'in üzerinde de denemeye mi kalkışmıştı? İşe yaramış mıdır? Hayır, yarasaydı anlardı kesin. *Anlamaz mıydım?* Şüpheden dudakları kurumuştu.

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

Wolfe, Quest'in gösterdiği koltuğa oturdu. Hipnozcu kendine bir sandalye çekerken Jess yatak odasının kapısının sessizce açıldığını gördü. Santi odadan çıkıyordu. Yüzbaşı, Jesss'in arkasına geçerek Wolfe'un duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Eğer bir terslik çıkarsa, bu işi durdururum," dedi.

"Biliyorum," dedi Jess. "Hiç işe yaramayabilir de. Bazen olmuyormuş..." Sesi giderek kesildi çünkü Wolfe çoktan gözlerini yummuştu. Quest'in sesi daha kısık, sakin bir ritme geçmişti ve Wolfe'a eğilerek konuştuğu için, Jess tam olarak neler söylediğini duyamıyordu. Âlim'in başı yavaşça öne düştü.

Wolfe bir elini havaya kaldırdı ya da eli kendiliğinden kalkıyordu. Wolfe'un bedeninde bu hareketliliğe denk düşen bir denge değişimi yoktu, elinin ve kolunun bilinçli bir zihin tarafından kalktığına dair bir işaret görünmüyordu. Vücudunun geri kalanı tamamen kıpırtısızdı.

Quest uzanıp havadaki elin üstünden bastırdı. Wolfe'un eli neredeyse sabitlenmiş gibiydi. Quest bu durumdan memnun bir şekilde başını sallayarak Jess'e döndü. "Hazır. Neler sormamı istiyorsunuz?"

Bu kadar çabuk mu? Jess gözlerini kırpıştırdı. "Ona hücrede geçirdiği günleri sorun–"

"Dur," dedi Santi. İç geçirdi. "Onu bu işe zorladığın için senden nefret ediyordum ama en azından acı çekmemesini sağlayabiliriz. Ona, hapse atıldığı ana ve oradan çıktıktan sonraki zamanlarına dair her şeyi sor. Neler yaşadığıyla ilgili hiçbir şey sormayacaksın, sadece bulunduğu yeri ve bölgeyi anlatmasını iste. Anladın mı?"

"Elbette," dedi Quest sakince. "Sadece nerede tutulduğunu öğrenmek istiyorsunuz. Anlıyorum."

"Güzel." Santi gözleriyle adamı oyuyordu. "Anlasan iyi edersin."

"Bana güvenin dostum. İşimi bilirim." Quest öne doğru eğildi ve elini Wolfe'un omzuna koydu. "Şimdi geri git. Tutuklandığın güne geri dön. Hatırlıyor musun?"

Wolfe'un reaksiyonu hızlı ve korkunçtu. Bütün bedeni kasıldı, kıpırdandı ve içe doğru çekilir gibi oldu. Başı hâlâ eğikti ama odanın diğer ucundaki Jess, yaşlı adamın nefes alış verişindeki değişimi duyuyordu. Âlim'in acı dolu, hiddetli, soluk soluğa nefesini duydukça, Jess ürperiyordu. Ama artık durduramazlardı. Wolfe bu konuda anlaşmıştı.

"Hapse atıldığın günü anlat bana," dedi Quest. Yumuşak ses tonu, tuhaf bir ritimle hafif hafif yükselip alçalıyordu.

"Korkacak bir şey yok. Sadece ışık ve gölgelerden ibaret bir oyun görüyorsun, seyrediyorsun. Yaşananları dışarıdan izleyen bir gözlemcisin. Acı yok. Hiç acı duymuyorsun."

Sert nefes alış verişi yumuşamaya başlamıştı, sadece biraz. Ama konuşmaya başladığında, sesi inişli çıkışlıydı. Hiç de Wolfe gibi değildi. "Ben... Buradaydım," dedi. "Beni almaya geldiler."

"Buraya, bu eve mi?"

"Evet."

"Peki, nereye götürdüler?"

"Arşivci'nin Serapeum'daki ofisine," dedi Wolfe. "Sorular sordu—"

"Soruları geç. Seninle işi bittikten sonra nereye götürüldün?"

Wolfe cevap vermedi. Jess yanında duran Santi'nin kaslarının, her an patlamaya hazır gibi gerildiğini hissedebiliyordu.

"Âlim? Nereye götürüldün?"

"Aşağı."

"Aşağıda neresi?"

"Serapeum'un. Hücresi."

"Dur," dedi Santi hemen. "Bu kısmı atla. Sonrasında nereye götürüldüğünü sor."

Quest, Jess'e onay beklercesine baktı. Jess başını salladı. Santi haklıydı. Wolfe'a İskenderiye'deki Serapeum'un altında yer alan hücrede neler yaşadığını sormanın onlara bir faydası yoktu. Thomas orada değildi.

Paris, diye düşündü Jess. *Onu Paris'e götürmüş olacaklar.*

Fakat Wolfe soruya, "Julia Bazilikası," diye cevap verdi.

Roma. Jess arkadaşlarıyla Paris için nasıl da hararetli tartıştığını hatırladı, onları tek mantıklı seçeneğin Paris olduğuna ve Thomas'ı orada aramaya ikna etmesine ramak kalmıştı. *Teşekkürler Khalila. Daha çok bilgiye ulaştığın için teşekkürler.* Bu işte yalnızca tek şansları vardı.

Ve Jess'in kendini şartlandırdığı bu bilgi bile doğru bir kanıt değildi. Gösterge olabilirdi ama kanıt olamazdı.

"Oraya nasıl götürüldün?" diye sordu Quest.

"Aktarmayla."

Quest arkasına yaslandı, kaşlarını çatarak Yüzbaşı Santi'ye baktı. "Julia Bazilikası'nda uygun bir Aktarma Merkezi yok, değil mi?"

"Yok," dedi Santi. "Ama bir iki kilometrelik mesafede başka bir bina var. Bunu tam olarak hatırlayamıyordur."

"Âlim Wolfe, Aktarma Merkezi'nden çıktıktan sonra neredeydiniz? Tarif edebilir misiniz?"

"Geçit," diye mırıldandı Wolfe. "Julia Bazilikası'nın içinde."

"Julia Bazilikası'nda olduğunuzu nereden biliyorsunuz?"

"Pencerelerden Forum'u görüyordum. Roma'yı biliyorum." Elbette biliyordu. Wolfe gibi gezgin bir Âlim, böylesi muhteşem bir şehri ufacık bir ayrıntısından bile tanırdı. "Uzun, dümdüz bir geçit. Sonunda kapı var."

"Pencerelerden bakınca başka neler gördüğünüzü söyleyin bana," dedi Quest ve Jess, Wolfe'un masada bıraktığı

kalemle kâğıdı alıp geldi. Wolfe gördüklerini tarif ederken o da not alıyordu. Hızlıca kaba saba bir taslak çizdi ve Wolfe'un gördüğü şeyleri işaretledi. "Pekâlâ. Geçidin sonundaki kapı, korunuyor mu?"

"Otomat," dedi Wolfe, dümdüz bir tonla. "Roma aslanı."

"Ve kapı kilitli miydi?" diye sordu Quest. Jess'in düşünemeyeceği, zekice bir soruydu. Hipnozcu bu tür konularda gerçekten de deneyimliydi.

"Evet."

Sonrasında Wolfe, bir tarafı hücrelerle sıralanmış, antik taştan, uzun, eğimli bir koridorun yanındaki merdivenlerden aşağı indirildiğini anlattı. Döne döne iniliyordu. Jess hepsini not etti ve Quest de sabit, sükûnetli, sorularını sormayı sürdürdü: Kaç asker görmüştü? Kaç Kütüphane otomatı vardı? Bu önemliydi, hatta hayatiydi ama Wolfe'un huzursuzluğu, bu özel geçmiş anların derinlerine indikçe daha da gözle görülür bir hâl alıyordu. Artık sürekli sallanan bir taş gibi, durmadan öne arkaya eğilip duruyordu, ellerini midesine bastırmıştı. *Kendini koruyor*, diye düşündü Jess. Onu izlerken kendini kötü hissediyordu. Yanındaki Santi ise hâlâ bir heykel gibi duruyordu.

"Siz içerideyken birisi sizi hücrenden çıkarmak için geldi mi hiç?"

"Evet."

"Peki, sizi nereye götürdü?" diye sordu Quest ki bu gayet masum bir soru gibi görünüyordu. Adam yalnızca hapishanenin geri kalan haritasını çıkarmaya çalışıyordu, zekiceydi.

Wolfe, Jess'in tüylerini diken diken eden bir ses çıkardı, Santi neredeyse yanına fırlayacaktı ama Quest bakışlarını ona çevirip bunu yapmaması için başını salladı.

"Nefes alın Âlim Wolfe. Rahatlayın," dedi Quest. "Acı duymuyorsunuz, unuttunuz mu? Artık acı yok; bunları sadece uzaktan izliyorsunuz. Yeniden yaşamıyorsunuz. Geri çekilin. Sadece geri çekilin ve bırakın gitsin."

Wolfe'un ağıdı giderek yükseliyor ve hırçınlaşıyordu. Hipnozcu bile afallamışa benziyordu. Uzanıp Wolfe'un omzuna dokundu. "Âlim," dedi. "*Âlim.* Artık hücrede değilsiniz, beni duyuyor musunuz? Hücrenin dışında duruyorsunuz. Artık acı çekmek yok. Kendinizi huzurlu hissediyorsunuz. Sakin."

Faydası yoktu. Wolfe'un boğuk çığlıkları daha da yükseliyordu ve artık dinlemiyordu.

"Bu kadarı yeter," diye bağırdı Santi ve yerinden fırladı. "Onu uyandır! Hemen!" Jess'in hissettiği kadar kötü etkilenmişti.

"Tamam," dedi Quest. "Âlim Wolfe! Âlim!" Wolfe'un alnına, omzuna ve elinin üstüne hızlıca vurdu. "Çıkın!"

Wolfe'un çığlığı hemen kesildi ve baygın hâlde koltuğa yığılıp kaldı. Santi, Quest'i kenara iterek Wolfe'un yanında diz çöküp ellerini tuttu. Jess'e göre, adamın elini tuttuğu kadar nabzını da yokluyordu.

Wolfe başını yavaşça kaldırdı. Rengi atmıştı. Gözleri donuk ve tuhaf bakıyordu ama uyanmıştı. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir dakikanın ardından, dosdoğru Santi'ye

bakarak, "Bu kadar endişelendiğine göre, berbat görünüyor olmalıydım," dedi.

Jess, yüzbaşının yüzünde aniden beliren rahatlamayı ve sonrasında suratının tekrar asıldığını gördü. "O kadar da kötü değildi," diye yalan söyledi Santi. "Hem artık uyandın."

Wolfe, Santi'nin elini tuttu ve işte yine o duygu. Küçük bir nezaket anı, keder ve aşk. Jess bakışlarını çevirdi, tekrar döndüğünde Santi ayağa kalkarak Quest'e dönüyordu. "Sen, hipnozcu," dedi. "Çık dışarı. Eğer bunlarla ilgili en ufak bir şey işitirsem, seni öldürürüm."

"Efendim," dedi Quest. "Ben *profesyonelim*. Tehdide gerek yok." Bir an tereddüt ettikten sonra, "Ve bir profesyonel olarak, arkadaşınıza çok kötü şeyler yapıldığını söylemezsem hata ederim," diye ekledi. "Eğer yarasını kanatmazsanız, içten içe iltihaplanacaktır. Size önerim, benimle seanslara, makul bir ücret karşılığında devam..."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Santi. "Jess. Götür şu adamı. Hemen."

Jess başını sallayarak Quest'i kolundan tutup kapıya götürdü. İlkinden daha ağır olan ikinci *gine* para kesesini uzattı, yarısı Quest'in görevine karşılıktı, diğeri de yüklü bir bonustu. "Gidin," dedi. "Bunları unutacaksınız. Aksi takdirde, öldürmek konusunda gayet ciddiydi."

"Ticaretin riskli yanı," diyerek iç geçirdi Quest. "Fakat Âliminiz için verdiğim tavsiyeyi dikkate alın. Bu acıdan kurtulmasına yardımcı olacak birini bulun. Yardıma ihti-

yacı var. O acının daha güçlü adamları bile öldürdüğüne şahit oldum." Hipnozcu bunları söylerken gayet ciddi görünüyordu, derdi biraz daha para kazanmak değildi. Sanki gerçekten, samimiyetle endişelenmişti.

"Teşekkürler," dedi Jess, aynı içtenlikle. Adama bir araç çevirdi. "Sizi tekrar bulmak zorunda bırakmayın beni."

Quest birden güldü. Dişleri şaşırtıcı derecede beyazdı. "Bulunmak istemezsem, asla bulamazsınız. Bir lağım faresinden diğerine, gerçek böyledir."

Ve sonra gitti.

Jess de tekrar içeri döndü. "İyi mi?"

"Hâlâ yaşıyorum Brightwell. İlgin için teşekkür ederim," dedi Wolfe. Sesi hiç olmadığı kadar az ve hırıltılı çıkıyordu. Başını ovuşturuyordu. "İhtiyacın olanı öğrendin mi?"

"Evet," dedi Jess. "Sanırım."

"Öyleyse git."

"Bunu yapmak zorunda kaldığınız için özür dilerim—"

"*Tanrılar aşkına, defol!*" Wolfe başını kaldırdı. Gözleri dolu doluydu, acı ve öfkeyle karışık yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Eline geçen ilk kitabı alıp Jess'e var gücüyle fırlattı. Sadece bir Beyaz Sayfaydı ama adamın ne denli kontrolden çıktığını Jess'in anlamasına yetmişti.

"Jess," dedi Santi. "Git. İstediğini aldın. Şimdi bunun doğurduğu sonuçların üstesinden gelmesi için ona yardım etmek zorundayım."

Jess güçlükle yutkunarak başını salladı ve not tuttuğu kâğıtları alıp kıvırdı. Kapıyı çekip çıktıktan sonra, bir süre

gözlerini yumarak sırtını yasladı. Wolfe'un korkunç, acı dolu ağıdını zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kışlaya dönerken, Khalila ve Dario'yu uyarmak için öğrendiği şeyi şifreli mesaj olarak güvendiği kişiler aracılığıyla gönderdi. Herkese aynı anda söylemek daha adil olurdu. Glain hariç. Çünkü Glain, Wolfe'a yaptığı şey yüzünden onu fena benzetirdi muhtemelen. Glain'i en sona saklayabilirdi.

Yolun yarısına geldiğinde köşeyi dönerken ileride, havaya göre fazlasıyla kalın kapüşonlu ceket giymiş, gizlenmeye çalışan biri dikkatini çekti. İçgüdüleri onu deli gibi iğneliyordu, Jess adımlarının hızını düşürdü. Karanlık figür sokağın ortasına doğru dar bir girintiye sokuluverdi; gecenin karanlık saatlerinde, sokaklarda pek kimse yoktu. Ayın yarısı, yüksekteki incecik bulutların ardında kalıyordu. *Şartlar kusursuz,* diye geçirdi içinden Jess, *Arşivci birini öldürtmek istiyorsa, tam sırası.*

Jess ölçülü, rahat bir güven duygusuyla ilerlerken, belindeki kamayı yerinden yavaşça çıkardı. Muhtemel katili sağ tarafa geçtiği için, kamayı, görünmesin diye sol eliyle tutmak zorundaydı. Islık çalıp çalmamak arasında kaldı. Aşırıya kaçabilirdi.

Hızını sabit ve sakin ritimde tutmaya çalışarak duvardaki girintiye yaklaştı ve geçti, arkasındaki hareketliliği hisseder hissetmez geriye dönerek, ona doğru koşan kişiyi yakalayıp kamanın ucunu yumuşak çenesine doğru batırdı.

Kapüşon açıldı. Bulutların arasından usulca sıyrılan ayın hafif, soluk ışığı üzerlerine düşüyordu.

Jess dudaklarını hayretle aralayarak yakaladığı kişiyi bırakıp çünkü yüzü ona dönük duran ve neredeyse öldürmek üzere olduğu kız, Morgan Hault'tu.

EFEMERA

Büyük Arşimet'in son çalışmalarına ait "Elementlerin İleri Doğası Hakkında" eserinde, uzman Âlim tarafından Büyük Kütüphane'nin ilk yıllarında derlenmiştir. Kodeks'te bulunmaktadır.

Benden pek çok kez, her şeyin formunu değiştirmek için gerekli olan görünmez bariyer, ilahi sıvı cevherin doğasını açıklamam istendi. Çalışmamızı yeryüzünün minerallerine yöneltiyorum. Ana metaller, yüzeyin altında, karanlıkta, sessizlikte, dağınık ve biçimlenmemiş olarak bulunur. Saf metaller, -gümüş, altın, değerli taş ve cevherler- yaşamın organik yapıları hâlinde mevcuttur. Uzun yıllar geçtikçe ağaç gibi büyür, cevherin görünmez zenginliğine yükselir ve cennete doğru yükseldikçe saf yapıdan değerli yapıya dönüşürler.

Her şey canlıdır. Cevherin ilahi gücü sayesinde, cansız madde canlıya dönüşür. Biz, bu bilinmeyen elementi kontrol etmeyi; toprağın altında ve üstündeki metallerin, minerallerin, canlıdan cansıza şeklindeki dönüşümlerin, başkalaşımların nasıl yapıldığını keşfetmek için öğrenmeliyiz.

Bilgi belirsiz olsa da araştırılmalı. Sistemleştirilmeli, öğretilmeli ve kutsanmalı çünkü dünyanın sırları yalnızca bu muhteşem çalışma sayesinde açığa çıkarılabilir.

Ve bu bilgiyi araştıranlar, ben onlara Obskürist diyorum, karanlığa cevher ışığını saçacak kişilerdir.

Artık, tanrıların da yardımı ve yol göstericiliğiyle, İlk Madde prensibinin yeni formlar oluşturmak için nasıl kullanılabileceğini tartışalım.

BÖLÜM 8

Morgan, ne kadar da solgun görünüyor, diye düşündü Jess ama kız, aynı zamanda bir melek kadar güzeldi. Açık bıraktığı saçları dağınık, canlı bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyordu; deri botlarının bitiş noktasına kadar uzanan, sade, siyah bir elbise giymişti. Üzerindeki tek mücevher, ay ışığında parlayan, boynundaki desenli ve gösterişli tasmaydı. Altından yapılmış bir Obskürist tasması.

Jess bıçağı indirdi ve ona sımsıkı sarılmak istedi; bunu bütün benliğiyle istiyordu. Ama kızın bedenindeki gerilimi ve gözlerindeki ışığı görünce bunu yapmanın yanlış olacağını anladı. Her şeye rağmen, baş döndürücü kısacık bir an için, ona sarılarak öptüğünü hayal etti, dudaklarını dudaklarında hissetmek, nefesini hissetmek kadar sahiciydi. Gül ve baharatlı aromaların karışımındaki kokusu, Jess'in üzerine hücum ediyordu.

İçini onun varlığıyla, gerçekliğiyle dolduracak kadar derin bir nefes aldı.

"Buradasın," dedi. "Sen gerçekten de... Buradasın." Mümkün değildi bu. Hayır, *mümkündü*, ancak rüyasında; Morgan, Demir Kule'yi terk edemezdi ki. Terk etmiş olsaydı da kaçardı, *buraya* gelmezdi.

Ama sonra kızın elleri Jess'inkilere değdi. O an Jess, bunun bir rüya olmadığını, transa falan geçmediğini, her şeyin gerçek olduğunu anladı. Capcanlıydı. Morgan gülümsedi ve Jess'in kalbi bin parçaya bölündü çünkü bu, mutluluktan ziyade, ihtiyatlı bir gülümsemeydi.

"Fazla uzun kalamayacağım," dedi Morgan. "Neredeyse günün tamamını dışarıda geçirmeyi başardım, seni aradım. Çok iyi gizleniyorsun."

"Yani daha uzun süre dışarıda kalabilirsin? Buradan uzaklaşabilirsin?"

Morgan çoktan başını iki yana sallıyordu. "Hayır, İskenderiye'den asla ayrılamam. Beni hemen bulurlar. Şu şeyi çıkarmayı henüz başaramadım, o zamana kadar da beni takip etmeyi sürdüreceklerdir." Elini geri çekerek, parmaklarını tasmasında gezdirdi, Kütüphane köleliğinin sembolüydü bu tasma. Jess'in aklı başına gelmeye başladığında şüpheleri de beraberinde getirdi. Belki de Morgan'ı dönüştürmüşlerdi. Onun dikkatini daha tehlikeli olan diğer tehditlerden uzaklaştırmaya yarayacak bir tuzak ya da yem olabilirdi Morgan. Etrafta kimseyi görmüyor, herhangi bir tuhaflık da hissetmiyordu ama Morgan büyüleyici derecede dikkat çekiciydi. Gözlerini uzun süre ondan ayırmayı başaramadığı için, etrafı da yeterince iyi gözetleyemiyordu.

Ona sormak istediği bir dolu soru vardı ama önce, "Buraya gelmek için çok önemli bir sebebinin olması gerekir. Sorun ne?" diye sordu.

Morgan'ın yüzünden bir an gri bulutlar geçti, öyle ki neredeyse... Korkmuş gibi görünüyordu. "Başka sebepler de var ama en önemlisi... En önemlisi, Thomas'la ilgili. Jess, Thomas, Roma'da olabilir! Ulaştığım bilgiye göre, eski ve çok gizli bir hapishane..."

"Julia Bazilikası'nın altında. Biliyorum," diye tamamladı Jess. "Üzgünüm. Ben de yeni öğrendim. Ama... Thomas'ın gerçekten de orada olduğuna dair kanıtın var mı?"

Morgan şaşkın ve biraz da sinirlenmiş gibiydi. Jess, onu suçlamıyordu. "Kanıt mı? Hayır. Ama düşündüm ki, bunu bilmek istersin diye düşündüm, belki daha fazlasını araştırmak için işine yarar demiştim. Ama görünüşe göre, senin çoktan *bulduğun* bir bilgiyi anlatabilmek için hayatımı riske atıp buralara boşuna gelmişim."

Çok solgun görünüyor, diye düşündü Jess. Demir Kule'de bile biraz olsun tadını çıkarmak için bir yerlere güneş düşüyor olmalıydı ama Morgan yeteri kadar gün ışığı almamıştı. Zayıflamıştı da. Gecenin göz yanıltıcı gölgelerini bir kenara bırakıp baktığında bile, kızın yüzündeki yorgunluğu görmek mümkündü. Ya da tükenmişliği.

"Onunla ilgili kayıtlara ulaştın mı? O iyi mi?" diye sordu Jess. Oysa sormak istediği tek şey ve her şey, Morgan'ın kendisiyle ilgiliydi. Demir Kule'de nelere katlanıyordu? Yaşadığı şeyler her neyse, bunların sebebinin kendisi oldu-

ğunu biliyordu Jess. İkisi de biliyordu ve bu durum, aralarına karanlık, dev bir gölge gibi set çekiyordu.

"Hâlâ hayatta olduğunu biliyorum," dedi Morgan. "Öyle görünüyor ki Artifex onun işine yarar biri olduğuna inanıyor. Kütüphane otomatlarıyla ilgili bir mesele olmalı. Raporlardan anlaşıldığı kadarıyla Thomas, Kodeks'ine bazı notlar almış; otomatları Yakıcı saldırılarına karşı geliştirmeye yardımcı olabilecek şeyler. En azından bu bilgiyi ondan almak isterler. Eğer işe yararlılığını kanıtlarsa, onu hayatta tutarlar. Ve ona güvenebileceklerini düşünürlerse de Thomas'ı..."

"Serbest bırakırlar?"

"Hayır. Ama daha düzgün bir yere gönderirler. Bulunduğu yer, berbat bir yer *olmalı* Jess. Okuduklarım..." Sesi kısıldı ve sonra hemen toparlandı. "Wolfe orada korkunç acılar çekti. Annesi son anda müdahale etmeseydi onu öldüreceklerdi. İnsanın bu kadar... Soğuk bir yaratık olabileceğini hiç düşünmezdim. Bu kadar acımasız. Üstelik de... Kütüphane'ye hizmet verenlerin."

Ama Jess bunu biliyordu ve dünyada her zaman daha korkunç sürprizlerin olduğunu düşünüyordu. "Seni bulmalarına ne kadar kaldı?"

"Emin değilim. Beni önce Kule'nin içinde ararlar, muhtemelen de tüm gün aradılar. Obskürist de dâhil olduysa çok sürmez."

"Öyleyse fazla vaktimiz kalmadı demektir." Jess hem ateş içindeydi hem de üşüyordu, sanki çok yüksek bir noktadan

aşağı bakıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Morgan'ın elini tuttu. "Morgan, lütfen. Beni affedip affedemeyeceğini bilmem gerek."

"Beni Kule'ye gönderdiğin için mi?" diye sordu Morgan. Jess'in canını yakan, pervasızca sorulmuş bir soruydu ama genç adam, başını evet dercesine salladı yine de. "Çoğu günler seni suçlamıyorum. Bazı günlerse suçluyorum. Beni eninde sonunda yakalayacaklardı zaten diyorum kendime. Senin, beni kaçınılmaz sona karşı savaşırken, acıdan ve yaralanmaktan, hatta ölümden kurtardığını düşünüyorum. Ama yine de canımı yakıyor. Ve yaktığı sürece de..."

"Eskisi gibi olmayacak," diyerek Morgan'ın lafını tamamladı Jeff ve başını sallayarak onayladı. Ve işte düşüyordu Jess, ucunda onu acı dolu bir darbenin beklediği uzun, sarmal bir boşlukta düşüp duruyordu şimdi. "Pekâlâ. Bu kadarı yeterli." Parmaklarının ucundaki bütün sinirler, Morgan'ın teninin yumuşaklığından ve sıcaklığından kamaşıyordu. Elinin kıvrımlanarak onun elini kavrayışı.

"Hayır, bu hiç doğru değil," dedi Morgan. "Üzgünüm Jess. Seni önemsemediğimi düşünme. Önemsiyorum. Ben sadece..."

"Telafi etmeme izin ver. Seni götüreyim," dedi Jess. Kontrol edemediği, bir anlık, vahşice bir istekti bu. "Seni başka bir yere götüreyim."

"Nereye?"

"Herhangi bir yer. Buradan başka bir yer."

"Jess, beni bulurlar."

"Biz de kaçarız."

"*Beni bulurlar.* Bu tasmadan kurtulmadığım sürece denemenin hiçbir faydası yok!"

"Peki ya kurtulursan?"

"O zaman işler değişebilir," dedi Morgan. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bu kolay değil. Üzgünüm."

Jess daha da yaklaştı, Morgan ise geri çekilmiyordu. Jess, Morgan'ın yüzüne düşen saçlarını geri iterek parmaklarını saçlarında dolaştırdı. Onu öyle uzun zamanlar boyu hayal ettikten sonra şimdi karşısında bulmak, rüya gibiydi; kızın teninin kadifeliğini hissetmeseydi eğer. *Sakin ol.* Ona karşı hissettiklerinin hiçbiri, sakin duygular değildi. Morgan'ı seviyordu ama sevgisini tehlikeli dikenler delik deşik ediyordu: Suçluluk, kıskançlık ve korku dikenleri.

O an Morgan'ı özlediği bunca zaman boyunca aslında sadece bir hayali özlemiş olduğunu anladı. Glain'in de dediği gibi, o, uzakta ve güvende bir zorluktan ibaretti. Ama bu kız, şu an önünde duran kız, gerçeküstüydü; sahici ve karmaşıktı.

Ve Jess onu hiç olmadığı kadar çok istiyordu.

Yakınlaşmışlardı, fazlasıyla yakınlardı ve Morgan'ın gözleri kocaman açılmıştı. Geri çekilerek asıl meselelerden konu açtı tekrar. "Neredeyse unutuyordum. Julia Bazilikası'nda bir Aktarma Merkezi var; gizli, sadece hapishaneye erişim için kullanılıyor ve yalnızca İskenderiye Serapeumu ile aktarım gerçekleştiriyor."

"Wolfe da bir Aktarma Merkezi hatırladı," dedi Jess. "Ama Nic ona inanmadı."

"Çok gizli çünkü. Ama sanırım, varış noktasını değiştirerek bizi İskenderiye'den farklı bir yere döndürebilirim. *Eğer* Demir Kule'den tekrar kaçıp size katılabilirsem tabii."

"Şu an özgürsün."

"Thomas'ı kurtarmak için henüz hazır değilsiniz ama."

"Evet," diye doğruladı Jess. "Onun gerçekten de orada olduğundan bile emin değiliz. Kanıt aramaya devam ediyoruz."

"Keşke daha fazlasını söyleyebilsem," dedi Morgan. "Araştırmaya devam edeceğim. Artifex'in kullandığı kodların daha fazlasını kırabilirim kesin..." Bir anda susup boynundaki tasmasına dokundu. Jess'in gözlerine bakıp kaldı.

"Geliyorlar," dedi Jess. Morgan da başını sallayarak onayladı.

"Seni yanımda görmelerine izin veremem yoksa tutuklanırsın. Kendi başıma kaçıp uzaklaşmam neyse ama sana verecekleri ceza..."

"Belki beni de Thomas'ın yanında bir hücreye atarlar. Bu da bir araştırma yöntemi olabilir."

"Hiç komik değil! Jess." Jess kızı öptü. Bir anlık şaşkınlığın ardından Morgan da karşılık verdi; sözcüklerden daha fazla anlam yüklü, sıcacık, tatlı ve tutkulu bir öpüşmeydi. Sonra Jess'i sert bir şekilde geri itti. "Git *hemen.* Seni benimle bulmamalılar. Lütfen, git!"

Jess arkasını dönüp koştu. Başını çevirip baktığında, Morgan sokağın diğer tarafına doğru sakin sakin yürüyordu, buharlı bir araba gelip içinden silahlı Baş Muhafızlar çı-

karak kızın etrafını çevirdi. Morgan onlara karşı koymadan arabaya doğru ilerledi.

Dön ve bana bak. Haydi Morgan, bak bana.

Ama kız bakmadı.

Jess bütün gece Morgan'dan, Khalila'dan ya da Dario'dan Kodeks mesajı bekledi.

Kimse bir şey yazmamıştı.

Şafak sökerken artık kendisi Kodeks'i kullanıp mesaj gönderecek kadar çaresizliğe kapılmıştı. Üstelik mesajın gözetleneceğini bildiği hâlde. İlk önce Khalila'ya yazdı sonra da Dario'ya ama ikisinden de yanıt gelmedi. *Bir şey oldu kesin,* diye düşündü ve korku, bir merdivenden tırmanır gibi omuriliğinden yukarı çıkarak beynine yerleşti. *Kaçırıldılar. Ya da... Daha kötüsü.* Arşivci birkaç gün içinde yeni bir trajik olayı daha göze alır mıydı? Belki de onları öylece ortadan kaldırmış, sevdiklerini susturmak için de uygun bir hikâye uydurmuştu.

Jess aynı durumun kendisinin başına geldiğinde ne kadar nazik ve güzel bir hikâyeye dönüşeceğini düşündü. Arşivci'nin acı dolu mektubunda resmi bir güzel yazı ile anlatılan şey, "*Oğlunuz bir otomat tarafından parampara edildi. Çok üzgünüz,*" gibi gerçekleri içermezdi, bunun yerine olağan ve sakin bir ölümden bahsedilirdi. Hastalık yüzünden olabilirdi mesela. Evdeki manzarayı dehşet dolu bir biçimde hayalinde canlandırdı; annesiyle babası onun ölüm haberini, kardeşi Liam'ın öldüğündeki metanetle kar-

şılayacaklardı. Belki Brendan, onu kaybettiği için gerçekten üzülürdü.

Babasının gözyaşı döküp dökmeyeceğine karar vermeye çalışırken, Kodeks'ine bir mesaj geldi. Baş Muhafızlık ataması gelmişti. Yüzbaşı Niccolo Santi'nin bölüğüne atanmıştı, yılın geri kalanı için esas görevi bu olacaktı. Mesaja uzun uzun, tuhaf bir şekilde baktı ve Arşivci'nin, onu hangi akla hizmet, istediği bir yerde görevlendirdiğine anlam veremedi. Kapısı hışımla çalınınca oturduğu yerden fırladı.

Gelen Glain'di ve Jess kapıyı açar açmaz, elindeki Kodeks'i onun yüzüne tutarak "Santi," dedi. Jess de kendi atama emrini sessizce kaldırıp ona gösterdi. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Jess. "İyi bir şey olmasa gerek." Glain'e, Dario ve Khalila'dan bahsedince, kızın rengi bronz tenine rağmen bir anda atıverdi. "Fener'e gitmeliyiz," dedi Jess.

"Gidemeyiz," dedi Glain ve Kodeks'teki emir yazısını tekrar gösterdi. Jess, Santi'nin adını görünce okumayı ilk anda bırakmıştı ama Glain haklıydı; mesajda dahası da vardı. "Göreve başlamanız isteniyor. Hemen."

Glain ile birlikte tam zamanında tören alanına vardılar ve karşılarına Jess'in tanıdığı biri çıktı; Helva'nın yaralanıp Tariq'ın öldüğü sınav alanında onlara yardım eden bölük komutanıydı. Komutan Botha.

Önlerine çıktığı an Botha'nın yüzünde ne tanışıklığı işaret eden bir ifade ne de en ufak bir ilgi belirdi. "Emirler," diye bağırdı ve Glain emirleri göstermek için hemen Kodeks'ini açtı. Jess de saniyesinde aynısını yaptı. Botha emirleri ve altlarına vurulu mühürleri inceledikten sonra kitapları tekrar ellerine tutuşturdu. "İkinci Bölük, Mavi Manga. Manga liderinizin yanına gidin."

Jess, Botha'nın omzunun üzerinden Yüzbaşı Santi'yi gördü; dikkatle bir teğmeni dinliyordu. O hâliyle, Wolfe'u savunan adamdan tamamen farklı biri gibi görünüyordu. Bütün o duyguların izi silinmiş ve komutayı görünmez bir taç gibi kuşanmıştı. Basit, yeni askerlere ayıracak vakti yoktu.

Glain çoktan Botha'yı selamlayıp arkasını dönmüştü, Jess de hemen aynı prosedürü uygulayarak Glain'in bir adım gerisinden yürümeye koyuldu. Bir bölüğün standart yapılanmasını biliyorlardı, İkinci Bölük'ü ve ardından da Mavi Mangayı bulmak gayet basitti. Manga lideri, ikisinin tertibe dizilişini soğuk, eleştirel bakışlarla izledi. "Yeni üniformalarınız güzelmiş askerler," dedi. "Merak etmeyin. Ütü izlerinden eser kalmayacak. Mavi Manga'ya hoş geldiniz."

Etraflarındaki diğer manga üyeleri hep bir ağızdan, ciğerlerinden koparcasına havladı. Manga lideri gülümsedi. "Mavi Köpekler olarak da tanınırız. Skorlarınıza baktım. Fena sayılmaz. Ancak elbette daha iyisini bekliyoruz."

Bizden iki ya da üç yaş büyük olmalı, diye düşündü Jess, *ama iki kat daha yaşlı biri havalarında.* Jess yine de küçük

bir selam verdi ve manganın en sağında, sıradaki yerini aldı. Sıranın sonunda durduğu için Santi'nin olduğu platformu gayet iyi görebiliyordu. Şimdi de etrafında üsteğmenleri toplanmıştı. Onlara başıyla işaret verince, üsteğmenler, safları yürütmek için harekete geçtiler.

Botha oradan neredeyse Çin'e varacak kadar güçlü bir sese sahipti ve var gücüyle, "İkinci Bölük, mangalar hâlinde tedarik vagonuna ilerle ve yeniden düzene gir! Hızlı ve intizamlı!" diye bağırdı.

Anında, bölükteki ilk manga yerinden ayrılarak çok uzakta olmayan tedarik aracına ilerledi. Jess başını çevirmeden onları izlemeye çalışıyordu ama bu hareket, başını ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Her bir manganın gidip geri dönmesi beş dakikadan kısa sürdü. Jess mangaların silah ve seyahat çantaları kuşandığını fark etti.

Seyahat çantaları.

Tedariklere doğru uygun adım ilerlerken Glain'e, "Harekete geçiyoruz. Bunu biliyor muydun," diye fısıldamayı başardı.

"Hayır," diye çıkıştı Glain. "Kapa çeneni."

"Ama Dario ve Khalila'ya ne olacak–"

"*Kapa çeneni!*"

Cephaneyi ve bir de çantaları silahtarların elinden almak, aslında saniyeler sürmesi gereken bir işti. Jess cephaneyi bu kadar hızlı kuşanmaya alışkın olmasa da kemerlerini bağlayarak Mavi Köpekler safında yerini almayı sadece küçük bir gecikmeyle gerçekleştirdi. Böylesi de manga liderinin eğilip

ona bakmasına neden olmuştu. Genç adam bakışlarını geri çekene kadar, Jess kusursuz bir dikkatle durmayı başardı.

Nereye gittiklerini sormak için yanıp tutuşuyordu ama artık, resmi olarak Baş Muhafız olmuştu ve Baş Muhafız askerleri sorgulamazlardı. Glain, günlüğünü almasını ve kaçakçı koşumunu çalıntı kitaplarla birlikte içine bağlamasını ısrar ederek akıllıca davranmıştı. Askeri kışladaki odasına bir daha asla geri dönemeyecekti çünkü. Geri döndüğünde, bıraktığı birkaç eşyası, normal bölüklerdeki yeni odasına taşınmış olacaktı. Sonunda yerini bulmuştu. O noktaya gelene kadar her şeyin aslında bir hazırlık süreci gibi hissettirdiğini fark etti Jess –yaşadıkları, ödevlerden ibaretti, hayatın kendisi değildi. Ama artık, baştan aşağı savaş üniforması içindeydi; ağır bir sırt çantası ve kullanmak zorunda kalacağı silahlar kuşanmıştı. Bütün bunlar... Değişik hissettiriyordu Jess'e kendini. Her şey daha da korku verici bir şekilde gerçekti. *Burası benim yerim. Bu benim hayatım.* Silahlar gerçekti, ölümcüldü ve ondan, bunları kullanması bekleniyordu.

Dario ve Khalila. Onları kaybettik. Nerede olduklarını, başlarına ne geldiğini öğrenmeden İskenderiye'den ayrılamazdı. Jess bunun için zamanlarının olacağını düşünmüştü ama şimdi... Şimdi nereye gittikleri söylenmeden gönderiliyorlardı. Belki de savaşa gidiyorlardı.

Oxford'u hatırlamamak ve kitaplarla kütüphanecileri kurtarırken içine girdikleri korkunç savaşı düşünmemek imkânsızdı. Jess'in, ona sınıf arkadaşı Joachim

Portero'nun ölümünü tekrar tekrar yaşatan, katliam ve çaresizlik dolu kâbuslardan kurtulması aylarını almıştı. Büyük Kütüphane'nin kendini savunmaya çalışmak üzere hazırlandığı kaos ile tanışmaları, inanılmaz derecede acımasız ve korkunç olmuştu. O kaos süresince Kütüphane'yi -ölüme, zulme ve vahşete hiç de yabancı olmadığını bildiği hâldeacımasız bir yer olarak düşünmekte zorlanmıştı. Oysa Kütüphane, Thomas'ı almıştı. Morgan'ı içeriye hapsetmişti. Jess'i önemsediği her şeyden ayırmıştı. Şimdiyse iki arkadaşını daha ondan çalmış olabilirdi.

Bu *uğurda* savaşması gerektiği düşüncesi, tiksindiriciydi. Santi böyle bir duruma nasıl katlanabiliyordu, nasıl yapabiliyordu?

Arka arkaya sıralanmış yük arabaları beyaz buharlarını savurarak tek tek önlerinden geçerken, Mavi Köpekler mangası, Santi'nin bizzat kendinden değil ama onun üsteğmenlerinden biri tarafından teftiş edildi; oldukça koyu tenli, ürkütücü yemyeşil gözlü, yuvarlak suratlı bir kadındı teftişi yapan. O gözlerden hiçbir şey kaçmazdı.

Kadın sırt çantasını kontrol ederken Jess buz kesildi. "Sen," dedi üsteğmen, ona işaret ederek. "Benimle gel."

Glain kaskatı duruşundan ödün vermiş, sırasından ayrılıp üsteğmenin peşinden yük aracının arka tarafına doğru yürüyen Jess'e şaşkın gözlerle bakıyordu. Araç hareket edince, yoğun beyaz buharı, Jess'in yüzünde nemli bir hava ve metalik bir koku bıraktı.

"Bir sorun mu var efendim?"

Üsteğmen korkutucu bakışlarını ona dikerek cevap verdi. "Sen, Brightwell'sin," dedi. "Doğru mu?"

"Evet efendim." Şakaklarından aşağı ter damlacıklarının süzüldüğünü hissediyordu. "Sorun nedir efendim?"

Kadın birdenbire öne doğru eğilince, Jess irkilip kaçınmamak için kendini zor tuttu. Jess'in gözlerine öyle yakın bir mesafeden dik dik bakıyordu ki neredeyse burunları birbirine sürtecekti. "Sen Yüzbaşı Santi'nin tanıdığısın."

"Evet efendim."

"Öyleyse şunu iyice bil. Bu tanışıklığı kötüye kullanmaya kalkışırsan seni *bitiririm.* Anlaşıldı mı? *Yüzbaşı Santi* seninle konuşmadıkça onunla konuşmayacaksın. Ona yaklaşmayacaksın. Ona mesajlar göndermeyeceksin. Emir komuta zinciri diye bir şey vardır ve sen bunun kıçının da kıçındasın." Her kelimesi jilet kadar keskin ve sivriydi, üstelik gözlerini hiç kırpmadan konuşuyordu. "Aksi yönde en ufak bir söz işitirsem seni mahvederim. Anlaşıldı mı Brightwell?"

Jess içine çektiği nefesini yutkunarak, "Anlaşıldı efendim!" dedi.

"Güzel." Bir an durduktan sonra geri çekilerek başını salladı. "Arkadaşlarını arayıp durmayı bırakmanı söylemem istendi. Onlar güvendeler. Bu bilgi, yüzbaşının bizzat kendisi tarafından verildi, çizgiyi aştığını duyarsam seni iki kere mahvederim. Şimdi düş önüme." Sert bir şekilde manga liderine işaret verince, her bir manga lideri araçlara binerken sağ baştan sayım yaptı. Jess ise az önce üsteğmenin çok net belirttiği gibi, araca en son bindi. *Zincirin kıçının da kıçın-*

da, demişti üsteğmen ama Jess asıl, diğer mesajı düşünmeden edemiyordu.

Güvendeler. Santi öyle söylemişti. Ne demek oluyordu bu? Dario ile Khalila saklanmışlar mıydı? Herhangi bir tehdit altında mıydılar yoksa? *Soramam.* Buna dayanmak onu öldürecekti.

Araçtaki diğer askerlere dikkatini vermeye çalıştı. Glain dışında hiçbirini tanımıyordu. Hiçbiri ne tanıdık ne de sıcakkanlı görünüyordu. Oturaklar birbirine dönük ikili sıralar hâlinde düzenlenmiş, aralarında çantaları koymak için yer bırakılmıştı. Jess çantasını bedeninden güçlükle çözerek ayaklarının arasındaki uygun boşluğa bıraktı.

Araç birden harekete geçince Jess minderli, derin oturağa gömülüverdi. İçeriye giren hava yalnızca sıcağı hafifletecek kadardı ama yetmiyordu; araçtaki ter, kan ve bir tutam eskimiş korku esintisini bastıramıyordu. Savaş kokusuydu bu. Jess'e yine Oxford'u hatırlattı, sıcağa rağmen bedeni ürpermişti.

"Altın bileklikli ne istiyormuş?" diye sordu Glain. Haklıydı, Jess yeni fark etmişti. Kadının kolunda altın bileklik vardı, yani memurdu. Glain söyleyene kadar, Jess buna dikkat etmemişti.

"Hiç." Ona söyleyemezdi, araçtayken olmazdı. Glain de kabullenmiş gibi başını salladı.

"İyi, hiçbir şey hakkında oldukça bilgilisin. Mantıklı."

"Sence nereye gidiyoruz?" Santi'nin bütün birliğini taşıyacak kadar çok sayıda araç vardı. *Bu hiç de normal değil,*

diye düşündü Jess. Genelde başka yerlere, mangalar gönderilirdi ya da daha nadiren, bölükler. Oxford'a giderken bile Santi, birliğinin yalnızca yarısını yanına almıştı. Bütün birliği götürmek, sıkıntının büyük olduğu anlamına geliyordu.

"İngiletere'de sıkıntılı bölgeler var," dedi Jess'in karşısındaki adam. Koyu sarı saçlarının arasına aklar düşmüş, bıyıkları ve sakalları düzgünce taranmış, yaşlıca bir adamdı. Aksanı yabancı değildi. *İngiliz*, diye düşündü Jess. *Manchester'dan olabilir.* "Galliler Londra'ya doğru ilerliyor."

"İngiltere'ye gitmiyoruz," dedi onun yanındaki kısa boylu adam. "Roma'ya gidiyoruz."

Roma. Jess'in kalp atışları birden hızlandı ve Glain'e bakmadan edemedi. Her zamanki sakin, umarsız surat ifadesini bozmayan Glain, "Neden?" diye sordu. "Galliler Roma'yı da mı indirecek?" Konuşurken özbeöz Galce aksanının hakkını verdiğinden emin olmaya çalışıyordu.

Bir kahkaha dalgası yayıldı. Jess'in karşısındaki İngiliz'de en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu, aksine oldukça sert, pis bakışlar atıyordu. *Sakin ol Glain,* diye düşündü Jess. *Bunlar bizim arkadaşımız falan değil. Eğitimli katiller.*

"Artifex Magnus'un, oradaki Serapeum'u teftiş ettiğini duydum," dedi birisi. Diğerleri de onaylarcasına başlarını sallıyordu ve herkes çok ciddiydi; Artifex'in, Yakıcıların asıl hedefi olduğunu biliyorlardı ve şu sıralar korkmaları gereken en büyük düşmanları, Yakıcılardı.

Artifex aynı zamanda Arşivci'nin bir numaralı sağ koluydu. Kütüphane'nin ikinci en güçlü kişisi konumunda olmayabilirdi -çünkü bu onur, Wolfe'un annesi Obskürist Magnus'a aitti- ama Artifex üçüncü sıraya yerleşmeye adaydı. Arşivci birinin öldürülmesini emrederse, cinayeti Artifex düzenlerdi.

Ve askerler de onu tehlikeden koruyacaklardı. Ne ironi ama.

Jess etrafındaki muhabbeti duymazdan gelerek bir süreliğine gözlerini yumdu ve ardından çantasından Kodeks'ini çıkardı. Morgan'ın mesajlarının göründüğü özel sayfayı açtı ve kalemini eline aldı. Akıcı, bitişik harflerle yazmaya başladı.

Bizi Roma'ya götürüyorlar. Bu bir tuzak mı? Lütfen cevap ver. Cevabına ihtiyacım var. Lütfen.

Kelimeler sayfada bir süre kaldıktan sonra silinip gitti. Sayfa bomboştu.

Bir süre daha boş kaldı.

"Onu kaldır," dedi karşısındaki adam. "Görevdeyken mesaj gönderilemez."

Jess başını sallayıp Kodeks'i çantasına koydu ve Roma'ya gönderilmelerinin, yalnızca şanslı, güzel bir tesadüf olmasını umdu.

Ne yazık ki buna uzun süre inanamayacak kadar şüpheci biriydi.

"Ayağa kalk!"

Manga liderinin, tepesinde kükrediği ana kadar Jess uyuduğunun farkında değildi, bu ani gürültünün karşısında

şaşkına döndü. Hemen uyanıp öyle bir hızla ayağa kalktı ki başını aracın alçak tavanına gömdü. Araç durmuştu ama buharlı motorun hafif titreşimini hâlâ hissedebiliyordu. Başını o kadar sert çarpmıştı ki gözünün önü kararmıştı ve tepesi asit dökülmüş gibi sızlıyordu. Suratı asık bir şekilde, Glain'in arkasından sallana sallana araçtan indi. Burası etrafı tamamen duvarlarla çevrili, bütün araçları ve içlerinden çıkan askerleri kapsayacak kadar büyük bir avluydu. Ama sadece bu kadardı. Tepelerindeki camgöbeği gökyüzü, alaca karanlığın çökmek üzere olduğunu haber veriyordu. Jess uzunca bir süre uyumuştu. Uykuya ihtiyacı vardı zaten ama yemeği kaçırmıştı ve -en önemlisi de- tuvaleti.

Her neredelerse, burası Roma değildi ama İskenderiye'ye de benzemiyordu. Avlunun pürüzsüz zemini, yürürken botlarının altında çıtırdayan ince bir tozla kaplıydı. Arkasını dönüp baktığında, piramit şeklinde göğe yükselen yapıyı gördü. Kütüphane'nin yavru şubelerinden biri, bir Serapeum'du bu. Kör edici derecede beyaz taştan inşa edilmişti ve en tepesinde, Jess gözlerini kısarak bakıyordu, Kütüphane mührünü taşıyan, altından bir kule vardı. Avluyu yarısına kadar kaplayan gölgeler, normalinden daha derin bir görüntü oluşturuyordu.

Jess mangayla tertibe girdi ve Mavi Köpekler manga lideri -Jess, genç adamın adını hâlâ bilmiyordu- teftiş için safların önünden hızla ilerledi. Jess'ten daha kısa olsa da karşısındakinde daha dik durma gereği uyandıran, ezici bir tavrı vardı.

"Neredeyiz efendim?" Soran kişi -şaşırtıcı ama- Glain'di.

Daha da şaşırtıcı olanı ise manga liderinin cevap vermiş olmasıydı. "Liman şehri Derne'deyiz. Gemiler, birliğin çoğunu almak için bekliyor ama biz, şanslı azınlık, doğrudan yüzbaşıyla gideceğiz."

"Doğrudan," dedi Glain. "Aktarmadan bahsediyorsunuz."

Manga lideri güldü. Dişlerinin görünmesiyle, bütün tecrübesi ve otoritesi yerle bir oldu... Ama sonra hemen ciddileşti ve "Kesinlikle öyle," dedi. "Kıpırdayın. Bunu bir onur addetmelisiniz. Bugün, Artifex Magnus'un öncü birliğindeyiz."

Kibirli yaşlı adam Artifex, *Niccolo Santi'yi* kendine muhafız tutmuştu. Hakaretten başka bir şey değildi bu hiç şüphesiz. Wolfe'u hapse gönderen ve onun... Dönüşümünü seyreden kişiydi Artifex. Tıpkı Thomas'a yaptığı gibi. O pisliği sırtından vurmamak, Santi'nin sürekli savaş verdiği bir şey olmalıydı.

Santi buna katlanabiliyorsa ben de yapabilirim, dedi Jess kendi kendine. Çantasının kemerini sıkılaştırdı ve Serapeum'un altına doğru inen geniş tünelde Glain'i takip etti.

Muazzam piramidin bölmeleri, öyle görünüyordu ki insanların Kodekslerde araştırma yapabilecekleri ve Beyaz Sayfalarını metinlerle doldurabilecekleri geniş, hoş alanlara vakfedilmişti. Kütüphaneciler sakin ve yardımsever bir şekilde çalışıyor olmalıydı. Bir iki Âlim, yerel belgelerin tutulduğu Gizli Arşiv'de araştırmalarını yapıyordu belki.

Pencerelerden bakınca, okuma alanları, ışıklar ve güzel manzaralar görünüyordu. Kütüphane'nin halka görünen yüzü böyleydi işte, Jess bile hep böyle olduğunu sanmıştı.

Ama şimdi tünellerin içinde gördüğü Kütüphane, bambaşkaydı. Santi'nin birliğinin büyük bir bölümü taş duvarların arasında piramidin altına ve rıhtıma doğru ilerlerken Santi, onları sağa yönlendirdi; burası tepede titrek ışık küreleri ile aydınlatılmış, daha dar bir geçitti. Işıklar eski usul kimyasallardan yapılmıştı, sürekli yeşilimsi bir pırıltı saçarak Jess'in arkadaşlarının yüzünde korkunç bir cansızlık ifadesi yaratıyordu.

Aktarma olayına girişmeden önce düşünülecek şey mi bu şimdi? En son bu işlemden geçtiğinde sınıf arkadaşlarından biri ölmüş, diğeri de hasar görmüştü. Ama Jess bir kez hayatta kalmıştı, yine başarabileceğinden emindi. *Artık bir askerim,* dedi kendi kendine. *Askerler risk alır.*

Santi'nin beraberindeki grupta, Jess'in gözünü korkutması için gönderilen yeşil gözlü üsteğmen, mangadaki tüm askerler ve ek olarak, içinde bulundukları durumdan hiç de şikâyetçi görünmeyen, daha olgun, kıdemli askerler mevcuttu. İçlerinden biri, Jess'e göre müzelik gibi görünse de aslında babasının yaşlarındaydı. Adam, Jess'in yüzüne bakıp güldü.

"Endişelenme evlat, tek parça hâlinde kurtulacaksın," dedi ve Jess'i çift kapılı yerden içeri itekledi. "Yolculuk pek hoşuna gitmeyebilir ama hiç değilse birinci sınıfta seyahat ediyoruz. Daha beterlerini de gördüm!"

Yaşlı asker haklıydı. Jess'in İskenderiye'de gördüğü Aktarma Merkezlerinden ve varış noktaları olan İngiltere'dekinden çok daha *farklıydı* burası. İskenderiye'deki merkez, karmakarışık makineler, buharlar, borular, motorlar ve kıvılcımlarla doluydu. İlk girildiği anda, oldukça eskimiş, düzensiz ve eksik görünüyordu. Belki de orası tadilattaydı.

İngiltere'deki ise çok küçük ve pisti. İskenderiye'de bulunan her şeyin, en iyisi olduğunu sanırdı ama Derne'deki Aktarma Merkezi'ne adım atar atmaz, şık görüntüsü karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Yerler sade taşla döşeliydi, botlarıyla yürürken çok hoş bir his veriyordu. Yüksek tavanlıydı ve makine sadece tepedeki bariyerlerin ya da kalasların arasından çok az görülebiliyordu. Görünmeyen makineden aşağı bir adet bronz kablo, ışıklı halkalar hâlinde aşağı sarkarak, zeminle aynı taştan yapılmış, kıvrımlı, yatar koltuğun üzerine düşüyordu. Koltuğun yanında metal bir başlık vardı.

"Keşke bunu daha iyi anlayabilsem," dedi Jess, Glain'e ve onun ezici bakışlarına maruz kaldı. "Ne? Parçalara ayrıldıktan sonra yeniden birleştirilip birleştirilmeyeceğimi bilmek içimi rahatlatırdı."

"Okulda simya derslerini dinlemedin mi hiç?"

"Benim okul daha çok... Tecrübeyle sabit."

"Kural gayet basit. Obsküirist, senin bedenini, bir yerde damıtıp diğerinde arıtmayı sağlayan bir sıvının içinden geçirmek için cevher elementini kullanır. Cevher aynı anda

her yerde mevcuttur. Her şey yaratılış ve yok ediliş hâlinde onun içinden geçer."

"Kitaptan alıntı falan mı yaptın?" diye sordu Jess. Glain sırıttı.

"Neden olmasın? Nasıl olsa hiç okumayacaksın."

"Yanılmışım. Bu küçük ders hiç de rahatlamadı beni." Jess duraksadı ve etrafına bakındı. "Artifex. O burada mı?"

"Sonra gelecek. Biz önceden gidip varış noktasını güvenceye alacağız," dedi Glain. "Bunu çoktan anlamışsındır sanıyordum."

Yaşlı pislik herif tabii ki önce kendi güvenliğini düşünecekti; Santi'nin bölgedeki güvenliği sağladığından emin olduktan *sonra,* onun yanına gelecekti. Ardından da Roma'da yapması gereken bu kadar önemli şey her neyse, dosdoğru oraya götürülecekti. Thomas'ı görmeye mi gidiyordu? Sebebi bu olabilir miydi? Jess, Artifex Magnus'un sakallı, ciddi suratını anımsadı ve bir anda yumruklarını sıktığını fark etti. Ellerini serbest bıraktı. Ölmesini istediği birinin korumalığını yapmak üzere seçilmesi ne komikti. Artifex Aktarım esnasında kalp krizi geçirse gözyaşlarına boğulmazdı elbet ama yine de görevi neyi gerektiriyorsa yapardı. Yapmak zorundaydı.

Ancak bu, severek yapması gerektiği anlamına gelmezdi.

Yüzbaşı Santi ileride durmuş, üsteğmeniyle konuşuyordu. Üsteğmen, onu dikkatle dinleyip başını salladıktan sonra, diğerlerine dönerek "Dikkat!" diye bağırdı. Sesiyle ortamdaki sohbeti anında kesmişti ve herkes anında hazır ola

geçti. "Aktarma aracılığıyla seyahat edeceğiz, isminizi duyduğunuzda koltuğa oturacak, başlığı kafanıza takacak ve yönergelere uyacaksınız. Aklınızdaki sorulara cevap olarak; evet, canınız çok yanacak. Evet, gerek duyduğunuz takdirde bağırabilirsiniz. Evet, bunu yaparsanız, sonrasında sizinle dalga geçmekte serbestiz." Kadın gülümseyince, kıdemlilerin arasında bir kahkaha dalgası yayıldı. "Mavi Köpeklerde iki yeni askerimiz var."

Manga yine o göğüsten gelen havlama sesini çıkardı, bu sefer Jess'le Glain de onlara katılmıştı. Emir verilmeden ikisi de aynı anda öne çıktı.

"Bu köpeklere nasıl yapıldığını gösterin bakalım yeni köpekler. Önce sen." Üsteğmen, Jess'i çağırıyordu. *Tabii ya.* Jess bir an için kadına baktı ve sonra sessizce selam vererek koltuğa gitti. Glain usulca, "Bizi gururlandır," dedi.

Jess bunu duyduğunu hiç belli etmeden, sert ve soğuk yatar koltuğa oturup bacaklarını sallandırdı. Kocaman, rahatsız edici sırt çantasını umursamadan Aktarma başlığını aldı, şaşırtıcı derecede hafifti. İskenderiye'dekine nazaran bu başlık daha eksiksiz ve entegreydi ama tuhaf ışıklar saçan dışarı pörtlemiş tüpleri aynıydı. Kafasına rahatça oturmuştu. İç dolguları bastırınca, soğuk metal uçlar kafatasına değdi, neyse ki delecek kadar sivri değillerdi. Jess'in terleyen tenine dokunan buz taneleri gibiydiler.

Altın renkli Kütüphane cübbesi giymiş bir adam öne çıktı. Jess'in beklediğinden de genç biriydi. Çinliydi ve altın Obsküirist tasması, boynunu çepeçevre sarıyordu. "Bunu

daha önce de yaptın," dedi Jess'e, soru sorarcasına. O sırada tavandan sarkan bronz kabloyu tuttu ve başlığın tepesindeki yere taktı. Kablonun, yerine otururken çıkardığı ses, Jess'in tüm bedeninde yankılandı sanki. "Güzel, neler olacağını biliyorsun o zaman. Derin derin nefes al."

"*In bocca al lupo,*" dedi Yüzbaşı Santi.

"*In bocca al lupo,*" diye tekrarladı Jess ve Obsküriste'e başıyla işaret verdi. "Hazırım."

Cümlenin anlamı *bol şans*'tı ve Obsküirist ellerini başlığa koyup da etraftaki makineler harekete geçtiğinde, Jess'in içinde bulunduğu şartlarda şansa bolca ihtiyacı vardı. Başlığın iletkenlerine enerji gelirken Jess, bir kurdun dişleri arasına kısılmış ve vahşi bir fırtına ya da aç bir hayvan tarafından, kanlar içinde, etleri bir bir parçalanırcasına işkence ediliyormuş gibi hissediyordu. Sonunda kısacık, acılı bir şekilde haykırdığını işitti...

Ardından karanlık oldu ve mide bulandırıcı ağrının eşliğinde, sanki ilk kez nefes alıyormuş gibi dürtüsel bir şekilde iç çekişler başladı. Her şey tuhaftı; her bir siniri ateş ve tuzla yanıyordu. Yana doğru yuvarlandığı sırada midesi deli gibi sarsıldı. Az önceki koltuğa benzer bir yatar koltukta uzanıyordu ama bunun yanında, başlık yerine teneke kutu vardı.

Tenekeyi alıp kahvaltıda yediklerini çıkardı. Kütüphane cübbesi giyen bir Medika uzmanı, yardım için yanındaydı. Jess'i hızlıca kontrol ettikten sonra, "İyi olacaksın," dedi. "Şurada su var. Daha sonra başın ağrırsa, onlara bilgi ve-

rirsin. Tenekeyi de al. Şu tarafta lavabo var, oraya döküp temizlersin."

Kız koltuğun yanına başka bir teneke bıraktı, geri çekilip beklemeye geçerek Jess'i ilgi alanından çıkardı. Jess yalpalayarak lavaboya gidip tenekeyi boşalttı ve yıkadı. İşi bittiği sırada Glain'in nefes nefese arkasından geldiğini duydu. Tenekeyi yere bırakıp ona döndü. Glain bir süre kötü görünüp boş boş baktıysa da çok geçmeden nefesini toparladı ve ayağa kalktı. Kusmamıştı ama sımsıkı kapadığı ağzına bakılırsa, bu seçeneği ciddi anlamda değerlendiriyor olmalıydı. Medika uzmanı ayağa kalkmasına yardım ederken, Glain neredeyse onu savuşturacaktı. "Brightwell?" dedi, gözlerini kırpıştırarak. Bulanık gördüğü için odaklanmakta zorlandığı anlaşılıyordu.

Jess ışığa doğru çıktı ve "Buradayım Glain," dedi.

"İyi." Gülümsemeye çalışsa da pek başaramamıştı. "Çok az bağırdın. Bu işte mesafe katediyorsun."

"Sen de öyle," dedi Jess. "Çabuk toparlandın."

Kural gereği olmasa da odada Medika'dan başkası yoktu, bu yüzden Glain elini havaya kaldırınca Jess de selam durdu. "Dario ile Khalila," dedi fısıldayarak. "Santi'nin üsteğmeni onların güvende olduğunu söyledi."

"Nasıl güvende?"

Jess omuz silkerek karşılık verdi. "Bilmiyorum. Ama dahası da var. Wolfe hatırladı. Gizli hapishane Roma'daymış. Morgan da doğruladı. Artık sadece Thomas'ın içeride olup olmadığına dair bir kanıta ihtiyacımız var."

Jess, Glain'in kafasında binbir türlü soru olduğunu anlayabiliyordu ama bunun yeri ve zamanı değildi. Duvara yaslanıp rahat duruşa geçerek diğerlerinin gelmesini beklediler.

Gelenleri izlemek en az aktarımı yaşamak kadar mide bulandırıcıydı. Jess sabırla, manganın geri kalanının havada kan ve kemikler hâlinde birbiri ardına şekle bürünmesini ve sonra taş koltuğa tutunup kendilerine gelmelerini bekledi. Askerlerin çoğu mide bulantısını yaşamadan olayı atlatmıştı.

Santi'nin üsteğmeni geldikten sonraki birkaç saniye içinde ayağa kalkmak için bacaklarını koltuktan aşağı atarken, birazcık dinlenmek için uzanmış da kalkıyormuş gibi görünüyordu. Santi de onun hemen ardından geldi ve çok daha hızlı bir şekilde uyum sağladı. İkisinde de en ufak bir sıkıntı görünmüyordu.

Santi yürüyüşe geçerken üsteğmen, "Hizaya gir!" diye bağırarak onun arkasından yürümeye başladı. Askerler de mükemmel bir düzen içinde peşlerine düştü.

Burada yine araçlara bindiler. Jess'in hatırladığı kadarıyla Santi, Roma'daki Aktarma Merkezi'nin bazilikaya en az birkaç kilometre mesafede olduğunu söylemişti ve haklıydı da. Neyse ki kısa bir yolculuk olacaktı. Araçlardan inip hizaya girmeleri emredilene kadar Jess'in huzursuzlanmaya bile vakti olmadı. Güneş ışığının aydınlattığı, kemerli bir girişi olan, uzun, taşlı ve sütunlu bir yolda ilerlediler. Önlerinde uzun ve yıpranmış dik taş basamaklar vardı şimdi; üstünde Kütüphane'nin koca bir aslan sürüsü yatıyordu.

Kopyalandıkları heykeller gibi hiç kıpırdamadan oturuyorlardı ve İngiliz versiyonlarından daha farklıydılar. Yeleleri, geniş gövdelerine doğru bukleler hâlinde uzanıyordu. Daha kabarık ve yoğun yelelerdi. Gövdeleri demişken, gerçekten de muhteşem ve *devasaydı.* Ölümcül olduklarına şüphe yoktu.

Santi, Kodeks'ini açıp bir şeyler karalarken Jess, on aslanın birden, başlarını ağır, ürkütücü bir hareketle çevirip onlara baktığını gördü. Gözleri siyahtan kırmızıya dönüştü ve birer birer ayağa kalkıp etrafta gezinmeye başladılar. Beş tanesi basamaklarda kalırken, diğerleri uzaklara doğru devriyeye çıktı.

Basamakların ardında görünen şehir, Roma'ydı. Jess, İskenderiye harikalarının onu her şeyden daha çok büyülediğini sanırken, bu şehrin manzarası karşısında donup kalmıştı. Meydan -hayır, *Forum'un* bu köşesi- inanılmaz küçüktü ve olağanüstü şeylerle doluydu. Beyaz mermerden tapınaklar, gün batımıyla pembemsi ve altın sarısı bir renge bürünüyordu. Romalı tanrıların dev altın heykellerinin dibinden geçen vatandaşlar ise yukarıdaki bu ihtişamdan habersizdiler. Jüpiter'in geniş omuzlarına ve Juno'nun yana doğru açtığı koluna, güvercinler sıralanmıştı; her iki heykel de diğer bütün anıtlardan daha uzundu. Şehrin meşhur tepeleri göğe uzanıyor ve aşağısında bulunan, zenginlere ait çok sayıdaki saray ve evler, tepelere doğru çıktıkça daha geniş, gösterişli yapılar hâlini alıyordu.

Buranın kokusu bile İskenderiye'ninkinden daha zengindi. Tazecik çamlar, yemyeşil topraklar, ter, yolun karşısındaki pazar tezgâhlarında satılan balığın keskin ve ekşi, turşumsu kokusu. İşte bu son koku, Jess'in karnının guruldamasına neden olmuştu.

Başını nereye çevirse, batan gün ışığında parlayan beyaz mermerlerin ve altının ışıltısını, antik, modern harikaları görüyordu. Bütün bunların, insan elinden çıkmış olmasının imkânsız gibi görünmesi çok güzeldi.

"Bön bön bakmayı bitirdin mi?" dedi kıdemlilerden biri. Jess tekrardan gerçeğe döndü. Manzaranın keyfini çıkarmaya gelmiş bir turist değil, görevinin başındaki bir askerdi o. Kıdemli asker, ona bakıp gevşek bir ağızla sırıttı. "Roma gibisi yoktur evlat. İlk görüşte bizi hayrete düşürür."

"Ve her seferinde," dedi Santi'nin üsteğmeni, arka taraftan. Etkilenmiş ya da memnun olmuş gibi gelmiyordu sesi. "Yeşil Manga, siz aşağı iniyorsunuz, meydana. Mavi Köpekler, burada. Yeşil Manga'dan ya da otomatlardan kurtulan olursa, siz ilgilenecekseniz. Tetikte olun. Roma'da Yakıcılar hiç eksik olmaz."

Görkemli antik şehir Roma'nın kuytularında Yakıcıların gizlenmesi Jess'in canını fena sıkmıştı. Yakıcıların, Yunan Ateşi ile neler yapabildiklerini ve nasıl bir tahribata neden olabildiklerini görmüştü. Küçük bir şişesi bile insanı kemiklerine kadar kül etmeye yetiyordu. Büyük şişelerdeki bombası ise güzellikleri harap edebilir, tanrıları eritip dünyanın en güzel manzaralarından birini yok edebilirdi.

Kütüphane'nin, kendi varlığını korumak adına yaptığı şeylerden ne kadar nefret etse de bunları *neden* yaptığını anladığı zamanlar da oluyordu. Böylesi bir nefretin içinde, pek çok şey kolayca yitirilebilirdi.

Jess çıkış yapacakları kemerli kapıya oldukça yakın bir yerde konuşlandırıldı. Santi'nin üsteğmeni, içeri girdikten sonra kalın metal bir kapıyı kapattığında, Jess ağır kilit *külçelerinin* seslerini işitti.

Muhafızlık ettikleri bu büyük, kare yapıya bakmak, sonradan aklına geldi. Odaklanması biraz zaman aldı ama sonra vücuduna hücum eden adrenalinin sıcaklığıyla ısınmaya başladığını hissetti.

Şu an durduğu yer, Forum'u gören Bazilika Julia'nın basamaklarıydı. Gizli hapishanenin burada olduğuna dair kanıtları bulunmasa da Thomas'ın, Jess'in durduğu yerin sadece birkaç metre aşağısında olması muhtemeldi. Jess bunu fark eder etmez bir adım geri çekilerek botlarıyla ezdiği antik taş zemine bakmaktan kendini alamadı.

"Odaklan," dedi Glain. Jess'in aklından geçenleri biliyordu. "İşimiz neyse onu yapıyoruz. Bu keşfi görevin gereği yaptığını düşün."

Kız haklıydı, Jess önceki tavrını tekrar takınarak Thomas'ı, bütün ihtimalleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Burası aradıkları yer olabilirdi ama zamanlama kesinlikle *yanlıştı.*

İhtimalleri kafasından atabilmek ve önündeki durumu analiz edebilmek için derin bir nefes aldı. Arkalarında

herhangi bir tehdit bulunmaksızın, açık bir alandaydılar. Aralarında on tane Romalı aslan otomat kol geziyordu. Jess, aslanların işleyiş biçimini, düşünce yapılarını biliyordu; alarma geçtikleri an masum insan ayırt etmezlerdi. İskenderiye'deki otomatlara, onu izlemeleri bildirilmişti, buradakiler de aynı şekilde uyarılmışlar mıydı? Şu ana kadar içlerinden hiçbiri Jess'in bulunduğu yöne dikkatini vermemişti. Aşağıdaki meydandan geçerek tapınaklara, devlet dairelerine, işlerine, mahkemeye, mağazalara ve restoranlara gidip gelen vatandaşlar, artan güvenlik önlemlerinden habersiz görünüyorlardı ama Jess, buna rağmen bir değişiklik fark etti. Julia Bazilikası'nın etrafı boşaltılmıştı ve önünden geçecek olanlar daha uzun bir yolu tercih ediyorlardı. Kimse aslanlara ya da askerlere ve hatta bazilikaya bile dönüp bakmıyordu.

Jess'in gördüğü bu şey, korkuydu. Kimse korkunun emrinde hareket etmese de hepsi tehlikenin farkındaydı.

Sen Artifex'i ya da hapishaneyi korumuyorsun, dedi Jess kendi kendine. *Sen, asker arkadaşlarını kolluyorsun. Bazilikanın içindeki Âlimleri ve korunmaya ihtiyacı olan orijinal kitapları koruyorsun.* Jess bu sayede biraz yatışmıştı.

Jess, Yakıcılarla karşılaştığı anları hatırladı -ne acı ki genç ömründe bunu pek çok kez yaşamıştı- ve aşağıdaki kalabalığı gözleriyle taramaya başladı. Tecrübelerinden edindiği kadarıyla fanatiklerin, kendilerine has belirli bir maksat doğrultusunda hareket eden bir görüntüleri vardı. Kendini yakma eylemini gerçekleştirmeye hazırlanmak kolay iş de-

ğildi ve her Yakıcı, görevinin ölümle sonuçlanacağını kabullenmek zorundaydı. Yani, tipik bir görünüme sahiptiler.

Jess'in bir oraya bir buraya, bir ileri bir geri hareket edip duran gözleri, tam olarak tanımlayamadığı bir şeye takıldı. Bir araya gelerek harita inceler gibi görünen bu grup, *neden* dikkatini çekmişti, emin olamadı. Odaklandığında, bunların tipik turistlerden bir grup olduğunu ve yönlerini bulmaya çalıştıklarını düşündü.

Sonra grubun teker teker, -topluca değil- dikkat çekmemeye çalışarak, gizlice bazilikaya baktığını fark etti. Hepsi baktıktan sonra içlerinden anlayan biri öne doğru eğilip diğerlerine bir şeyler söyledi. Ardından diğer kişi, bazilikaya hızlıca bir kez daha baktı.

Dördü erkek, biri kadın, beş kişiydiler, çoğu Jess'ten yaşça büyük görünüyordu ama çok değil. Genç, idealist ve bir dava uğruna seçilmeye uygun adaylardı.

Jess'in tüyleri diken diken olmuştu. Durumu dikkate alarak Glain'e işaret etti. Glain, ona doğru geliyordu; ne kadar hızlı yol katetse de aslında ağır hareket ediyordu. Onun sahip olduğu bu yetenek, Jess'in hiç de uzmanlaşabileceği bir şey değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Glain. Rahat görünüşüne rağmen, gözleri öyle söylemiyordu.

"Merkür'ün ayaklarının dibine bak," dedi Jess. "Şu beşli grup. Pek hoşuma gitmedi."

Glain adamları inceleyerek "Benim de. Gözlerini ayırma," dedi.

Glain, manga liderinin yanına gitti. *Bu işte çok iyi,* diye düşünüyordu Jess; durumun sıradan bir engel gibi ya da standart bir kontrol gibi görünmesini sağlamıştı ve ikisi de doğrudan alarma geçmemişti.

Glain, Kodeks'ini açıp bir şeyler yazdıktan sonra hemen kapattı. *Santi'nin üsteğmenini uyardı,* diye düşündü Jess, *sorun olabileceğini haber verdi.* Artifex Magnus'un gelip gelmediğini ya da Santi'yi bekletip bekletmediğini bilmiyordu; muhtemelen ikincisini yapıyordu. Artifex, her zaman kendini aşırı önemseyen biri gibi görünmüştü Jess'in gözüne.

Beşli gruba yeni katılanlar oldu. Şimdi yedi kişiydiler. Sekiz oldular. Her birinde sırt çantası vardı ve dikkatle taşımaya özen gösteriyorlardı. Ne kadar Yunan Ateşi taşıyor olabilirlerdi ki? Eğer o çantaların içi şişeler ve kutularla doluysa, cevap: Çoktu.

Jess'in aşağısında, merdivenlerin önünde dolaşan Roma aslanlarından biri durdu ve Merkür'ün yanında bekleyen gruba doğru başını sakince çevirip baktı. Jess, otomatın eklemli bedeninin yere çöktüğünü gördü.

Jess'lerin arkasındaki bazilikanın kapıları açıldı. Ama dönüp bakmıyordu çünkü tüm dikkatini zarif görünümlü, usul usul adımlarla ilerleyen aslana vermişti. Aslan sürüsünün geri kalanı da durumun farkına varıp Forum'a doğru inmeye başladı.

"Koşun," diye fısıldıyordu Glain. "Koşun, sizi aptallar."

Ama sekiz kişilik grup, Merkür heykelinin gölgesinde, sandaletinin altın kanatlarına çok yakın bir yerde, öylece

duruyordu. Aslanların kendilerine yaklaşmasını seyrediyorlardı.

Birazdan katledileceklerdi.

"Ters bir şeyler var," dedi Jess. "Glain..."

"Biliyorum," dedi Glain. "Kaçmaları gerekirdi."

Bu iş *planlanmıştı.*

Ve Jess planın tıkır tıkır işlediğini hissediyordu.

Bir bakışta anladı: Meydandaki sekiz kişiyi çember içine almak için aslanlar bir araya geliyordu; askerler hâlâ merdivenlerdeydi ve otomat sürüsü avlarına doğru ilerlerken onları seyrediyorlardı.

Kimse başka yöne bakmıyor.

Başını tam çevirdiği sırada ilk saldırının geldiğini gördü: Forum'daki gruptan değil, *yukarıdan*, Forum'un karşısındaki bazilikaya en yakın olan Jüpiter heykelinin oradan, bir şişe havada kavisleniyordu.

"Yunan ateşi!" diye bağırdı Jess, şişenin gelişigüzel bir şekilde havada uçuşunu izlerken. Tepesinden geçen şişedeki sıvının köpürdüğünü gördü ve içgüdüsel olarak başını eğdi ama şişe, onların epeyce üstünden geçiyordu.

Şişe altı yüz metre ötede, Mavi Manga'dan askerlerin birkaç saniye önce durduğu basamaklara düştü. Jess'in çağrısı işe yaramıştı; merdivendeki askerler oradan uzaklaşmak için önceden harekete geçmişti. Sadece biri, sıçrayan damlalara denk geldi; yere yığılmıştı. Manganın yeni askerlerinden biri ilk yardım kitini çantasından çıkardığı gibi diğer askerin ceketinin yanmasına izin vermeden alevlerin üzerine

pudra serpti. Jess'in kendini oldukça rahat ve tetikte hissetmesi etkileyiciydi. Sakin bir şekilde silahını çıkardı, emniyeti açtı ve bir an duraksadıktan sonra ateş etti. Silahtan aldığı gücün etkisiyle ürpermişti. Yakın mesafe için standart modda ateş etmişti ama şişeyi fırlatan Yakıcı, Jüpiter'in omzunda konuşlanmıştı, yani standart ayardaki silahla vurulamayacak bir mesafedeydi.

Ama bu sefer öyle olmayacaktı. Elin sabit durması ve gözlerin çok iyi görmesi gerekiyordu. Jess her ikisine de sahipti. Kendini sabitlemek için bir dizinin üzerine çökerken, namluyu kaldırıp tanrının omzunda durmuş ikinci şişeyi fırlatmaya hazırlanan adama nişan aldı.

Forum'da aslanlar kükrüyor, panik içinde çığlıklar yükseliyordu. Arka taraftan daha çok silah sesi geliyordu ama Jess'in sadece ve sadece tek hedefi vardı: Heykeldeki adam. Yakıcı'nın ter içindeki yüzünü -sıcaktan, çabalamaktan ve heyecandan kıpkırmızıydı yüzü- ve ikinci kez fırlatmak üzere elinde tuttuğu şişeyi görebiliyordu.

Jess adamı omzundan vurmuştu. Şişe, Yakıcı'nın elinden düştü ama Kütüphane askerlerinin üzerine değil. Aşağıya, Jüpiter'in kaslı sırtından yuvarlanarak toga sarılı bacaklarına ve sonra da antik Forum taşlarının üzerine düştü. Devasa bir yeşil alev ve iğrenç, kapkara bir duman çıktı ama neyse ki hiçbir masuma denk gelmemişti. Herkes zehirli gazdan kaçmak için sağa sola koşturuyordu.

Yakıcı, Jüpiter'in omzunda ayağa kalktı. Sağ kolu kanlar içindeydi ama günlüğünü sol eline alıp havaya kaldırdı.

Herkesin kullandığı günlüklerdendi. Jess'in sırt çantasındaki eskimiş olan gibi tıpkı. "Çok kıymetli Artifex'inize söyleyin! Hayat, bir kitaptan daha değerlidir!" diye bağırdı. "*Vita hominis plus libro valet!*"

Jess, adamın arkaya doğru kendini bırakarak aşağıdaki tıslayan alevlerin arasında gözden kayboluşunu büyük bir sıkıntıyla izledi. Düşme nedeniyle ölmese bile, Yunan ateşi, adamı kemiklerine kadar eritecekti.

"Aşağı!" diye bağırdı Glain, Jess'i itekleyip yanındaki mermer basamaklardan inerken. Üzerlerine kocaman bir gölge düşünce, Jess başını kaldırıp baktı, dev Romalı otomat aslanlarından biri, önlerine geçerek yüzünü Forum'a dönmüştü. Metalik bronz pençelerini açarak öyle bir gürültüyle kükredi ki Jess'in kulağının zarları patlayacaktı.

Jess başını kaldırdığında olaylar sona ermişti.

Forum'da kimseler yoktu, birdenbire boşalan eski taşların üstü, oradan kaçmaya çalışan insanların telaşla sağa sola fırlatıp bıraktığı eşya ve çantalarıyla doluydu. Jüpiter'in arkasındaki Yunan ateşi, yerden yarım metre yüksekliğe kadar varan alevleriyle yanmaya devam ediyor ve kötü renkli titreyen ateşin ardındaki heykel, eriyor gibi görünüyordu. Ama hayır, bu sadece bir gölge oyunuydu. Jüpiter sert malzemelerden yapılmıştı.

Yolun karşısındaki Merkür'ün ayaklarının dibinde yedi vücut vardı, sarsıntı geçirmiş cesetlerdi bunlar. Jess bölgeye uzun uzun, sabit gözlerle baktı ama başka ölen ya da yaralanan birileri yoktu.

"Dokuz ölü," dedi Glain'e. "Ne uğruna?"

"Her zamanki sebep yüzünden," dedi Glain. "Bu da bir tür beyan şekli." Ayağa kalkıp Jess'e elini uzattı, Jess de memnuniyetle tutup ayağa kalktı. Tuhaftı; az önceki soğukkanlı, dikkatli kişi gitmiş, yerine zayıf ve hafiften titreyen biri gelmişti. "Artifex'in geldiğinden haberleri varmış. Ona mesaj vermek için yaptılar bunu."

"Ama doğrudan bizim üzerimize attılar. Daha kişisel bir şey gibi görünüyor," dedi yanlarına gelen manga lideri. Adam, onlara tepeden bakarak, "İyi işti yeni köpekler," diye ekledi. "Daha önce tanışma fırsatımız olmadı. Ben Tom Rollison ama bana genelde Troll derler."

"Glain Wathen efendim. Jess Brightwell." Glain her ikisi adına da konuşuyordu.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Wolfe'un eniklerisiniz. Belalı tipler olduğunuzu duymuştum." Gözlerini onların ötesine, heykelin arkasındaki alevlere dikmişti. "Ama boş lafmış. Gayet iyiydiniz."

"Brightwell atışlarda pek çok kişiden daha iyidir," dedi Glain.

"Fena değildi," diye katıldı Troll. Jess'in omuzlarının gerisine doğru bakarak hafifçe kaşlarını çattı. "Anlaşılan yeni bir arkadaş edinmişsin."

Jess arkasını döndü.

Dört ayağının üstünde durduğu hâlde ondan daha uzun olan Romalı aslan, Jess'in *tam arkasındaydı* ve kırmızı gözlerini ona dikmişti. Bronz yeleli başını eğerek Jess'i *koklamaya*

başlamıştı sanki ve içinin derinliklerinden hırıltıya benzer sesler yükseliyordu.

"Jess?" dedi Glain ve bir adım geri çekildi. "Geri çekil. Yavaşça."

Jess buna kalkıştığı an, aslan da ona doğru bir adım attı.

"Bunlara ne halt ettin sen böyle?" diye sordu Jess'in arkasındaki Troll. Manga liderinin cesareti uçup gitmiş gibiydi. Jess, onu suçlamıyordu. Aslanın metalik asık suratından, insanı huzursuz eden kırmızı gözlerinden gözlerini ayırmıyordu. "Wathen! Yolundan çekil!"

Glain gitmek istemiyordu, Jess de farkındaydı. İçindeki ses geri çekilmesini haykırdığı hâlde arkadaşının yanından ayrılmıyordu. "Uzaklaş," dedi Jess, Glain'e. "Bu benim sorunum. *Yürü haydi!*"

Glain geri çekilerek beş basamak daha inip manga liderinin yanına gitti. *Onları takip edersem canlarını tehlikeye atmış olurum,* diye düşündü Jess ama bir grubun içinde olmanın rahatlığını arzulamamak, o an çok zor geliyordu. St. Paul'ün dışında, Londra aslanlarından kaçtığı günü tüm benliğiyle hatırladı. Onların kendilerine has, kaya gibi sert görünümleri vardı. Daha kaslı ve acımasızdılar. Romalı aslanlar ise daha ince ve pürüzsüz bir yapıya sahipti, yelelerinin güneşte ışıldamasına neden olan bronz parıltıları vardı. Çok güzel... Ve ölümcüldüler.

Devre dışı bırakabilirim. Kumanda düğmesi aynı yerdeyse tabii.

Jess bunu denemeyi hiç istemiyordu.

"Diğerleri de geliyor!" diye bağırdı aşağıdan birisi. Jess gözünü bir anlık çevirme riskini alarak baktığında, meydandaki aslan sürüsünün merdivenlere yöneldiğini ve diğer askerlerin üzerinden atlayıp geçerek ilerlediklerini gördü.

Jess'e geliyorlardı. Etrafını çevireceklerdi.

İşte sona geldik, diye düşündü Jess. *Demek böyle ölecekmişim.* Nedense bu, başına geleceğini bildiği kaderiymiş gibi hissettirmişti tüm hayatı boyunca.

Onu izleyen aslan usul, derinden gelen hırıltısını iyice koyulaştırmıştı ve Jess, etrafında dolaşan aslan sürüsünü her şeyiyle hissediyordu. Glain'in bir şeyler bağırdığını işitti ama sözcükler, çevresinde daralan çemberin dışında kalıyordu. İleri doğru hareket eden aslanın, gövdesini ittiklediği Jess, otomatın burun deliklerinden çıkan sıcak havayı hissetti.

Jess'in kaçmasını istiyordu. *Tabii ya.* Harekete geçerse, onlardan kaçarsa o zaman öldürülmek için koz vermiş olacaktı. *Yakıcı saldırısı boyunca yüksek alarmdaydılar. Talihsizce yapılmış, yanlış bir hesaplamaydı; keşke asker cesaretini yitirmemiş olsaydı...*

Artifex'in işiydi bu, tıpkı Baş Kumandan'ın ofisinin kapısındaki Mısırlı tanrılar gibi. Jess hayretler içinde, beynine Yunan ateşi dökülmüşçesine bir şaşkınlıkla olayı çözdü; eğer kaçarsa her şey sona erecekti.

Artifex, onun paniklemesini istiyordu.

Jess öne eğilerek aslanın vahşi gözlerine dik dik baktı. "Haydi o zaman," dedi. "Madem geldin. Isırsana. Ama ısırırsan, herkes bunun kazara olmadığını bilecek."

Glain'in şok içinde, nefesini içine çekişini duydu. Yaratık, geniş çenesini açıp esneyerek kanlı dişlerini gösterdiği an, Jess, aslanın içinden gelen sıcak, kötü kokunun onu baştan aşağı sardığını hissetti.

Aslan, ağzını kapayıp çok uzun süren, korkunç bir saniye boyunca Jess'e baktı ve sonra arkasını dönüp merdivenlerde huzursuzca inip çıkmaya başladı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, binayı korumaya devam ediyordu.

Jess omuzlarını dikleştirdi. Tek kelime etmedi çünkü işin aslı, o an konuşabileceğinden bile emin değildi. Sesinin titrek çıkması ve bacaklarının titremesindense sessiz ve güçlü görünmek daha iyiydi.

Troll az önce gördüklerine inanamamış gibi bakıyordu Jess'e. "Deli misin, şanslı mısın karar veremedim," dedi. "Ama sende deli cesareti var, hakkını vermek lazım."

Jess başını sallayarak görevine döndü. Diğer aslanlar da birer birer dağılarak kendi işlerine dönüyordu. En sonuncusu da Jess'in yanından ayrılınca, tatlı, serin bir rahatlama hissi vücuduna hücum etti.

Artifex, Jess'in ölmesini istiyordu, bu kesindi ama halka açık bir şekilde gerçekleşmesine hazır değildi anlaşılan. Şimdilik. Jess'in ona bir koz vermesi gerekiyordu, büyük ya da küçük fark etmezdi. Otomatın saldırı sebebini açıklamaya yetecek bir bahaneye ihtiyacı vardı. Bugün zamanlama çok iyiydi, tam da Yakıcıların kaosunda kaynayıp giderdi. Jess yanlış bir hareket yapsaydı, bu gece o basamak-

lardan silinecek lekelerden birinin kendisine ait olacağına emindi.

Roma bir tuzaktı. Gizli hapishanelerin yerini öğrenir öğrenmez apar topar buraya getirilmeleri, aşırı sorunsuz, aşırı elverişliydi. Artifex, planlarını öğrenmiş olmalıydı ya da çok güçlü şüpheleri vardı. Khalila ile Dario da ortadan kaybolmuşlardı. Belki de çoktan bir yere kapatılmışlardı.

Glain'i, Jess'i ve Santi'yi saf dışı bırakmak ise mantıklı bir önlemdi. Savaşçılardan kurtul, Âlimleri grubun dışında tut. Onlar -Artifex'in hesabına göre- kontrol edilebilir ve kullanılabilir kişilerdi. Gerçekten de sinir bozucu derecede mantıklıydı.

Medika görevlileri aşağıda cesetleri teşhis etmekle meşguldü, bir grup itfaiyeci de Yunan ateşini söndürmeye çalışıyordu. İnsanlar birer ikişer yeniden Forum'a akmaya başlamıştı ve biraz sonra etraf yine kalabalıkla doldu. Az önce hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Jüpiter'in arkasındaki taşlarda kimyasal maddenin bıraktığı kara izler ve Merkür'ün çevresindeki kan lekeleri dışında, sıradan bir günü yarıda kesen bir şeye dair hiç iz yoktu.

Troll, Jess'in yanında durmuş, aşağıdaki insanları soğuk, mesafeli bakışlarla seyrediyordu. "İşe yaramaz görünüyor, öyle değil mi?" diye sordu. "Bizi buraya koyuyorlar, Yakıcılar bizi hedef alıyor ve sonra ölüyorlar."

"Her iki taraf için de faydasız," dedi Jess. "Ama onların kazanmasına da izin veremeyiz. Kütüphane'yi yok etmek istiyorlar."

Ama bunun büsbütün doğru olmadığını biliyordu; bir keresinde Yakıcıların arasına girmiş, yerel liderleriyle konuşmuştu. Onlar Kütüphane'nin değişmesini istiyordu, tıpkı Jess'in de istediği gibi... Ama taktikleri, kabul edilemez ölçüde vahşiceydi.

Troll ağırlığını hafifçe diğer yana verdi. "Aslanların senden neden bu kadar nefret ettiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Hımmm." Troll buna bir an olsun inanmamıştı. "Bunu rapor etmem gerektiğini biliyorsundur. Ben yapmasam bile, yapacak başka bir manga lideri çıkacaktır. Seni görevden alıp aslanları neyin alarma geçirdiğini öğrenmeye çalışabilirler."

Troll, onu yemliyor gibiydi ve bu, Jess'in hoşuna gitmemişti. Genç adama dönüp direkt gözlerine bakarak "Ben Yakıcı değilim, eğer düşündüğünüz buysa," dedi. *Ama bildiğim bir şeyler var.* Artifex'in ihtiyati olarak tuttuğu bir bilgiydi bu. Jess'in sınıf arkadaşı Guillaume, bir Yakıcı ailesinden geliyordu; yaslı babası, Jess'i Fransa'da esir almıştı. Artifex, Jess'in bir ajanmış gibi görünmesini sağlamaya çalışıyorsa, bunun kulağa mantıklı gelmesini sağlamak da çocuk oyuncağı olurdu. "Üzerinize alınmayın efendim ama bunu neden önemsiyorsunuz? Ben acemi bir askerim. Mantıken, beni gönderip yerime başkasını alabilirsiniz."

"O kadar basit değil," dedi Troll. "İnan bana, çok isterdim."

Adam, yanından ayrılarak her iyi komutan gibi, mangasının üyelerini tek tek kontrol etmek üzere yanlarına uğradı. Jess, onunla ne yapacağını bilmiyordu. Ya da tüm bu şeylerle.

Bu işin dallanıp budaklanan sonuçlarını düşünürken, Yakıcı saldırısının kaosunda Kodeks'ine yeni bir mesaj düştüğünü hatırladı.

Mesaj, karman çorman, anlamsız sözcüklerden oluşuyordu. Kaşlarını çatarak yazıya baktı ve hemen sonra, bu şifreyi tanıdığını fark etti. Ailesine ait, yüksek güvenlikli acil durum şifresiydi bu ve yalnızca çok acil bilgiler için kullanılırdı. Şifreli yazının anahtar kodunu, henüz küçük bir çocukken ezberlemişti.

Şöyle yazıyordu: *Arkadaşın, yedi tepeli şehirde yaşıyor.* Yazanın adı sanı yoktu ama kod diziliminin sonunda, hiyeroglifsel bir kuş çizimi vardı. Ailesinin şifrelerinden biri değildi ve Jess'e, Kızıl İbrahim'in kızı Anit'in boynundaki zincirin ucunda sallanan işlemeli yüzüğü anımsattı, erkek kardeşlerinden birinin yüzüğüydü.

Mesaj ondan geliyordu. Otomatlarla ilgili ona verdiği karşılıksız hediye, sonunda bir işe yaramıştı çünkü bu mesaj, Tanrıya şükür, Thomas'ın hayatta olduğuna dair bir teyit niteliğindeydi.

Ve işte, yaşadığı yer, Jess'in ayaklarının altındaki bu şehirdi. Roma'ydı.

EFEMERA

Amerika bölgesi, 1789'da maskeli bir Yakıcı'nın konuşmasından. Gizli Arşivlerde sıkı sıkıya korunmaktadır.

Şimdi ellerinizi ve silahlarınızı size zulüm edenlere karşı kaldırmaya çekiniyor musunuz? 'Tüm milletin gözü bizim üzerimizde. Hepsi de bu zincirleri kırdığımızı, ayağa kalkıp dik durarak yıllar yılı üzerimize yığılan bu uğursuz ve boğucu otoriteden kurtulduğumuzu görmek için can atıyor.

Ciltli kâğıtların, sayfadaki mürekkebin; bir kadının, erkeğin ya da çocuğun hayatından daha değerli olduğu söylendi bize. 'Bilgi dediğimiz bu yalan saplantının hizmetine girmeye mecbur bırakıldık uzun zamanlar boyunca. Ondan uzak olmanın, kendimizi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu ve aldığımız her nefese, attığımız her adıma değer insanlar olduğumuzu unuttuk.

Açık ve net bir şekilde söylüyorum. Kütüphane acımasız ve uğursuz bir zalimdir. Öyle değilmiş gibi düşündüğümüz yetti artık.

Zamanı geldi; bilginin, çok zaman önce değersizleştirilip sakat bırakılmış, güçten ibaret bir duvarın arkasına gizle-

nen bir kurum tarafından tedbirli dozlar hâlinde bize damla damla sunulmasındansa, ayağa kalkıp onu avuçlarımızın içine almanın zamanı geldi de geçiyor.

Biz üstün geleceğiz.

Kalkın! Ölsek de hikâyelerimiz yitip giderek Büyük Kütüphane'nin raflarında yerini alamasa da, hayatlarımızı ve bu vatanımızı kaybetsek de gerçek doğrudan asla şaşmayacağız: Bir hayat, bir kitaptan daha değerlidir.

Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın.

BÖLÜM 9

Santi'nin üsteğmeni geri döndü ve akşam karanlığı çökerken Jess'in mangasını çağırdı. Forum'daki hareketli alışveriş, sokak lambalarının ışığında hâlâ devam ediyordu. Jess biraz üzgündü. Roma akşamları da en az gündüzleri kadar güzel görünüyordu. Işıklandırılmış mermerler ve evlerin pencerelerinden süzülen ışıklar çok güzeldi.

Ama aslanları geride bırakmak, büyük rahatlıktı.

Jess hayatında ilk defa Julia Bazilikası'nın içine giriyordu. Halka açık Serapeum'dan uzaktaki bir gizli bölmeden giriş yapmışlardı. Yemek yiyip dinlenecekleri bölmelere doğru götürülürlerken Jess, Wolfe'un hipnoz seansı boyunca anlattığı koridoru bulmaya çalıştı. *Burada bir yerde olmalı,* diye düşünüyordu. *Wolfe koridorda ilerlerken pencerelerden Forum'u görebiliyordu.* Ama pencereler yerine, girintili duvarlarında Romalı heykellerin bulunduğu bir koridordan geçiyorlardı. Diğer geçidin gizli olabileceğini anladı Jess. Heykellerin arkasında bir yerde, gizli koridora giden bir geçit olmalıydı. Sola

dönerse Aktarma Merkezi'ne çıkardı. Sağda ise nöbetçi otomatın beklediği bir hapishane kapısı vardı.

Jess kafasında kurduğu hayallerle yürürken, birdenbire Julia Bazilikası'nın ana salonuna geldiklerini görünce ne olduğunu şaşırdı.

İçerisi insan kaynıyordu. Âlimler, asistanlar ve kütüphanecilerle doluydu. Santi'nin öncü birliğinin de eklenmesiyle, salon ağzına kadar dolmuştu. Ancak üsteğmen onları arka köşeye yönlendirirken Jess, bu bölümün onlara ayrıldığını anladı. Birkaç tane uzun yemek masası ile özel bir cumba vardı. Santi ile askerlerini orada görmeyi umduysa da cumbada oturan, soluk Avrupalı benizli, beyaz saçlı, en kaliteli ipekten Âlim cübbesi ve mevkisini belli eden mor kuşağıyla, yaşlı bir adamdı.

Yani Artifex Magnus'tu.

Jess, onu görünce buz kesildi; adamı son gördüğünde ona, Thomas'ın ölümünden bahsetmişti. *Arşivci'nin bir numaralı sağ kolu.* Yaşlı adam rahat bir koltuğa oturmuş, ayakta diktiği iki Âlim'le sohbet ediyordu. Jess, onları seyrederken, Âlimlerden biri -genç Hintli bir kadın- Artifex'i saygıyla selamlayarak geri çekildi. Onun yanında bulunmaktan dolayı büyük heyecan duyuyor gibiydi kadın. Diğerlerinin yanına geçerken masadakilerin ona nasıl da hayranlıkla baktığını gördü Jess.

Sanki kadın çok önemli bir iş başarmıştı.

Tüm olanlar Jess'in midesini bulandırıyordu. Hepsi gösteriden ibaretti. Artifex, güce karşı açlık duyan ve sahip

olduğu güce tehdit oluşturacak herkesi kırıp dökmekten başka bir şey düşünmeyen zalimin tekiydi ama bu zavallı masumlar, onu bir danışman, bir hami ve Âlimlerin büyüğü olarak görüyorlardı.

Özendikleri her şeye sahip biriydi o.

Yanındaki son Âlim de ayrılınca, Artifex başını kaldırıp keskin gözlerini salonda gezdirdi ve sonunda Jess'e takılıp kaldı. Usulca gözlerini kırptı ve sanki Jess'i hiç de önemsemiyormuş gibi, dikkatini asistanının uzattığı fincana çevirdi. Jess de kendisinin önemli olduğunu düşünmüyordu zaten. Ama Artifex, onu tanımıştı. Kesinlikle.

Jess, Mavi Manga'daki arkadaşlarının yanında bir yere oturdu ve tipik Baş Muhafızlar hızında yemeklerini yemeye başladılar. Jess yemeğinden daha birkaç lokma alamadan omzunda bir el hissetti.

Manga Lideri Troll'du bu. "Brightwell," dedi. "Benimle gel. Artifex rapor bekliyor. Yanımda olmanı istiyorum."

Troll arkasını dönüp salonun diğer tarafına doğru yürüdü. Jess, Yüzbaşı Santi'yi görmüştü; dış cepheye yakın bir masada oturuyordu ve Jess ile Troll oradan geçerken, tuhaf gözlerle onlara baktı.

Odanın gürültüsü geride kalmıştı. Artifex diğerlerinden uzaktaydı. Ama çok da uzak değildi, sessizlik içerisinde oturuyordu. Jess ondan birkaç metre ötede durdu; karşısındaki adam, Âlim Wolfe'un yok edilişini soğukkanlılıkla düzenleyen, kim bilir kaç insanı öldürmüş ve en iyi arkadaşını hapse atmış biriydi. Hem de ne için?

Güç.

Artifex parlak mavi gözlerini ona dikti.

Jess yumruğunu sımsıkı edip adamın suratına vurarak gülümsemesini yok etmek istiyordu ama sakince durmak için çabaladı.

Troll konuşuyordu: "Artifex, efendim, dışarıda yaşanan Yakıcı olayı hakkında rapor istemiştiniz. Kütüphane'den herhangi bir kaybımız yok ve karşı ateşimizde, sivillerden yaralanan da olmadı. Dokuz Yakıcı öldü. Bilgileri tespit edilerek Kodeks'inize gönderildi." Jess'e döndü. "Brightwell mangamıza yeni katıldı ve yan taraftan bizi Yakıcı saldırısına karşı uyaran da o oldu. Bugün pek çok hayatı kurtardı."

Artifex, onun burada bulunmasını istemiyordu, Jess öyle sezmişti; manga lideri ise *Jess'e iyilik yapmaya* çalışıyordu. Troll bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunun farkında bile değildi.

Artifex'in soğuk bakışları Jess'in üzerindeydi, gülümsemesi giderek büyüdü. Sahici bir gülümseye benziyordu. "Aferin manga lideri. Tüm raporlarda büyük bir umut vadediyorsun. Orduda çok iyi yerlere geleceğine eminim. Yüzbaşı Santi, yeteneği gözünden anlar." Santi'den bahsederken sesinde hafif bir değişiklik olmuştu, sanki hoşnutsuzluğunu pek de bastıramıyordu. "Brightwell, Brightwell... Ah, evet. Âlim Wolfe'un öğrencilerindendin sen, değil mi?"

"Evet efendim." Jess bunu güçlükle söyleyebilmişti. Dişlerini neredeyse kıracak kadar çok sıkıyordu. *Sanki ha-*

tırlamadın, seni pislik. "En son sınıfında yer aldım. Oxford Savaşı'na gönderdiğiniz sınıf."

Yaşlı adamda tepki yoktu. Hem de hiç. Gülümsemesi bile sıcaklığını yitirmemişti. "Ah, evet. Tabii ya. İbretlik bir çalışmaydı. Her ne kadar yaşanan zorluklar, sizi oraya gönderirken düşündüğümüzün ötesinde olsa da. Sınıfınız oldukça sıra dışı bir iş çıkarmıştı."

"Evet efendim," dedi Jess. "Hayatta kalanlarımız, öyle." Artifex'in bunu bir meydan okuma olarak algılaması umurunda değildi. "Dışarıdaki otomatları incelerseniz iyi edersiniz efendim. Bozulmuş olabilirler. Neredeyse bana saldıracaklardı. Tabii yanlışlıkla."

"Ne tuhaf," diye karşılık verdi Artifex sakinlikle. "Çalışanlarıma bakmalarını söylerim. Herhangi bir kaza yaşanmasını istemeyiz."

"Efendim." Jess hafifçe selam verdi. Bu adama karşı hissettiği iğrentiyle, ancak bu kadarını yapabiliyordu. Şansını daha fazla zorlamaya da niyeti yoktu. Ama işte o anda, Artifex oturduğu yerde öne doğru eğilerek, Jess'in midesinin kaskatı kesilmesine neden olacak derecede soğuk gözlerle ona baktı.

"Yeni asistanlarımla tanıştınız mı?" diye sordu. "Bir süre önce araştırma ekibime katılmayı talep etmişlerdi ve tabii ben de ne kadar değerli olduklarını anlayınca, bu harika adaylara hayır diyemedim." Artifex'in gözlerinde, yalnızca Jess'in anlayabileceği korkunç bir alaycılık vardı. "Sanırım senin arkadaşların."

Jess bir an için Artifex'in neden bahsettiğini anlayamadı. Wolfe olamazdı, Santi de burada Baş Muhafızlar Yüzbaşısı olarak onun yetkisi altındaydı. Jess, *delirmiş,* diye düşünürken, Artifex ne demek istediğini göstermek için arkasında bir yeri işaret etti.

Jess başını çevirince, yakınlarındaki bir masada oturan Khalila Seif ile Dario Santiago'yu gördü. Onları daha önce orada görmemişti. Çünkü onları *aramamıştı.* Khalila kısa bir tebessümle ona baktı ama gözlerinde korku yer etmişti. Dario -her zamankinden daha yakışıklı ve iyi giyimliydi- ileri doğru yürüyüp elini Jess'e uzattı. "Brightwell," dedi. "Hâlâ askersin demek. Her zamanki seviyende devam ettiğini görmek ne güzel." Dario'nun Jess'le her zamanki, hakaret dolu konuşma şekliydi ama gözlerinde ve fazlasıyla sert el sıkışmasında, arkadaşını uyaran bir şeyler vardı. "Alışverişe falan giderken seni özel koruma ekibi olarak talep edebilirim belki."

Hakareti abartan Dario'nun bile, Artifex'in ekmeğine yağ sürdüğü kesindi. Artifex, onları oturduğu aşırı rahat koltuğundan bir akbaba gibi seyrediyordu.

"Nasıl dilerseniz Âlim Santiago. Sizi kazara vurmamak için elimden geleni yaparım."

"Yaparsam kasten yaparım diyorsun ha? Hiç değişmemişsin paçoz. Anlaşılan bizimkisi, sevgi dolu bir yeniden birleşme olacak. Çalışmam gerekiyor. Âlim Seif?" Dario çalıştıkları masayı gösterip gürültülü bir şekilde yerine oturdu. Jess'i hiç dikkate almadığını, iyi bir şovla sergilemişti.

Khalila, Jess'in yanına geldi. "Seni görmek ne güzel Jess. İyi misin?"

"İyiyim. Sen?"

"Çok iyiyim. Ben... Senin de burada olacağını bilmiyordum."

"Ben de aynı şeyi sizin için düşünüyordum," dedi Jess. Ama asıl sormak istediği, *buraya zorla mı getirildiniz,* sorusuydu. Yapamadı. Hem zaten cevabı biliyordu.

"Bazilika'da yapılan çalışma gerçekten heyecan verici," dedi Khalila. "Dario tarihin dallarını araştırıyor, bilirsin. Bu konu benim de hep ilgimi çekmiştir."

Khalila'nın ilgisini her şey çekerdi, onu bu kadar tatlı yapan şeylerden biri de buydu. "Memnun olmana çok sevindim."

"Ah, evet, hem de nasıl. Bazilika olağanüstü, öyle değil mi? Her şeyiyle tarih kokuyor. Roma'nın kökleri çok derinlere uzanıyor."

"Küflenmiş yaşlı tanrılarının ayakları derinlere uzanıyor olabilir ama ben İskenderiye'yi tercih ederim," dedi Dario, başını hiç kaldırmadan. "Roma benim için aşırı nemli ve yılın bu zamanında fazlasıyla serin. Tünelde yaşamak gibi. Khalila, çalışmamız gerekiyor. Eminim Jess'in de... Devriyeye çıkması falan gerekiyordur. Ya da silahını temizlemesi. Aynı önemsizlikte herhangi bir şey yani."

Khalila sert bakışlarla ona döndü. "Dario. O bizim arkadaşımız."

"O bir Baş Muhafız. Bizim seviyemizden değil sevgili leydim. Öncesinde de değildi," diye cevap verdi Dario. "Bırak da paçoz görevini yapsın. Ona nazik davranmak gibi bir yükümlülüğün yok."

Troll bir anda Jess'in yanında belirdi ve sonra yanından geçip Dario'ya eğilerek "Baş Muhafızlara karşı hissettiklerinizle ilgili bir şeyler mi söylemek istediniz Âlim?" dedi.

Dario başını kaldırıp baktı, her zamanki kibrini bu sefer, Jess'te onu yumruklama isteği uyandıracak zoraki bir gülümsemeyle ortaya çıkarmıştı. "Baş Muhafızlar yerlerini bilirler," dedi ve Troll'un botlarına imalı imalı bakarak, "Ve o yer burası değil, ışığıma engel oluyorsunuz," diye ekledi.

"Asistanlarımın, çalışmalarını sürdürmelerine izin vermelisiniz belki de," dedi Artifex ve tekrar yerine oturdu. Kahvesini aldı. "Gidebilirsiniz, ikiniz de. Hizmetiniz için teşekkürler."

Troll gereksiz bir selam verdikten sonra -Artifex genelde askeri selam verilmesi gereken biri değildi- uzaklaştı. Jess de selam dışında aynı şeyleri tekrarladı. Adama gereğinden fazla itibar göstermek istemiyordu, bu bir hakaret olarak algılansa bile.

"İnanılmaz," dedi Troll. "Duydun mu? *Hizmetiniz için teşekkürler.* Sanki umurundaydı. O küstah Âlim'i azarlamadı bile. Santiago ile aynı aday sınıfındaydın değil mi? Etkileyici. Yerinde olsaydım, o puştu daha ilk gün bitmeden köprüden aşağı sallandırırdım."

"Sana destek çıkardım, emin ol," dedi Jess. "Ama çok akıllıdır. Hatta daha da beteri, zekidir."

"Diğeri gayet kibardı ama."

"Khalila Seif, bu odadaki en zeki insandır."

"Öyleyse iyi de bir arkadaş olmalı. Ne kadar çekici olduğundan söz etmiyorum bile," dedi Troll. "Biraz muhabbet etmemin senin için bir sakıncası olur muydu?"

"Benim için olmaz. Ama Dario için aynı şeyi söyleyemem sanırım."

"Çok korktum. Bu hiç de iyi olmadı. Onu öldürmek, benim bugünkü iyi hâlime leke sürer."

"Benim açımdan sorun yok," dedi Jess. Aklı başka yerdeydi. Santiago'nun bu hâlleri klasik ama aynı zamanda yersizdi; genç İspanyol, Wolfe'la karşılaştıkları ilk günden beri, onu bu denli kötü bir tavırla karşılamamıştı. En iyi arkadaş olmadıkları kesindi ama düşman da değillerdi. Ya da en azından, son konuştuklarında öyle değillerdi.

Dario için ya değişen bir şeyler olmuştu ya da Jess'e bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Dario ile Khalila, birlikte çalışıyordu. *Buraya geleceklerini biliyorlar mıydı?* Hayır, kesinlikle biliyor olamazlardı, yoksa Khalila, onu bir şekilde uyarırdı. Artifex, Khalila ile Dario'nun kendi istekleriyle ekibine katılmışlar gibi görünmelerini sağlamıştı ama Jess bundan şüpheliydi. Başvuruda bulunmuşlardı, tamam ama kabul edildiklerine dair bir duyum almamıştı. İkisinin, bu haberi kimseye söyleyecek vakitleri ve fırsatları olmamıştı.

"Roma'nın kökleri çok derinlere uzanıyor," demişti Khalila ve ardından bir sürü övgüyle bunu desteklemişti. Dario ise kendi gözlemlerini eklemişti. "Küflü tanrılarının ayakları. Ve tünel."

Belki de, ufacık bir ihtimalle de olsa, ona bir şey bulduklarını anlatmaya çalışıyorlardı. Hapishaneye giden bir yol.

Jess kalabalık manga masasına oturdu ama ne masadakilerin yüzlerini görüyor ne de konuştuklarını duyuyordu. Düşünceleri çok uzaklara gitmiş, ihtimallere takılıp kalmıştı. Delice, çaresizce bir ihtimale.

Wolfe ile Morgan dışında hepimiz buradayız, diye düşündü. Thomas'ın kurtuluşu, uzansalar dokunabilecekleri bir mesafedeydi.

Khalila ile Dario içeri girmenin bir yolunu gerçekten bulduysa tek ihtiyaçları da buydu. Bir avantaj. Thomas'ı al, dışarı çıkar ve kaybol.

Masanın karşısında oturan Glain, onu dikizliyordu, endişelendiği belliydi. Bir süre daha bekledi, diğerleriyle gülüşüp konuştuktan sonra Jess'in yanı boşalınca yerinden kalkıp oraya oturdu. Jess'e doğru iyice eğilerek "Gördüm. Khalila ile Dario'yu," dedi.

"Thomas ile ilgili bir bilgiye ulaştıklarını..."

"Jess. Hepimiz buradayız çünkü *o böyle olmasını istiyor,*" diye fısıldadı Glain. "Artifex, Wolfe'a annesi yüzünden doğrudan dokunamaz ama bize? Bizi ortadan kaldırırsa, Wolfe yalnız kalır. Mahvolur."

Haklıydı. Jess teleskoba ters tarafından bakıyordu.

Arkadaşlarını kurtarmaları için uygun olan bir şans değildi bu.

Hepsini öldürmeyi amaçlayan bir tehditti.

Santi'nin ordusunun geri kalanı ertesi sabah gemilerle geldi. Mavi Manga, önceden geldiği için, bazilikanın güvenli tarafına kurulan taburlardaki yerlerini de önceden seçmişti –ki burası, Jess'in tahmin ettiğinden de büyüktü. Muazzam genişlikteki alana kurulu dev yapı, sadece iki katlıydı. Bir ucundan diğerine yürümek, neredeyse bir saat sürüyordu, hızlı adımlarla bile. O zaman her iki katı uçtan uca yürümek tam iki saat alırdı.

Mısır'da bile bu genişlikte bir yapı yoktu.

Bazilikanın Kütüphane tarafının büyük bir kısmı, yapının genişliği boyunca uzayan koridorlarıyla, boş ofisler ve laboratuvarlardan ibaretti. Jess ışıkların biraz daha azalmasını ve manga arkadaşlarının uyumasını beklerken, haritayı kafasında oluşturmaya başladı. Sessizlik çöküp de horultular başladığı an kaçacaktı ama yatağın rahatlığı ve uzun günün stresine çabucak yenik düşmüştü.

Birisinin, koluna dokunmasıyla güç bela uyandı ve kendini, bir zamanların suçlusu olmasının verdiği alışkanlıkla bıçağına uzanırken buldu... Ama yatağının yanına çömelmiş duran kızın kokusunu alınca durdu. Koyu amber tınısıyla karışık, hafif bir tarçın kokusuydu. Daha fısıltısını duymadan, zihninde Khalila'nın görüntüsü canlandı. "Sessiz ol. Gel."

Jess yataktan çıktı, üniforma pantolonuyla bol bir gömleği üzerine geçirip botlarını giydi, bağcıklarını bağlamaya gerek duymadı ve Khalila'nın koridorun karanlığında süzülerek uçuşan elbisesinin peşine takıldı.

Khalila yürürken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, Jess bir an için yanıldığını sandı: Belki de peşinden gittiği kız Khalila değildi. Koridorda sessizce dolaşan ve onu korkunç bir ölüme sürükleyen kindar bir Romalı hayalet de olabilirdi.

Kız arkasını dönüp sabırsızca kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Jess sırıtmadan edemedi. Hayalet değildi. *Ama işin ucunda yine korkunç bir ölüm bizi bekliyor,* dedi içindeki aksi yanı. Jess onu duymazdan gelmeye çalıştı.

Khalila koridoru geçtikten sonra kapalı bir kapının önünde durdu ve bir anahtar çıkarıp kilidi açtı. Kapı gecenin karanlığında küçük, eklenti bir avluya açılıyordu. Avluda budanmış çitlerle büyük bir zeytin ağacı vardı. Minik bahçenin tam ortasında, dengesini bir ayağında toplayarak elindeki defne tacını havaya kaldırmış, eteklerini görünmez bir rüzgârın savurduğu kanatlı bir kadının zarif heykeli, yani Roma'nın zafer tanrıçası Viktoria duruyordu. Neyse ki bir otomat değildi.

Victoria'nın gölgesinde Dario, Yüzbaşı Santi ve Glain oturuyordu. *Kütüphane'yle savaşa giremeyecek kadar acınası, küçük bir ekip,* diye düşündü Jess.

"Akşamki durum için özür dilerim," dedi Khalila ve Jess'e hızlıca sarıldı. "Dikkatli olmamız gerekiyordu."

"Elbette öyle," dedi Jess, Dario'ya başıyla işaret ederek. "Çok iyi bir küstahlık gösterisi sergilediğini söylerdim ama–"

Dario güldü, ayağa kalktı ve Jess'e sarıldı. Kısacık bir sarılmaydı ve Jess'in sırtına öyle sertçe vurdu ki en ufak bir duygusallığa yer bırakmıyordu. "Ama her zamanki hâlim tabii."

"Artifex sizi buraya zorla mı getirdi yoksa yola çıkmak sizin fikriniz miydi?"

Khalila, Dario'yla küçük bir bakışmanın ardından yavaşça konuştu: "Sanırım her ikisinin karışımı bir şey. Onun ekibinde yer almak için başvuruda bulunmuştuk, biliyorsun. Ama başvurumuzu reddetti."

"Düne kadar," diye ekledi Dario. "Varlığımız birdenbire, arzulanan değil ama gerekli bir şey oluncaya kadar."

"Yani hepimizi burada öldürmek istiyor," dedi Glain. "Bizi topluca buraya getirmesinin nedeni de bu. Ya öldürecek ya da aşağıdaki hücrelerde Thomas'a eşlik edeceğiz. Başka ne diye böyle bir şey yapsın ki?"

Jess, Santi'nin hiç konuşmadığını fark etti. Başı öne eğikti. Düşüncelere boğulmuş gibiydi. "Yüzbaşı?" diye seslendi Jess. "Siz ne diyorsunuz?"

"Bence güç gösterisi yapıyor," dedi. "Ve göz korkutmaya çalışıyor. Hepimizi birden tek seferde ortadan kaldırmaya cesaret edeceğini pek sanmıyorum."

"*Sizi* ortadan kaldıramaz. Çok göz önündesiniz."

"Çok küçük düşünüyorsun Jess. Baş Muhafızlar askerleri savaşta ölürler. Çok iyi kurgulanmış bir Yakıcı saldırısı,

ortama uygun olarak yok edilmiş cesetler... Christopher dışında kimse, böyle bir hikâyeden asla şüphelenmez." Ellerini oturduğu yere yaslamış, mermerin kıyısına parmaklarını öyle sıkı geçirmişti ki eklem yerleri neredeyse mermerle aynı soluk renge bürünmüştü. "Hepimiz Wolfe'un iyi hâlinin tutsaklarıyız. Ve dolayısıyla annesinin. Bu işin bizimle ya da Wolfe'la ilişkili olduğunu sanmıyorum çünkü bu, ikisinin arasında bir güç savaşı."

Wolfe'un annesi Obsküris t Magnus, dişli bir kadındı ama kendi gücünün tuzağına düşmüştü. Gücü, kendini ya da onunla birlikte tutsak edilenleri kurtarmaya yetmiyordu. Obsküristler, Kütüphane üzerinde kırılgan bir etkiye sahipti aynı zamanda; onlar olmadan, hayati bileşenler -Kodeks, Beyaz Sayfalar ve hatta otomatlar- doğru düzgün çalışamazdı.

Artifex, Wolfe'u kullanarak *onu* kontrol altında tutacaktı ve diğerlerini de Wolfe'a karşı koz olarak kullanacaktı.

"Yani siz de son dakikada Artifex'e eşlik etmekle görevlendirildiniz," dedi Khalila, Santi'ye. Santi başını sallayarak onayladı. "Üzgünüm. Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum."

"Sevdiğim Âlimleri de, nefret ettiklerimi de korudum. Sadece işim gereği," dedi yüzbaşı. "Ben bir fikri savunuyorum, bir insanı değil."

"Bunların artık bir önemi yok," dedi Dario. "Artifex, bizleri dilediği gibi oynatabileceği birer satranç taşı gibi görüyor ve sonunda da, topluca olmasa bile teker teker hepi-

mizi satranç tahtasından atacak. Biz de öylece öldürülmeyi mi bekleyeceğiz?"

Santi cevap vermedi. Çıt çıkarmadı. Jess de onu izlerken sessizliğini korudu. Adamın düşünüp tarttığını, artıları ve eksileri muhasebe ettiğini görebiliyordu. Santi'nin uzmanlık alanı da buydu; savaş sanatı. Şaşırt ve savun.

"Hayır," dedi en sonunda. "Bekleyemeyiz. Dario haklı. Büyük bir zafiyet noktasındayız. Evden uzakta, kolayca gözden çıkarılabilir durumdayız. Buraya getirilmemizin, bir güç gösterisinden ibaret olduğunu düşünüyorum. Bir şeyler öğrendiğimizi biliyor olamaz."

"Öğrenmedik ki," diye mırıldandı Khalila. "Emin değiliz."

"Öğrendik," dedi Jess. Derin bir nefes aldı ve Anit'ten gelen bilgiyi paylaştı. "Thomas burada. Kesinlikle burada. Şu anda."

"Ona güveniyor musun?" diye sordu Khalila.

"Bana ihanet etmek için bir nedeni yok," dedi Jess. "Ailelerimiz eskiden beri iş ortağı. Beni aslanların önüne atarsa, Brightwell soyuyla uğraşmak zorunda kalır. Babası da bunun olmasını istemez."

Santi yavaşça başını salladı. Kafasını kaldırıp onlara baktığı anda, yüzündeki öfke korkutucuydu. "Öyleyse bekleyemeyiz. Thomas'ı da alıp buradan gitmemiz gerek. Christopher'a haber salıp bize katılmasını söyleyeceğim ve hemen sonrasında, bir yere saklanmak zorunda kalacağız. Jess? Ailenle konuşup bunu ayarlayabilir misin?"

Kütüphane'yi terk etmek. Khalila ile Dario'nun bakıştıklarını gördü. Sonunda bunun olacağını hepsi biliyordu ama yaşanan her şey -Jess de bunun farkındaydı- çok hızlı gelişiyordu. "Khalila olmaz," dedi Dario. "Kimse ondan şüphelenmeyecektir. Bu iş bittikten sonra tekrar geri dönebilir..."

Khalila, onun sözünü yarıda kesti. "Dario. Benim adıma karar veremezsin. Kütüphane'yi seviyorum. Bütün hayatım boyunca, ona hizmet edeceğime inanarak yaşadım. Ama bu ideal, bizi inandırdıkları ideal, *gerçekte var olmayan* bir şey. Bütün hayatımı bunu değiştirmek için çabalayarak geçirmeyi tercih ederim. Buna sadıkmışım gibi davranmayı sürdüremem, hepiniz giderseniz yapamam!"

"Belki de o Kütüphane, bizim asıl inandığımız her şey bittikten sonra var olabilir," dedi Jess. "Kötü olan şey, *fikir* değil; binlerce yılın kötü kararları ve umutsuzluk. Biz bunu değiştirebiliriz ama İskenderiye'deyken yapamayız." Güçlükle yutkundu ve son sözü söylemeden önce Santi'ye baktı. Son riski almadan önce. "Thomas'ın götürülmesinin nedeni, çok ucuza ve kolayca kitap çoğaltabilen bir makine icat etmesiydi. Eğer onu kurtarabilirsek, makineyi kurup özel kitaplar dağıtmaya başlayabilirsek, bu her şeyi değiştirir."

Glain, Khalila ve Dario şaşkına dönmüştü. "İstediğim kitaba Kodeks'ten ulaşabiliyorum," dedi Dario. "Çoğaltmak ne işe yarayabilir ki yani. Şey... Kitapları istifçilere satan senin gibi kaçakçıların faydalanması dışında?"

"Kulağa bir Yakıcı icadı gibi geliyor," diye ekledi Glain, kaşlarını çatarak.

"Ama değil. Ve sen, Kodeks'in Kütüphane'ye açılan bir kapı olduğunu mu sanıyorsun? O sana verdikleri küçük bir kutu yalnızca, yeniden düzenlenmiş, seçme parçalardan oluşuyor. Sana ne okuyacağını onlar söylüyor. Kütüphane, elinde bulunanın yalnızca küçücük bir parçasını gösteriyor. İnan bana, ailemin elinden geçmiş, Kodeks'te hiç yer almayan ve asla da almayacak on binlerce kitap gördüm ben. Gizli Arşiv'in varlığına inanıyorsak, Kütüphane'nin de tehlikeli saydığı her şeyi gizlediğine inanmalıyız. Kütüphane kof, muhafazakâr bir yapı. Ve *her şeyin* kötüye kullanılabileceğine inanıyor."

Khalila gözlerini Jess'e dikmişti ama aklı uçuyordu; düşüncelerinin ve kurduğu bağlantıların birbiriyle çarpıştığını Jess gözleriyle görebiliyordu neredeyse.

"Bu pek çok şeyi açıklar," dedi Khalila. "Kaydedilen ilerlemede bazı çatlaklar var, bilimde yani. Eğer yeterince dikkatli bakarsanız fark edebiliyorsunuz. Ben de belli başlı bazı soruları sormamak üzere uyarıldım. Eğer yaptığım araştırma da Gizli Arşiv'e gidip kaybolursa, bu her şeyi açıklar."

"Thomas'ın bu kadar tehlikeli görülmesinin nedeni de bu. İcadı, önceden belirlenen harfleri mürekkeple kâğıda basıyor. Simya yok, Obskürist yok. Koca bir sayfayı tek seferde basıyor. *Kendi kitabını yazabilirsin* ve kimse -özellikle de Kütüphane sansürü- seni daha fazlasını yapmaktan, dü-

şüncelerini yaymaktan ve insanların fikirlerini değiştirmekten alıkoyamaz."

Jess bu söylediklerini düşünürken onları seyretti ve ima ettiği şeyleri Khalila'nın anında kavramasından bir kez daha etkilendi. Kızın resmen rengi atmıştı. "Bu da Kütüphane'nin gücünü ortadan kaldırır," dedi. "Eğer herkes kendi kitabını basıp saklayabilirse..."

"O zaman Kütüphane, neyi öğrenip öğrenmeyeceğimize, hangi bilimi izleyip izlemeyeceğimize karar veremez ve kitapları insanlardan daha değerli tutamaz. Çünkü kitaplar *eşsiz olmaktan çıkar,*" dedi Jess. "Kitaplar yüzlerce kopya hâlinde çoğaltılabilir. Hatta *binlerce.* Herkes kitap sahibi olabilir. Bu basit fikir, yaptıkları şeyle ilgili *her şeyi* değiştirir."

Khalila'nın canı sıkılmış gibiydi. "Ama Jess... Bu gerçekleştikten sonra dünyanın nasıl bir şeye benzeyeceğini bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Hayır," dedi Jess. "Ama Kütüphane, korkularının üstesinden gelerek bu icadı *ilk* kullanan olursa, gücünü iyilik adına yine sürdürebilir. Yakıcılarla yüzyıllardır savaş hâlinde ama onlara istedikleri verilirse kolayca susturulabilirler. İstedikleri, para cezasına çarptırılmadan özgürce kitap sahibi olma imkânı. Thomas'ın icadı da bunu sağlıyor. Obsküristleri Demir Kule'den kurtarıyor. Yeniden Âlim olabilirler, köle değil. Çünkü Kütüphane'nin bütün temeli onların üzerine kurulu olmayacak. Dünya... Dünya pek çok yönüyle daha iyi bir yer hâline gelebilir. *Eğer* Kütüphane

değişmeyi kabul ederse. Ama etmeyecek. Arşivci'ye söz hakkı verildiği sürece."

"Bu... Jess, bu yalnızca Kütüphane'ye karşı bir meydan okuma değil. Bu bütün dünyayı değiştiriyor. Böyle bir seçimi yapma hakkını *bize* veren şey ne?" diye sordu Dario.

"Hiç," diye kabullendi Jess. "Ama birisi yapmak zorunda. Kütüphane liderleri bizim yerimize tekrar tekrar ve tekrar tercihler yaptı. Şimdi deneme sırası başkalarında."

Santi konuşulanları dinlerken, gözleri tatsız ve sakin bakıyordu. Sonunda konuşmaya başladı: "Artifex'le şansınızı denemek isterseniz hiçbiriniz hakkında kötü düşünmem. O güçlü bir adam ve arkasında da onu bir evcil hayvan kadar arkadaş canlısı gösteren Arşivci var. Thomas'ı kurtarmaya karar verirseniz, onu kurtarmaya *yardım* ederseniz verdiğiniz emekleri çöpe atarsınız. Bunda yalan yok. Bu icadı sır gibi saklamak için gereken her şeyi yapacaklardır. Zaten öldürüyorlar, yine öldürürler."

"Ben varım," dedi Glain. "Doğuştan savaşçıyım. Kütüphane'nin olması gereken şey uğruna savaşırım."

"Kütüphane'nin hayatta kalabilmesi için tek mantıklı yol bu," diye ekledi Khalila. "Geleceğe değer veriyorum. Yani, ya bu işi yapacağım ya da bir yalanla yaşayacağım. Dario?"

Dario fena hâlde geri çekilecekmiş gibi görünüyordu ama genç adam iç geçirerek başını salladı ve "Pekâlâ," dedi. "Ama ölümüme sebep olursanız hiçbirinize huzur vermem, ona göre. Hayaletim inatçı çıkar."

Jess, Santi'ye baktı. "Benim durduğum yeri biliyorsunuz. Yani, evet. Ailem bizi saklayabilir." Jess bundan emin değildi ama bir şekilde gerçekleşmesini sağlayacağını düşünüyordu. Ne pahasına olursa olsun. Babası soğuk bir insandı ama büsbütün de zalim sayılmazdı.

Ona her şeyin hem de her şeyin sözünü ver. Thomas'ın yazıcısını vadet. Ve onu kendi tarafına çek.

"Buraya kadar iyi hoş da Thomas'ı nasıl kaçıracağımızı hâlâ bilmiyoruz," dedi Glain. Cevap olarak Khalila, sırt çantasını açıp dağınık kâğıtları Glain'e, Jess'e ve Santi'ye uzattı.

"Sizi içeriye sokamayabilirim ama hapishaneden çıkışta yardımcı olabilirim. Sana akşam söylediklerimizi hatırlıyor musun?"

"Roma'daki yaşlı tanrıların kökleriyle ilgili bir şeyleri mi?"

Khalila, Jess'in yanına gitti ve kâğıttaki çizimde bir yeri gösterdi. Çizim, Forum'un ve içinde bulunan tüm yapılarla heykellerin, mürekkeple dikkatlice çizilmiş bir taslağıydı. "Şurası," dedi, parmağıyla göstererek. "Jüpiter'in tahtının altında–"

"Bunlar antik tüneller," dedi Santi ve başını kaldırıp baktı. "Bunu nasıl buldun?"

Khalila gülümseyerek Dario'yu gösterdi. Dario kaşlarını kaldırarak "Ben bulmadım," dedi. "Ben değildim. Âlim Prakesh bulmuştu; öldürülmeden önce bu bilgiyi benim için bırakmış. Bu belgeler de tüneller de antik ve gizli. Eski Roma'nın dini uygulamalarına kadar uzanıyor-

lar. Nereden baksanız binlerce yıldır kullanılmamış ama Romalılar..."

"Romalılar her zaman için varlıkların sürdürecek yapılar inşa ederler," diyerek sözünü tamamladı Santi. "Bunlara erişimi de biliyor musun?"

"Bazı bilgilere ulaştım. Sanırım halledebilirim." Dario, Jess'e keyifsizce sırıttı. "Ya da sabıkalı asistanımız halledebilir. Aşağıdaki tünellerin tavşanı bol ama bulabildiğim en sağlam bilgi, bu tünellerin, hapishanenin tam altındaki bir lağıma bağlandığı. Gerçi lağım çalışmıyor, *o kadar da* kendimi kaybetmedim. Forum'daki konumu sayesinde, kalabalığın arasında gözden kaybolma şansımız var."

Jess bunun iyi ve enteresan bir bilgi olduğunu düşündü ama bin yıllık belgelere birinci elden keşif uygulamadan pek güvenemezdi. Keşif yapması da zor olabilirdi çünkü Forum'un ortasındaki antik tanrı heykelinin sağını solunu kurcalamak, dikkat çekebilirdi.

Gece dikkat çekmeyecektir, diye düşündü. *Ve Baş Muhafız üniforması giyersem. Bir gören olursa da şüpheli bir hareketlilik sezdiğimi söyler ve kontrol edebilirim.*

"Hapishanede muhafızlar ve gezinip duran üç otomat var," dedi Santi. "Sfenksler ve bir de Spartalı. Muhafızlar çok sorun değil. Ama otomatlar..."

Otomatlar başlı başına ayrı bir konuydu ve hepsi bunun farkındaydı. Glain merdivenlerdekilerin Jess'in etrafını nasıl çevirdiğini görmüştü. Jess'e karşı çoktan alarma geçmişler ve saniyesinde saldırmaya hazırdılar.

Küçücük bir yanlış hareketle hepsi ölebilirdi.

"O konuyu bu gece çözmeyeceğiz. Fazlasıyla dışarıda kaldık," dedi Santi. "Birileri yokluğunuzu fark etmeden yerlerinize dönün. Özellikle de siz ikiniz." Dario ile Khalila'ya başıyla işaret ediyordu.

Dario güldü. "Merak etmezler. Âlim Seif'e ay ışığında Roma'nın güzelliklerini göstermek istediğimi biliyorlar."

"Dario," dedi Khalila, "herkese, beni baştan çıkarmaya çalıştığını anlatıyor. Asıl meseleyi gizlemek için çok iyi bir hikâye oldu."

"Ama işe yaramıyor," dedi Dario bıkkınlıkla. "En fazla bir öpücük alabilmeyi başardım. Üstelik kısacık bir öpücüktü."

"Yeterince uzundu."

"Ne için?"

"Sana ne yaptığının farkında olup olmadığını söylemem için."

"Bana nasıl davrandığını görüyorsun, değil mi?" dedi Dario, Jess'e. "Ne için uğraşıyorsam?"

"Bunu bilmiyorsan, sandığımdan da aptalsın demektir," dedi Jess.

"Dikkatli olun. İkiniz de. Bu bir oyun değil."

"Oyunlarda sürekli kaybeden biri gibi konuştun," dedi Dario. "Neşelen biraz İngiliz. Kötüye bir şey olmaz. Savaşçıyız biz."

Jess bunu söylememiş olmasını dilerdi. Kulağa kötü bir kehanet gibi gelmişti.

*

Artık yatağa dönmek imkânsızdı. Jess, Glain'e planından bahsetti -Glain tabii ki karşı çıktı- ve sonra koridordan sessizce ayrılarak Julia Bazilikası'nın halka açık alanına açılan güvenlikli kapıdan geçti: Yavru kütüphaneye, Serapeum'e gelmişti.

Küçük olan her kurum gibi, burası da asla kapanmazdı ama bu saatte ziyaretçilerden tamamen arınmış hâldeydi.

Her taraf, düzenli sıralar hâlinde uzun beyaz kolonlar ve Beyaz Sayfalarla dolu üst üste raflarla çevriliydi. Zemine düzenli aralıklarla yerleştirilmiş mermer platformların üzerinde, Kodeks'in büyük boy ciltleri yer alıyordu.

Kodeks'teki hiçbir şey bana otomatlarla ilgili bilgi vermez, diye düşündü Jess. *Halkın erişimine kısıtlanmış, içinde ipuçları barındıran başka kitaplar olabilir.* Kitaplara erişim sağlayabilmek için, Khalila gibi bir Âlim'e ihtiyacı vardı. Yalnızca bakır bileklikli bir Baş Muhafız olmanın dezavantajı.

Parmaklarını bir kitabın pürüzsüz deri sırtında gezdirdi. Hoşuna gitmesinden çok, uğur getirmesi için yaptığı bir hareketti; Kütüphane'nin neden bu kadar önemli olduğunu kendine hatırlatması gerektiği içindi. Kitaplar güven duygusunun, kütüphaneler ise huzur ve istikrarın sembolü hâline gelmişti. İnsanlara seviyelerine göre değer biçen kaotik dünyada Kütüphane, herkese eşit yaklaşıyordu. Tüm cinsiyetlerle, ırklarla ve farklı yeteneklerle eşitti. Herkesin güvende olabileceği tek yerdi.

Çok kırılgan bir fikirdi bu ve güvenlik ise hayal ürünüydü; Yakıcıların varlığı bunu kanıtlıyordu. Ordular anlaşma-

lara her zaman itaat etmezdi. Krallıklar düşerdi. Ancak ülkü denen şey, korunmaya değerdi.

Bunu sonlandırmak istemiyorum, diye düşündü Jess ve başarılı olurlarsa tam olarak bunu yapmış olacaklarından birdenbire korktu.

Fakat başka seçenekleri yoktu. Thomas'ın özgür kalmasını istiyorlarsa eğer.

Jess, Serapeum'un dış kapısından çıkarak ay ışığıyla yıkanan basamaklarda durdu.

Dario haklıydı. Roma geceleri büyüleyiciydi. Mermerler kar gibi yumuşacık ışıltılar saçıyor, kapkaranlık gökyüzünü saran yıldızlar ışıl ışıl parlıyordu. Serin bir esinti, beraberinde zeytin ağaçlarının acımtırak kokusuyla, güneşten ısınmış taşların kokusunu tepelerden aşağı üfürdü. Jess basamakları hızla indi. Aslanlar binanın diğer ucuna yakın bir yerde toplanmıştı, hiç kuşkusuz Artifex'in huzur içinde uyuduğu yerdi orası. Yaşlı adam, Thomas'ı düşünüyorsa bile, Kütüphane'nin çöküşüne sebep olacağını düşündüğü şeyi engellemenin tatminini yaşattığı içindir.

Jess bu düşünceyle güçlenerek ıssız Forum'da yürümeye başladı, boş tapınakların önünden ve tanrıların karanlık gölgelerinden geçti. Görebildiği kadarıyla, baktığı yönde herhangi bir askeri devriye yoktu ama yine de sürekli etrafını gözetleyerek gölgeler arasında hızla hareket etti.

Sonunda Jüpiter heykeline varmıştı. Göğe doğru yükselen heykel, yanındayken daha küçükmüş gibi dursa da heybetli ve canavarımsı bir görünüme sahipti. *Ya bu da bir oto-*

matsa? İşte bu düşünceyle tüm huzuru kaçtı Jess'in. Böylesi dev bir heykel, binaları yerle bir edebilir, orduları bitirebilirdi. Jess metal yapıya dokundu, sıcaktı ama bu normaldi, bütün gün yediği güneşin ısısıydı.

Ayakları çok eski ama sağlam *görünüyordu*. Jess ellerini, zamanın etkisiyle eskiyip çukur çukur olmuş yüzeyde dolaştırdı, Jüpiter her ne kadar antik bir heykelse de bin yıldan daha uzun süredir burada duruyor olamazdı. Forum bundan çok daha uzun süredir bir buluşma noktası olarak kullanılmıştı. Kökleri çok derinlere dayanıyor. Jüpiter, girişin tam üzerinde oturuyordu.

Heykelin ayakları, yere kadar kıvrımlanan altınımsı togasının altına gizlenmişti. Jess ayakların arasındaki açıklığı buldu. Kıvrılıp içinden geçilerek daracık yerlere girilecek kadar ve büyükçe bir fareyi ciyak ciyak kaçıracak kadar küçük bir geçitti. Taş zeminin arasında demir bir ızgara vardı. Jess ızgarayı bıçağıyla kaldırarak dikkatlice kenara itti. Orası da geçmek için oldukça dardı ama Jess başardı ve küf ile kekremsi bir çürük kokusunun hâkim olduğu, nemli, yankılı bir karanlığa düştü.

Sağlam ve kemerli bir yapı olarak inşa edilmiş, Jess'ten sadece birazcık uzun olan kalın taşları, yanında getirdiği kimyasal ışıltısının sarımtırak ışığıyla aydınlattı. Tam ortadaki oyuktan hafif bir nem akıntısı geçiyordu usulca. Lağımlar -Dario'nun dediği gibi- yağmur sularının aktığı kanal dışında her ne kadar uzun süredir kullanılmasa da eskimiş atıkların kokusu buradaki varlığını hâlâ sürdürü-

yordu. Tünel sessiz ve sakin görünüyordu. Jess dikkatlice ilerlemeye başladı, ışığı her defasında ileri tutarak, önünde onu tehlikeli bir şeylerin bekleyip beklemediğinden emin olmaya çalışıyordu. Karanlık, kör edici ve klostrofobikti. Omuzlarına çöken bir ağırlık gibiydi karanlık.

Jess bu eski taşların, üzerine yıkıldığını düşünmemeye çalışıyordu. *Elbet bir gün yıkılacak,* diye düşündü. *Ama bugün değil. Sinirlerine hâkim ol.* Ona Oxford'un altındaki tünelleri hatırlatmıştı ama burası oradakilerden daha eskiydi. Duvarların içine gömülü, boğanın etrafında toplanmış togalı adamları resmeden oymalı taşlar görüyordu. Tünel aşağı doğru eğim aldı. Zeminin gerilimini bacaklarının ardında hissediyor, küflerin üzerine kayıp düşmemek için dikkat etmesi gerekiyordu ama yol tekrar hizalandı ve iki yöne ayrıldı. Bazilika sağda kalıyor olmalıydı ama her ihtimale karşın Jess ışıltıyı tünelin girişine fırlatıp baktı.

Farelerin cılız tıkırtıları ile ışıktan kaçan böceklerin ve tünelin ortasından akan suyun sesi dışında, bu taraf sessizdi. Sol tarafında kalan duvarda yine oymalı bir taş vardı, sonra bir tane daha ve bir tane daha geçti. Nihayet tünel yine ikiye ayrıldı. Bir taraf sağa kıvrılıp yukarı çıkıyordu. Diğeri ise aşağı iniyordu.

Jess bir ışıltı daha fırlatarak soldaki geçidi takip etti. Uzunca bir yolculuk oluyordu, birden buraya ait olmayan bir ses işitti. İleride bir yerlerden, kulağa kasıtlı yapılıyormuş gibi gelen kazıma sesiydi. İnceden bir vızıltı.

Jess ışığı kısıp gözlerini kırpıştırdı. Çünkü az önceki aydınlıktan sonra, ışığın etkisi gözlerinin önünden gitmiyordu. Hayır, gördüğü ışık, soluk bir kırmızıydı.

Giderek canlanıyordu.

İlk anda anlam veremediği yükseltinin ve kıvrımların ne olduğunu birdenbire büyük bir ürpertiyle anladı.

Tünelde bir aslan vardı.

Jess durdu. Kaçmak anlamsızdı; en hızlı koşusunu yapsa bile, bu dar alanda Romalı aslanın adımlarından kaçabileceğini sanmıyordu. Hırıldayan şeyin gümbürtüsü taşlarda yankılanıyordu. Jess nefesini tuttuğunu fark etti. Sanki nefes almayınca ondan saklanabiliyordu. Ama öyle değildi. *Hazır ol. Sakin ol.*

Kaçarsa ölürdü.

Aslan sakin, boyun eğmez bir şekilde ona doğru yürüdü. Jess her seferinde bir küçük adım atarak geri çekiliyordu. Berbat bir dansın içinde gibi, o geri çekildikçe aslan da üzerine geliyordu. Jess'in her hareketine misliyle karşılık veriyordu.

Jess, gözleri aslana kilitlenmiş hâlde, öylece kalakaldı. Onun vahşi, birbirine kenetlenmiş ağzına ya da hayatını her an sona erdirmeye hazır duran büyük patilerine bakmıyordu. Sfenks'in kumanda düğmesi, çenesinin altındaki ince sakalın arasına gizlenmişti. Romalı aslanlarda da, onlardan ne kadar farklı olsalar da aynı mantık işliyor olacaktı. Aklı başında kimsenin dokunmak istemeyeceği bir yer seçmek. Ya ağzının içi ya da...

Ya da tam altı, aslanın sakallı çenesi. Sorun şuydu ki ona uzanmak çok daha zordu.

Jess, aslanın içindeki hırıltının giderek tırmandığını ve tünel duvarlarında hiç durmadan öfkeli bir biçimde yankılandığını işitebiliyordu. Aslan durdu, hiç kıpırdamıyordu, Jess'e çok yakındı ve gözlerinin kırmızı ışığı, her şeyi kırmızıya boyuyordu. *Kafası karışmış olmalı*, diye düşündü Jess. Üzerindeki Baş Muhafız üniformasıyla bilekliği, aslanı durdurmuş ve Jess'in hamlesini beklemesine neden olmuştu. Herhangi bir sıradan vatandaş gizlice girmiş olsaydı çoktan ölmüştü.

Tabii bu, Baş Muhafız olsun olmasın, Kütüphane bilekliği taksın ya da takmasın, aslanı, onu öldürmesi gerektiğine karar vermekten alıkoymazdı. *Tereddüt yok. Devam et.*

Jess yavaşça sağ elini kaldırdı. Parmakları *bu şeye yaklaşmaması* için titriyor, sallanıyordu ama Jess hem ellerini hem de ölümüne kaçma isteğini kontrol altına aldı. Parmak uçları ılık, hafif sert metali hissetti; aslanın ağzının hemen altına dokunuyordu. O ağız ki her an kocaman açılarak Jess'in tüm kolunu koparabilirdi. Öyle bir ağız ki içindeki jilet gibi dişleri Jess'in parmaklarından daha uzun ve İskenderiye'de gördüğü sfenksin dişlerinden çok daha korkutucuydu. *Bu hiç iyi bir fikir değil. Çok ama çok kötü bir fikir.*

Ter içinde kalmıştı, titrek parmakları yaratığın çene hizasında hareket ediyordu. Aslanın gözleri kan kırmızısına dönmüştü ve hırıltısı artıyordu. Ağzını açtığında Jess'in kolunu yakalayıp bedeninden koparark etrafa kanların fış-

kırmasından, kemiklerin kırılmasından yalnızca bir anlık mesafedeydi.

Jess'in parmakları metaldeki hafif basık bölgeye değdi. Bir göçük de olabilirdi bu çünkü canavar savaşta darbe alıp bir kenara atılmış ve burada tek başına tünel muhafızı olarak kaderine terk edilmiş olabilirdi. Ama Jess *daha sert* bastırdı, bunun son şansı olduğunu biliyordu ve o an içerde bir şeyin tak diye sert bir ses çıkardığını işitti.

Aslan hemen durmamıştı. İlk önce hırıltısı kesildi ve gözlerindeki ışık titreşerek söndü. İçinden bir tıkırtı geliyordu, sanki çok ısınmış bir şey soğutmaya geçmişti ve sonunda... Öylece durdu.

Tıpkı bir heykel gibi.

Jess yine dikkatli bir şekilde elini geri çekti. Hâlâ tetikteydi. Aslanın gözlerinin kızıllığı sönerek karanlığa bürünürken ve gerçek telaşın ağırlığıyla onun üzerinde sabitlenirken tedirgindi hâlâ. Ya yanlış anladıysa? Ya aslan hâlâ hareket hâlindeyse ve ağzını açmışsa? Jess'in elleri, bir kenara bıraktığı ışıltıyı yoklar oldu ve bulunca yanması için öyle bir heyecanla salladı ki neredeyse elinden düşürüyordu.

Aslan şimdi doğrudan karşıya bakıyordu, gözleri donuk gri rengini almıştı. Bir pençesini hafifçe kaldırmıştı ve vücudu gerilmişti, sanki atlamaya hazırlanıyordu ama hareket etmeden öylece duruyordu işte.

Bedeninin içinden hâlâ değişik sesler geliyordu -tik taklar, çat patlar ve cızırtılar. Makine çözüldükçe, mekanizması tıslıyordu. Jess'in dudakları kurumuştu, rahatlamanın ver-

diği hisle başı dönüyordu. Nefesini yavaşlatmaya çalıştı ve kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Birkaç saniye sonra, o rahatlama hissi de kayboldu.

Sebebi ise, büyük oranda, kendisine, *onu neden buraya koymuşlar, neden bu noktaya,* diye sormasıydı. Jüpiter'in ayaklarının altındaki ızgaranın hemen aşağısına konuşlandırmak kesinlikle daha uygun olurdu. Böylece davetsiz misafirleri, herhangi bir sırrı keşfetmelerine fırsat bırakmadan, anında yakalayabilirdi.

Madem bu aslan buraya konmuş, *bu* noktayı korumakla görevlendirilmişti, öyleyse buranın bir önemi olmalıydı.

Jess, aslanın hareketsiz bedeninin yanından geçip yeniden canlanma ihtimaline karşın, dikkatle hareket ederek ilerledi ve fazla gitmeden tünelin sonuna geldi. Zamanın eskittiği antik mozaiklerle süslü, büyük ve yuvarlak bir odaya çıkıyordu tünelin sonu. Ama oda boştu. Burası bir zamanlar ritüel merkezi falan olmalıydı, duvarların birinde yeşilimsi bronzdan, korkunç şekillerde yapılmış maskeler vardı.

Jess yukarıdan gelen sese dönüp baktı. *Ayak sesleri.* Metal tıkırtılar çıkarıyorlardı ve Jess ışığı yukarı doğru tutunca, tavanda yuvarlak, metal bir kapak olduğunu gördü. Oldukça sağlam ve eski görünümlü bir kapaktı ve tam da Jess'in tahminindeki gibi, bir drenaj kapağının olması gerektiği formdaydı. Bir insan neden drenaj kapağını kaldırıp yerine sağlam metal bir kapak koyardı?

İçeriye kimsenin girmesini ve kimsenin de içeriden çıkmasını istemediği için.

İşte buldum. Hapishane.

Jess gözlerini metal bariyerden ayırmadan bir süre bekledi ve sonra geri dönüp hareketsiz aslanın yanından geçerek tüneli tırmandı, Jüpiter'in elbisesinin altından çıkarak Serapeum'a geri döndü.

EFEMERA

Yüce Arşivci tarafından Artifex Magnus'a yazılan ve Arşivci'nin emriyle Gizli Arşiv'e gönderilen mektuba ait metin:

Âlim Prakesh'i böyle boş bir sebeple kaybetmek gerçek bir trajedi; kendisi olağanüstü zeki bir kadındı. 'Wolfe'un zehirli etkisinin öğrencilerine ne derece nüfuz ettiğini ortaya koyan bir kanıt daha. Âlim Prakesh, Santiago ile tanışmasaydı, hayatının geri kalanı boyunca Kütüphane'ye sadık hizmetini sürdüreceği hiç şüphesizdi.

Obsküris Magnus ile yine bir çıkmaza doğru gidiyoruz. Onu son bir defa daha dize getirmemiz gerekebilir, her ne koşulda olursa olsun. Oğlu, umudunu yitirmiş olsa da hâlâ zarar verebiliyor. Böyle bir durumun gerçekleşmesinden sizi şüpheye yöneltecek en ufak bir neden görürseniz ona, hayatında değer verdiği herkesi bir araya topladığımızı açıkça belirtin.

Böylece onu ve onun aracılığıyla da annesini kontrol altında tutabiliriz.

Aksi takdirde... Evet. Ne düşündüğümü biliyorsunuz.

BÖLÜM 10

Asker arkadaşları uyanmaya başlarken Jess de yerine dönmüştü, üniformasını çoktan giymiş olması dışında kimse ona ikinci kez bakma gereği duymadı. Yatağına oturup çantasındaki kurutulmuş meyvesini yerken, öğrendiği şeyi diğerlerine nasıl anlatacağını düşündü. Etraf kalabalıktı. Özel bir yere ihtiyaçları vardı.

Glain, Jess'te yeni bir haberin olduğunu anlamıştı. Sormayacak kadar zekiydi ama Jess, onun, başını eğerek nasıl baktığını gördü. *Neden öyle bakıyor olabilir?* Hiçbir fikri yoktu. Jess sıradan bir görünümle bir şeyleri saklamada bundan hep daha iyi olmuştur. Belki de zafer sarhoşluğunu üzerinden atamamıştı. Sadece, nöbetçi aslanı devre dışı bırakmanın, bir yerlerde alarmları çaldırmamasını umuyordu çünkü böyle bir şey oradan çıkışı zorlaştırırdı.

"Mutlu görünüyorsun," dedi Glain, Jess'in yiyeceğinin yarısını elinden alarak.

"Keyfine bak," dedi Jess tatlılıkla. "Uzun bir gün olacak."

Glain gözlerini kısarak ona baktı, Jess ise buna sırıtarak karşılık verdi. Sonrasında soru cevap oyunu oynamak için artık çok geçti çünkü manga liderleri onları çağırıyordu. Jess, Glain'le aynı sırada yan yana durdu. Manga lideri Rollison, sıranın önünden baştan sona geçerek, her birine tek tek ama kişisel olmayan bakışlar attı.

"Dün iyi iş çıkardınız," dedi. "Artifex bizzat kendisi bunu dile getirdi. Aynı övgüye bugün de layık olmaya çalışmamız gerekmiyor çünkü bugün, Artifex bazilikadan ayrılarak Roma Parlamentosu'nu ziyarete gidecek. Biz de burada kalacağız. Gece yarısı gelen diğer bölüğümüz ise güzergâhı ve Parlamento'yu koruyacak. Bugünkü görevimiz bazilikayı güvende tutmak ve bu eksende gezici devriyeler oluşturacağız. Güneşten, Yakıcılardan ya da lanet Romalı aslanlardan hoşlanmayanlarınız, işte size güzel haber: Bizler içerde kalacağız. Bugün biraz daha övgü almayı bekleyenler -yani sen Brightwell- ne yazık ki hayal kırıklığıyla baş etmek zorundasınız."

"Evet efendim," dedi Jess. "Kendimi tutmaya çalışacağım."

Şanslıyım. Fazlasıyla şanslı. Jess bu beklenmedik talihin arkasında yine şanslı bir elin varlığını hissediyordu. Ama o eli nerede arayacağını bilmiyordu. Artifex, onu -hepsini- bir felakete hazırlıyor olabilir miydi? Ya da daha düşük bir ihtimalle, onları kollayan bir iyilik meleği falan mı vardı?

"Güzergâh," dedi Troll ve hepsi birden Kodeks'lerini çıkardı. Troll bir harita karalayarak askerlerin isimlerini ko-

ridorlarda etiketlerken, aynı şey, düzgün çizimler hâlinde Jess'in Kodeks'indeki görevlendirmelerin geldiği sayfada hızla beliriyordu. Jess, Glain'le eşleşmişti ki bu gayet doğaldı; Troll, ikisinin birlikte iyi çalıştığını gözlemlemişti.

Devriyeye çıkacakları koridor, binanın Forum tarafındaki ilk katın tamamıydı. Jess dün gece çizdiği haritaları düşündü, Wolfe'un hipnoz seansı sırasında karaladığı haritaları yani. Haritaların hepsini aklında birbirinin üstüne ekleyerek aralarındaki farkı bulmaya çalıştı.

Wolfe'un gizli bir iç kapıdan başlayan ve hapishanelere kadar giden gizli koridoru, Jess'le Glain'in görevlendirildiği yerde, duvarın diğer tarafında kalıyordu. Böylesi de gayet uygundu. Hem de feci şekilde uygundu. Bugün, bu bölgeye *rastgele* görevlendirilmeleri ve gizli hapishanenin girişine bu kadar yakın bir yere *rastgele* devriyeye çıkacak olmaları ile ilgili hisleri... Nedense tüylerini diken diken ediyordu.

İyilik melekleri ya da iş birlikçi şeytanlar. Bir şeyler canını sıkıyordu.

Kütüphane ceketini ve silahlarını kuşandıktan sonra, Glain'in -tabii ki- ondan önce hazır olduğunu gördü. Rollison odadan ayrılan mangasını kontrol ederken, Glain'le Jess'i çantalarından yakaladı. Odadan en son ikisi çıkmak üzereydi.

Troll, Kodeks'ini kaparken Glain'le Jess'e döndü ve "Beni izleyin," dedi.

"Efendim?" dedi Glain, verilen emre uyarken. Troll bir açıklama yapmıyor, hızlı bir şekilde yürüyordu. Onun arka-

sına düştüler. Bir sürü kapıdan geçtikten sonra raflarla dolu gizli bir depo alanına geldiler.

"Bu da ne demek?" diye sordu Glain ve hemen üstüne, "Efendim," diyerek tamamladı.

"Bekleyeceğiniz yer," dedi Troll. "Yüzbaşı Santi ve diğerleri de geliyor. Merak etmeyin, ben... Sizden biri olduğumu söyleyemem ama Yüzbaşı Santi'yi uzun süredir tanıyorum. Babamla eğitimlerden arkadaşlardı. Babam öldükten sonra Wolfe'la birlikte bana yaşayacak yer, geçinecek bir iş bulmak için ellerinden geleni yaptılar. Onlara bu kadarını borçluyum."

Gitmek üzere arkasını döndü. Glain, onu omzundan tutarak, "Bekleyin," dedi. "Neler olduğunu biliyor..."

Troll omzundaki eli hiç çaba sarf etmeden hafifçe itti. "Hayır. Bilmek istemiyorum. Arkadaşım için bir iyilik yaptım ve hepsi bu. Burada işiniz bitince devriyeye çıkın."

Arkasına dönüp bakmadan çıkarak kapıyı ardından kapadı. Glain suratını asarak "Ona güveniyor musun?" diye sordu.

"Başka seçeneğimiz mi var?" Jess duvara yaslandı. "Dario'nun bahsettiği tüneli buldum. Sonuna kadar sıkıntı yok. Yukarıdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum ve sesler bazilikadan gelmiyor. Hapishanenin içinden geliyor olmalı."

"Muhafız da mı yok?"

"Otomat aslan vardı," dedi Jess. "Çaresine baktım." Jess bunu söylerken laubali görünmeye çalışmıştı.

"*Ne* yaptın?"

"Devre dışı bıraktım," dedi. "Söylemiştim ya. Dario'yla sıkıntı yaşadığımız gece aynı şeyi bir sfenkse de yapmıştım hani."

Glain bir düşündü. İrkilerek "O bir sfenksti," dedi. "Buradaki aslanların büyüklüğünü gördüm. Karanlık bir tünelde onlardan birini saf dışı bırakmayı denemeye bile kalkışır mıydım, emin değilim. Hem bana ne yapacağını söylemen gerekirdi! Ya geri dönemeseydin..."

Haklıydı tabii. Giderken ardında bir haber bırakmalıydı. Aptalca bir risk almıştı; güneşin doğmasıyla gerçek ortaya çıkardı ve geriye en ufak bir izi kalmadan ortadan kaybolmuş, paramparça edilmiş ve hapishanenin altında çürümüş olurdu. Daha da kötüsü, Thomas'ı bulma ihtimallerini tamamen silerdi. "Özür dilerim."

"Bir daha yaparsan, otomatın yemediğini ben yerim." Glain ciddiydi. Konuşurken inişli çıkışlı Galler aksanı ağır basıyordu. Jess'in cevap vermeye fırsatı kalmadan -zaten buna verecek bir cevap da bulamamıştı- kapıda bir gürültü duyuldu. İkisi birden kafalarını çevirip baktı ve kapı açıldı.

Santi. Khalila. Dario. Santi üniformalı hâlde ve bir çanta dolusu silahla içeri girdi. Khalila tercihini koyu gri bir elbiseden yana kullanmış, cübbesini üzerine almış ve başörtüsünü bağlamıştı, onun da elinde bir çanta vardı. Dario ise sade, kanvas kıyafetleriyle Âlim cübbesini giymişti. Hepsi de gergin görünüyordu.

"Birisi Yüzbaşı Santi'yi öldürmeye çalışmış," diye ağzından kaçırdı Khalila.

Glain tam konuşmak üzereyken donup kalınca, Jess sırayı aldı.

"Ne? Nasıl?"

"Odamdaki zehirli meyveyle," dedi Santi. "Kimin bıraktığını öğrenemeyiz ama sanırım tahminde bulunabiliriz."

"Artifex."

"Bizimle oynadığı yetti, artık tuzağı üzerimize kapatacak sanırım... Kendisi parlamentoya giderken, bizi kasıtlı olarak burada bıraktı. Zamanımız tükeniyor."

"Ama eşyalarımızın hepsini yanımıza almadık," dedi Khalila. "Geri dönüp alabilir miyiz?"

"Hayır. Olmaz. Geri dönersen bir daha gelemezsin. Kalıyor musun?"

"Bizi aceleye getirme," diye çıkıştı Dario. "Bu büyük bir karar, biliyorsun, geleceğimize sırtımızı çeviriyoruz. Ailelerimize. İnandığımız her şeye."

"Hayır, öyle değil," dedi Khalila ve derin bir nefes aldı. "Bunu uzun süredir düşünüyorduk Dario. Sadakatimizin ne yönde olduğuna artık karar verdiğimizi düşünüyorum. Benimki onlarla. Ya senin?"

"Güzel çiçeğim..."

"Yapma. Gitmek istiyorsan git. Çekiciliğini kullanmanın zamanı değil."

Dario, kıza dikkatlice baktıktan sonra, başını yavaşça salladı. "Pekâlâ," dedi. "Tamam. Evet. Kalıyoruz."

Santi kaskatı duruyordu. Her zamankinden daha fazla komuta eder hâldeydi. "Gidiyoruz. Hemen."

Zamanlama berbat, diye düşündü Jess; devriye görevi için yanına alması gereken her şeyi almıştı ama daha fazlası yoktu. Geri kalan tüm eşyaları hâlâ yatağının altında yatıyordu. *Hep orada durmak zorunda kalacak.* Hayatında bir sürü şeyi arkasında bırakmamış mıydı zaten?

"Wolfe'un bahsettiği koridor en uçta, heykellerin olduğu duvarın diğer tarafında," dedi Jess. "Erişim noktası olabilir. Heykellerin arkasında, duvardaki girintilerden birinde olabilir diye düşünüyorum."

"Wolfe'a göre duvarın diğer tarafındaki Aktarma Merkezi'nde muhafızlar ve görevli Obskürist duruyormuş. Glain'le ben onları halledeceğiz. Koridorun sonunda ise bir otomat ve kapı var. Otomat için Yunan ateşi aldım..."

"Olmaz," dedi Jess. "Onu ben halledebilirim." Santi kaşlarını çatarak ona baktı. Jess de gözlerini ondandan ayırmadan, "Yapabilirim efendim," dedi. "Dar alanda Yunan ateşi kullanmanın çok riskli olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Pekâlâ." Santi ikna olmuşa benzemiyordu. "Jess otomatı atlatmamızı ve sonra da kilitli kapıdan geçmemizi sağlayacak." Jess doğrularcasına başını salladı. "Ardından tünelde ilerlemeye devam edeceğiz. İçeride başka otomatlar da olacak. Christopher'ın dediğine göre, üç taneler. İkisi sfenks, biri Spartalı. Onları da zararsız hâle getirebilir misin?"

"Sfenksleri halledebilirim," dedi Jess. "Spartalı'yı bilmiyorum efendim."

"O da olur. Hapishanede görevli dört Baş Muhafız olacak. İçlerinden tanıdığım olursa onu kurtarmaya çalışırım ama olmazsa... Olmazsa dövüşmek zorunda kalabiliriz. İş o noktaya gelirse de ben, Glain ve Jess halledeceğiz." Jess'e döndü. "Khalila ile Dario'nun keşfettiği tüneli kolaçan ettin," dedi. "İçerisi temiz mi?"

"Benim tünele girdiğimi nereden..."

"Seni tanıyorum. Bu yeterli mi?"

"Evet."

Santi derin bir nefes aldı. "Öyleyse gidiyoruz."

Hayatları boyunca planladıkları şeyleri, ulaşmak için çaba harcadıklarını, işte bu kadar kolayca terk ediyorlardı. Santi için bu, Kütüphane'de onur ve güven kazanmak için uğraştığı tüm kariyerini bir kenara atmak demekti. Glain için, çocukluğundan beri kurduğu hayalin paramparça olmasıydı. Khalila'nın böylesine aydınlık bir geleceği karartmasını Jess hazmedemiyordu. Dario bile değerli bir şeyden vazgeçiyordu.

Kaybedecek bir şeyi olmayan tek kişi benim, diye düşündü Jess. Onu bu noktaya getiren bütün düşleri çoktan yitirmişti. Elinde kalan tek şey, bu yaptıklarının sonunda her şeyin iyiye gitmesine dair umuduydu.

Hepsi birer birer, hazır olduklarına dair başlarını salladı.

Ve Jess'le Glain'in devriye görevine çıkacağı koridorda birlikte yürümeye başladılar.

"Wolfe'tan ne haber?" diye sordu Jess. "İskenderiye'de yalnız kaldı. Başına her türlü şey gelebilir, özellikle de bizim yaptığımız şeyi öğrenirlerse. Onu öldürürler."

"Hayır," dedi Santi. "Çaresine bakıldı. Şimdi dağılın ve girişi bulmaya çalışın." En yakınındaki heykele doğru -Minerva heykeliydi- hızlı adımlarla yürüdü ve arkasındaki girintinin etrafını yokladı. Jess geride durarak sırayla tüm tanrılara göz gezdirdi... Ve bir tanesine sabitlendi. Pluto. Romalı yer altı tanrısı.

Basamağı çıkıp heykelin arkasındaki pürüzsüz alçı nişe dokundu. Hiçbir şey yoktu. Ama o an kendini bir sonraki hamlesine hazırlayıp Pluto'nun mermer kolunu çekti. Ve kol, heykelin siyah togasının altında harekete geçti.

Nişi bir tık sesiyle açılıverdi.

"Buldum," dedi Jess. "Gelin."

"Dario, arkadan gel," dedi Santi. Silahını çıkarmıştı. Jess, Glain'in de silahını eline aldığını fark etti. Hemen onların peşinden ilerleyerek girişte bekledi. "Jess, sağ tarafa ilerleyip otomata bak. Glain'le ben sola gidiyoruz. Dario, Khalila, biz işaret edene kadar burada bekleyin."

Jess hafif eğilerek harekete geçti ve hemen sağa döndü. Koridor tam da Wolfe'un hipnoz seansında tarif ettiği gibiydi. Forum'u tepeden gören pencereleriyle, uzun, düz bir yoldu. Pencerelerdeki, cam değildi tabii. Cam olsaydı, buradan geçenler, vandallar ve Yakıcılara açık hedef hâline gelirlerdi. Pencereler daha sert ve kırılmaz bir maddeden yapılmıştı. Çaresiz tutsakların kendilerini camdan dışarı atıp kaçmalarına da şans tanımamalıydılar elbette.

Jess üç koşar adım daha atmadan önce ilerisindeki aslanın hırıltılı kükremesini duydu ve koşmak yerine hızlı

yürümeye başladı. Aslan, onu beklemiyor, ona doğru hızla yaklaşıyordu. Kablolu uzun kuyruğu sağa sola sallanarak duvarlara ve pencerelere çarpıyordu. Çarptığı yerde de göçük izi oluşuyordu. Yaratık, Jess'in tünellerde karşılaştığı gibi, devasa bir şeydi. Gün ışığının aydınlığında böyle bir şeyin üzerine doğru geldiğini görmek, gerçekten kanını dondurmuştu.

Biliyorsun. Yapabilirsin. Sorun şu ki bu aslan hareket hâlindeydi ve her an koşmaya başlaması kuvvetle muhtemeldi; tüneldeki aslanın kafa karışıklığı bunda yoktu ve bulunduğu durumla ilgili kararsız *değildi.* İçeriye izinsiz girenlere gereğini yapmak üzere ayarlanmıştı, üzerlerindeki üniformanın bir önemi yoktu.

Jess yeniden koşmaya başladı, aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Yaratığa on adım kala, parlak mermerlerin üzerine kendini atarak kaymaya başladı. Aslanın kafası karışmıştı, yavaşlamaya çalışıyordu ama kazandığı ivme yüzünden istediği çabuklukta duramadı. Aslan, ağzını açtığı an *tak* diye yere değerken, Jess çenesinin tam altından kayarak kurtuldu ve durabilmek için kalın metal ayaklardan birine tutundu. Aynı anda aslanın çenesindeki çukuru bulmak için uzanmıştı, bulduğunda var gücüyle bastırdı.

Yaratığın içindeki gürültülü dişlilerin tuhaf bir uğultuya dönüşerek sessizliğe büründüğünü işitti. Aslan bir adım daha attıktan sonra donup kaldı.

Jess, otomatın arkasından çıktı. Ayağa kalkmak için tutunduğu sırada, aslanın kuyruğu kolunu kesti. Kuyruğun

dikenli ucu jilet gibi keskindi. Hareketsiz dururken bile bu şey etrafına zarar verebiliyordu.

Kapı biraz ilerisindeydi, Wolfe'un dediği gibi kilitliydi. Jess çok amaçlı maymuncuk anahtar setini yanına almadan dışarı çıkmazdı, fırıldak çocukluğundan kalan bir dersti bu. Anahtarları paketinden çıkarıp çabucak işe koyuldu. Arka taraflardan gelen kavga seslerini duyabiliyordu. Santi ile Glain direnişle karşılaşmış olmalıydı.

Khalila yanına gelerek "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğunda, son mandalı açıyordu.

"Işığı kapatmayarak," dedi Jess. "Geliyorlar mı?"

"Evet. Dario da yardım etmeye gitti." Ayağa kalkıp aslanın üzerinden bakındı. "Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Neyi, kilit açmayı mı? Doğal yetenek. Ben bir sabıkalıyım, unuttun mu?"

"Aslanı kastediyordum Jess." Telaş içinde ellerini sallamaya başlamış, *acil durum* sinyalleri veriyordu. "Kapıyı aç çabuk. Geliyorlar!"

Geliyorlardı. Ayak seslerini duyuyordu. Glain, doğuştan atletik dişi, Jess gibi, aslanın altından kayarak sıkıntısızca geçti ve ayağa kalkarak donuk metal bedene yaslanıp silahını koridorun gerisine doğrulttu. Ateş etti, Jess bu sesi tanıyordu. Şok mermilerinin sesiydi, öldürmezlerdi. Glain, Baş Muhafız arkadaşını öldürmek niyetinde değildi, emirler ne derse desin.

Sonrasında Dario geldi ve hemen ardından... Hemen ardından Santi ve... Âlim Wolfe. Wolfe da Dario gibi

Âlim cübbesini giymiş, omuz hizasındaki saçlarını sıkıca bağlamıştı. "Wolfe?" Jess çok değerli, şaşkınlıkla dolu bir saniyesini ona bakmakla geçirdi. Khalila işini bir an önce bitirmesi için onu omzundan tutup sarstı. "Buraya nasıl geldi?"

"Aktarmayla," dedi Khalila. "Santi, onu İskenderiye'de tek başına bırakmazdı. Yoksa sonu ölüm olurdu. Jess, kapıyı açabileceğinden emin..."

"Hallettim," dedi Jess, son mandal da tıkırdayıp yere düşerken. "Sence burada olması iyi bir şey mi? Wolfe'un?" Hipnozcu onu yatıştırmaya çalışırken Wolfe'un çıkardığı boğuk çığlıkları hâlâ hafızasından atamıyordu. O sakinliğin altında yatan şey her neyse, Elsinore Quest haklıydı. O şey çok zehirli ve güçlüydü. Kilit altında tutması çok zor olmalıydı.

"Bilmiyorum," dedi Khalila, Jess ayağa kalkıp kapının kolunu çevirirken. "Buraya girmenin... Ne hissettirebileceğini tahmin bile edemiyorum. Ama *Wolfe*. Onu Arşivci'nin ellerine bırakamayız, öyle değil mi?"

Khalila haklıydı. Sonuçta bu işte hep beraberdiler, düşseler de kalksalar da. Santi zaten Wolfe'un yanı başındaydı. Her türlü riskin farkında gibi, yalnızca bir iki adım ötesindeydi.

Jess metal kapıyı duvara çarptırarak ardına kadar açtı ve karanlığa doğru giden yokuşta en önde yürümeye başladı. Gözleri karanlığa alıştığında içeride ışıkların olduğunu fark etti, yaklaştığı zaman parlaklıları artıyordu, yani onun var-

lığını hissedebiliyordu. *Üç otomat daha var*, diye düşündü. İskenderiye sfenksleri aslandan daha küçük olsalar da tehlikeleri için aynısı söylenemezdi. Spartalı...

Spartalı ile ne yapacağını bilmiyordu.

Tünel sola doğru kıvrımlanınca Jess devam etmeden önce dönüp arkasına baktı. Khalila ve Glain hemen arkasındaydılar, sonra da Dario, Wolfe ve Santi geliyordu. Jess kıvrımlı köşeyi dönünce yolun aşağı doğru eğim aldığını gördü. Düz kireçli duvarlar Roma taşlarıyla devam ediyordu. Işıklar etraflarını aydınlatırken, Jess de olabildiğince hızlı yürüyordu.

Yoluna bir Baş Muhafız askeri çıktı ve Jess ateş etmek üzere harekete geçtiği an Santi omzuna elini koyarak, "Dur," dedi. "Çavuş Reynolds?"

Asker silahını indirdi, tamamen olmasa da Jess'i biraz olsun rahatlatacak kadar. "Yüzbaşı Santi? Efendim, burada bulunmamanız gerekiyor."

"Geçişe izin ver."

"Yapamam efendim."

Glain askeri vurdu. Hızlı, tasarruflu bir atıştı ve şok mermisi, adamı dizlerinin üzerine düşürdü. İkinci vuruşta ise tamamen yere serildi. Santi, adamın nabzını kontrol edip başını olumsuz yönde salladı. Buna pek memnun olmadı ama Glain doğru olanı yapmıştı. Askerle konuşsaydı öldürüleceklerdi.

Koşarak gelen diğer asker ateş ediyordu. Glain de karşılık verdi ama asker zırhlıydı ve şok mermisi etki etmiyordu.

Jess silahını tam güce ayarladı ve ateş etti. Silaha iki mermi yerleştirmişti ve bu, adamı yere serip bilincini kaybetmesine yeterdi ama -öyle umuyordu ki- öldürmezdi.

Cılız çığlıklar koro hâlinde yükseliyordu. İleride yine kör bir dönüş noktası vardı ve sonrası hücrelere gidiyor olmalıydı... Thomas'la aralarında ise sfenksler vardı. İki tane. *İkisini aynı anda durdurmayı nasıl başaracağım?* Sırası geldiği için bu, gözüne imkânsız görünmeye başlamıştı, çığlıklarını işitebiliyordu.

"Khalila," diye seslendi. "Sfenksler geldiğinde çenelerinin altında bir çukur var, firavun sakalının hemen arkasında. Ona basman gerekiyor. Seni Âlim cübbesi ve altın bileklikle görünce, bir an tereddüt edeceklerdir. Ben de diğerini halledeceğim."

Khalila pimpirikli, kocaman açılmış gözleriyle ona bir süre baktı ve sonra başını sallayarak onayladı. Ne bir karşılık verme ne de soru sorma vardı. İki sfenks birden köşeyi dönerek birbirlerinden bağımsız bir ritimde ama aynı ölümcül zarafetle ilerlerken Khalila, Jess'in yanında, hazır vaziyette duruyordu. Jess'e yönelen sfenks bir kez daha bağırarak iğne gibi sivri dişlerini gösterdi ama koridorun Khalila'ya yakın tarafındaki sfenksin kafası karışmış gibiydi. Khalila bilekliğini göstermek için kolunu kaldırdı. Sfenks yavaşlayıp insan dışı kafasını havaya dikti. Jess sola doğru çalım attı ve sfenks ona doğru atılınca, silahını yaratığın korkunç çenesine çaprazlama bir şekilde sapladı. Sfenks pençelerinden birini Jess'i yakalamak için savurdu.

Jess iki büklüm olup kaçmayı başardığı hâlde Glain'in ona uyarı amaçlı seslendiğini işitmişti. Khalila'ya bakma riskini göze alamıyordu. *Bu* sfenks, onu öldürmekte tereddüt etmeyecekti, o yüzden bir an olsun dikkatini başka yöne çevirmeye cesareti yoktu. Sfenks bir yılan gibi, tuhaf derecede akışkan bir yaratıkmışçasına hareket ediyordu. Jess çenesindeki düğmeye ulaşmak için uzanınca, eli kaydı. Kaçırmıştı, başını eğiverdi, sfenks silahı çiğnerken metalik çıtırtılar çıkarıyordu. Jess düğmeye basmayı bir kez daha denedi ama dengesini yitirince metal kafa onu uçarak geriye düşürecek kadar sert bir şekilde boynuzladı. Ustura gibi pençeleri olan dev patisi, Jess'in az önce durduğu yeri tırmalamıştı. Jess duvara çarpıp yuvarlandıktan sonra daha alçaktan ve hızlıca geri döndü.

Jess bu sefer bir kolunu aslanın başına dolayarak fırladı ve yaratığın sırtında savruldu. Durduğu yerdeki sıcaklık, üzerindeki üniformaya rağmen aşırı derecede hissediliyordu ama Jess önemsemedi, yukarı atlarken keskin pençelerin sıyırdığı parmaklarından akan kanları da önemsemedi ve iki koluyla birden otomatın boynuna sarıldı. Aslan, onu fırlatmak için şahlandı. Dört patisinin üzerine geri düştüğünde ezilmiş silah keskin dişli ağzından düştü ve sfenks, başını ısırması imkânsız bir açıda döndürüverdi.

Jess, sfenksin dişleri boynuna geçmeden hemen önce düğmeye ulaşmayı başardı.

Sfenksi kıvrılmış, tuhaf vaziyette donmuş olarak bırakıp üzerinden aşağı doğru kayarken, Khalila'nın sfenksinin de

aynı şekilde donduğunu gördü... Khalila'nın önünde, çok tehlikeli bir evcil hayvan gibi diz çökmüştü.

"Belki bu işi artık sana bırakmalıyım," dedi Jess, yarı deli bir sırıtışla. Khalila da en az Jess kadar kontrolsüz bir şekilde güldü. "Önümüzde hâlâ bir asker ve işini bitirmemiz gereken Spartalı var. Takviye birlikler gelecektir."

"Öyleyse acele etmeliyiz."

O seçenek, arkalarındaki yeni bir sesten geliyordu. Jess dönüp baktığında, Glain'le Santi inanılmaz hızda, bir adamın pestilin çıkarmakla meşguldü. Basamaklardan inerek onlara doğru ilerleyen yeni kişiye doğru silahlarını doğrulttular. Silahını ilk indiren Santi oldu.

Morgan.

Glain, "Olamaz," dedi. "Tanrı aşkına sen nasıl..."

Morgan gülümsedi ama Glain'e değil. Hepsinin arasından, gözleri dosdoğru Jess'e sabitlenmişti ve ona gülümsüyordu.

"Getirebildiğim kadarını getirdim," dedi. "Ama hemen gitmemiz gerek. Takviye birliklerin İskenderiye'den gelmesini önlemek için Aktarma Merkezi'ni devre dışı bıraktım ancak Yüzbaşı Santi'nin birlikleri birazdan harekete geçer. Kimseyi öldürmek zorunda kalmayı istemeyiz."

"Morgan?" dedi Khalila. Ve daha kuvvetli bir şekilde yineledi. "Morgan!" Ona doğru koşup kucakladı, İngiliz kız da aynı sevgiyle karşılık verdi. "Senin Demir Kule'den ayrılabildiğini bilmiyordum!"

"Uzun hikâye," dedi Morgan.

Jess gözlerini ondan alamıyordu. *Buraya nasıl geldi?* Aktarma Merkezi'yle gelmişti, o kesindi ama... Morgan'ın boynunda tasmayı görmeyince, o an anladı.

Artık özgürdü. Özgür. Tıpkı söz verdiği gibi.

Jess gözlerine inanamıyordu, Morgan diğerlerinin arasından geçip Jess'e sarılınca inanmak *mecburiyetinde* kaldı. Onun tanıdık, bildik sıcaklığı, saçlarının kokusu, teni. Ona yeniden sarılabilmek, Jess'e kendini öyle iyi hissettiriyordu ki.

Dario, -tabii ki ancak Dario söylerdi bunu- "Seni gördüğüme sevinmedim değil ama sarılma faslını sonraya saklayabilir miyiz Morgan? Zaman daralıyor da," dedi.

Haklıydı elbette, Jess geri çekildi. Ama hemen pişman oldu.

Glain gülümsemiyordu. Morgan'ı soğuk, ölçüp tartan gözlerle seyrettikten sonra, "Tuhaf derecede uygun bir zamanlama. Demir Kule'den kaçmanın imkânsız olduğunu sanıyordum," dedi.

"Bizi inandırmak istedikleri şey de bu zaten," dedi Morgan. "Pek çok yolu var aslında ama tasmayı çıkarmak resmen savaş gibi bir şey. Kaçmanın ve uzaklaşmanın bir yolunu bulmak için aylarımı harcadım. Bulduğumda da Âlim Wolfe'un size katılmasını bekledim. Yani zamanlamam doğru. Uygun değil."

"Şüphelerine anlayış göstermelisin," dedi Dario. Kurnazlığı devredeydi yine, iyimser yaklaşıyor ama aynı düşünceyi paylaşmıyordu. "Obsküris Magnus tarafından bir daha asla görüşmemek üzere götürüldüğünden beri seni hiç görmedik.

Kütüphane'yle ilgili bildiğim bir şey varsa, o da bizi birbirimize düşürmek konusunda son derece iyi olması."

"Bana güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Morgan'ın suratı asılmıştı, Dario yerine Glain'e bakıyordu. "Siz pohpohlanıp eğitimlerden geçerken, ben bir yere kapatılmıştım. Nerede olduğum hakkında *en ufak bir fikriniz* bile yok." Boynuna dokundu. Aylardır tasmayla durduğu için rengi solmuştu. Ama tasma artık yoktu. "Zincirlerimi Kule'de bıraktım ben. Ve geri dönmeyeceğim. Bana güvenemeyeceğinizi düşünüyorsanız iyi, ben de kendi yoluma bakarım. Ama sizin buradan sağ salim çıktığınızı görmeden bir yere gitmiyorum."

Jess sessizce kızın yanına gitti çünkü bir anda *ikiye* ayrılmışlardı, hem de çok kötü bir zamanda. Ama bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Korkunç birkaç saniyenin ardından Santi, "Buna vaktimiz yok," diye çıkıştı. "Ona güveniyoruz çünkü ona güvenmek zorundayız. Şimdi *yürüyün.*"

Santi yanlarından geçip yürüdü, Glain de onunlaydı. Dario ve Khalila da onlar gibi silahlı olan -Jess buna biraz şaşırmıştı- Wolfe'la birlikte arkalarından gittiler. Silahı, siyah cübbesiyle uyumluydu.

Âlim sanki geçmişi hatırlamış gibi biraz bocalamış görünüyordu. Morgan, ona elini uzattı. Wolfe böyle bir şeyi hiç görmemiş gibi, yürümesine devam etti.

"Güzel," dedi Morgan. "Wolfe hiç değişmemiş."

"Haydi," dedi Jess. "Dario haklı. Thomas'ı bulmamız gerekiyor."

"Benden daha hızlı davranmanızdan ve size yetişememekten çok korktum," dedi Morgan, Jess'in elini daha sıkı tutarak. Neredeyse genç adamın canını yakacaktı. "İskenderiye'den gittiğinizi biliyordum. Ben... Ben sana bir şey olmasından korktum."

"Bana mı?" Jess zoraki bir şekilde gülümsedi. "Bana hiçbir şey olmaz."

"Hımmm, Oxford'dan sonra neredeyse seni ölüme götüren yara yüzünden çöküp kalmıştın. Beni kandıramazsın."

"Şşş." Jess gıcırtılı bir sıyrık sesi duydu ve içgüdüleri canını yakacak kadar hışımla şaha kalktı. Hemen önlerinde karanlık bir köşe vardı ve Wolfe çoktan orayı geçmişti.

Ses *arkalarından* geliyordu.

Jess, Morgan'ı Wolfe'a doğru çekti ve -daha birkaç saniye önce *bir daha asla* diye kendine söz vermesine rağmen- kızın elini bıraktı. Morgan, itmenin etkisiyle yalpalayarak köşedeki duvara çarptı. Gözlerini Jess'e çevirdiğinde, yüzündeki şaşkın ifade yerini korkuya bıraktı. Ve Jess o an anladı.

Jess yapabileceği tek şeyi yaptı. Kendini sert bir biçimde yan tarafa, taş duvara doğru fırlattığı an, sivri uçlu bronz mızrak onun az önce durduğu yere saplanıverdi.

Spartalı otomat, mızrağını ince bir hareketle geri çekti, başını çevirdi ve Jess'ten yalnızca bir kol mesafesindeki gözleri, kızıl bir alev gibi parladı. Ne bir sfenks ne de aslandı bu; insan biçiminde, kaslı ve zayıf bir figürdü. Dimdikti.

Sol kolunu savurunca, Jess yere eğildi. Yeteri kadar hızlı davranamıyordu ve başının üstünü sıyıran kol darbesi, dün-

yasının hafifleyip tuhaflaşmasına neden oldu. Tam olarak acı duymuyordu ama acının yağmur yüklü bir bulut gibi, yukarılarda bir yerde dolaştığının farkındaydı.

"Jess!" Morgan'ın çığlığı, gözünün önündeki sisi Fener'in ona çevrilen ışığı gibi kaldırmaya yaradı ve Jess, Spartalı'nın hücumundan sürünerek kaçtı. Mızrak, üniforma pantolonunun bir bacağını parçalamış ve etini sıyırmıştı. Derisinin açıldığını hissetti ama bu sefer de acı yoktu. Mızrağın ucu feci derecede acıtacak kadar sivriydi, tıpkı Medika'nın neşteri gibi. Ölüm sadece birkaç saniye uzağındaydı ve Jess bunu biliyordu. Tek yapabildiği, sürünmek ve bir mühendisin, Thomas gibi *iyi* bir mühendisin, böyle özel bir tasarımda kumanda düğmesini nereye koyacağını tahmin etmeye çalışmaktı. Bilmiyordu. Adam görünümünde ama bir adamdan daha uzun, daha yapılı ve daha hızlıydı. Spartalı miğferinin altındaki suratı hiç kıpırdamıyordu, canavar kadar duygusuzdu. *Hiç değilse ısırmıyor,* diye düşündü Jess. Ağzı miğferin altında yarı yarıya gizliydi.

Miğfer? Olmaz, çok yüksekti. Asla ulaşamazdı. Ön taraftan uzanmayı denese, daha düğmeye uzanamadan ölmüş olurdu. Tabii düşündüğü yerde bir düğme varsa.

Ölecekti. Belki de bunu, Spartalı otomatı Baş Muhafızlar kışlasında ilk gördüğü andan beri biliyordu. Çünkü bunu önceden sezdiği zaman, tüylerinin diken diken olduğunu hatırlıyordu.

Beyni hayatta kalmanın bir yolunu ararken, kontrol edilemez hâlde, bir nehir gibi dalga dalga akıyordu. Bedeni

bilincinden bağımsız hareket ediyor, yuvarlanıyor, dalıp çıkıyor ve bir yengeç gibi dört ayak üstünde debeleniyordu. Spartalı, sandaletli ayağını onu ezmek üzere kaldırdığında Jess bir şey hatırladı.

Çocukken defalarca kez okuduğu bir numaralı kitabından bir şeydi hatırladığı. *Talos, Jason ve adamlarıyla* Argo *gemisinde savaşan bronz dev. Zarar verilemez ve yenilmez, metal bir adam.*

Topuğundaki bir fişin çekilmesiyle, hareket etmesini sağlayan yaşamsal sıvı akıp gitmiş ve Tolos böylece durdurulabilmişti. Ve hikâye devam etmişti.

Spartalı'yı tasarlayan mühendisler de aynı hikâyeyi okumuş, aynı hayalleri kurmuş olmalıydı.

Jess, Spartalı'nın arkasındaki zeminde sıçrayarak heykelin bacaklarının arkasına rastgele tutunmak için uzandı ve tuhaf derecede sıcak bronz kaplamada parmaklarını kaydırdı. Spartalı bacağını çevirerek, Jess'i mızrağıyla balık gibi yakalamak için duruşunu değiştirdi. Jess, Spartalı'nın başını ona doğru çevirdiğini gördü. Mızrağını kaldırmıştı.

Jess'in eli, otomatın sol ayağının altında bir çukura değdi. Bulduğu noktaya başparmağıyla bastırdıktan sonra, yuvarlanarak yana atladı. Nefes nefese kalmıştı, ölmemiş olmayı umuyordu. Kendini kenara atmakla iyi etmişti çünkü Spartalı da mızrağını son bir kez daha savurup Jess'in az önce yattığı taşı parçalayacak kadar güç kalmıştı. Eğer Jess hâlâ orada duruyor olsaydı kemikleri paramparça olabilirdi. Jess, Spartalı'nın içindeki motorun uğultusunun azala-

rak kesildiğini, makaraların çözüldüğünü işittikten sonra, kendini inanılmaz güçsüz hissederek yeniden yere kapaklanacak gibi oldu. Başı dönüyordu. Kütüphane otomatlarını durdurmak konusunda, dünyanın en önemli sabıkalısı olup çıkmıştı. Serbest piyasada bu, büyük değer görürdü elbet.

"Yaralanmışsın, kanıyor," dedi Morgan, ona doğru uzanırken. Jess bulunduğu yeri kontrol etti, evet, yarası kanıyordu vardı ama çok vahim değildi. Morgan'a tutunarak onun gücüyle ayağa kalktı, koridor sarsılarak etrafında dönüyordu, dengeyi sağlayabilmek için tutunmaya devam etti. "Yürüyebilir misin Jess?"

"Yürüyebilirim." Emin değildi ama hedefi buydu. "İyiyim." Ama değildi. Hem de hiç. "Bırak."

"Olmaz," dedi Morgan. O bir şey söylüyorsa inat etmenin âlemi yoktu. "Neden seni her bulduğumda yaralanıyorsun acaba? Yoksa benim yüzümden mi?"

Jess gülecek oldu ama başının sarhoşluğu geçmeye başlıyordu ve yerini, ritmik, nabız gibi atan, feci bir ağrı aldı. "Thomas'ı bulmamız gerek."

"Biliyorum," dedi Morgan. Kolunu beline doladığı Jess dengesini yeniden sağlamıştı. "Haydi, gel."

Jess'le Morgan geldiklerinde üçüncü Baş Muhafız askeri de yere serilmişti. Santi onlara şöyle bir baktıktan sonra, gözlerini Jess'e ve üzerindeki yaraya dikti. "Sen iyi misin?" Yarım yamalak bir endişeyle sormuştu. Asıl sorduğu, kaçacakları için durumunun buna yeterli olup olmayacağıydı.

"Ben iyiyim," dedi Jess, iyi olmadığı hâlde. "Size yük olmam."

"Gevezeliği kesin," dedi Wolfe, kış ayazı kadar soğuk ve keskin bir ses tonuyla. "Jess. Kilitler."

Bir an için afallayan Jess, ne istendiğini anlamadan baktıktan sonra, maymuncuk anahtarlarını bulup çıkardı ve önündekileri geçip hücrenin kapısını açmaya koyuldu.

"Jess," dedi parmaklıkların ardındaki kısık bir ses. Hırıltılı ve tuhaf bir sesti ama tanıdık gelmişti. Jess hücrenin içine baktığında, en iyi arkadaşı Thomas Schreiber'ı gördü. Taş odanın zemininde oturuyordu. Duvardaki metal halkaya uzanan prangalara bağlanmıştı. Koskoca, genç adam zayıflamıştı, verdiği kiloların hoş dolgunluğu gidince daha uzun boylu görünmesine neden olmuştu bu. Artık Jess'in hatırladığı kadar genç ve masum görünmüyordu. Sakalları uzamış, omuzlarına kadar inen saçları karman çorman olmuştu. Üzerinde bej rengi, düz bir gömlekle, giyilemeyecek kadar kötü durumda olan bir pantolon vardı.

Jess parmaklıklara sımsıkı tutundu, bunun sebebi biraz da başının deli gibi dönmesindendi ve sonra, "Kendini harap ettin, öyle değil mi Thomas?" dedi.

"Jess," diye fısıldadı Thomas. Sakallarına, saçına ve vücudundaki değişikliklere rağmen, gülümsemesi hâlâ hoş ve sıcacıktı. Gözlerinde değişik bir parıltı belirdi, Jess'in, bu parıltının gözyaşları olduğunu anlaması biraz uzun sürdü. "Makinemizi aldılar. Onu yok ettiler."

"Boş ver. Yenisini yaparsın," dedi Jess. Boğazı kupkuru olmuştu. Dolu dolu olan gözleri acıyıcınca, gözlerini kırpıştırarak yaşları savuşturdu. Saçma sapan davranacak kadar vakitleri yoktu. "Haydi, seni oradan çıkaralım."

Jess kilide eğildi ama parmakları titriyordu ve kafası durmuş gibiydi. *Bunu yapmalıyım,* diye düşündü. *Onu buradan kurtarmalıyım.*

O sırada Khalila, omzuna vurarak ona bir dolu anahtar uzattı. "Son muhafızdan," dedi.

Belki de gerçekten kafadan çatlağımdır, diye düşündü Jess ve neredeyse kahkaha atacaktı. Üç denemeden sonra, anahtar kilitte döndü ve mandal, taşlarda yankılanan bir klik sesiyle açıldı. Jess, arkadaşlarının rahat bir nefes aldığını duyuyordu, başındaki ve omzundaki ağrılara rağmen gülmeye başladı. Kapıyı ardına kadar açıp Thomas'ın yanına eğilmeye gitti.

Durması gerekti çünkü Thomas prangalı ellerini uzatmış, ona bakıyordu. "Seni görmek çok güzel Jess," dedi Thomas, sesi titreyerek. Ses tonu değişmişti. Gözleri yaşlarla doluydu. "*Mein Gott,* hiç... Gerçekten geleceğini hiç sanmıyordum. Bildiğinizi bile sanmıyordum. Bana dediler ki..."

Sesi kısıldı. Jess ona sımsıkı, hızlı bir şekilde sarıldı. Sonra hemen, onu zincirlerden kurtarmak için çalışmaya geri döndü.

Âlim Wolfe hâlâ parmaklıkların dışında duruyordu, belki de içeriye bir daha adım atmak düşüncesi bile dayanıl-

mazdı onun için. Wolfe, "Sana hepimizin öldüğünü söylediler, değil mi?" dedi.

Jess, Thomas'ın bitkin bir şekilde başını salladığını sezdi ve inatçı kilidi çözmeye çalışırken, koluyla nemli gözlerini sildi. O ana kadar Thomas'ı, hep son gördüğündeki gibi hayal etmişti. Değişmemiş olarak. Onu ne hâle getirdiklerini görmek, insanı hayallerinden uyandırıp aklını başına getiriyordu.

"Anlattılar," dedi Thomas. "Her birinizi. Nasıl öldüğünüzü. İnanmak istemedim ama... Ama burada pek mümkün olmuyor. Tek bildiğiniz şey burası oluyor."

"Yalan söylüyorlar," dedi Wolfe, kısık ve gece kadar ipeksi bir ses tonuyla. "Bu numaraları, taktikleri iyi bilirim. Aklınla ruhunu birbirinden böyle ayırırlar. Sana ulaşmamız bu kadar çok zaman aldığı için üzgünüm."

"Daha önce gelmeye kalkışsaydık, yalanlar gerçeğe dönüşebilirdi," dedi Santi, Jess prangaların kilidini şak diye açtığı an. Thomas'ın bileğinin nasıl solduğunu görünce gözlerini yumdu.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Jess. Thomas, cevaben ayağa kalktı. Jess, arkadaşının ne kadar uzun olduğunu bilse de ayağa kalktığı an yine tepelerinde yükselmesi onu hayrete düşürdü.

"Elbette," dedi Thomas adım atarken ama dengesini yitirmemek için hemen Jess'e tutunması gerekti. "Yavaş yavaş."

Santi'nin surat ifadesinde değişiklik yoksa da teknik açıdan *yavaş yavaş* cevabını beklemediği belliydi. Zamanları

hızla tükeniyordu. "Öyleyse gidelim," dedi. "Olabildiğince hızlı."

"Durun!" Thomas kaldığı odanın duvarlarına baktı ve Jess, duvarların Thomas'ın küçücük karalama çizimleriyle dolu olduğunu ilk kez o an fark etti. Makineler. Otomatlar. Çizimlerin birinde, Romalı aslanlara benzeyen bir otomat, bir sonraki çizimde patlayarak parçalara ayrılmış hâldeydi ve her biri, iskelet çerçevesinde bir bağlam içinde çizilmişti. "Bunları unutmamam gerek! Hatırlamalıyım. Başka bir yere çizemedim, bana kâğıt falan vermediler."

"Zamanımız yok Thomas. Gitmeliyiz," dedi Glain. "Geliyorlar." Kızın sesindeki gerilim, Jess'in hemen ikna olmasını sağlamıştı. Thomas'ı kolundan tutup kapıya doğru götürdü. Genç adam karşı koysaydı onu kıpırdatmak imkânsız olurdu ama Thomas gönülsüzce yürüdü, hâlâ duvarlardaki çizimleri aklına kazımaya çalışıyordu. Thomas önüne döndü, sırtını parmaklıklara dayayarak derin ve titrek nefesi içine çekti; onların varlığının farkına yeni varıyor gibiydi, rüyada değildi ve *gerçekten de özgürdü.*

Jess ne kadar çekiştirse de Thomas kıpırdamıyordu.

"Thomas?" diye seslendi Jess usulca. Sert ama sakince. "Burada duramayız. Muhafızlar geliyor, hepimizi hücrelere tıkarlar. Gitmeliyiz."

"Biliyorum," dedi Thomas. Gözlerini kapayıp açtı, kopkoyu bir ışıltıyla parlıyordu gözleri. "Hayal değil, değil mi? Buradasınız. Bu gerçek."

"Evet. Gerçek."

Thomas sessiz sessiz ağlıyordu, Jess buna sebep olanların canını yakmak istedi. Hem de çok fena.

"Devam edin," dedi Jess, Glain'le önden yürüyen Santi'ye. "Yerde, eskiden tahliye amaçlı kullanılan, yuvarlak, metal bir kapak var. Onu bulup ateşleyerek açın. Böylece aşağıdaki lağıma inebiliriz. İndiğimizde yolu ben gösteririm. Ha, tünelde bir de aslan olacaktı. Umarım yeniden etkinleşmemiştir. Dün gece çaresine bakmıştım." Şu anda en küçük dertlerinin bu olması ne tuhaftı.

"Bir aslan daha mı?" Khalila kocaman gözlerle dönüp baktı. "Bu işi yapmayı ne zaman öğrendin sen?"

"İskender'in mezarında, Dario yüzünden neredeyse ölmek üzere olduğum geceden," dedi Jess. "Ona sor."

Khalila tam da bunun için arkasını dönmüştü ki Dario elini kaldırarak onu durdurdu. "Sonra çöl çiçeğim, Tanrı aşkına," dedi Dario, Khalila'nın sorguya başlamasına fırsat vermeden. "Merakının, nefsinden daha güçlü olduğunu biliyorum. Bu arada Jess'in bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum. Her mantıklı insanın yapacağı gibi, canımı kurtarmak için kaçıp gitmiştim."

"*Jess* kaçmadı!"

"Ben de onu diyorum ya."

Wolfe siyah cübbesini estirerek onlara dönüp sinirli gözlerle baktı. *Buraya gelmek, o parmaklıkların ardında geçirdiği anları aklından silip atamadığı bu yere gelmek, onu darmaduman etti*, diye düşündü Jess. "Bu bir oyun mu sanıyorsunuz?"

Âlim'in sesindeki hırçınlık Dario'yu bile susturmuştu, hatta Wolfe sözünü yarıda kesmiş gibiydi. Sesi titriyordu. İçerideki mağara serinliğine rağmen, yüzünde ter damlacıkları belirmişti. Santi -hâlâ tetikteydi- ona uzanıp kolundan tuttu. Wolfe acı dolu bir iç çekişle başını salladı.

"Başkaları da var mı?" diye sordu Jess, Thomas'a. "Başka mahkûmlar da var mı?"

"Evet," dedi Thomas. Anlayışlı gözlerle Wolfe'a bakıyordu. Sanki onda kendini görüyordu. "Birkaç kişi. Çoğu fazla dayanamadı. Onları... Onları götürdüler."

"Serbest mi bıraktılar?" diye sordu Morgan.

Thomas aksi yönde başını salladı. Jess daha fazla soru sormak istemiyordu.

Artık hızla yürümeye başlamışlardı ve çok sessiz konuşuyorlardı. Jess arkalarından gelen herhangi bir ses işitmese de takiptekilerin hızla yaklaştığına emindi. Hapishane tahmin ettiğinden de büyüktü ve uzun, dümdüz koridorda hücreler diziliydi, bunlardan bazısı doluydu ama Jess içlerine bakamadı. *Bakamadı* çünkü tanıdığı biriyle göz göze gelmekten korkuyordu. Hemen önünde yürüyen Khalila ise bakıyordu. Hücrelerden birinin önünde durmuş, parmaklıkları kavramış, içine bakıyordu. Jess'e baktığında gözyaşlarına boğulmuştu. "Onları da kurtarmalıyız," dedi. "Lütfen. Yardım et..."

Jess anahtarları çıkardı, elleri titriyordu. Neredeyse kullanılamayacak hâldeydi. *Odaklan,* dedi kendi kendine ama yapabileceğinden emin değildi. Çok fazlaydı bu, çok hızlı gelişiyor-

du. Dario sessizce anahtarları elinden alıp arka arkaya hepsini denedi. Parmaklıkların ardındaki biçare ise hiç önemsiyormuş gibi görünmüyordu. Yaşını ya da cinsiyetini söylemek, Jess için çok güçtü; köşedeki duvara iki büklüm vaziyette çömelip yaslanmıştı. Tıpkı Thomas gibi prangalara vurulmuştu.

Anahtarlar işe yaramıyordu.

"Belki de buranın anahtarları diğer muhafızlardan birinin üzerindedir. Gidip getireyim," dedi Dario ve geldikleri yöne doğru yürüdü ama çok gidemeden geri dönmek zorunda kaldı. Hem de çok hızlı bir şekilde. "Vakit yok," dedi. "Geliyorlar. Koşun. Haydi!"

"Ama..." Khalila acı içindeydi. Dario, kızı kolundan tutup hücrenin önünden uzaklaştırdı. "Olmaz, yapamayız–"

"Mecburuz." Khalila elinden kurtulmaya çalışırken Dario sımsıkı tutuyor, onu bırakmıyordu. "Khalila, *Quarida*. Bana bak. Ölürsek onlara yardım edemeyiz!"

Haklıydı. Acı ama gerçekti. Jess sonunda cesaretini toplayıp hücrenin içine yöneldi, geride bıraktıklarının kim olduğunu görmek için yüzüne baktı.

Adamı tanımıyordu. Berbat bir rahatlamaydı hissettiği ve hemen ardından da korkunç bir suçluluk duygusu. "Üzgünüm," dedi. Thomas'a yürürken yardım ederek koridorda Dario ile Khalila'nın peşinden gitti.

Jess bundan sonrasındaki hiçbir hücrenin içine bakmadı. Dayanabileceğinden emin değildi.

Biraz ileride sola döndüklerinde, zamanla yıpranmış fresklerle süslü duvarları olan, daire şeklinde büyük bir

odaya vardılar. Freskler... Şimdi bunlar da neyin nesiydi? Mekanik cihazlara benziyorlardı. Jess bunların ne amaçla kullanıldığını düşünmemeye çalıştı ama çivilere, kayışlara, çarklara ve dişlilere tek tek bakınca, bu korkunç şeylerin ne anlama geldiği kendiliğinden ortaya çıkıyordu.

İşkence merkeziydi burası.

Ve buradan çıkış yoktu.

Jess bir an donup kaldı, düşünüyordu, *Ben ne yaptım şimdi?* Ama diğerlerinin yanından geçip odanın ortasına geldiğinde, doğru yerde olduklarını anladı; *biliyordu*. Ayaklarının altındaki odanın birebir aynısıydı ve aşağısı kanalizasyondu. Ancak yerde metal kapak falan görünmüyordu.

Burada bir yerde olmalı, diye düşündü ve odaklanabilmek için başının zonklamasından uzaklaşmaya çalıştı. Gözleri odanın ortasında duran cihaza ilişti.

"Burası! Şunu kaldıralım!" dedi ve üzerinde eskimiş kan izleri olan, dişlilere, halatlara, kayışlara bağlı yatak görünümlü büyük mekanizmayı itti. Kokusu -tüm odayı sarmıştı- midesini ağzına getiriyordu, dişlerini sıktı ve itmeye devam etti. Santi ile Dario da ona destek veriyordu. Makinenin metali, diğer metale sürünürken kulakları tırmalayan bir gıcırtıyla sürüklendi, demek ki odanın tam ortasındaki metal plakanın üzerinde duruyordu. Plakada, yılan saçlı, çığlık atan canavarın -Gorgon'un- damgası vardı. Antik bir işti. Uzun zaman önce mühürlenmişti.

Santi belindeki Kodeks'ini çıkarıp yere bıraktı -Jess şaşkınlıkla bakıyordu- ve çantasından ağzı mühürlü, korumalı

kutuda duran şişeyi çıkardı. "Kodekslerinizi yere bırakın. Geri çekilin."

Jess'in aklına gelmemişti bu ama Santi haklıydı; Kodeks'i çok yakından tanıyan biri olarak, bu cihazların onların aleyhine kullanılabileceğini biliyordu. *Takip edilebilir, değil mi?* Arşivci, dakikalar içinde Obsküristleri çalıştırmaya başlayacaktı. Morgan kendisininkini çoktan bırakmıştı, Wolfe da öyle. Jess de anlaşılması güç bir dikkatle Kodeks'ini yere koydu, Glain'in de aynısını yapışını seyretti. Kütüphane'ye ait bu son somut sembolü bırakıp bırakmamak konusunda Khalila ile Dario daha kararsızdılar. Khalila, Kodeks'ini saygı gösterisiyle yere bırakırken, parmaklarını kapağında gezdirip dua eder gibi bir şeyler fısıldadı.

Santi elindeki şişeyi açıp içindeki yeşilimsi koyu sıvıyı kitap yığınlarının üzerine boşalttı. Yerdeki yığın parlak bir aleve bürünerek yanmaya başladığında Jess, zehirli gazdan etkilenmemeleri için Thomas'la Morgan'ı geri çekti. *Bizler Yakıcıyız,* diye düşündü Jess. Canı yanıyordu. *Artık bizler de birer Yakıcıyız.*

Havaya karışan yoğun dumanın arasından öksürerek bakıyordu. Santi iki şişe daha çıkarıp yerdeki Gorgon suratlı metal plakanın üzerine döktü. Bu sefer alevler yükselmedi. Yeşil sıvı, Gorgon'un karmaşık homurtularını gevşek bir çığlığa doğru tahrif ederken fokurduyordu. Ardından tıslayarak tüm çığlığı eritti. Plaka kalındı ama kimyasallar onu da hallederdi... Eğer vakit olsaydı.

Jess koridordan gelen sesleri duydu. İçeri girdikleri yere koştu ve dinledi, uzaktaki ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Hâlâ diğer koridordaydılar ve birazdan keskin köşeyi döneceklerdi. Jess, Glain'le bakıştı ve tek kelime etmeden pozisyon aldılar. Jess, herkesin kabul ettiği üzere, atışlarda daha iyiydi ve kesişme noktasında, henüz kimse görünmeden, yakın menzilli ölümcül bir roket atışı yaparak eski taş duvarların baş hizasındaki delikleri göçertti. Köşeyi dönmek üzere olan birliklere karşı açık bir uyarıydı. Saniye geçmeden, patlamanın yankısı henüz kesilmemişken, silahını şok atışı konumuna ayarladı. İyi bir atış yaparsa karşısındakini yere yığacak kuvvette olmasını umuyordu. Bulunduğu açıdan, ilk hedefler onun görüş açısındaydı. Glain de kalanları temizleyecekti.

Köşede görünen ilk kişi Mavi Manga Lideri Rollison'dı. Troll, güvenliğini hiçe sayan korkusuz bir umarsızlıkla kendini açıklığa atıverdi, Jess'in onu görünce tereddüde düşüp ateş etmeyeceğini sanmıştı belki de. Ama Jess hiç tereddüt etmedi; tam hedeften vurmuş, Troll'un midesinin üzerindeki zırha ateş etmişti. Böylece adamın nefesinin kesileceğini biliyordu, kendinden hatırlıyordu.

Troll içi boş bir takım elbise gibi yere yığıldı, nefesi kesildiği için ağzı açık kalmıştı. Bir sonraki askeri Glain halletti. Üçüncüyü de Jess. Geri kalan askerler tereddüt etmişti, yaralanan silah arkadaşlarını korumak için geri çektiler.

"Giriyoruz," diye seslendi Santi, Jess'le Glain'e. "Glain, aşağıda pozisyon al. Haydi. *Hemen.*"

"Bu pozisyonda kalmayı tercih ederim efendim."

"Kaçış güzergâhımızın güvenliğini kontrol etmeni istiyorum. Wolfe'u da yanına al ve sana direnmesine izin verme."

Santi, ikisinin de karşı gelmesine fırsat vermeden yanlarından geçip kapıya doğru ilerledi. Koridora çıktı. Glain emin değildi ve sonra -olması gerektiği gibi- emirlere uydu ve Wolfe'u kolundan tutup yerdeki karanlık delikten aşağı itti.

Jess derin bir nefes alıp dikkatini Santi'ye verdi. Santi zaman kazanmak için hayatını ateşe atıyordu. Silahını kaldırarak ardına gizlenmeye çalıştı ama birisi onu mermi yağmuruna tutmaya karar verse, hayatta kalması imkânsızdı.

Yüzbaşı Santi koridorun yarısına kadar ilerleyerek "Zara?" diye seslendi.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Santi'nin üsteğmeni -yeşil gözlü kadın- köşeyi dönüp karşısına çıktı, silahıyla Santi'nin göğsünü hedef almıştı. "Efendim," dedi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Ne yaptığımı biliyorsun. Hücreleri gördün. Burada yaptıkları şeyi onayladığını söyleme bana. Ne *yaptığımızı.* Biz Kütüphaneyiz. Bunların gerçekleşmesine izin verenler biziz Zara."

"Onaylasam da onaylamasam da mahkûmları hapisten çıkarmanıza izin veremem! Farklı şekillerde eylem yapabiliriz. Başka yollar..."

"Burayı oluşturan insanların, eylemler, başka yollar ya da kanunlar umurunda mı sanıyorsun? Buraya gel de bir bak Zara. *Ne yaptıklarına gör.*"

Kadın cevap vermedi. Uzun bir süre Santi'ye baktı. Jess kadının ne düşündüğünü anlayamıyordu. Hem de hiç.

"Nic, lütfen," dedi sonra kadın. "Beni buna zorlama. Onların seni buna zorladığına dair bir hikâye uydurabiliriz. Bilmiyorum ama bir yolunu buluruz. Kariyerini bir kenara atamazsın. *Hayatını!* Biliyorum, bu kötü görünüyor. Ama düzeltilebilir. *Düzeltilecek!*"

"Hayır," dedi Santi. "Üzgünüm. Ne yaptığımı bilmediğime asla inanmazlar. Ama ben ne yaptığımı biliyordum. Bunun sonunun nereye varacağını bilerek bu işe giriştim." Santi anlayışlı fakat sert konuşuyordu. "Zara, senden bana katılmanı istemiyorum. Sadece gelip bakmanı istiyorum. Bu odada neler olduğunu gördükten sonra da onaylamazsan, o zaman vur beni."

Kadın, ona bakarak yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Birlikler, arkasında sıra olmuştu kesin. "Onunla gidiyorum," dedi. "Bana bir dakika verin. Geri dönmezsem, öldürmek üzere ateş açın. Anlaşıldı mı? Üzerlerinde Âlim cübbeleri olabilir ama onlar Kütüphane'ye ihanet ediyorlar. Acımak yok."

"Efendim." Yankılanan sesler, kararlı ve katıydı. Wolfe ve Glain çoktan gitmişlerdi. Morgan da öyle. Dario'yla Khalila ise Thomas'ın yerdeki delikten geçmesine yardım ederken biraz zorlanıyorlardı. Thomas da atlayarak gözden kayboldu. Dario hemen Khalila'ya işaret etti. Kız, Dario'nun ellerinden tutup aşağı indi. Dario ise Jess'e son bir bakış attıktan sonra -*neredeyse özür dileyen bakışlar,* diye düşündü Jess- delikten atlayıp gözden kayboldu.

Santi, üsteğmenini Jess'in olduğu tarafa doğru koridordan geçirdi. "Kendi adamlarımla savaşmak istemiyorum," dedi. "En az senin de benimle savaşmak istemediğin kadar."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Anlatın bana."

"Sadece bak."

Santi, kadını makinelerle dolu, yuvarlak odaya getirdi. Kesmek, parçalamak, çekiştirmek, acı ve işkence vermek için kurulmuş makineler. Başka bir nedenle kullanılıyor olamazlardı. Kan izleriyle dolu duvarlar ve zemin, her şeyi anlatmaya yetiyordu zaten. Acının, kanın ve çaresizliğin kokusu, çığlıklardan daha gürültülüydü.

Zara şaşıp kaldı. Odaya, ürkütücü ekipmanlara, zemine baktı... Sonra Santi'ye döndü. Konuşmaya başlayacakken başını iki yana salladı.

"Christopher buradaydı," dedi Santi. "O *buradaydı.* Şimdi anlıyor musun? Bize anlatmadıkları şey tam da *bu.* Hizmet ettiğimiz şey *bu.*"

"Hayır. Olamaz..." Kadın titrek nefesini içine çekti. "Birilerinin düzeni sağlaması gerekiyor," dedi. "Bizim ellerimiz de temiz değil."

"Baş Muhafızlar savaşa gider. Masum ya da suçlu insanlara işkence etmeyiz. Bizi dönüştürdükleri şey bu. İsteğim, bizi durdurmaya yetişemediğinizi söylemen Zara. Tek isteğim bu."

Üsteğmen odaya bakıyor, buraya kapatılanların sessiz çığlıklarını dinliyordu. Jess, kadının gözlerinin dolduğunu fark etti.

Üsteğmen, silahını kaldırıp doğrudan Yüzbaşı Santi'ye yöneltti. Jess, Santi'yi öldürmek mi yoksa şoklamak amacıyla mı nişan aldığını, bulunduğu yerden tam kestiremiyordu. Ama kadının bakışları, ölümün habercisiydi. "Hemen teslim olun, belki Arşivci size merhamet eder."

"Merhamet mi?" Santi'nin sesi, duvarlardaki kurumuş kan lekeleri kadar koyuydu. "Etrafına baksana. Kütüphane'de merhamet denen şeyden en ufak bir eser kalmış gibi görünüyor mu sence? Vur beni. Buna mecbursun, beni durdurman gerek."

Jess, üsteğmenin vuracağını anladı. Santi gibi biri değildi. Jess gibi de değildi.

Bütün dünyasının yalan olduğunu ve yerine getirdiği tüm görevlerinin aslında kötülüklerle bağlantısı olduğunu kabullenemiyordu.

Jess, kadına ateş etti ama gecikmişti. Üsteğmen de zırhına isabet eden kurşunla eş zamanlı olarak ateş etmişti.

Zara ile Santi, aynı anda yere düştüler.

EFEMERA

II. Ptolemaios Filadelfos tarafından krallığı döneminde, ismi sonsuza dek yaşasın, Arşivci Callimachus'a yazdığı mektup metni:

II. Ptolemaios Filadelfos'tan saltanatının yirminci yılında, en üstün hizmetkârı Büyük Kütüphane'nin Arşivcisi Callimachus'a:

Mısır'ın Işığı, Büyük Kral Ptolemaios, Büyük Kütüphane'ye bağlılık konusunda size bilgeliğini bahşetmeyi dilemektedir; Mısır saltanatına olan bu kutsal girişim, ölümsüz Nil'e günün ilk ışıkları düştüğü andan itibaren, tanrılar tarafından kutsanmıştır.

Kütüphane'nin ışığının, Mısır ve Firavun üzerinde daima parlaması gerektiği, Kütüphane'ye karşı oluşan her türlü gücün, yerle bir edilmesi şart bir tehlike, inanışa ters düşen bir fısıltı olduğu inancındadır.

Bilgi, safi amaçtan ibaret değildir. Bir araya getirdiğiniz her şey Firavun'u yüceltecek, tanrılara ve Mısır'a olan görevini kutsayacaktır.

Büyük ve yüce bilge böyle der.

İşbu belgeye ek olarak, Arşivci Callimachus tarafından Büyük Kütüphane Âlimlerine gönderilen not:

Bizimle ilgili büyük bir karar alınmıştır. Firavun'un kendini çok güzel ve güçlü biri olarak görmek amacıyla bakıp durduğu bir aynadan farkımız kalmayacak mı? Yoksa bu bilgiyi, öğrenmeye istekli olan herkese yardım etmek ve araştırmacılar, Âlimler, öğretmenler ve öğrenciler adına kullanmak amacını taşıyan asıl mesleğimizin izinden gitmek üzere mi kullanmalıyız? Yaptığımız tek şey bir kralı pohpohlamak mı yoksa dünyayı döndürmemize yarayan bir araç mı?

Buna karar vermek bize düşmektedir. Zor olacak. Tehlikeli olacak. Firavun güce ve kudrete sahip biri ve biz, kendimizi onun gücünden bağımsız ilan edersek, bu bağımsızlığın bedelini kanımızla ödememiz gerekecek. Dahası, aynı bağımsızlık seyrini, bizi kendine çırak edinecek olan, kendini seyredeceği pırıltılı aynası olarak görecek olan bütün saltanatlar, felsefeler ve dinlere karşı izlememiz gerekecek.

Demek istediğim, zarları atalım ve şans bize ne gösterecek, bekleyelim. Bilgi güçtür, derler.

Madem öyle, bizler bütün krallardan daha güçlüyüz.

BÖLÜM 11

Öldü, diye düşündü Jess ve bütün bedenine korku dolu bir sancı yayıldı. *Benim yüzümden.* Üsteğmen öldürmek için nişan almıştı, Jess'in de öyle yapması gerekirdi. Üsteğmeni korumaya çalışmış ama kadın, Yüzbaşı Santi'yi vurmuştu...

O sırada Santi hırıltılı bir şekilde, derinden bir nefes aldı. Gövdesinin ortasındaki esnek zırh kurşunun etkisiyle hasar almış, duman çıkarırken Santi nefes nefeseydi. Ama plakanın üzerine gelmişti. Plaka onu korumuştu.

Üsteğmen ise en az Jess kadar iyi nişan almış olmalıydı.

Zara hâlâ nefes alıyordu ama Jess'in kurşunu onu bayıltarak yere sermişti. Uyanması çok sürmezdi. Hemen harekete geçmeleri gerekiyordu; Üsteğmenin askerlerine verdiği süre de tükenmek üzereydi.

Jess, Santi'yi kolundan tutup yerdeki deliğe doğru sürüklerken, "Tutun!" diye bağırdı aşağıdakilere ve Santi'yi ayakları aşağıda olacak şekilde gönderdi. Odaya ilk geldiklerinde

yerdeki kapağı gizleyen işkence makinesini diğer ucundan tutup dişlerini sıkarak var gücüyle ittirdi. Birkaç santim yerinden oynatmayı başardı -bu da kapağı hiç değilse birkaç dakika daha yeniden gizlemeye yeterdi. Kendisinin de sığacağı kadar küçük bir aralık kalmıştı, ufak tefek sıyrıkları umursamayacaktı artık.

Jess iyice bir nefes aldı, askerlerin üsteğmene seslendiklerini duyduğu an, delikten aşağı kıvrılıp atladı. Sert bir iniş yaptı -onu tutan olmamıştı- ve tüneli tutan aslanın metal yığınının tam da yanına yuvarlanıverdi.

Otomat hâlâ devre dışıydı, eski ve yeni tanrılara şükürler olsun.

Dario, onu tutup hızlıca ayağa kaldırdı. "Yürü haydi!" dedi. Donup kalmış aslan otomat yüzünden kenara sıkışmıştı. Hemen ötede Glain ile Wolfe, Santi'yi ayakta tutmaya çalışıyor; Khalila ise Thomas'a yardım ederken neredeyse iki büklüm olmuştu. Glain çantasındaki portatif ışıklardan birini çıkarıp yakınca hepsi esrarengiz yeşil ışıkla aydınlandı. O ışıkta Thomas, mezarından yeni çıkmış bir ceset gibi görünüyordu.

Santi de onun kadar kötüydü ama kendi başına yalpalayarak da olsa yürüyebiliyordu.

"Onu kollaman gerekirdi," dedi Wolfe, zehir saçan öfkeli gözlerle Jess'e bakarak.

"Kolladım," diye çıkıştı Jess. "Haydi. Bu taraftan. Thomas, yapabilecek misin?"

"Mecbur," dedi Thomas. "Sen birini mi vurdun?"

"Evet."

"Planladığın bir şey miydi?"

"Hayır."

"Planın çok dışındayız artık," dedi Glain. "Ve bize yol gösterecek bir rehberimiz de yok."

Glain yol derken tünelden bahsetmiyordu, bu gayet açıktı. Jess'in bıraktığı izler hâlâ net bir şekilde görülebiliyordu. Glain peşlerindeki askerleri, daha hızlı koşmak için bağrış çağrışları kastediyordu. Zara birazdan uyanırdı ve eğer buradan bir an önce çıkış yapamazlarsa, onları nerede bulacağını biliyordu.

"Bölünmemiz gerek," dedi Jess.

"Bir orduya ihtiyacımız var," diye düzeltti Glain. "Ve son baktığımda, en küçük ordudan bile yüz kişi kadar eksiğiz."

"Kapa çeneni ve koş," dedi Dario, Santi'yi Glain'in sol tarafına geçirirken. "Hiç değişmemişsin. Hâlâ sert yaradılışlı, sıkıcı kızsın. Neşelen artık. Bak, yine bir aradayız!"

Dario'nun üzerinde Âlim cübbesi olmasaydı, Glain bu sözlerinden dolayı onu ezip geçerdi herhâlde ama bunun yerine küfreden gözlerini oda dikip uzun bacaklarıyla rahat rahat yürüyerek en öne geçti. Jess ışığını çıkarıp Thomas'ın ağırlığını biraz daha yüklendi, özellikle de tünel yolu yokuşa dönmeye başlayınca. Ne kadar güçlü olursa olsun, Alman dostu oldukça uzun bir süredir zincirlerle bağlıydı. Tünelin yukarıdaki çıkışına ve ızgaraya yaklaştıklarında Jess, Glain'i ve sonra da Thomas'ı yukarı doğru ittirdi. Thomas da Khalila, Morgan ve Dario'yu tutarak yukarı çekmeye çalıştı.

Wolfe ve Santi en sona kalmışlardı. Jess, Wolfe'tan kaçmak için Glain'e tutundu ve çabucak yukarı çıktı, adam hâlâ öfkeyle ona bakıyordu.

Hepsi birlikte Jüpiter'in elbisenin gölgesine gizlenmişti. İleride görünen Forum çok kalabalıktı, bu güzeldi işte. Jess farklı inançlara iman eden bu topraklarda, ona bir iki kez yardım gönderen tanrısına şükretti. Kütüphane, Forum'un kalabalıklara kapatılması için henüz haber salmamıştı.

"Ne kadar arkamızdalar efendim?" diye sordu Glain, Santi'ye. Santi hâlâ hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyor, eliyle belini tutuyor ama yine de biraz daha iyi görünüyordu. En azından hareket edebiliyordu.

Santi silahını kontrol ederken, Glain'e bakmadan cevap verdi. "Şanslıysak, tünele inmeleri on beş dakika. Ama ben şansa güvenmem."

"Bazilikadaki Aktarma Merkezi'ne gitmeliyiz," dedi Morgan. "Tek çıkış yolumuz bu. Bu şekilde kaçmayı planlamıştık!"

"Savaşın kötü yanı da planları değiştirmesidir," dedi Santi. "Eğer o tarafa doğru gidersek, sabit bir yere geçmeli ve herhangi bir işe kalkışmadan ortalığın yatışmasını beklemeliyiz. Ya öyle ya da kamusal çıkışlardan geçme riskini alacağız."

"Bütün çıkışları tutacaklardır," dedi Wolfe. "Roma, girmesi de çıkması da zor bir şehir. Bizi ellerinden kaçırmamak için ne gerekiyorsa yaparlar. Morgan haklı. Tek çıkış yolumuz Aktarma."

"Bu durumda, benim geldiğim Baş Muhafızlar merkezini kullanacağız."

"Nic. Merkez koruma altındadır ve yüksek alarma geçmişlerdir. Sen de biliyorsun. Bazilikanın içine geri girmeliyiz."

"Bizi kovalayan ve yakaladıkları an paramparça etme emrini almış otomat aslanlardansa, Baş Muhafızlarla savaşmayı tercih ederim."

"Ben de ölmemeyi," dedi Dario hissizce. "Bunu da bir düşünmeye ne dersiniz?"

"Eğer sorun otomatlarsa..." Thomas sessiz ve çekinerek konuşuyordu, hepsi susarak ona baktı. Bütün dikkatin ona yöneldiğini fark edince, neredeyse ürküp bakışlarını kaçıracaktı. "Eğer onlarla savaşmanız gerekiyorsa bir çözüm önerebilirim. Roma'da bir mucit var, Glaudino. Daha gençken Via Baccina'daki dükkânını bir iki kez ziyaret etmiştim. Oraya gitmeliyiz."

"Ona güvenebilir misin?" diye sordu Wolfe ve Thomas başını iki yana salladı.

"Hayır, elbette güvenemem" dedi. "Kütüphane'ye son derece sadık biridir. Ve bize asla yardım etmez."

"O zaman bunun bize ne gibi bir faydası..."

"Çünkü aslanlarla çalışıyor," dedi Thomas. "Morgan'ın benimle gelmesi gerek. Bir de Jess'in."

"Neden?" diye sordu Santi. Thomas'ın bakışlarını yakalayıp gözlerine dik dik bakınca, Jess, arkadaşının gözle görülür bir korkuyla sarsıldığını fark etti. Santi de aynı şeyi görmüş

olmalıydı ki duraksayıp ses tonunu biraz daha yumuşatarak "Özür dilerim Schreiber," dedi. "Hepimizin sinirleri tepesinde. Orada bize yardım etmek için neler yapacaksın?"

"Bir tanesinin bizim için çalışmasını sağlayabilirim."

"Bir tane ne?"

Thomas'ın yerine cevaplayan, Morgan'dı. Onun ne demek istediğini Jess'ten daha hızlı anlamıştı. "Bir otomat aslanı," dedi Morgan. "Ah, Thomas, zekice. Dâhice. Sence bunu yapabilir miyiz?"

"Glaudino'nun atölyesinde Kütüphane otomatları tamir ediliyor," dedi Thomas. "İçlerinden birini tamir edebilmeli ve bizim için çalışmasını sağlamalıyız."

Santi'nin aklındaki çarklar yeniden dönmeye başlamıştı -Jess bunu anlayabiliyordu- planlarını gözden geçirip eksi ve artıları hesapladıktan sonra bir yanıta ulaştı. "Ne kadar zamana ihtiyacınız var."

"Bilmiyorum. Birkaç saat," dedi Thomas. "Çok sürmez. Atölye muhafızlarla korunmuyor sanırım."

Sanırım. Jess şüphelerini dile getirmedi. Her hâlükârda iyi bir fırsattı ve Santi'nin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Glain ise bu konuda biraz daha ümitsiz görünüyordu ama zaten her zamanki hâli değil miydi?

"Grup hâlinde çok dikkat çekiyoruz," dedi Dario.

"Morgan'a ihtiyacım var," dedi Thomas. "İşin bir kısmını Obskürist'in yapması gerekiyor. Bir de Jess lazım."

"Tamam. Brightwell ve Hault, gidip atölyeyi bulun; Glain, sen de onlarla git. Wolfe'la ben de Seif ile Santiago'yu

yanımıza alıyoruz. Sizinle Via Baccina'da, mümkün olduğunca kısa bir süre sonra buluşuruz."

Kulağa mantıklı geliyordu ve en çok arananlar, diğerlerinden ayrılmıştı -biri Thomas ve diğerinin de Morgan olması muhtemeldi- ve Jess'le Glain, eğitimli muhafızlar olarak yanlarındaydı, her ne kadar Jess kendini çok iyi hissetmese de. Jess başını olumlu yönde sallayarak Thomas'ı yerden kaldırdı. "Morgan, sen benimle gel. Aslanları Forum'un ne tarafına gönderdiklerini tespit etmek için keşif yapmamız gerekiyor."

Morgan başını salladı ve Thomas'a hızlıca bir sarıldıktan sonra, Jess'le birlikte Jüpiter'in elbisesinin ardından etrafı dikizlemeye gitti. Alttan geçebilmek için dizlerinin ve ellerinin üzerine çökerek ilerlemek zorundaydılar. Jess, Morgan'a ayağa kalkarken ardım ettiği sırada bir Baş Muhafız askerinin onlara doğru yürüdüğünü gördü. Hemen arkasını dönüp "Kaç," dedi Morgan'a.

Pek de iyi bir plan değildi bu, Morgan'ın daha iyi bir fikri vardı. Jess'e sıkıca dolanıp onu öptü. Ve Jess, az önce ne konuştuğunu tamamen unuttu. Morgan'ı hissetmek, dudaklarının tadına varmak, bedenine yaslanan güzel ve muhteşem *varlığını* duyumsamak, Jess'in, her an kapılmak üzere olduğu korkuyu, çok kısa birkaç saniyeliğine silip götürdü.

Morgan'ı geri ittiği sırada asker başını iki yana sallayarak yanlarından geçip gitmişti. Tabii ki sallardı. Yine bir erkekle kız öpüşüyordu.

"Bunu bir daha yapma," dedi Jess ama bedenleri hâlâ birbirine yaslanıyor, dudakları dudaklarına bir nefeslik mesafede geziniyordu. Sanki tüm dünya Jess'in sabit durması için ayaklarının altında dönüyordu. "Bu iş çok tehlikeli, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Morgan. Kızın gözleri, tüm benliğiyle Jess'inkilere dalmıştı. "Gidip bana bir eşarp al. Acele et."

"Ne alayım?"

"Bir eşarp. Yüzümü gizlemeliyim."

Jess kıza hak verdi ve hemen en yakındaki tezgâha koştu. Serin esintide dalgalanan, rengarenk ipek şallar vardı. Morgan'ın gözlerini öne çıkaracağını düşündüğü bir tanesini seçti ve *gineyi* uzattı. O sırada şapkalar dikkatini çekti. Üç tane de şapka aldı.

"Teşekkürler," dedi Morgan, Jess'in uzattığı eşarpla şapkayı alırken. İpek eşarbı yüzünü iyice örtecek kadar sardı. "Thomas'ı getir."

Jess eğilerek Thomas'a, gelmesini işaret etti. Thomas yalpalayarak nefes nefese sürünüp geldi. Birisi, -Jess, Wolfe olduğunu düşünüyordu- ona siyah Âlim cübbesi vermişti. Thomas'a kısa gelmişti ama hapishanede yıpranan kıyafetlerini gizlemeye yetiyordu. Jess, Thomas'ın başına şapkayı taktı. Biraz komik görünüyordu ama önemli olan, Thomas'ın mat sarı saçlarını gizlemesi ve yüz hatlarını tanınmayacak kadar karanlıkta bırakmasıydı. Turistlerin çoğu güneş şapkası takıyordu. Jess kendisininkini de taktı.

En son Glain geldi ve Jess'le birlikte yürümeye başladı. Dışarıdan bakınca, ziyaretçi bir Âlim'le beraberindeki misafirini, güzel bir günde Roma'da koruyan iki muhafız gibi görünüyorlardı. Forum'un ortasına geldiklerinde Jess, "Ne yöne gideceğimizi bilen var mı acaba?" diye sordu. Julia Bazilikası'nda huzursuzca, öfkeyle dolanıp duran Kütüphane aslanlarını dikizliyordu. Şu ana kadar peşlerine herhangi biri düşmemişti. Böyle bir şey yaşanmadan Forum'dan uzaklaşmalıydılar.

"Bu taraftan," dedi Glain. "Şanslısınız. Gelirken, arabada uyumak yerine savunmakla görevlendirildiğim şehrin haritasını çalışırım."

Onları hızlı ve sakin bir şekilde Forum'dan uzaklaştırıp Via Baccina'ya getirdi. Morgan, Thomas'la kol kola yürüyor, tökezlediğinde onu çaktırmadan destekliyordu. Onları takip eden bir aslan yoktu henüz ama Jess, Forum'dakilerin dört dönerek firarileri aradığını hayal ediyordu. Şehirdeki bütün Baş Muhafız askerleri ve bütün yerel Romalı Muhafızlar biraz sonra alarma geçerdi, tabii hâlâ geçmedilerse.

Geride bir yerlerden çığlıklar yükseliyordu. Aslanlar salıverilmişti, Jess arkasını dönüp bakınca Forum tarafından insan selinin hızla uzaklaşmaya başladığını gördü. Panik çabuk yayılırdı.

"Sence kaçmışlar mıdır?" diye sordu Morgan.

Thomas hafifçe kızın elini okşadı. "Santi ve Wolfe'tan bahsediyoruz. Kaçmışlardır. Merak etme." Nefes nefeseydi. Jess, arkadaşının enerjisinin kalmadığının farkındaydı.

Thomas'ın bahsettiği atölyenin, yakınlarda bir yerde olmasını umuyordu.

"Bizi atölyede ne bekliyor?" diye sordu Glain. Forum'dan uzakta bir diğer tepeyi tırmanıyorlardı. Thomas tırmanışlarının her bir adımında daha da yavaşlıyordu, burası daha sakin bir bölgeydi. Bakmayı bilen herhangi biri, onları hemen fark edebilirdi. "Bana sakın, *bekle ve gör* deme, yoksa arkadaş olduğumuzu unuturum Thomas Schreiber."

"Sen unutsan bile ben hep senin arkadaşınım," dedi Thomas. "Sizi çok büyük bir tehlikeye sokmayacağım ve karanlıkta da bırakmayacağım. Senyor Glaudino'nun atölyesi, Roma'nın otomatlarının bir numaralı tamir dükkânıdır."

"Durun," dedi Glain, Thomas'a yüzünü dönüp geri geri yürüyerek. "Sen şimdi bana, bizi içi *tamamen aslanlarla dolu* bir dükkâna sürüklediğini mi söylüyorsun?"

"*Hepsinin* aslan olduğundan emin değilim," dedi Thomas. "Muhtemelen öyledir. Birkaç tanesi Roma tanrılarının şeklinde tasarlanmış ama tabii..."

"Peki, çalışıyorlar mı?"

"Ah, bazıları evet. Çünkü Glaudino onları tamir etmiş olacak."

"Otomatlarla savaşamayız Thomas!"

"Savaşmak zorunda değiliz," dedi Thomas. "Devre dışı durumda olacaklar. Yoksa Senyor Glaudino nasıl üzerlerinde çalışabilsin ki? Jess, sen Glain'le birlikte ustayı ve çıraklarını alıp bir yere kilitlemelisin. Böylece Morgan'la benim,

otomatlardan birini tamir edip dönüştürmeye vaktimiz olur. Bunu yapabilir misin?"

"İşimiz neyse yaparız," dedi Glain. Ve sonra Jess'e bir bakış attı. Jess o bakışın anlamını biliyordu.

Bunca zaman bir hücrede kaldıktan sonra, gerçekten de bir şeyler yapabilecek durumda mı?

Jess bir omzunu çok hafifçe, belli belirsiz bir şekilde kaldırdı. Çünkü başka seçenekleri yoktu.

Glaudino'nun atölyesi oldukça geniş bir binaydı ama pek iyi korunmuyordu. Jess, aklı başında kimsenin, Kütüphane aslanlarını tamir eden birinin dükkânını soymayacağını tahmin ediyordu. Glain ile birlikte yan bahçeden içeri sızmaları pek de zor olmadı. Jess açık duran sürmeli kapıdan içeri girince, en büyük kâbusuyla karşı karşıya geldi. Koca bir Kütüphane aslanları ordusu.

Ama Thomas'ın dediği gibi hepsi devre dışıydı, düğmelerine basıldığında hangi hareketi yapıyorlarsa o şekilde donup kalmışlardı. Onunla birlikte içeri giren Glain'in nefesinin kesildiğini işitti. Kızın, geri çekilme isteğiyle nasıl bir savaş verdiğini, kendi içinde harbe girdiğini, irkilmesinden anlayabiliyordu. "Ölmüşler mi?" diye sordu Jess'e.

"Hiçbir zaman gerçekten yaşamıyorlardı ki," dedi Jess. "Kapatılmışlar."

Glain ona sert bir bakış attı.

"Bu arada, bu hileyi nasıl öğrendin? Daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını duymadım."

"Çaresizlik. Şans. Yasa dışı ticaretim sayesinde yaptığım serbest çalışmalar. Seç birini. Bu yöne doğru sesler geliyor." Jess aslanların arasındaki geniş boşlukta odanın arka tarafına doğru ilerlemeye başladı, burası ayrı bir çalışma odasıydı ve içeriden İtalyanca sohbetlerin sesi geliyordu. Jess kapıdan adımını atınca üç tane adamın tezgâhlarda ve sıralarda oturduğunu gördü. Odanın ortasında, yere çökmüş bir aslan vardı, kıpırtısızdı ve bu hâliyle acınası görünüyordu. Bronz kaplamasını açmışlardı ve dışarı çıkarılan kabloları, yerde bağırsak misali kıvrımlanmıştı. Aslanın yüzü tuhaf bir ifadeyle donup kalmıştı, kendisine yapılan şeyden pek hoşnut değil gibiydi.

Adamlardan en yaşlısı, muhtemelen Senyor Glaudino başını kaldırdı ve kapıda beliren Jess'e kaşlarını çatarak baktı. İtalyan aksanından, Kütüphane'nin yaygın dili olan, daha standart bir Yunancaya geçiş yaptı. "Henüz hazır değil bu. Amirine söyle, konuştuğumuz gibi teslimatı yarın yapacağız. Tamam?"

"Hayır," dedi Jess, silahını doğrultarak. Glain de içeri girerek aynı şekilde silahını kaldırdı.

"Üzgünüz *senyor* ama hepinizin şuradaki odaya geçmenizi istiyorum. Lütfen."

"Neden? Bu da ne şimdi?" Senyor Glaudino asabi, küçük bir adamdı, gövdesini kabartarak ayağa kalkıp ikisine dikleniverdi. "Siz cahiller, bize bunu nasıl yaptırabileceğinizi sanıyorsunuz? Çalışmalarım için Artifex'in bizzat kendisi tarafından tayin edilen bir komisyonum var be-

nim! Onlara haber verir vermez Baş Muhafızlar sizi anında yakalar ve..."

"Haber vermeyeceksiniz," dedi Glain. Öne çıkıp Glaudino'yu omzundan tuttu ve doğruca küçük odaya götürdü. Odayı kontrol ettikten sonra adamı içeri itti. Ardından diğer iki çalışanına da odaya geçmelerini işaret etti. Adamların ikisi de kavga edecek hâlde değil gibi görünüyordu. "Kodeks'leri alayım lütfen. Hemen."

İkisi de Kodeks'leri Glain'e uzattı. Glain de hepsini yakınındaki masanın üstüne dikkatlice bıraktı. Ardından adamların üzerini teker teker çabuk ve uzman el hareketleriyle aradı. Glaudino tüyleri yolunan tavuk gibi ciyaklayıp duruyordu ama onları bir bir kenara iten Glain'in kalıbında bir adam değildi.

Glaudino, odaya kapatılır kapatılmaz kapıyı yumruklamaya başladı. Glain iç geçirip başını sallayarak "Kibar davranmaya çalıştım," dedi Jess'e ve kapıya dışarıdan öyle sert bir darbe indirdi ki menteşeleri yerinden oynadı. "Kapa çeneni, yoksa sizi bağlayıp aslanlara yem ederim!"

İşte böylece suspus oldular. Jess, karanlıkta bekleyen Morgan ile Thomas'ı gidip getirdi. Odaya girdiklerinde, Thomas'ın mavi gözleri, birisi ışık tutmuş gibi parlamaya başladı. "Evet!" dedi. "Mükemmel! Seni zavallı şey. Ne yaptılar sana böyle?" Sıraya oturup aslana eğildi, Jess de Thomas'ın yanına çömelmişti. Morgan altına bir sandalye çekti ve Thomas ellerini aslanın metal kaplamasında, sanki canlı, dost canlısı bir hayvanı okşuyormuş gibi gezdirirken

hayranlıkla onu seyretti. "Seni iyileştireceğiz. Hayır, çok daha iyi olacaksın. Çok çok daha iyi."

Ama sonra, birkaç saniye içinde Thomas'ın gözlerindeki sessiz sevinç çekildi. Aslanın yanına titreyerek inip başını ellerinin arasına alarak sessizce ağlamaya başladı.

"Çalışması gerekiyor," dedi Glain ama bunu Thomas'a değil de Jess'e söyleyecek kadar incelik sahibiydi en azından.

"Çalışacak," dedi Jess ve Glain'e ikaz edici bir bakış attı. "Onu rahat bırak."

"Bir şeyler yap," diye fısıldadı Glain. Fakat Jess çaresizdi. Elini Thomas'ın omzuna koydu. Thomas ilk anda irkildi ama sonra rahatladı. Morgan, Thomas'ın elini tutuyordu. İkisi de ona tek kelime etmedi. Jess, Thomas'ın iç çekişini, nefes alışını yavaşça sakinleştirmeye çabalayışını dinledi. Thomas ellerini yüzünden çektiyse de başını kaldırıp onlara bakmıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ben... *Scheisse.* Böyle olacağımı hiç düşünmemiştim. Neden böyle oldu?"

Morgan konuşacak gibi oldu ama söyleyecek söz bulamıyordu. Çaresizce Jess'e baktı. Jess başını sallayarak Thomas'la yüz yüze gelecek şekilde çömeldi. "Senin yaşadıklarını yaşamadım ama ben de birkaç kez karanlıkta kaldım. Bazen ışıklar fazla parlak gelir."

"Ya beceremezsem–"

"Işığa alışmayı mı? Becerirsin. Yapacaksın." Jess başıyla aslanı işaret etti. "Karanlıkta bile otomatının hayalini kurdun sen. Onlar korkulacak bir şey değil."

Thomas yavaşça nefes alıp sessizce bıraktı. Başını onaylar biçimde salladı ve gözlerini açıp elini aslanın metal kaplamasında yeniden gezdirmeye başladı. Jess bu sefer onu sakinleştirmişe benziyordu. "Tamam," dedi Thomas. "Tamam. Keşke biraz daha kaynağım olsaydı."

Jess üniforma gömleğinin düğmelerini çözdü ve çıkardı. İçindeki kaçakçı koşumu, terden kopkoyu olmuştu. Hatta bedeniyle bütünleşmişti. Jess koşumu çözdü ve bir oh çekerek vücudundan ayırdı. Nemli tenine değen serin hava, onda güzel bir duş etkisi yaratmıştı.

Herkes ona farklı hayranlık seviyelerinde bakakaldı. Sonunda Thomas, "Ne yapıyorsun Jess?" diye sordu. Jess'in daha önce hiç görmediği mandalları açarak aslanın kaplamasını çıkarmıştı ve uzunca bir kabloyu parmaklarına dolayarak hasar olup olmadığını kontrol ediyordu huzursuzca. "Üstünü giy."

"Giyeceğim," dedi Jess ve kaçakçı kesesini açıp içindeki kitabı çıkardı. Kitabın arasına sıkıştırdığı çeviri kâğıtlarını aldı. Serin ve kupkuru duran kitabı Thomas'a uzattı. "Al. Bu sana yardımcı olabilir."

Thomas kabloyu bırakıp kitabı sayfalarını çevirmeye başladı. İlk önce yavaş yavaş çevirirken, yazılanları çeviriyle karşılaştırdıkça artan bir hevesle hızlandı. Jess koşumu tekrar üzerine sarıp gömleğini giydi.

"O ne?" diye sordu Morgan, kitabı okuyan Thomas'ı izlemek için öne doğru eğilerek. Thomas'ın, sorusuyla pek de ilgilenmediğini anlayınca cevap bekleyen gözlerle Jess'e baktı.

"İçindeki bilgiye sahip birinin araştırma notları," dedi Jess. "Otomatların mekanizması üzerine çalışma –parçaları. Nasıl çalıştıkları, Kütüphane'nin asla yayılmasını istemediği türden detaylar. Sanırım bunları yazan zavallı heriften geriye kalan tek şey bu. Adamın bu özel bilgileri yaymasını istemezlerdi, öyle değil mi? Thomas? İşine yarar mı?"

"Evet," diye fısıldadı Thomas ve sonra tekrar, daha güçlü bir şekilde, "Evet!" dedi. "Bak, şunu görüyor musun? Metal küre, taşıyıcı yani. Bunu Morgan'ın açması gerekiyor. Bu bir Obskürist icadı. Kod yazmayı biliyorsundur? Sana öğretmişlerdir?"

"Ben..." Morgan gözlerini kırpıştırdı ve sonra olumlu yönde başını salladı. "Şey, evet. Ama bir başlangıç noktasına ihtiyacım var. İçinde bir yerde kod olmalı. Ona erişebilirsem ve değiştirirsem..."

"Kesinlikle. Bu sadece... Sadece..." O ana kadar iyi giden Thomas, gücü tükenen bir otomat gibi takılmaya başladı ve titreyen ellerinin arasından kitabı düşürüverdi. Jess, onun titrediğini görebiliyordu. Hayır, buna titreme denemezdi. Resmen sallanıyordu. Hem de çok fena. Dişleri birbirine vuruyordu, gözlerini sımsıkı yummuştu.

"İşe yaramayacak," dedi Glain alçak sesle. "Bir parçası hâlâ o hapishanede."

İyileşmesini bekleyecek kadar vaktimiz yok, düşüncesi dile dökülemedi. Hepsi biliyordu bunu. Thomas elinden geleni bütün kalbiyle yapıyordu ama korkunç işkencelerden geçmişti.

"Öyleyse ona yardım edeceğiz," dedi Jess ve başını sallayarak onu onaylayan Morgan'a baktı. "Thomas. Ben kitabı okudum, çevirisini yaptım. Benim yapmama izin ver, sen sadece uzan ve bana ne yapmam gerektiğini söyle. Bunu yapabilir misin?"

Thomas cevap vermedi ama uzun bir dakikadan sonra, canı nasıl yanıyorsa, başını kesik kesik aşağı yukarı salladı. *Onay vermekten daha çok, sarsıntı geçiriyor gibi,* diye düşündü Jess. Thomas'ın yüzü kireç gibi olmuştu. Yanaklarındaki morluklar, silinmeye başlayan dövmeler gibi görünüyordu.

Morgan rafların birinden kalın bir battaniye alıp Thomas'ın titreyen vücudunu sıkıca örttü. Thomas sıcak battaniyeye sarınmıştı, Morgan ellerini arkadaşının omzuna koyarak Jess'e baktı.

"Atölyede bir yerde makasları vardır herhâlde. Onun saçlarını kesmek için gidip bulayım. Üzerine de daha iyi giyecekler bulurum belki. Jess. Sana emanet."

Thomas gözlerini açınca, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Morgan eğilip alnından öptü.

"Bana verdiğin küçük otomat kuşu hâlâ saklıyorum," dedi Thomas'a. "Hâlâ ötüyor. Bana da şarkılar söyletiyor Thomas. Sen bana yardım ettin. Ben de sana yardım edeceğim."

Thomas gülümsemeye çalıştı. Jess dev Romalı aslanın yanına eğilirken, arkadaşına çok yakından bakmamaya çalıştı. O makine ile arkadaşı arasında bir benzerlik fark etti. İkisi de yaralıydı.

İkisinin de iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Belki birinin tamirine yardım ederse, diğerini de iyileştirebilirdi.

Jess'in mekaniğe yatkınlığı vardı ancak Thomas'ın yanında acemi sayılırdı; kitaptaki yönergelere bakarak parçaları çıkarmak için ağır ağır çalışmak zorundaydı. Bir saatten fazla bir süre sonunda, normal bir canavarın kalbinin olması gereken yerde, koyu bronz bir kürenin varlığını görür gibi oldu. Thomas'ın yumruğu kadar büyüklükteydi ve lehimli değildi. Karmaşık bir kelepçe serisi ile altına benzeyen ağ gibi bir şey sayesinde yerine tutunuyordu. O süre zarfında, nasıl ilerleyeceğini Thomas'a sormak için arkasını döndü. Morgan'ın, Thomas'ın saçlarını kestiğini gördü. Kısa saçları, yüzünü olduğundan daha ince ve Jess'in hatırladığından daha yaşlı göstermişti. Dağınık sakalları taranınca, eski Viking hikâyelerindeki tiplere olan benzerliği pek kalmamıştı. Morgan odaların birinden büyük beden bir işçi pantolonu ile Thomas'a bile büyük gelecek bir gömlek bulup getirmişti. Thomas battaniyenin altında üstünü değiştirip -hâlâ kızlardan utanıyordu- hapishane kıyafetlerinden kurtulunca, çok daha... İyi göründü. Tam olarak kendi gibi değildi. Jess'in hatırladığı Thomas'a benzemese de varlığı yeterdi.

"Sanırım kodlama için gereken taşıyıcı küreyi buldum," dedi Jess. Küreye doğru uzanırken, Thomas onu hemen kolundan yakalayıp geri çekti.

"Yapma. Ölürsün," dedi. "Glaudino buna hiç dokunmazdı. Taşıyıcıyı yalnızca Obsküristler açabilir. Etrafında çalışarak kelepçeleri çözmen gerekiyor. Dikkatli ol."

Jess başını salladı. Dokununca onu öldürecek bir şeyin kenarlarında kıyısında çalışma fikri pek hoşuna gitmemişti ama Thomas'ın titreyen ellerinin orada olmamasına memnundu. Küre, esnek ağ örgüsünün içinde hareket edecek hâle gelene kadar kelepçeleri çözdü ve sonra arkasına yaslandı. "Morgan? Bundan sonrası senin işin artık."

Morgan da Jess'in yanına sıkıştı, Jess ellerini tamamen çekmeden önce ona kelepçeleri nasıl çözeceğini gösterdi. Morgan çözme işlemini tamamladı ve küre, ağ örgüsünün içinde avuçlarına düşünce ağı sıyırıp bir kenara koydu. Gayet zararsız bir şey gibi görünüyordu. Parlak bir oyuncak gibiydi ama Jess'in iyice geri çekilmesine neden olacak kadar çok parlıyordu. Morgan küreyi merakla evirip çevirdi ama bir bağlantı yeri aramıyordu. Hatta Jess, onun tam olarak küreye bakmadığını fark etti. Küredeki sıcak hava dalgası yayan parıltı, birdenbire yüzeyden ayrılarak etrafında bir pus eşliğinde karanlık şekiller oluşturmaya başladı. Jess'in bildiği, tanıdığı herhangi bir dile ait harfler ya da sayılar değildi bunlar. Yalnızca Obsküristlerin bildiği, simyayla ilgili semboller ve figürlerdi. Morgan daireler hâlinde dönen sembollere bakarak içlerinden birkaç tanesini seçmek için yavaşça uzandı.

Jess biraz daha yaklaştı, ama çok değil ve Morgan'ın ikaz eden bakışını görünce durdu. "Sihir gibi."

"Ama değil," dedi Morgan. "Yani tam olarak sayılmaz. Simya bir bilim dalı ama sihrin belli başlı prensiplerini içeren bir bilim dalı. Bu... Bu gördüğün, Arşimet'in beşinci elementi olan ve her şeyi bir araya getiren cevherin matematiksel ifadesi."

"Bunlar havada asılı duran ışıklı harfler!"

Morgan soluk soluğa güldü. "Şöyle düşün. Eski simyacılar, gelgitler, ay, güneş ve hizadaki gezegenler tarafından sağlanan enerjinin doğruluğuna güvenirlermiş. Her deney eksiksizmiş ve aynı oranda dengeli olmak zorundaymış, aksi takdirde sonuçlar doğru çıkmazmış. Obsküristler içlerinde, bu enerjiyi sağlayacak güce sahipler. Yani bizi çevreleyen dünyadan değil; bizler cevherli doğuyoruz. Harflerin sizin gözünüzün önünde de ışıldamasının nedeni, benim hile yapmam. Yaptığım şeyi görmeyi severim."

"Peki ne yapıyorsun?"

"Bu topun üzerinde bir mühür var. Cevherin sırasıyla içinden geçip değişmesi için gereken kodlama yapısını oluşturuyor bu mühür. Bu sayede kodları okuyabiliyorum."

"Ama–"

"Jess. Çalışmama izin ver! Bu, çocukların çözdüğü bulmacalara benzemez."

Jess geri çekilip Morgan'ın incecik ellerinin havadaki sembollere dokunuşunu, onları çevirip değiştirişini seyretti. Morgan sonunda derin bir nefes alarak "İşte," dedi. "Oldu." Ellerini birbirine doğru ittirdi. Kelimeler gözden kaybolunca, parmaklarını küreye koymak için uzandı.

Küre titreşiyor gibiydi ve sonra sert bir tıslamayla açılıverdi. Jess karmaşık kablolar ve dişliler göreceğini sanıyordu ama kürenin içinde küçük bir kâğıt sarmalı dışında bir şey yoktu.

"Bu da ne?" diye sordu Glain. En az Jess kadar etkilenmişe benziyordu.

"Kodlar," diye yanıtladı Thomas. "Aslanın sınırlarını belirleyen yönergeler ve uyması gereken emirler."

Morgan başını sallayarak onayladı. "Aynen öyle. Aslanın ne yapmasını istiyorsunuz?" Glaudino'nun masadaki kâğıt yığınının üzerinde bıraktığı kaleme uzandı.

"Bizim şampiyonumuz olmasını istiyorum," dedi Thomas.

Aslanı tekrar nasıl bir araya getireceklerini bulmak, bir saatlerini daha aldı ama sonunda başardılar. Jess el becerisiyle gurur duyuyordu; daha doğrusu Thomas'ınkiyle. Ellerini resmen işe bağışlamıştı. Jess çok etkilenmişti, dönüp Thomas'a, Morgan'a ve Glain'e bakarak "Hazır mıyız?" diye sordu.

"Hazırız," dedi Thomas. "Bakalım çalışacak mı?"

Glain gözlerini birden dışarıdaki atölye tarafına çevirdi ve kapıya doğru bir adım atıp sonra geri çekildi. "Santi ve diğerleri," dedi. "Geliyorlar."

Jess başıyla onaylayarak diğer herkes odaya girer girmez aslanın çenesindeki kumanda düğmesine uzandı.

"Sen *ne yaptığını* sanıyorsun?" diye sordu Wolfe. Yorgun ve tabii ki sinirliydi. Öyle olacaktı elbet. Atölyeye gelmeleri

uzun zaman almıştı ve Jess'in, dinlemek istediği türden bir hikâyesi olduğu kesindi ama şimdi olmazdı.

Wolfe, Thomas'ın ona dönüp "Şşş," demesiyle muhtemelen şok olmuştu ama Jess dönüp bakmadı. Artık parçalar hâlinde olmayan bu yaratığa yakın durduğu için son derece huzursuzdu ve ter içinde kalmıştı. "İşte geliyor."

Düğmeye bastı ve hemen geri çekilerek Thomas'la Morgan'ın yanına geçti. "Çalışacak, değil mi?" diye sordu Thomas'a. "Biraz güven vermen iyi olurdu. Burada kaçacak yerimiz yok da."

Thomas güven falan vermedi ama aslan, Jess'in yüreğine su serpti. Mat gözleri parladıktan sonra, güzel bir kırmızı ışıltıya büründü. Başını çevirip gözlerini hiç kırpmadan Jess'e baktı ve... Metalik boğazından, neredeyse mırlamaya benzeyen, kısık bir ses yükseldi.

Jess bu şeylerin gürlemesine alışkındı ama *bu* sesi daha önce hiç duymamıştı. Thomas'a bunun iyiye işaret olup olmadığını soramadan aslan, başını uzatıp Jess'in göğsüne yaslanarak bu sefer öyle kuvvetli bir mekanik mırıltı çıkardı ki genç adamın tüm bedeni titredi. Garip bir hâlde, aslanın başını okşuyordu. Kendini hâlâ gergin ve heyecanlı hissediyordu. "Uslu kız," dedi. "Kız, değil mi?"

"Jess," dedi Thomas. "O bir makine. Ama bence ona Frauke ismini verebiliriz. Bu ismi sevdin mi Frauke?"

"O bir otomat. Buna cevap verecek–" Fakat aslan diğer tarafa dönmüş, burnunu şimdi de Thomas'ın göğsüne sokuşturuyordu. *Mırlayarak.* Tuhaftan da tuhaftı.

Sırada Morgan vardı. Dev aslan, burnuyla ona sokulurken, Morgan gülümsüyordu. "Frauke," dedi. "*Küçük hanım* demek, değil mi? Ona yakıştı." Metal kulakları okşuyordu.

"Bu canavardan evcil hayvan yaratma işiniz bittiyse artık," dedi Wolfe ama Frauke, onun sesini duyunca başını o tarafa uzattı ve mırıldaması, kötülük habercisi, sessiz bir hırıltıya dönüştü.

"Hayır, hayır Frauke. O da bizden." Thomas, delirdiklerini düşünüyormuş gibi onlara bakan Wolfe'u işaret ediyordu. "Gelin Âlim, kim olduğunuzu öğrenmesi gerekiyor."

Wolfe bundan hoşlanmadı -hem de hiç- ve Frauke'nin hırlaması mırıltıya dönüştüğünde bile hisleri değişmedi. Burun sürtme işlemine suratı asık bir şekilde memnuniyetsizlikle katlandıktan sonra, geri çekilerek kendi yerine Santi'yi itti.

"Dâhice," dedi Santi ve Frauke'nin başını okşadı. Hiç tereddütsüz, bu yaratık hoşuna gitmişti. Santi kenara çekilerek Khalila'nın ve sonra da Dario'nun öne çıkmasına izin verdi. "Düşmanlarımızın aklını karıştırmakla kalmayacak, aynı zamanda onlarla yüzleşecek. Görevli bir aslanın bir grup Âlim'le Baş Muhafıza eşlik etmesini kimse sorgulamaz, öyle değil mi?"

Frauke'nin burnuyla sokulmadığı, bir tek Glain kalmıştı. O da hâlâ kapıyı gözetliyordu. Hepsi birden ona bakınca, başını iki yana sallayarak "O şeyin yanına bile yaklaşmam," dedi.

Morgan şansını denedi. "Glain. Güvenli. Gördün işte..."

"Yanlış. Bu şeyi az önce öylece... *Değiştirmeniz* çok yanlış. Sizin için o kadar kolay mı yani? Bir katili evcil hayvana dönüştürmek?" Sonunda doğrudan Morgan'ın gözlerine baktı. "Bütün bunları mümkün kılan, Obsküristler tabii. Onlar olmazsa dünya farklı bir yer olurdu, değil mi? Otomatlar ve Aktarma Merkezi olmadan, Kütüphane'nin neredeyse hiç avantajı kalmıyor ve biz de adil savaşıyor olacağız, öyle mi?"

"Ben yardım etmeye çalışıyorum!" dedi Morgan. "Ve bunu asla istemediğimi biliyorsun! Ben hiçbir zaman–"

"İstedin ya da istemedin, onlardan birisin işte. Bu yaptığın, diğer yaptığın her şeyden çok, senin onlardan biri olduğunu kanıtlıyor," dedi Glain. "İşte bu yüzden sana güvenmiyoruz ya. Bizi ele vermen ne kadar zor olabilir ki?"

"Öyle bir şey yapmayacak," dedi Jess ve Glain'in küçümseyerek bakan yakıcı gözlerine maruz kaldı.

"Konu Morgan Hault olunca asla mantıklı davranamayan kişi. Bunu yapmamalıyız. Ya başka bir Obsküris, bu yaratığı tekrar katil olmak üzere *kodlarsa?*"

"Benim izlediğim süreçten geçilmediği müddetçe bu mümkün değil," dedi Morgan. "O şekilde olmuyor. Kodeks emirleriyle otomatlara belli başlı şeyleri yapmasını emredebilirsin ama sadakatlerini bu şekilde değiştiremezsin."

"Sana güvenmiyorum," dedi Glain açıkça ve Morgan'ın gözlerine dik dik baktı. "O kulede sana neler oldu, bilmiyorum. Sana neler yapılmış olabileceğini de. Tek bildiğim, bir anda ortaya çıktığın ve hepimizin seni *güvenilir* olarak ka-

bul ettiğimiz, tıpkı bu aslan gibi. Ama öyle değilsin. Hatta sen ondan daha tehlikelisin."

Santi öne çıkıp Glain'in karşısında durdu ve "Glain. Ona güvenmemen için sana bir sebep verdi mi? Vermedi, değil mi?" diye sordu.

Glain susuyordu ama sonradan, "Henüz değil," diye homurdandı.

"Öyleyse sorun yok. Gözünü açık tut ve bu sadece Morgan konusunda geçerli değil, tamam? Yeteri kadar düşmanımız var, bir tanesine daha ihtiyacımız yok." Glain başını onaylarcasına salladı ama kapıdaki yerinden ayrılmıyordu. "Gidip kendini aslana tanıt. Bu bir emirdir."

Glain, Santi'ye öyle uzun süre baktı ki Jess yine reddedeceğini sandı. Ama Glain ileri doğru geçip Frauke'nin önünde durdu. Aslan ona sokulup diğerleri gibi listeye ekledi. Glain ona dokunmuyordu. Gereğinden bir saniye bile daha fazla buna katlanmaya tahammülü yoktu, biter bitmez de geri çekildi.

Frauke de onun peşinden gitmeye kalkışınca, Thomas "Frauke. Otur," dedi. Aslan dikkat kesilip Thomas'ın yanına gitti ve oturdu. Tasmalı bir köpek gibi itaatkârdı. "Frauke, artık emirlerimize de uyuyorsun, ha?"

Frauke'nin bunu anlayıp anlamadığı bilinmezdi ama Thomas haklıydı. Bu yaratıklar, ürkütücü bir *düşünce* simülasyonuna sahipti. Hatta niyete de. Frauke'ye şimdi bakınca, daha önceki amansız ölüm makinesi hâlini görmek mümkün değildi. Glain de haklıydı. Morgan birkaç basit,

güçlü kalem darbesiyle, katili, evcil bir hayvana dönüştürmüştü. Böylesi bir güç var olmamalıydı ve Jess, bu gücün Arşivci'nin hizmetinde kim bilir nasıl kullanılacağını düşünerek ürperdi. *Gücü bu şekilde ellerinde tutuyorlar. Bizi canavarlarla korkutarak. İçimizden biri başarısız olunca, bizi öldürerek.*

Belki de gücün doğası gereği bu böyleydi. Jess bilmiyordu ama bunun bir parçası olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Sadece bir düşünceye tutunmuştu. Frauke'yi değiştirebildilerse, belki... Belki sonunda Kütüphane'yi de değiştirebilirlerdi.

EFEMERA

Artifex Magnus tarafından Yüce Arşivci'ye yazılmış, ACİL damgalı mesaj metni.

Bir aradalar. Özgürler. Genç Obskürist de onlarla.

Grup hâlinde kaçarlarsa, 'Wolfe ile Schreiber makinelerini birlikte yapar ve diğerlerine de nasıl yapılacağını öğretirlerse her şeyi kaybederiz. Bilgi sıradanlaşır, bir kâğıt ile mürekkep kadar ucuzlaşır ve Kütüphane tüm kutsallığını yitirir.

Size en başından beri aynı şeyi söylüyorum: Başkaldırı ile uzlaşma olmaz. Keira'nın hatırına Wolfe'un üzerine titrediniz ve şimdi bunun sebep olduğu şeye bakın.

Başka seçeneğimiz yok. Bu, her ne pahasına olursa olsun, hemen ve katı surette halletmemiz gereken bir tehdittir.

Yüce Arşivci'nin ACİL damgalı cevabı:

Başından beri haklıydın, bu kadar ihtiyatlı davrandığım için pişmanım.

Hepsini öldür.

BÖLÜM 12

Santi'nin grubunun gecikmesinin sebebi tamamen tedbire yönelik bir durumdu; göze çarpabilecekleri her türlü bölgeden uzak durmuş ve buna karşılık uzun bir öğlen yemeği yemişlerdi. Jess yemeğe oturunca açlıktan ölmek üzere olduğunun farkına vardı. Glain konuşmadan, yanında getirdiği yiyeceği ve suyu dağıttı. Thomas'a herkesinkinden üç kat fazlasını verdi; diğer grubun yediği söğüş etle peynir kadar iyi değildi ama şimdilik idare ederdi.

Glaudino'nun, oda hapsine sabrının kalmadığı çok açıktı. Gayet doğaldı, işçileriyle birlikte küçücük bir odada üç saatten fazla bir süredir kapalı kalmıştı ve Glain'in onlara dağıttığı yiyecekle suya rağmen durumları içler acısıydı. Adam kapıyı yumruklamaya ve onları çok fena şekilde cezalandıracağına dair tehditler savurmaya başlamıştı. Köşede oturan Frauke başını o tarafa çevirdi ve kükredi. Jess ne kadar yanlış olduğunu bilse de bundan gizli bir zevk alıyordu. Ölümcül bir şeyin onlardan yana olma-

sı güzeldi. "Eee, onları ne yapacağız?" diye sordu Glain, Santi'ye.

"Bağlayın ama ağızları açık kalsın. Uyandıklarında, diledikleri gibi avaz avaz yardım çığlıkları atabilsinler."

"Uyandıklarında? Ah." Glain anlayışla başını salladı. Santi, onunla birlikte odanın kapısına doğru yürüdü, nişan aldı ve kapıyı açmasını işaret etti. İlk önce tam isabetle Glaudino'yu şok atışıyla yere serdi, sonra da diğer ikisini. Hepsini dışarı çekip hareketsiz kollarıyla ayak bileklerini birbirine bağladılar. Santi ile Glain, tutsakları duvara yaslarken Jess, Wolfe'un yanına geçti.

"Hâlâ bir kaçış planımız yok," dedi. "Var mı?"

"Sizin var," dedi Morgan ve Jess'in yanına geldi. Frauke'nin kaskatı metal yelesine elini koydu. "Beni Roma'nın Aktarma Merkezi'ne götürebilirsiniz, sizi istediğiniz yere gönderebilirim. Yardım etmeme izin verin. Buraya bunun için geldim, güvenli bir şekilde kaçabilmenizi sağlamak için."

"Ve de Demir Kule'den kaçmak için," dedi Wolfe. Morgan, ona şöyle bir bakınca, Wolfe omuz silkerek "Seni suçlamıyorum," dedi. "Herkesten önce ben, seni anlıyorum."

"Planda bir sıkıntı var ama. Baş Muhafızlar Aktarma Merkezi'ne çoktan yerleşmiştir, oraya giden bütün yolları saymıyorum bile. En iyi kaçış yolumuzun bu olduğunu biliyorlardır," dedi Dario. "Yani tam kucaklarına düşeriz. Belki de Jess'in yasa dışı kuzenleri daha iyi fikirdir, ne de olsa pis sabıkalılar. Bazilikanın altındaki hücredense, vagonun birinde uzun, yorucu bir yolculuğu tercih ederim."

"Bunun için artık çok geç," dedi Jess. "Kuzenlerim, genelde, kahramanlığa oynamak için bizim mesleğe atılmazlar. Şifremiz: *Yakalanırsan kendini öldün say.*"

"Ne kadar da hoş bir aileden geliyorsun," dedi Dario. "Pekâlâ. Şehirden çıkışımızı satın alabiliriz. Cüzdanını şişirip gerisini merak etmeyecek tipler vardır elbet."

"Bir seçenek daha var," dedi Santi, baygın tutsakları bağlama işini bitirip ayağa kalkarken. "Bizi *hiç beklemedikleri bir* yere gidebiliriz. Roma'da yalnızca bir tane Aktarma Merkezi yok. İkincisi de var. Morgan? Sen de o taraftan geldin. Wolfe da. Orayı tamamen ortadan kaldırdın mı yoksa devre dışı mı bıraktın?"

Santi haklıydı. İyi bir fırsattı bu. Bazilikadaki tüm muhafızlar farklı bir yerdeyken, düşman kalesinin tam kalbine gitmek ve kaçış için orayı kullanma şansına sahiptiler. "Peki, sonra ne olacak?" diye sordu Khalila. "Kaçtık diyelim. Nereye gideceğiz? Güvenli sığınağımız neresi? Kütüphane'den tam olarak ne kadar süre bağımsız kalma şansına sahibiz?"

"Hiç," dedi Dario. "Müttefiklerimizi hemen bulmazsak. Jess elini taşın altına sokmaya gönüllü değil. Ama biri buna mecbur." Santi'ye bakıp yerdeki baygın adamı işaret ederek "Ne kadar süre uslu dururlar?" diye sordu.

"En fazla bir saat," dedi Santi. "Planın ne?"

"Açıklamak istemiyorum. Bana yarım saat verin," dedi Dario. "Eğer geri dönmezsem Jess sabıkalı ahbaplarının listesini çıkarır ya da bazilikaya gidersiniz. Ama müttefikler ve güvenli sığınak konusunda yardımım *dokunabilir.*"

"Dario!" Khalila onu tutmak için uzandı ama inatçı İspanyol, kızdan hızlı çıktı. Khalila'nın elini tutup dudaklarına götürdü ve başını eğerek selam verirken, kızın elinin arkasını alnına değdirdi. "Gitme," dedi Khalila.

"Maceraya atılan neden hep Jess olacakmış ki?" Dario kendinden emin, kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Yarım saat paçoz. Süreyi başlat."

Ve gitti.

"Buna izin veremeyiz–" Khalila önce Santi'ye sonra da Wolfe'a baktı. "Öylece gitmesine izin veremeyiz!"

Ama vermişlerdi.

Dario Santiago geri dönmedi.

Bir saat akıp gitti ve bekleyebildikleri kadar beklediler. Glain hiç konuşmadan Glaudino ile adamlarını yeniden şoklamayı teklif etti ama Santi başını iki yana saldı. İkinci bir şok, gerçek hasara neden olabilir, hatta öldürebilirdi ve Santi çok mecbur kalmadıkça arkasında ceset bırakmak istemiyordu.

"Planı biliyor," dedi Santi. "Bazilikaya gidiyoruz. En uygun zaman, alaca karanlık. O saatte insanlar ya evlerine dönecek ya da hava almaya çıkacaklar. Bizi tanımalarını zorlaştıracaktır."

"Olmaz!" dedi Khalila, Santi'den ve diğer herkesten uzaklaşıp atölyenin açık duran kapısına yönelerek. "Hayır, Dario'yu geride bırakıp gitmeyeceğim. Jess..." Jess'in ona bakmasını istiyordu ama Jess bakamadı. Bakamazdı. "*Jess!*"

"Yüzbaşı haklı," dedi Jess, bunu söylediği için kendinden nefret ederek. "Bekleyemeyiz. Üzgünüm. Nereye gittiğini söylemedi, onu aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

"O zaman *deneriz!* Thomas için geri döndük! Dario'yu terk edemeyiz!"

Khalila hepsinin yüzündeki ifadeyi görüp anlayınca, konuşmadan kapıya fırladı. Jess böyle olacağını bildiği için ondan önce davrandı. Khalila'yı yakaladı. Kız, Jess'in kollarının arasından sıyrılmak için var gücüyle çabalıyordu. Sert ve yerinde darbeler yüzünden Jess neredeyse onu bırakacaktı. Neredeyse. Kendini olabildiğince savunmaya çalışarak, "Dur. *Dur.* O iyi olacak Khalila!" diye bağırdı. Yardım için Glain'e baktı. Glain kollarını kavuşturarak yardım çağrısını reddetti. *Hain.*

"Hayır, *olmayacak.* Olmayacak, biliyorsun! O senin gibi değil! Senin kadar zeki hızlı ve..." derken Jess'in kasığına diziyle bir darbe indirdi. "Ve senin kadar *acımasız* olduğunu ispatlamaya çalışıyor!" dedi ve Jess onu serbest bıraktı. "Bir daha bana dokunmaya kalkışırsan seni öldürürüm Jess Brightwell!"

"Buna inanırım işte," dedi Jess nefes nefese. İki büklüm olmamak için kendini zor tutuyordu. Ve başaramadı. Elinden geleni yapmıştı, Khalila tekrar kapıya yönelince bu sefer karşısına Âlim Wolfe çıktı.

Khalila, Jess'e saldırdığı gibi Wolfe'a saldırmadı. Belki de Wolfe elini omzuna koyup ağır ve tuhaf derecede hassas ses

tonuyla, "Onu bulacağız Khalila. Ama şimdi değil. Şimdi kendimizi düşünmek zorundayız," dediğinde, ona karşı gelmeye yüreği dayanmadı.

"Âlim..." Khalila'nın sesi titriyordu. "Onu terk edemem."

"Etmeyeceksin. Dario risklerin farkında. Senin düşüncesizce hareket etmeni değil, *düşünmeni* isterdi. Bu senin tanımlayıcı özelliğin. Senin erdemin. Sahip olduğun güç."

Yavaşça, titrek bir nefes alıp başını çevirdi. Yüzü asıktı ve berbat görünüyordu, gözleri karanlık birer nokta gibiydi. Kimseye bakmadan, başını tamam dercesine salladı. "Öyleyse kaçalım," dedi, öfke dışında hiçbir şey hissettirmeyen bir ses tonuyla. "Kaçıp saklanalım, korkak tavuklar gibi. Karanlıkta gizlenerek dünyayı nasıl değiştireceğiz? Bizi teker teker yakalayacaklar. Dario ise bunun ilki oldu."

"Onu geri alacağız," dedi Santi. "Dario zekidir. Dayanıklıdır. Atlatacak."

Atlatacak olabilir, geri dönmeye hiç niyeti olmadığı için. Can sıkıcı bir düşünceydi ama Jess objektif bir genç adamdı. Khalila gibi idealist değildi ya da Dario'ya onun gibi aşktan gözü kör biri gibi bakmıyordu. *Belki de bizi sattı. Bu durumda, daha hızlı hareket etsek iyi olur.*

Söyleyecek başka söz yoktu. Jess acıyı geri plana attı. Kaçmaya ya da savaşa hazır olmalıydı; kaçışları hâlâ garanti değildi. *Aktarma Merkezi'ne ulaşınca ne yapacağız? Nereye gideceğiz? Londra,* diye düşündü. Eve dönmek biraz içgüdüseldi ama aynı zamanda uygulanabilir bir şeydi. Oradan aile

kaynakları yönetilebilirdi ve Jess'in ailesinin pek çok saklanma yerleriyle sığınakları vardı. Thomas'la birlikte, yazıcıya dair planlarını Callum Brightwell'e gösterirse, mevcut potansiyeli ilk keşfeden kişi, babası olurdu. Kitapları çoğaltmak, karaborsa işini on katına çıkarma potansiyeli demekti.

Artık ailenin yüz karası olmayacaktı. Herkes Jess'e kucak açacak ve Kütüphane hiçbirine elini uzatamayacaktı. Callum, Yakıcı teorilerini onaylan biri değildi ancak iyi bir ittifakı da hor görecek hâli yoktu. Yakıcılar da yazıcıya aynı şekilde ilgi gösterecekti çünkü bu, Kütüphane'nin mutlakıyetini yıkmak demekti. Evet, bunu başarabilirlerdi.

Tabii *eğer* Roma'dan kaçabilirlerse.

"Frauke," dedi Thomas ve aslan hemen dört ayak üstüne dikildi, jilet keskinliğindeki kuyruğunu sallıyordu. "Bizi izle."

Jess, dışarıdaki hareketsiz ve sessiz otomatlarla dolu odaya doğru yürürken Glaudino'nun atölyesine son kez dönüp baktı. Thomas'ın peşinden gelen Frauke'nin, diğer ölü otomat ikizlerinin arasında hayalet gibi süzülüşü, ürkütücü bir görüntüydü. Gözlerini ilk yumduğu an kâbuslar görmesine neden olacaktı.

Ve artık dışarıdaydılar, kapıyı kapatıp Jess'in görmeyi en son isteyeceği yere doğru yürümeye başladılar. Planın mantığı kulağa gayet güvenli geliyordu; Baş Muhafızlar, onları şehir dışına çıkan yollarda, araçları ve taşıtları durdurup arıyor, Roma'nın ana Aktarma Merkezi'ni yoğun güvenlik önlemleriyle koruyor olacaklardı.

Ama kendi güçlerinin ana merkezinde durum öyle değildi. Üstelik Morgan gizli Aktarma Merkezi'ni devre dışı bırakmıştı. Buranın tamamen işe yaramaz olduğunu düşüneceklerdi.

İşe yaramaz şeylerse böyle zamanlarda güvenlik çemberine alınmazdı.

"Halka açık kapıdan giriş yapmak zorundayız," dedi Âlim Wolfe. "Serapeum'un arkasında bazilikaya giden bir personel kapısı var. Korunuyor olabilir ama çok sıkı güvenlik olduğunu sanmıyorum. Bizi orada beklemiyorlardır."

"Basamaklardaki aslanları ne yapacağız? Şimdiye kadar bizimle ilgili uyarılmışlardır," dedi Morgan.

Thomas iç geçirerek dönüp Frauke'ye baktı; başı dik, gözleri ışıl ışıl parlayarak, sabit bir hızda arkalarından geliyordu. "Üzgünüm Frauke. Ama hepimizin bir görevi var sanırım." Thomas korkuluk gibi duruyordu. İri kemikleri ve çıkıntılarıyla, kısa kesilmiş sakalıyla saçları yüzünden Jess'in hatırladığından da yaşlı görünüyordu. Ama hâlâ iyimserdi.

Thomas bunu nasıl beceriyordu, Jess anlam veremedi. İyimserliğini uzun zaman önce yitirmişti, nasıl bir duygu olduğunu bile zar zor hatırlıyordu. Üstelik o korkunç ve karanlık yere hiç kapatılmamıştı. Oradaki gibi bir işkence odasına sürüklenmemişti.

Thomas ise iyi görünüyordu ama Jess, bunun çok kırılgan yapıda bir güç olduğunu, heyecan ve umutla dolu bir nehirde akıp durduğunu biliyordu. O akıntı terse döndüğünde karanlığın ağırlığı üzerine çökecekti; tıpkı Wolfe

gibi. Jess, karanlıklar etrafını çevirdiğinde arkadaşına göz kulak olması gerekeceğini biliyordu.

Akşam olurken Roma inanılmaz normal görünüyordu. Gökyüzünün mavisi, yeşilimsi bir camgöbeği rengine bürünmüştü. Yıldızlar utangaç kıpırtılarla kendilerini göstermeye başlayıp gösterişli bir şekilde filizlendiler gökyüzünde. Küçük bir grup hâlinde ışıltılı restoranların önünden geçerken, kızarmış et ve balık kokularını alan Jess'in karnı guruldadı.

Frauke'nin varlığı fark yaratıyordu. İnsanlar önlerinden çekiliyordu; Glain, Jess ve Santi'nin Baş Muhafız üniformaları ile Morgan hariç diğerlerinin Âlim cübbelerini gören kimileri, saygıyla selam veriyordu. Morgan, en iyi öğrencisi ya da babasına düşkün kız evlat havasında, Wolfe'un yanında yürüyordu.

Ve aslan Frauke, Yakıcı sempatizanlarını bile herhangi bir işe kalkışmaktan alıkoyan sessiz ve dikkatli bir muhafız gibi, arkalarından yürüyordu. Arkalarında ve emirlerinde böyle bir gücün varlığını hissetmek ne tuhaftı. Jess bu duygudan tam anlamıyla hoşlanmamıştı. Bağlanması çok kolaydı çünkü.

Fakat Forum'dan geçişlerinde epey faydalı olmuştu.

Yakıcıların daha iki gün önce öldüğü yerle hemen hemen aynı yer olan, Merkür'ün ayaklarının gölgesinde dururken, Wolfe ile Santi bazilikadaki durumu değerlendiriyordu. Tahmin ettikleri gibi, güvenli *görünüyordu.* Serapeum'un halka açık alanından insanlar gelip geçiyor ve otomat sürü-

sünün çoğu, oldukça aşağıda bir yerde kol geziyordu. Açık duran Serapeum kapısının önünde bir aslan yere çökmüştü, içeri girenleri gözleriyle tarıyordu.

"Bunu devre dışı bırakabilir misin?" diye sordu Santi, Jess'e. Jess başıyla onayladı.

"Dikkatini dağıtırsak yapabilirim."

"Orası bende," dedi Santi.

"Nic..." Wolfe karşı çıkacaktı ama Santi onu susturdu.

"Hayır. En iyisi benim yapmam. Listelerinin en başında ben varım. Ne de olsa kendi bölüğüne ihanet eden benim." Jess, Santi bunu söylerken bile, adamın yüzünden bir an geçip hemen aklının karanlık köşesine attığı acıyı görmüştü. Yüzbaşı Santi, Baş Muhafızları severdi. Emrindeki kadınları ve erkekleri, Âlimlerin hayatlarına karşı duyduğu sorumluluğu severdi.

"Jess, senin işin onu devre dışı bırakmak. Dikkat dağıtmayı bana bırak."

Jess başını salladı. Thomas alçak sesle, "Frauke de yardım edebilir," dedi. Yani Frauke, diğer aslanla bire bir kavgaya tutuşabilir demek istiyordu ama Jess böyle bir durumda işlerin çok hızlı bir şekilde daha da kötüye gideceğinin farkındaydı. Sürünün geri kalanı da gelebilir ve Frauke tek başına onlara karşı fazla dayanamazdı.

Tabii diğerleri de öyle.

"Biz yaklaşana kadar bir arada kalın. Ben aslanın dikkatini çekeceğim," dedi Santi. "Jess, sonra ne yapacağını biliyorsun. Siz de hemen içeri gireceksiniz. Bizi beklemeyin."

Jess anladığını belirtmek için başını sallayıp Thomas'a döndü. "Frauke'yi yanından ayırma. Hepimizin içinde asıl istedikleri, sadece sen olabilirsin."

Thomas bunu biliyordu. Taze kesilmiş saçı sakalı, yüzünü daha solgun ve zayıf göstermişti, sakin görünen ifadesinin ardında, korkudan tortop olma isteğiyle savaş veriyor gibiydi. Frauke'nin yelesine dokununca aslan metalik bir mırıldanmayla karşılık verdi ve bu, Thomas'a iyi geliyor gibiydi. "Biliyorum," dedi. "Geri dönmeyeceğim Jess. Bunu yapamam."

Ölmeyi tercih ederdi. *Wolfe da öyle hissediyor olmalı,* diye düşündü Jess.

"Başaracağız. Bana güven," dedi Jess, iyimser ve neşeli görünmeye çalışarak. Ve bunu iyi kıvırmış olmalıydı ki Thomas derin bir nefes alıp başını salladı.

"İnanıyorum. Tüm kalbimle."

Santi önden ilerlerken, Morgan birden kolunu tuttu. "Hayır," dedi. "Ben yapayım. Obskürist olduğumu anlayacaktır ama bana zarar vermemek üzere kesin emir altında."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Cesaret edemez."

Mermer basamakları tırmanırken Jess, Morgan'ın haklı çıkmasını umuyordu. Morgan kendinden emin ve cesurdu. Başı dik, her şeye hazır görünüyordu. Jess'in ona aldığı ipek şalın uçları, serin rüzgârda, bir rüyada gibi uçuş uçuştu. Aynı anda hem güzel hem kırılgan hem de cesur görünüyordu ve Jess, basamaklarda yükselirken gözlerini kızdan alamıyordu.

Aslan, yaklaşan grubu izlemek için başını eğerek baktı.

Morgan nefesini alıp hızlı adımlarla grubun önüne geçince, aslan yerinden doğruldu ve ayağa kalktı.

Önlerindeki üç çocuğuyla ilerleyen bir anne, aslanın hareketlenmesinden korkarak çocuklarını Serapeum'un kapısından içeri sürükledi. Jess buna sevindi çünkü bir saniye sonrasında, aslanın gözleri kızıla boyanıverdi. Şimdi alev alev parlıyordu.

"Yürüyün!" diye bağırdı Santi. Glain, Wolfe'u kolundan tutup -yine- içinde yer edinen bir, *Âlim'i koruma* güdüsüyle hareket ederek onu hemen içeri soktu. Khalila ise Thomas'la birlikteydi, Jess dönüp baktığında Thomas'ın plana sadık kalmadığını gördü. Khalila'nın tüm çekiştirmelerine ve onu içeriye sokma çabalarına rağmen, yerinden kıpırdamıyordu. Frauke hırıldayarak, huzursuzca yanlarında dolanıyordu.

Kütüphane aslanı, Morgan'a doğru basamakları inmeye başladı, gürleyişi giderek ürkütücü bir hırıltıya çark ediyordu. Morgan ağır ağır geri çekildi, Jess de bu sırada sessizce aslanın çevresinde dolanıyordu. Aslan dikkatini Morgan'a vermişken, Jess de ona ne taraftan yaklaşması gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Morgan daire çizerek basamaklardan tekrar çıkarken, aslan da peşinden hızla ilerliyordu. Aslanın, onu duvara kıstırana kadar izlemesine izin vermişti. Aslanın hırlayan ağzı, sıkıştırdığı Morgan'dan yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

O sırada aslan, Jess'in daha önce hiç duymadığı, acayip bir şekilde gürledi. Bir yardım çağrısı olmalıydı, Jess zaman-

larının ve şanslarının azaldığını fark etti. Aslanın çenesindeki düğmeye ulaşmak için ileri atıldı. Ama aslan, Jess'in geldiğini görünce ağırlığını yana vererek onu engelledi. Jess taş duvara çarpıp mermer basamaklardan kayarak yere düşmüştü. Hızı azalır azalmaz ayağa kalkan Jess, aslanın yeri aşındıran pençesinin altından kayarak düğmeye ulaşmayı bir kez daha denedi. Aslan başını yana savurunca bu sefer de uçurucu bir darbe alan Jess, nefes kesici bir acı içinde merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Gözlerini kırpıştırarak kanlı görüntüleri gözünün önünden silmeye çalışırken üzerine bir gölge düştü, merdivenlere inen aslanın bedeninin çıkardığı sert tıkırtıları duyuyordu. Ama sonra aslan, Jess'in üzerinden atlayarak uzaklaştı. *Hayır, hayır -Thomas'ın peşinden gidecek.* Ama bu, onu merdivenlerden aşağı uçuran aslan değildi. *Onların* aslanıydı.

Frauke vahşi, öfke dolu, büyük bir çığlıkla Kütüphane aslanına öyle sert bir darbe indirdi ki iki buharlı tren birbiriyle çarpışmış gibi bir ses çıktı. Jess ayağa kalkmaya çalıştı ve başardı ama her şey bulanık, sarsak görünüyordu. Ona yardım eden biri vardı -Khalila'ydı. Thomas da diğer koluna girmek için koşarak gelmişti. *Hayır, yapmayın,* demek istiyordu Jess ama konuşamıyordu. Neler olup bittiğini bir türlü anlayamıyordu. Morgan kapının kenarında iki büklüm olmuştu. İki dev aslan onun tepesinde birbirlerini parçalayarak savaşa tutuşmuşken, Morgan başını elleriyle korumaya çalışıyordu. Jess bir hareketlilik olduğunu gördü, diğer aslanlar da kavgaya doğru geliyordu.

Thomas ile Khalila, Morgan'ı kapıya doğru taşıdı. Aslanlar, onların yanı başında kavga edip kükrerken, bronz kaplamalarını lime lime eden pençeler, etrafa metal parçaları saçıyordu. Sonra bir kablonun ısırılıp koparılmasıyla büyük bir patırtı duyuldu, etrafa fışkıran sıvı kokuyordu ve aslanlardan biri tek bacağı hareketsiz hâlde, neredeyse acı çeker gibi, metalik bir kükremeyle yalpaladı.

"Frauke," dedi Jess. Yaralı aslan ona baktı. "Öldür."

Aslanın gözleri yoğun bir parıltıyla bembeyaz ışıldadı ve kükreyerek kavgaya atıldı; muhtemelen kazanamayacağı bir kavgaydı ve Jess bu yüzden Frauke'nin de öleceğini biliyordu. Kendini bir canavar gibi hissetmişti.

Thomas, onu kapının kenarına çekince Jess, çenesi bir başka aslanın pençesini kaparak hızla çekiştiren Frauke'yi göremedi. Metal paramparça olmuş, kablolar kopmuş ve dişliler etrafa saçılmıştı. Kan gibi koyu renkli bir sıvı akıyordu. *Kazanacak,* diye düşündü Jess ama tam o anda gözleri şeytani kızıllıkla parlayan diğer bir Kütüphane aslanı, Frauke'nin sırtına binerek pençelerini geçirdi.

Savunmaya geçen önceki aslan ise çenesini Frauke'nin boğazına kilitlemişti.

Jess bakışlarını kaçırdıysa da ısırığın çıkardığı sert çatırtıyı, etrafa püskürüp duran sıvıların tıslamasını duymaktan kendini alıkoyamıyordu. Bir de acı yüzünden olmamasına rağmen, Jess'e öyleymiş gibi hissettiren, Frauke'nin ölürken çıkardığı, tiz metalik çığlık vardı.

Ve Jess artık eşiği geçmiş, olup bitenleri göremiyordu. Çığlıkları, yaşanan paniği işitiyordu ve Serapeum'un masum insanlarla dolu olduğunun ve aslanların çoğalarak geldiğinin de farkındaydı.

Wolfe kapının yanındaki kontrol koluna aceleyle uzandı. Kapılar gıcırdayarak kapanmaya başladı ve tam kapanmak üzereyken aslanlardan biri pençesini içeri uzattı. Metal acı acı bağırarak eğilip büküldü. Kapı tam olarak kapanmadı. Aslanlardan birinin, sonra da diğerinin bedeni kapıya çarptığında hepsi irkildi.

"Kenara çekilin!" diye bağırdı Santi orada duranlara. "Duvarlara yaslanın! İçeri girdiklerinde yollarına çıkmayın. *Yollarına çıkmazsanız,* tehlikeye girmezsiniz!"

Siviller bu akıllıca tavsiyeyi çoktan uygulamaya geçmiş, köşelere ya da en yakındaki kitaplığa gizleniyorlardı. Aslanların sesi kapıyı aşındırıyordu; kapıyı tırmalıyorlar, çığlıkları mermer duvarlarda ve zeminde yankılanıyordu. Wolfe en öne geçip Serapeum'un en ucuna doğru giden geniş, açık merkezi koridorda koşmaya başladı. Jess için bina oldukça bulanık görünüyordu ve sonunda vücudunu hissetmeye başlamıştı ama bu büyük bir nimet değildi tabii- bacaklarını kendi iradesiyle hareket ettirebiliyordu artık. Neyse ki herhangi bir kırık çıkık yoktu ama bunun acısı ertesi güne fena çıkacaktı. Raf üstüne raflar dizili geniş, sütunlu bir salonda olduklarını görür gibiydi. Yalnızca Âlimlerin erişim yetkisi bulunan, cam fanuslara kilitlenmiş, mühürlü, değerli orijinal eserlerin bulunduğu koca bir bö-

lümdeydiler ama açık raflarda, okumaya ya da içine yükleme yapılmaya hazır Beyaz Sayfalar vardı. Kürsülere ise dev boyutlarda, kalıcı Kodeks serileri yerleştirilmişti. Duvar nişlerinde Romalı heykeller vardı, mermerden kadın ve erkeklerin onları yakalamak için harekete geçtiğini düşünmek için hiç de uygun bir zaman değildi ama bunlar sadece birer heykeldi en nihayetinde.

Wolfe kapıya ulaştı ama sıkı bir kilitle kilitlenmişti. Jess öne çıkıp üzerindeki çilingir aletlerini kurcaladı; aklı tam olarak yerinde sayılmazdı ve metal dişlilerin titreşmeye başladığını parmak uçlarında hissetmesi neredeyse hiç gerçekleşmeyecek gibi gelmişti.

Bütün gerilime rağmen, nedense, diğerleri ona bağırıp çağırmıyordu ve Jess dikkatini verebildiği için buna çok memnundu. Sonunda kilidin döndüğünü hissetti ve kapı aralanarak açıldı. Jess kendi geçtikten sonra diğerleri için de kapıyı tuttu, Serapeum'un en sonundaki ikili kapı gıcırdayarak yere devrildi ve bir Romalı aslan üzerinden sıçrayıp kükreyerek mermer zeminde kaydı.

"Koşun!" diye bağırdı Jess ama bu yüreklendirmeye hiç de ihtiyaçları yoktu aslında. Önce Santi gelerek, herhangi bir saldırı ihtimaline karşı pozisyon aldı ama salonda kimseler yoktu. Glain ise içeri son giren oldu, aslanların hücum ettiği Serapeum koridoruna bakıyordu hâlâ. İlk aslan sürüsü kızıl gözlerini onlara çevirirken Jess kapıyı hızlıca kapatıp kilitledi.

Artık bazilikanın boş koridorlarında koşuyorlardı. Jess kimsenin yardımı olmadan diğerlerine ayak uydurabiliyor-

du, Morgan da yanına gelmiş, her tökezleyişinde telaşla onu doğrultuyordu. "İyiyim," dedi Jess. Morgan ise soluk soluğa şüpheci gözlerle ona baktı. "Aslan konusunda haklıydın. Ben yapamadığım için özür diler..."

"Senin suçun değildi," dedi Morgan, Jess'in elini tutarak. Elinin yumuşaklığı, Jess'in acısını hafifletir gibiydi. "Haydi Jess. Biraz daha dayan."

Santi, Serapeum'un emrindeki Baş Muhafız devriyelerinden kaçınmaya çalışarak, onlara labirent gibi koridorlarda yol gösteriyordu. Jess nereye geldiklerini hatırladı. Uzun zaman önce Glain ile birlikte devriyeye çıktıkları yerin yakınındaki koridorlardı burası. "Muhafızlar vardır," dedi Glain'e ve kız da başıyla onayladı. "Vurmaya çekinme, her kim olursa olsun."

"Merak etme," dedi Glain ve Santi'yle birlikte koşmak için hızlandı. Son köşeyi de döndükten sonraki uzun koridorun ortasına doğru, arkasında gizli geçit olan Pluto'nun heykeli ve önünde beş askerden oluşan bir grup bekliyordu.

Mavi Köpekler. Jess'le Glain'in mangasıydı. Jess sakallı İngiliz'le diğerlerinden birkaç kişiyi tanıyordu, kalbine ağır bir darbe almış gibiydi.

Birisi bağırınca, Mavi Köpekler askerleri hep birlikte başlarını çevirip onlara baktı. İçlerinden biri ateş etti ama rastgele bir atış olduğu için Jess'lerin tepesindeki ve arkasındaki taşlardan parçaların ufalanmasına neden olmuştu. Santi ile Glain de ateşe karşılık verirken, Jess silahına davranmıştı. Askerlerden ikisi anında saf dışı edildi, sonra bir

diğeri daha yere serildi ama kalan iki asker, boş koridordan kaçıp bir yere gizlenmişti. "Glain, Jess, benimle gelin!" diye bağırdı Santi ve ikisi birden öne fırladı. Onlara doğru bir kez daha ateş açıldı ve bu seferki hiç de rastgele değildi. İyi nişan alınmış mermi doğrudan, Glain'in baldırındaki korumasız yere saplandı. Glain bağırarak yere düştü, yerdeki parlak kırmızı kanı gören Jess gözlerine inanamıyordu. Glain'i ayağa kaldırıp Juno heykelinin arkasına yasladı ve o sırada Pluto'nun arkasındaki gizli geçidi açan Santi'nin arkasından koştu. Birden duraksadı ve Santi'nin arkasına sırlanmış duran askerleri nişan aldı.

İlk atış boşa gitmişti ama Jess'inki değil. Jess hedefe dikkatlice kilitlenerek iki askeri de birer atışla yere serdi.

Santi bu durumdan dolayı kızgın ve rahatsız görünüyordu. "Onları içeri çek," dedi. "Glain'e bak. Hâlâ Aktarma Merkezi'ne ulaşmamız gerek ama daha fazla muhafızla karşılaşabiliriz..." Sesi giderek kesildi, gözleri Jess'in ardında bir noktaya sabitlenmişti. Tünelin diğer ucuna.

Jess kulakları çınlatan, yankılanan kükremeyi duydu.

Başını çevirdiğinde, Romalı aslanın -Thomas'ı kurtarmaya giderken devre dışı bıraktığı aslandı bu- kesintisiz bir hızla onlara doğru koştuğunu gördü, pençeleri koridorun zeminini kazırken arkasında taş kırıntılarının savrulmasına neden oluyordu. Jess'in elindeki silah, aslana işlemezdi, hem de hiç. Ve kükremesinin şiddetine, gözlerinin kızıllığına bakılırsa, niyeti onları tutsak etmek değildi. Onları ezip paramparça ederek geriye sadece taşların üzerinde kanlı izlerini bırakacaktı.

Jess, arkasında duran Santi'nin iç çekişini duydu ve ne anlama geldiğini biliyordu. Teslimiyet. Santi pes ediyordu.

Ama lanet olsun ki Jess henüz bırakmaya niyetli değildi

Silahını bıraktı ve Morgan'la Khalila geçitten içeri Glain'i de alarak girerken, Jess de aslana doğru depara kalktı. *Bu sefer olmaz,* diye düşündü. *Bu sefer ıskalamayacağım.* Iskalamamalıydı. Geçidin tam ortasındaydılar ve aslan hepsini yerle bir edecekti. Âlimleri, Obsküristleri ve Baş Muhafızları da. Artık hepsi birer düşmandı ve düşmana güven olmazdı.

Şimdi.

Jess sımsıkı bir top gibi ileri atıldı, yuvarlandı ve aslan üzerinden geçerken kendini durdurabilmek için bacaklarını yere paralel uzattı ve sonra ayağa kalktı. Aslanın *arkasındaydı.*

"Jess!" diye bağırdı Morgan. Aslanın onu çiğnediğini sanıyordu ve aslında yaklaşmıştı da; Jess patilerden birinin omzunu çizdiğini ve büyük bir morluk bırakacağını hissetmişti ama hayattaydı sonuçta. Otomatın sağa sola sallanan kuyruğunu yakaladı, uçtaki iğneli kancaya dikkat ederek kendini aslanın kaslı, geniş sırtına attı.

Fırtınayı koşturmak gibi bir şeydi bu yaptığı. Aslan üstündeki baskıya kıvranıp burkularak duvarlara toslayıp anında tepki verdi. Jess, onu arkadan delik deşik etmeye çalışan dikenli kuyruktan eğilerek kurtuldu ve kollarını aslanın iri boynuna doladıktan sonra, bacaklarını aşağı sallandırarak, kazandığı ivmenin gücüyle ileri doğru atıldı. Kısa

bir an için aslana asılıp sallandı, başını metal çenenin altına sokarak, aslanın onu ısırmasına engel oldu.

Şimdi.

Kendini bıraktı ve düşerken parmaklarını kumanda düğmesine bastırdı. Sert bir tık sesinin duyulmasıyla, Jess yere düşüp arkaya yuvarlandı. Aslansa, ısırmak için ağzını açıp kapatarak onun üzerine atıldı.

Ve Jess'in suratına yalnızca bir karış kala donup kaldı.

"*Dio mio!*" dedi Santi, bir anda ana dili İtalyancaya geçiş yaparak ve hemen ardından koşup Jess'i tutarak ayağa kaldırdı. Kısacık bir an için yüzbaşı, Jess'e sessiz bir beğeniyle baktıktan sonra diğerlerine dönerek "Aktarma Merkezi'ne gitmemiz gerek. Yürüyün," dedi. Diğerleri harekete geçerken, Jess'e, "Öleceğimizi sandım," dedi.

"Ben de," diye itiraf etti Jess. "Ama o an, hiç beklemeden savaşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Santi, aslanın hasar bıraktığı omzunu sıvazlayarak "Senden hoşlandığıma karar verdim evlat," dedi.

Jess sırıttığının farkındaydı. "Herkes benden hoşlanır. Çekici biriyim."

"Kapa çeneni de yürü."

Morgan, yanına gelen Jess'e sımsıkı sarıldı ama koridorda Wolfe'la Khalila'nın peşinde koşmaya başlamadan önce, sadece kısacık bir sarılmaydı bu. "Glain nerede?" diye sordu Jess, arkasına dönüp bakarken. Thomas, topallayarak yürüyebilen Glain'e yardım ediyordu; siyah Âlim cübbesinden yırt-

tığı parçayla Glain'in bacağındaki yarayı sarmıştı ama yürüdükçe geride kan izleri bırakacak kadar kanaması vardı hâlâ.

"Ona yardım getirmeliyiz," dedi Morgan. "Çok kan kaybediyor."

"Glain ölmeyecek kadar sert bir kızdır," dedi Jess ama Morgan'ın yüzü gülmüyordu. Gergin ve korkmuş gibi bir hâli vardı ve Jess'e göre bu normaldi. Böyle bir günde hayatta kalma şansları giderek azalıyordu. Dario'yu kaybetmişlerdi, Glain ağır yaralanmıştı. Jess'in boynunu aslanın çenesine kaptırmasına ramak kalmıştı. Kaçmadan önce içlerinden birinin öleceğine dair ihtimaller bir hayli yüksekti.

Aktarma Merkezi, koridorun sonundaydı. Jess'in daha önce gördüğü gibi, kapısız duvar girintisinde yuvarlak bir odadan ibaretti. Biraz daha bakınca Jess buranın, alt kattaki hapishanede bulunan işkence aletleriyle dolu yuvarlak odayla neredeyse aynı özellikleri taşıdığını fark etti. Tek farkları, kullanım amaçlarıydı. Şimdiki oda da tanrılar, canavarlar, krallar ve savaşçıların tasvirleriyle bezeli mozaik seramiklerle çevriliydi. Tam ortasında eski Roma tarzını taşıyan mermerden bir koltukla, Jess'e antik lejyonları anımsatan miğfer başlık vardı. Tavandaki delikten sarkan kalın ve esnek metal kabloya bağlıydı başlık. Derne'deki Aktarma Merkezi gibi boştu içerisi, hatta daha da boştu. Midesi bulananlar için tenekeyle, lavabo bile yoktu.

Daha da önemlisi ne bir muhafız ne de Obskürist vardı.

"Bunu yapabilecek misin?" diye sordu Jess, Morgan'a koltukla başlığı işaret ederek. "Çalıştırabilir misin?"

"Evet," dedi Morgan. "Nereye gidiyoruz?"

"Londra'ya," dedi Jess ve onay almak için Santi'yle Wolfe'a baktı. Wolfe hışımla başını salladı.

"Söylentilere göre Galliler çoktan oraya varmış," dedi Santi. "İngiliz savunmasını hızla alt ediyorlarmış. O arada biz de tuzağa düşürülebiliriz. Hem ailenin de çoktan kaçıp gitmediğini nereden bileceksin?"

Jess, Morgan'a döndü. "Kodeks'le, kimsenin görmediğinden emin olarak babama bir mesaj gönderebilir misin? Mesajı şifreli olarak sana verebilirim."

"Sanırım. Ne söylemek istiyorsun?"

"Onunla ambarda buluşacağımı söyle. Anlayacaktır. Hâlâ şehirde değilse, bizi de gitmememiz için uyarır."

"Kodeks'e ihtiyacım var," dedi Morgan.

Khalila koridorun gerisine koşup yerde yatan askerlerden birininkini aldı. Jess mesajı şifreli bir şekilde Glaudino'nun kâğıt parçalarından birine yazdı ve Morgan da mesaj sayfasına aynısını kopyaladı.

Jess, Morgan'ın yazdıklarının sayfada neredeyse hiç görünmediğini fark etti; sanki mürekkep kâğıda değer değmez kendiliğinden yok oluyordu.

Gerilim yüklü bir dakika boyunca beklediler ve cevap Callum Brightwell'in sivri, acil sözcükleriyle sayfada belirdi:

Dikkatli gidin.

"Hâlâ orada," dedi Jess. "Londra'da."

"Yine de bir sorunumuz daha var. Serapeum koruma altındadır," dedi Wolfe.

"Düşündüğün kadar büyük bir sorun değil," diye karşılık verdi Santi. "Baş Muhafızlar çevreyi savunmaya çıkmıştır. Londra Muhafızları da Galliler ile uğraşıyordu. Üçümüz de üniformalıyız. Yolumuzu bulana kadar, bu yeterince kafa karışıklığına neden olacaktır. Aktarma Merkezi'nin yerini biliyorum. Baban bize sonrasında güvenli bir yer sağlarsa, Aktarma Merkezi'nden sorunsuz çıkmayı başarabiliriz." Santi soğukkanlılıkla Jess'i inceliyordu. "Bunu yapar mı? Bu sefer yarım yamalak gerçeklerle yola çıkamayız."

"Yapar," dedi Jess, güçlükle yutkunarak. "Bedeli karşılığında. İşine yarayacak bir şeyler isteyecektir."

"Bir şeyler," diye tekrarladı Santi. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum," dedi Jess. "Bir şeyler düşünürüm." Ama ne olduğunu zaten biliyordu. Babası otomatların nasıl devre dışı bırakıldığıyla ilgili bilgiye büyük önem verirdi ama bu da yetmezse Jess, Thomas için çevirisini yaptığı, otomatlarla ilgili değerli kitabı teklif edebilirdi. Kitap, onların hayatlarını on kez satın almaya yetecek değerdeydi. "Çok fazla seçeneğimiz yok, değil mi?"

Santi bu durumdan memnun değil gibiydi ama başını sallayarak onayladı. Artık kendilerini tamamen adamışlardı ve en ufak bir aksaklıksa, tutsaklık, hapis, ölüm demek olabilirdi.

Jess mermer koltuğa uzandı. "Önden ben gidiyorum," dedi. "Roma'daki Baş Muhafızlara yapılan haince bir saldırıdan kaçtığımı falan anlatıp dikkatlerini dağıtırım. Benden sonra Glain'i gönderin."

"Bunun pek akıllıca olduğundan emin değilim," dedi Khalila. "Glain yaralı."

"Bu yüzden benden sonra gelmesi gerekiyor ya," dedi Jess. "Onlara tek başıma hikâyeyi anlatırken, Glain'in gelmesiyle..."

"Hikâyen doğrulanmış olacak." Santi başıyla onayladı. "Tamam. Morgan, bunu yapabiliyorsan, hemen başlasan iyi edersin."

Başka seçenekleri yoktu. Morgan başlığı Jess'in başına taktı. Jess her zamanki şans getiren cümleyi içinden mırıldandı ve kurdun dişlerinin arasında sıkışmayı bekledi... Ama dişlerin, üzerine kapandığını hiç hissetmiyordu. Tek hissettiği, başlığın üzerindeki Morgan'ın elleriydi ama bir enerji akışı yoktu. Jess'i paramparça eden bir güç yoktu.

Başını yana eğerek Morgan'a baktı. "Ne oldu?"

Morgan'ın gözleri kocaman açılmıştı. Şok içinde, "Bilmiyorum!" dedi. "Sanki... Sanki yolumu kapatmışlar gibi. Seni Londra'ya göndermeme *izin vermiyor!*"

"Bozulmuş mu?" diye sordu Wolfe. "Çünkü burada bekleyemeyiz Morgan."

"Biliyorum! Ama bu... Yani güç var ama sadece... Morgan gözlerini yumdu ve Jess bu sefer bir şeyler hissetti, statik elektrik gibi, küçük bir kıpırtıydı. Morgan nefesini tutarak "Hayır," diye fısıldadı. "Ah, Tanrım, *olamaz!*"

"Ne oldu? Sorun ne?" Jess doğrulup miğferi kafasından çıkardı. Morgan'ın gözleri dolmuştu, dudaklarına kapamak için kaldırdığı elleri titriyordu. Jess'le göz göze gelince, yaşlar yanaklarından süzülüverdi. "Morgan!"

Kız yaşadığı paniği yutkunup bakışlarını Jess'ten Wolfe'a çevirdi, miğferden uzaklaştırdığı elleri sımsıkı birer yumruğa dönüşmüştü.

"Çok üzgünüm. Bizim... Bizim bunu denediğimizi biliyor olmalılar. Bizi buradan yalnızca bir tek yere gönderebilirim," dedi. "Sadece bir yere."

"Neresi?"

"İskenderiye," diye fısıldadı. "Demir Kule'ye."

Wolfe bakakaldı, kara gözleri anlamını yitirmişti. Sonra Santi'ye dönüp bir bakış attı. "Annemin işi bu."

Jess elindeki miğferi birden yere düşürdü. "İskenderiye'ye geri dönemeyiz. Savaşmak zorundayız."

"Öyleyse öleceğiz," dedi Santi, açık ve net bir şekilde. "Ve Glain, bir an önce yardım almazsa o yarayla hayatta kalamayacak. Ya pes edeceğiz ya da şansımızı deneyeceğiz. Obsküris't'in, Arşivci'ye sadık kalmak gibi bir yemini yoktur. O, Kütüphane'ye sadıktır. İkisi arasında fark var."

"İncecik bir fark," dedi Wolfe ama sonra başını sallayarak, "Önemi yok. Nic haklı. Şansımızı denemeliyiz," diye ekledi. "Savaşırız ya da..." Diğer seçeneği belirtmeye gerek duymadı. Aşağıdaki hücrelerde, bunun ne demek olduğunu hepsi görmüştü. İşkence çemberini de.

"Kule olmaz," diye fısıldadı Morgan, Jess'in kulağına. "Oraya geri dönemem. Jess..."

Jess, kızın elini yakalayıp sımsıkı tuttu. "Dönebilirsin, yapabilirsin," dedi Jess. "Yanında olacağım. Söz veriyorum, seni bırakmayacağım."

"Jess!" Morgan'ın yüzündeki yakarışı gördükçe Jess'in canı yanıyordu ama buna başka türlü bir karşılık veremeyeceğinin de farkındaydı. Başını iki yana sallarken, kızın gözlerindeki ışığın sönüşüne şahit oldu. Ona ihanet etmişti. Yine.

"Anlaştık mı?" diye sordu Santi ve herkes tek tek başını sallayarak onayladı. Morgan bile, solgun yüzündeki ifade kelimelerden fazlasını söylerken, tamam dedi başıyla. "Haydi o zaman."

Jess miğferi başına geçirdi ve Morgan'ın titreyen ellerinin gücünü hissetti. Ve bu sefer, *in bocca al lupo,* ışık göründü ve onu parçalara ayırarak karanlığın içine doğru acı bir çığlıkla sürükledi.

EFEMERA

Obsküríst Magnus Keria Morning'in günlüğünden alıntı (Kara Arşivlere taşınarak kısıtlanmıştır):

Her zaman inanmaya çalıştım. Her zaman.

Bundan üç yüz yıl kadar önce Obsküristlerin diğer Âlimlerle aynı özgürlüğe sahip olduklarını, Demir Kule'nin bizim gösterişli hapishanemiz gibi değil, yalnızca iş ve çalışma yeri olarak kullanıldığını öğrenince, bu değişikliklerin sadece bizi korumak amacıyla yapıldığını kabullendim.

Fakat daha sonra bir gün, Gizli Arşiv'de, iki yüz yıl önce, bizimle birlikte burada tutulanların aileleri -çocuklarımız, sevgililerimiz, eşlerimiz- tarafından başlatılan acımasız bir ayaklanmayla Kütüphane'nin linç edildiğini okudum. Sevdiklerimiz ya öldürülmüş ya da sürgün edilmişlerdi. Arşivci yeni kurallar koydu. Daha zalimce kurallar. Artık ailelerimizi ve hatta Obsküríst yeteneğine sahip olmayan çocuklarımızı bile yanımızda tutamayacaktık.

Büyük büyükannem bir zamanlar kocasının ve çocuklarının burada yaşadığını hatırlıyordu. Yeteneği olmayan çocuğunu ayaklanmada kaybetmişti. Bu değişiklik yapılalı çok

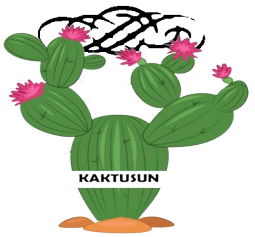
uzun zaman olmadı. Arşivcilerimizin, gücü elden bırakmamak sevdasına tutundukları, korkunç, acımasız gözü dönmüşlükleriydi bu.

'Belki bu kadar çok okumasaydım, bu kadar çok şey bilmeseydim şu anda nasıl bir korkunun içinde yaşadığımızı anlamayacaktım. Ama sanırım olan biten bu. Kütüphane, elinden kaçırma korkusuyla aslında bizi linç etti. 'Belki de içinde cevherle doğan çocukların sayısındaki azalma, Kütüphane'nin, üzerimizdeki baskısının bizi bitirmeye başladığına ve günlerinin sayılı olduğuna dair bir işarettir.

Kendi adıma söylemeliyim ki oğlumu elimden almalarına asla izin vermemeliydim. Hâlâ yasını tuttuğumuz onca kız ve erkek evlatlarımızı almalarına göz yummamalıydım. Bu hapishanenin bir tutsağı olarak, hayatımın her anından nefret ediyorum. Bu kurallara uyma zorunluluğundan ya da daha zalim, daha acımasız biri tarafından değiştirilmesinden de çok daha fazla nefret ediyorum. Kaderime razıyım. Her ne pahasına olursa olsun, sonunda bunu düzeltmeye çalışacağım.

Keria Morning
Obskürist Magnus
'Dualarım, 'Demir Kule'nin son günleri olmasından yana.

BÖLÜM 13

Demir Kule'ye varış, Jess'in beklediği gibi olmadı ama zaten *ne* beklediğini de tam olarak bilmiyordu. Onu yakalamayı bekleyen muhafızlar mı? Sert pençeleriyle onu yere yapıştıran bir sfenks mi? Kendini taze, yen açmış çiçeklerle dolu bir bahçede uyanırken bulacağını *beklemediği* kesindi. Üzerinde yattığı alçak, yumuşak koltuğa, İngiliz güllerinin, Hollanda lalelerinin, Japonya'dan gelen çiçek açmış bir kiraz ağacının gölgesi vuruyordu usulca. Çiçeklerin ve bitkilerin güzel, yoğun kokusu sarmıştı her yanı. Jess kokuları içine çekip duruyordu. Midesi sakinleşti ve daha önce hiç tatmadığı bir huzurla doldu içi.

Koltuktan kalkıp ayağa dikildiğinde, yalnızca hafif bir baş dönmesi hissetti -Roma'da yediği darbelerin etkisiydi- ve yandaki katlanabilir sandalyede bir Obskürist'in oturduğunu gördü. Yaşlı, yakışıklı bir adamdı. Yüz hatlarına bakılırsa Doğu Avrupalıydı, Rus da olabilirdi belki. Adam sakince başını salladı Jess'e. "Silahı yere bırak lütfen," dedi.

"Tabii kendini iyi hissetmeni sağlıyorsa bırakmayabilirsin de. Bana doğrultma yeter."

Jess hâlâ gergin bir şekilde silahını tutuyordu ama adamın sakin tavrı onu biraz utandırmıştı. Silahı yere doğrultu. Obsküris, memnuniyetle başını salladı. "Güzel. Şimdi otur. Çay da var."

Bahçe odası tepedeki kemere kadar yükseliyor ama güneşi görmüyordu; odanın etrafını çevreleyen pencerelerden içeri ışıklar süzülüyordu. Jess pencerelerden, İskenderiye'nin tanıdık manzarasına baktı, bu sefer oldukça kuş bakışıydı. Daha yüksekte görünen tek yapı Serapeum'du ve Jess kuleden de yükseğe uzanan bir diğer dev yapı olan piramidin ucunu görebiliyordu.

İçinde bulunduğu bahçe, geniş bir alana yayılıyordu, binbir renge boyanmıştı ve Jess'te kulenin inanılmaz büyüklükte olduğu hissini uyandırıyordu. Demir Kule'nin çok büyük olduğunu hep bilirdi ama *bu kadar* geniş olduğunu düşünmemişti.

Kendi çapında bir şehirdi âdeta.

Jess bankın birine oturup kenardaki demlikten kendine bir fincan çay koydu; neyse ki ellerinin titremesi fincanı doğru düzgün tutmasına izin verecek kadar geçmişti. Çayını içerken Glain geldi. Baygın hâldeydi, üniformasının pantolonu kandan sırılsıklam olmuştu ve uzandığı koltuğa koyu kan damlaları sızıyordu. Obsküris yerinden kalktı, birdenbire ayağa fırlayıp harekete geçerek Glain'in yanına gitti. Boynunu saran tasmasındaki gümüş sembole bakarak,

"Aktarma Merkezi'nde Medika'ya ihtiyacım var. Hemen," dedi. Glain'i kucağına aldı -hafif biri olmadığını Jess biliyordu- ve temiz bir yere yatırarak, kanamayı yavaşlatabilmek için kızın bacağındaki yaraya eliyle basınç uyguladı. "Diğer arkadaşlarına yardım etmek gerekecek," dedi Jess'e. "Bu arada ben Gregory."

"Jess Brightwell efendim," dedi Jess. "Teşekkür ederim." Çok tuhaftı bu. Jess, onları etkisiz hâle getirmeyi ya da bazilikanın altındaki işkence odası kadar kötü bir yere götürmeyi bekleyen askerlerle dolu, karanlık, yasaklı bir yere geleceğini sanmıştı. Ama karşısında iyiliksever bir adam, çay, çiçekler ve Glain'le ilgilenmek için bahçeye akın eden Medika ekibi vardı. Belki de onların Arşivci'nin azılı düşmanları, firariler olarak geldiklerinden haberleri yoktu. Haberler henüz buraya ulaşmamış olabilirdi ve ulaştığında da kendilerini demir parmaklıklar ardında bulacaklardı.

Çayını ne olur ne olmaz diye hızlıca içti. Saatlerdir boğazından geçen ilk sıvıydı ve susuzluktan ölmek üzereydi. Üniforması terden yapış yapış olmuş, aldığı kesiklerden dolayı da kana bulanmıştı. Elindeki kesik iyice açılmıştı. Çantasındaki ilk yardım kitini çıkarıp elini yeniden bandajladı. Khalila geldiği sırada, bandajı bağlamakla meşguldü. En az Jess kadar, geldikleri yerden büyülenmiş gibi görünüyordu kız. Jess yerinden kalkıp Khalila'yı banka oturttu ve ona da bir fincan çay ikram etti.

"Bu da ne?" diye sordu Khalila. Tam olarak anlam veremiyor gibiydi. Başörtüsü kaymış, siyah ve parlak saçları

yüzüne dökülüyordu. Jess'i aileden biri gibi görerek başörtüsünü farkında olmadan çıkarıp yeniden bağladı. Jess'in hoşuna gitmişti bu. "Neredeyiz? Burası Demir Kule mi? Ben sanmıştım ki..."

"Daha kasvetli bir yer bekliyordunuz," dedi Obsküríst Gregory, ayağa kalkıp onlara doğru gelirken. "Eh, bu konuda yalnız değilsinizdir eminim. Ama burası bizim evimiz. Ve evimizi olabildiğince güzel kılmaya çalışıyoruz. Toplamda kaç kişisiniz?"

"Eğer bir aksilik çıkmazsa, dört kişi daha gelecek." Dario'nun yokluğu şimdi daha ağır hissediliyordu, onu bırakıp gitmiş olmaları ise çok sarsıcıydı. Jess, Khalila'nın da aynı şeyleri düşündüğünden emindi. Omuzlarını düşürmesinden belli ediyordu kendini. "Dario iyi olacak Khalila. O zeki biri."

"Biliyorum," dedi kız. "Roma'yı da biliyor. Daha küçükken orada epey zaman geçirmiş. Babası İspanya elçisiymiş." Jess, Dario'nun zengin ve nüfuzlu bir aileden geldiğini biliyordu. "Başı gerçekten derde girmiş olsaydı elçiliğe giderdi herhâlde. Onu en azından gizlerler ve sonra da ailesinin güvenli bir yer bulabileceği İspanya'ya geri yollarlardı. Ama bence Dario, bizi bulmak isteyecektir."

"Yani *seni* bulmak isteyecektir demek istedin sanırım," dedi Jess. "Benim için kılını bile kıpırdatacağını düşünmüyorum."

"Günahını alıyorsun. Her zamanki gibi." Jess, kolunu onun omzuna atınca, Khalila biraz olsun rahatlayıp iç geçir-

di. "Özlemişim. Bir arada olmamızı. Seninle ilk tanıştığım günden beri bana kardeş gibiydin."

"Şey," dedi Jess ama gülümseyerek geçiştirdi. "Sana hiç göz dikmedim Khalila. Sana güvendiğim kadar senin de bana güvenebileceğin biri olmak hoşuma gidiyor."

"Jess. Sen kimseye güvenmezsin."

"Güvenirim," dedi Jess. "Bu beni de şaşırtıyor."

Sıradaki Thomas'tı ve gelir gelmez fena hâlde midesi bulanmaya başladı. Jess hiç şaşırmamıştı çünkü arkadaşı uzun zamandır çok fazla mücadele vermişti. Gregory sakince gidip kovayla fırça getirdi ve ortalığı temizledi. O sırada Jess'le Khalila, Thomas'ı banka taşıdılar ve çay verdiler. Ama çaydan çok dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görünce banka uzanmasını sağladılar. Thomas'ın kendine gelmesine yardım ederken, Wolfe ve hemen arkasından da Santi geldi.

Jess gözlerini hiç ayırmadan koltuğa bakıyordu, öyle odaklanmıştı ki şakaklarında atan damarları hissedebiliyordu. *Haydi,* diye yalvardı Morgan'a. *Haydi, oyalanıp durma. Seni yakalamalarına izin verme!*

Morgan'ın bedeni, kırmızı bir kan bulutu, kemik ve kaslar hâlinde bir araya gelirken, Jess yerinden kalkıp kızın yanına gitti. Morgan ilk nefesini hızlı hızlı alırken onun yanı başındaydı. Elini tutuyordu.

Morgan, Jess'in kollarına atlayarak korkunç, boğuk bir şekilde ağlamaya başladı. Kollarını sanki birileri onu tutup çekecekmiş gibi sımsıkı dolamıştı Jess'e. "Hayır," diye fısıldadı, yüzünü Jess'in gömleğine gömerken. "Olmaz."

Jess saçlarını okşadı ve dudaklarını Morgan'ın şakaklarına, tuzlu tenine dayadı. "Morgan. Ben buradayım. Yalnız değilsin."

"Anlamıyorsun," dedi Morgan. Nefes almaya çalıştıkça tüm bedeni titriyordu. "Tekrar yapamam. Buradan çıkış yok. Beni sonsuza dek buraya hapsedecekler ama ben yapamam, yeniden olmaz..."

"Kimse seni hapsetmiyor," dedi Jess samimiyetle. "Ama Obsküríst'in bizden ne istediğini öğrenmemiz gerek. Bana güveniyor musun? Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Morgan. Bu sefer öyle olmayacak."

Morgan iç çekerek biraz rahatladı. Jess de Morgan'ın onu panik hâlinde saran kollarını biraz olsun gevşetebildi. Banka gidip ona da çay verdikten sonra, orada oturup Gregory ile konuşan Santi'yle Wolfe'a baktı. Glain'in bacağı güzelce bandajlanmıştı ve parçalanan kaslarıyla damarlarının iyileştirilmesi için ameliyata götürülüyordu. O sırada Jess uzanıp kızın parmaklarına dokundu. Glain sert ve neredeyse normal görünen bir şekilde başını sallayarak selam verdi.

"Ben dönene kadar yetkili sensin," dedi Jess'e. Yarı şaka, yarı gerçek bir uyarıydı.

Jess de selam vererek "Neyin yetkilisi olduğumdan emin değilim," dedi. "Ama elimden geleni yaparım Glain. Üstüme kalma da."

"Eh," dedi Glain, cılız, tuhaf bir gülümsemeyle. "Madem emir böyle."

Glain'i götürürlerken, merdivenin başında, Obsküríst Magnus ve maiyetinde, Demir Kule hizmetindeki, altın tasmalı bir düzineden fazla kişi de arkasından göründü.

Wolfe'un annesi. Yaşına göre gayet iyi görünüyordu ve kendine has bir güzelliği vardı. Aynı zamanda gücü, çekici bir pelerin gibi üzerinde toplamıştı ve Jess bunun çatırtısını, kadın daha odanın yarısına gelmeden hissedebiliyordu. Önünden geçtiği herkes kadını başını eğerek selamlıyordu, Niccolo Santi bile, o yaklaşırken bir adım geri çekilerek hürmetle selam verdi.

Ama oğlu için bunlar geçerli değildi. Wolfe, kadına bir yabancıymış gibi dik dik bakarak "Bu da ne? Arşivci'yle pazarlık yapmayı mı planlıyorsun? Bizi de yem olarak mı kullanacaksın?" dedi.

İğneleyici sözlerdi. Neticede Demir Kule, Arşivci'nin delicesine istediği bir şeye sahipti artık ve kırmızı kurdeleyle paketlenmiş hâlde elinde tutuyordu. Wolfe, Santi, isyankâr genç Âlimler ve kaçak bir Kütüphane mahkûmu. Kütüphane'yi yöneten adamı yerinden etmeyi tercih ederse, bu sahip olduğu şey, büyük bir kozdu. Obsküríst bunca yıldır bulunduğu konumu, politik bir acemilikle kazanmamış ya da sürdürmemişti ne de olsa.

Obsküríst, Wolfe'un yanağına dokundu. Kısacık bir temastan öteye geçemedi çünkü Wolfe hemen geri çekilmişti.

"Bunu gerçekten yapacağımı düşünüyor musun Christopher? Beni bu kadar mı önemsiz sayıyorsun?"

"Hayır," dedi Wolfe. "Bu kuledeki insanlara karşı duyduğun sorumluluğun farkındayım. Bense endişelerin arasında en iyi ihtimalle ikinci sırada geliyorum. Her zamanki gibi."

Wolfe'un sözleri, annesinde bıçaktan da keskin bir acıya sebep oldu ama Obskürist'in ifadesi, gözlerindeki hafif bir soğukluk dışında hiç değişmedi. "Bu kuledeki herkes benim ailem," dedi. "Herkesten önce bunu siz biliyorsunuz. Onlar *senin* de ailen. Sen burada doğdun. Burada büyüdün. Ve evet, seni göndermek canımı yaktı ama bunun neden yapılması gerektiğini biliyorsun. Seni izlemekten asla vazgeçmedim. Vazgeçmeyeceğim de."

Jess bu sözleri kendi ailesinden işittiğini düşünmeye çalıştı ama başaramadı. Başka ailelerin sevgisinin böyle olduğunu biliyordu; bunu, soğuk bir sokaktan gözüne ilişen sıcacık bir oda gibi görmüştü. Ama kendisine tamamen yabancı bir duyguydu; bu kadar önemsemek yani. İskenderiye'deki bu insanları -tamamen istemsizce- önemsemeye başlayana kadar, o duyguyu hiç tatmamıştı.

Onun... Ailesi olmuşlardı.

"Bizi Arşivci'den saklamayacaksın," dedi Wolfe, annesine ve sonra, kısacık bir duraksamanın ardından, "Öyle mi?" diye sordu.

"Bunun mümkünatı yok. Onu bir süre oyalayabilirim," dedi. "Siz ne yapacağınızı kararlaştırana kadar en azından. Ben, Arşivci'nin kölesi değilim. Şu ana kadar yaptığınız her şeyin, Kütüphane'nin amacına yönelik olduğunun farkındayım. Kütüphane ruhu adına yaptığınızın. Annen olarak

bana karşı nasıl hissedersen hisset, ben seni oğlum olarak seviyorum."

Wolfe bahçedeki bir şeyleri incelemek için yürümeye geçti ama daha çok, adamın aniden yaşadığı savunmasızlığı gizlemek için böyle yaptığını düşünüyordu Jess. Obskürist sevecen, üzgün bir ifadeyle seyrediyordu onu. Ardından Santi'ye dönüp solgun bir gülümsemeyle bakarak "Nic," dedi. "Üzgünüm. Seni burada görmek, bugün pek çok şeyi feda ettiğin anlamına gelir. Baş Muhafızlardaki konumunu sürdürmek için çok çalıştın."

Santi omuz silkti. "Her zaman dediğim gibi, Kütüphane ile onun arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, onu seçerim," dedi. "Onu seviyorum. Bu da onu korumamı gerektirir, değil mi?"

"Bunun anlamı çok büyük. İyi olmana sevindim. Benim için, en az onun kadar değerlisin." Kadının bu sözleri Wolfe'un hoşuna gitmemiş olmalı ki annesine dönüp o kara bakışını atarak daha da uzağa gitti. Annesi ise gözleriyle onu takip ediyordu. Endişeliydi. "Onu bazilikaya götürdün. Amacın neydi?"

"Bizimle birlikte gelmesi gerekiyordu," dedi Santi alçak sesle. "Onu geride bıraksaydım tutuklanıp öldürülmüş olabilirdi, hatta daha da kötüsü. Hiç değilse hayatta kalmasını sağladık."

"Olabilir ama onda büyük bir hasara yol açtığı kesin," dedi kadın. "Ne kadar iyi saklasa da bunu görebiliyorum. Umarım zamanla iyileşir."

Santi biraz düşündükten sonra, az önceki ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Leydi Keria, size saygı duyuyorum ancak ona herhangi bir şekilde ihanete kalkışırsanız, sizi öldürürüm. Anlıyor musunuz? O buradan da fazlasıyla yara aldı. Ve de sizden."

Santi, Obskürist'in sakinliğini biraz olsun delmeyi başarmıştı ve kadının gözleri -oğlununkiler gibi- bir anda parladı. "Oğlun acı çekerken bir kenarda hiçbir şey yapmadan durup onu izlemenin kolay bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Onun da anlamasını istemediğimi mi sanıyorsun–" Obskürist kendine hâkim oldu ve bir anlık sessizliğin ardından konuşmasına devam etti. "Çok güzel. Ona ya da sana tekrar ihanet edersem, beni öldürebilirsin elbette."

Santi gözlerini kırpıştırdı ama karşılık vermedi. *Santi'yi şaşırtmayı başardı,* diye düşündü Jess. Obskürist'in bakışları bu sefer Jess'in de içinde bulunduğu küçük gruba yöneldi. İkinci bankı, Khalila, Jess, Morgan ve Thomas işgal etmişti. Obskürist yaklaşırken, Morgan gözlerini yerden ayırmadı, ta ki kadının parmakları, çenesini tutup başını zorla kaldırana kadar. Göz göze geldikleri an Morgan çekinmeden durdu. Obskürist elini uzatıp kızın boynundaki ipek şalı tutup çekerek boğazını saran kızıl lekeyi ortaya çıkarırken, Morgan gözlerini ondan hiç ayırmadı.

"İnanılmaz," dedi Obskürist. "Senin kadar güçlü ya da deli cesaretine sahip biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bunun sana bir çeşit sağlamlık kattığını sanıyorsan, tehlikenin farkında değilsin demektir."

Morgan, Obsküríst'in elini şalından sert bir şekilde uzaklaştırdı. Kenardaki tasmalı muhafızlar gerildi, bıçaklarına davranmışlardı ama Obsküríst başını sallayarak onları durdurdu. "Buraya kısılıp kalmayacağım!" dedi Morgan. "Köle ya da ondan daha beteri neyse olmayacağım. Bozulduğunda değiştirilen anlamsız bir makine parçası değilim ben."

"Sen bir otomattan daha fazlasısın," dedi Obsküríst. "Bu dünyada doğmuş ve de doğacak insanların çoğundan daha değerlisin Morgan. Arşimet beş elementin içinde, cevherin, en nadide, en değerli ve sıradanı sıra dışına çeviren tek element olduğunu düşünmüştür. *Bizler* birer cevheriz. Bu ilahi bir yetenek. Biz de bütün yetenekler gibi bunu Kütüphane'nin büyük ihtişamı için kullanmalıyız."

Jess, kadını Morgan'dan uzaklaştırmak istiyordu ama ne tuhaftır ki- o an, bir cam kadar berrak ve sakince konuşmaya başlayan Khalila oldu. "Arşimet der ki; matematik, ona sahip olduğu güzellik için saf bir sevgiyle yaklaşanlara sırrını açıklar sadece. Ancak Arşivci'nin bilgiye karşı bir sevgisi yok. O yalnızca gücü istiyor. Sizlerse onun güce ulaşmak için kullandığı maşadan başka bir şey değilsiniz."

"Arşivciler gelir geçer," dedi Obsküríst. "Bir sonraki, daha iyi biri çıkar. Artık çocuk değilsiniz. Bunu anlıyorsunuzdur herhâlde."

Jess dik dik ona baktı. "Biz çocuk falan değiliz ve sizin de Morgan'a ihtiyacınız yok. Kuleniz yeterince *cevherle* dolu zaten."

"Onun gibisi yok ama."

Obskürist, Morgan'ın yanağını okşayınca kız öfke saçan bakışlarıyla geri çekiliverdi.

Khalila ayağa kalktı. Hızlı, kendinden emin bir hareket olmasına rağmen tehditkâr değildi, soğuk bakışları Obskürist'in dikkatini ona çevirdi.

"Sen Âlim Seif'tin yanılmıyorsam."

"Evet Obskürist Magnus."

"Hakkında çok iyi şeyler duydum. Ve bir ismim var. Bana Keria de lütfen."

"Laubalilik haddim değildir. Fakat bir daha Morgan'a dokunmak ya da onu alıp bir yere kilitlemek için önce beni öldürmeniz gerekir. Bu konuda kolaylık sağlamam."

"Evet," dedi Obskürist. "Görebiliyorum. Peki sen Jess? Sen de aptallıkta bu kadar kararlı mısındır?"

"En iyi özelliğimdir," dedi Jess, sakin bir şekilde. Obskürist'in gülümsemesi, şimşek çakması kadar etkileyiciydi.

"Anlıyorum. Morgan'ın durumunu daha sonra hallederiz. Şimdilik, genç mucide yardım teklifinde bulunmama izin verin," dedi Thomas'ın yanına ilerlerken. "Korkma Thomas. Sana burada iyi bakacağız."

"İki yüzlü," dedi Jess. "Bunca zamandır onun nerede olduğunu biliyordunuz. Âlim Wolfe'un da dediği gibi, bizler sizin oyun tahtanızdaki piyonlardan başka bir şey değiliz. İstediğinizi elde etmek için herhangi birimizi feda edersiniz."

Kadının Wolfe gibi sert bakışları vardı, yeri geldiğinde kullanmasını biliyordu. "Planlarımın ne olduğunu söyler

misiniz lütfen, genç adam. Ufkumuzu açıcı olacağına eminim." Jess aynı kelimelerin Wolfe'un ağzından tam da bu tonda çıkabileceğini hayal etti. İster istemez gülümsedi. Acı bir şekilde.

"Ah, onları rahat bırak," dedi Wolfe, arkasını dönmeden. "Planlarının ne olduğunu ben gayet iyi biliyorum *anne*. Ve asla ama asla uzlaşmayacağımıza yemin edebilirim."

Nefeslerin tutulduğu kısa bir dakikalık sessizliğin ardından Obskürist, içeri girdiği merdivenlere doğru yürüdü. "Gregory size kalacağınız yerleri gösterecek," dedi, arkasına bakmadan. "Morgan. Tasman yeniden takılacak. Buna mecburuz, karşı koyarak kendini yaralama lütfen."

Morgan, kadının arkasından, sırtına bıçak saplamak istercesine bakakaldı. Jess'in elini sımsıkı tutuyordu yine. Neyse ki Jess'in bandajlı eli değildi elindeki.

Gregory ikisinin önüne geçip sakin bir gülümsemeyle, "Şimdi, mantıklı olalım," dedi. "Ya güzellikle kabullenirsin ya da savaşı kaybedip arkadaşlarına da bu yüzden acı çektirdikten sonra kabullenirsin. Tamam mı?"

Adam elini havaya kaldırdığında, diğer Obskürist yanına gelerek avucuna ahşap bir kutu bıraktı. Gregory kutuyu açınca, Jess içindeki altın tasmayı gördü. Morgan'ın derin bir nefes alırken iliklerine kadar sarsıldığını, iğrenerek titrediğini hissedebiliyordu. "Yapmak zorunda değilsin," dedi Jess. "Bir kelimene bakar."

"Hayır," diye fısıldadı Morgan. "Faydası yok Jess. Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum."

Morgan ayağa kalktı, gözlerini yumdu ve Gregory tasmayı boynuna geçirip altın semboller ışıldayarak yer değiştirirken ve kilit öylece kaybolup giderken hiç kıpırdamadan durdu.

Bütün enerjisi üzerinden uçup gitmiş gibi, Jess'in yanına oturdu. Jess, onun beline sarılarak "Rahatla," diye fısıldadı. "Ben yanındayım."

Jess başını çevirdi ve Morgan'ın *gerçekten* de orada, yanında olduğunun, birdenbire yoğun bir şekilde farkına vardı. Ondan aylarca ayrı kalmak, üzerinde bıraktığı etkinin yitip gitmesine neden olmamıştı. Ya da onun, Morgan üzerindeki etkisi de kaybolmamıştı Öyle olduğunu düşünüyordu. Vücudundan aynı anda sıcak ve soğuk bir dalga geçti ve Jess, *onu almalarına izin veremem, yapamam,* diye düşündü. Önceki sefer daha farklı olmuştu ama şimdi, Morgan'ın gözlerindeki o korkunç acıyı ve yenilgiyi gördükten sonra... Onun buradan ne kadar nefret ettiğini anladı, bütün bu gösteriş ve güzelliklere rağmen. Jess buna tam olarak *anlam* veremiyordu ama inkâr da edemezdi.

Gregory hiçbir şey olmamış gibi kendine bir fincan çay daha koydu, yudumladı ve suratını ekşiterek "Soğumuş," dedi. "Çok yazık. Biliyor musun Morgan, dikkatli olsan iyi edersin. Keria Morning bu dünyadaki en güçlü kadındır."

"Kim olduğu umurumda değil," dedi Jess. "Buradan giderken Morgan da bizimle gelecek. Ve biz yakında *gideceğiz.*"

Gregory öyle bir kahkaha patlattı ki fincanın kenarından çayı dökülüverdi. "Ah, evlat, tam seyirliksin. Senin sonu-

nun gelişini seyredebilirim. Hiç değilse güzel bir gösteri olacak." Fincanı kenara bıraktı. "Haydi gelin. Size odalarınızı göstereyim. Güzel haber şu ki burada kalacak bir sürü yer var, yani hepinize birer oda düşüyor."

"Kötü haber ne peki?"

"Keşke onun ne boyutta olabileceğini tahmin edebilsem." Gregory tatsız ve ilgisiz gibi görünüyordu ama Jess, bu adamın Demir Kule'de *pek de* önemli biri olabileceğini sanmıyordu. Ayağa kalktıklarında da Morgan'ın hâlâ elini tuttuğunu ve Gregory'den ilk fırsatta uzaklaşmaya çalıştığını fark etti. *Ondan hoşlanmıyor. Gayet ortada.*

"Umarım Glain iyidir," dedi Khalila, Thomas'ın kalkmasına yardım ederken.

"Emin ellerde," dedi Wolfe. Siyah pelerinini fırtına gibi estirip dönerek hızlı adımlarla onlara yetişti. "Kule'de Kütüphane'nin sunabileceği en iyi imkânlar mevcuttur."

"Özgürlük dışında," dedi Morgan. Wolfe dönüp ona bakınca, Morgan gözlerini kaçırdı.

"Onun dışında," diye katıldı Wolfe.

"Haydi o zaman, yolu gösterelim," dedi Gregory.

Jess, Demir Kule'nin iç tasarımına şaşırmaması gerektiğini düşünmüştü ama öyle olmadı, İskenderiye'ye ilk geldiği gündeki gibi, sudan çıkmış balığa dönmüştü.

Kulenin merkezi noktasında odalar bulunuyordu. Aktarma Merkezi -her şeyin en tepesinde kalıyordu- bir uçtan bir uca kadar bütün alanı kapsıyordu. Oranın alt katına,

kulenin etrafını dolanan spiral merdivenlerle iniliyordu ve Jess, İskenderiye güneşinin metal kaplamalardan yayılan sıcaklığını hissedebiliyordu. Yine de kulenin içi serindi. Jess'i şaşırtan yapay bir serinlik gibiydi bu, ta ki doğal olmayan bir şekilde soğuk hava üfüren ızgaradan çıkan serinliği hissedene dek. Jeff bundan Thomas'a bahsetti ve arkadaşı başıyla onaylayarak "Kışın kullandığımız sıcak hava gibi bir şey," dedi. "Burada sıcak, bizim soğuğumuz kadar düşman gibi görülüyor."

"Sıcağı anlayabiliyorum ama havayı nasıl soğutabilirsin ki? Buzla mı?"

"Kimyasallarla," dedi Thomas. "Dondurucu etkiye sahip bazı kimyasallar vardır. Sanırım bütün olay, onlardan oluşan bir karışıma hava üfürmekte. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim." Jess'in sorusu karşısında düşünceli, dikkati dağılmış görünüyordu. İyi bir şeydi bu. Merdivenleri tek başına inecek kadar da gücü yerine gelmiş görünüyordu ama Santi gözlerini ondan ayırmadan, destek olarak hazırda bekliyordu.

Şaşılacak tek şey soğuk hava değildi. Işıklar berrak cam fanuslardan yapılmıştı, ortalarında kapana kısılmış, yıldız ışığı gibi görünen bir aydınlık vardı. Ve *her yerdeydiler...* Tepedeki zincirlerin ucunda, masalardaki lambalarda. Jess en yakınındaki parlak cama dokunmak için uzandığında, çıplak ateşe dokunmuş gibi parmaklarını hafifçe yaktı.

"Elektrikle yanıyorlar," dedi Morgan. "Isı da onun yan ürünü."

"Elektriğin aydınlatma için kullanılabileceğini düşünmemiştim! İşe yarar hiçbir kullanımı olmayan bir uygulama, sadece eğlence amaçlı bir numara olduğunu sanıyordum."

"Bize öğretilen yalan yanlış binlerce şeyden biri işte," dedi Morgan. "Her gördüğüne kanma. Burası tamamen bir hapishane. Her şeye rağmen."

Önlerinde ilerleyen Gregory merdivenlerde onlardan çok öne geçmişti ve adama yetişmek için acele etmeleri gerekiyordu. Khalila da gördüklerinden en az Jess kadar büyülenmiş gibiydi ama dokunarak tenini ateşe atacak kadar istekli değildi. Thomas'la yürümek için biraz daha geriden geldi ve birlikte, kare şeklindeki yükseltme aracı hakkında heyecanla sohbete daldılar. Araç, raylara oturtulmuş küçük bir oda gibiydi ve alçalıp yükselerek kuledeki insanları bir kattan diğerine taşıyordu. Jess'in, aşırı teknik içerikli konuşmalardan anladığı kadarıyla, bu da elektrikle çalışan bir şeydi. Jess buhar pompasının sesine ezelden beri alışkındı; Londra'nın nabzı sayılırdı o ses ve buharlı makinelerin tıslamaları, İskenderiye'de bile az duyulur şey değildi. Ama burası... Burada kullanılan güç her neyse, ürkütücü, sakin bir sükûnete sahipti.

Kulenin ortalarına yakın bir kata geldiler ve Gregory, onları kapalı bir kapıdan geçirdi. Çemberi ikiye bölen merkezi koridorun her iki yanında, daha çok sayıda kapalı kapılar vardı. "İşte," dedi Gregory. "Herkese birer tane. Kendiniz seçin; hepsi de güzel banyo ve rahat yataklarla donatılmış, eşit derecede iyi odalardır. Hatta pencereleriniz bile var ama

onları açmayı denemenizi tavsiye etmezdim. Ya da kırmaya kalkışmayı."

"Odalara kilitlenecek miyiz?" diye sordu Santi.

"Kesinlikle hayır. İstediğiniz gibi girip çıkmakta özgürsünüz. Kuleyi keşfedin. Ama ayrılmaya kalkışmayın." Gözlerini üzerlerinde gezdirdikten sonra Jess'te durdu. "Aşağıda sfenks muhafızlarımız var. Bizimkiler devre dışı bırakılmıyor. Yazılı kodlara da duyarlı değiller. Hareketleri, metal kemiklerine işlenmiştir." Holün tam ortasında, iki odanın arasındaki duvar girintisinde duran altın yaldızlı saate baktı. "Akşam yemeği bir saat içinde aşağıda yenilecek. Morgan size yolu gösterir. Odalarınızda ziller var. Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalarsınız. Saat gözetmeksizin, ilgilenecek bir görevli bulunmaktadır." Gregory gülümsedi ve ilk kez düşmanca görünmüştü. Hiç de hoş bir geçiş değildi bu. "Morgan. Yemekten sonra kendi odana dönmeni bekliyorum."

Morgan hiç konuşmadan başıyla onayladı. Obskürist yanlarından ayrılıp merdivenlere doğru giderken onu seyrettiler ve gittiğinden emin olduktan sonra Jess gidip kapıyı kapattı. Gregory'nin dışarıda kalmasını sağlayacak bir kilit yoktu. Jess buna pek de şaşırmadı.

"Morgan?" Wolfe kıza baktı ve yüzünü görmek için onu kendisine çevirdi. "Gregory'yi tanırım. Ne yaptığının da farkındayım. Benimle konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi Morgan. "Bana yardım edemezsiniz, değil mi?"

Wolfe bir süreliğine bunu değerlendirdi. "Bakacağız. Nic? Oda tercihin var mı?"

"Bu kulede olmayan bir odaya ne dersin?" Santi rastgele bir oda seçip kapısını ardına kadar açtı. "Ya da... Sanırım buna da alışabilirim." Jess boynunu uzatıp baktığında, odanın ne denli geniş ve lüks olduğunu, yatağın hayatında gördüğü her şeyden çok daha cezbedici bir rahatlığa davet ettiğini gördü. Krallar bile bu kadar rahata alışkın olamazlardı.

Jess de holün karşısındaki odanın kapısını açtı. Az önce gördüğünün aynası gibi, zengin bir görüntüydü karşısındaki. Kumaşlar altın ve kızıl tonlarıyla bezenmiş, zemin ise yastıkların üzerinde yürüyormuşsun hissini uyandıran yumuşacık halıyla kaplanmıştı.

Morgan, "Odaların hepsi çok iyi. Bu konuda yalan söylemiyordu," dedi.

Jess arkasını dönünce, Morgan'ın çoktan içeri girdiğini ve kapıyı kapattığını gördü.

Yalnızdılar. *Baş başa.* Morgan'a sahip olduğunu ve arkadaşlarının da onları baş başa bırakacak kadar anlayışlı olabileceklerini fark edince, Jess'in kalbi titredi.

Ama öyle olmayabilirdi de.

Kapılarda kilit yoktu. Jess bu durumun onu bir hayli sıkıntıya sokacağını düşündü. Kapının açılmaması için arkasına koyup sıkıştıracak bir şey aradı ama bulamadı.

Jess arkasını dönünce, Morgan sessizce onun kollarına atıldı. Hiç konuşmuyordu, Jess de konuşmadı, aralarındaki

bu hassas ateşkesin bozulmasından korkuyordu. Ama sonra Morgan ağlamaya başladı.

Jess kızı kendine iyice çekerek daha korumacı bir şekilde sıkıca sarıldı. Morgan'ın hüznü bir fırtına gibiydi, Jess'in canını yakıyor, ona umutsuzluk veriyordu. Morgan'ın ağlamaktan kendini kaybedeceğini düşününce, endişelenerek "Hey. *Hey*. Güvendesin, tamam mı? Morgan!" diye seslendi.

"Hayır," dedi Morgan, boynundaki tasmaya parmaklarını geçirerek. Büyük bir hışımla tasmayı çekince, Jess kızın boynunun zedelendiğini gördü. "Burada kapana kısıldım, görmüyor musun? Tabii görmezsin. Senin tek gördüğün, güzel çiçekler, rahat odalar ama bütün bunlar, çürükleri örten boyadan başka bir şey değil. Özgürlüğümü kaybedip onlardan biri olmaktansa ölmeyi tercih ederim Jess. Ölmekten korkmuyorum!"

Morgan bunu söylerken ciddiydi ve Jess donup kalmıştı. Üzerinde yürüdüğü buzun ne kadar ince olduğunu bilmeden kıza sarılmaya devam etti. "Seni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Onlar..." Morgan anlatmak istiyordu ama Jess, kızın sesindeki yılgınlığın farkındaydı. Sanki doğru sözcükleri bulamıyordu. "Anlayacağını sanmıyorum."

"Dene."

"Bizi sınava tabi tutuyorlar," dedi. Kızın hatırladıklarıyla ürperdiğini Jess görebiliyordu. "Aylık periyotlarımızı takip ediyorlar. Ve hamileliğe hazır olduğumuza karar verdiklerinde de bizi..."

Jess'in boğazı öfkeden kupkuru olmuş, alev alıyordu sanki. Morgan haklıydı. Jess bu konuya tamamen yabancıydı. Kız kardeşleri yoktu ve annesi de hayatına hep uzak bir misafir gibi girip çıkmıştı. Jess'in bu tür konularda yardım alabileceği bir tecrübesi yoktu. "Sizi eşleştiriyorlar?"

"Evet." Morgan başını kaldırıp ona baktı. "Seni görmek için kaçtığım gün, benim için eşleştirmenin olacağı gündü. Ama Jess, artık bundan bir kez daha kaçamam."

"Öyleyse savaşabilirsin!" dedi Jess. "Savaşmaktan hiç korkmadın sen!"

"Savaştığında neler oluyor, gördüm. Arkadaşım..." Derin bir nefes aldı, bir süre öyle kaldıktan sonra nefesini yavaşça bıraktı. "Özür dilerim Jess. Ben böyle olsun istemezdim... Sadece çok kızgınım. Ve korkuyorum."

"Sana bir şey olmasına izin vermem," dedi Jess. Söylediği şey aptalcaydı ve Morgan'ın ona bakışından -yarı minnettar, yarı acıyarak- bunun farkında olduğu belliydi.

"Verme," dedi Morgan, Jess'in yanağını okşayarak. "İzin verme. Sadece şimdi benim için burada olduğunu söyle yeter."

"Yanında olacağım. Seninleyim."

"O zaman öp beni."

Öptü, kızın gözyaşlarını ve tatlı dudaklarının tadına vardı. Uzun, hassas ama tamamen masum sayılmayan bir tutkuyla öpüştüler.

Morgan birden geri çekilerek alnını Jess'inkine dayadı. Jess o anda, canını ta derinden yakan bir şekilde gerçeğe

döndü, sanki göğsüne bıçak darbeleri almıştı. Morgan geriye eğilerek Jess'le göz göze geldiğinde, bu, içini daha çok acıttı. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Daha önce birbirlerini bu şekilde bulup sonrasında sözcükler ve hareketlerle birbirlerinden ayrıldıkları bir anıları vardı. Jess aynı şeyi yeniden yaşamak istemiyordu. Şimdi değil. *Bu gece olmaz.*

Parmaklarını kızın Obskürist tasmasında gezdirdi, bu berbat ama güzel şey, kan sıcaklığında bir his veriyordu; Morgan'ın bedeninin ısısı ile altının içindeki hiç anlamadığı bir çeşit işleyişin ısısıydı. "Morgan," dedi. "Bir tercih yapmak, birini seçmek zorunda değilsin. Beni ya da Demir Kule'yi. Yani, senin buradan çıkmana yardım etmem için, beni seviyormuş gibi davranmak zorunda değilsin."

"Benim için böyle mi düşünüyorsun? *Sana bedelini ödediğimi* mi?" Öfkelenmişti. Yanakları kızarıyordu, Jess'ten tamamen geri çekilip ellerini iki yanda yumruk yapmış, duruyordu. "*Kendimi sana sattığımı* mı düşünüyorsun? Beni anladığını sanıyordum Jess. Neler hissettiğimi anlıyorsun sanmıştım!"

Jess barışmak için ellerini yalvarırcasına uzattı. "Ben sadece, seninle istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değiliz demeye çalışıyordum. Her ne kadar ben istesem de."

"Sen aptalın tekisin!" Morgan yataktaki yastığı alıp ona fırlattı.

Jess yastığı tuttu. "Orası kesin!"

"Seninle sırf Kule'deki eşleşmeden kurtulmak için yatmayacağım, eğer düşündüğün şey buysa!"

Kulakları uğuldatan bir sessizlik oldu ve Jess şaşkın gözlerle kıza baktı.

"Bu işe yarar mıydı?" diye sordu. "Yani biz yapsaydık, senin..."

"Defol!" diye bağırdı Morgan, diğer yastığı alırken.

"Morgan, burası benim odam..."

"Çık dedim!"

Jess çok öfkeliydi, canı yanıyordu ve onunla tartışmayacak kadar aptalca bir gurura kapılmıştı.

Odadan kapıyı çarparak çıktı ve Thomas'ın odasına gitti.

Thomas kapıda duruyordu, Jess'e bir bakış attı ve sonra geri çekilerek içeri girmesine izin verdi.

"Satranç oynayalım derim," dedi. "Odada satranç tahtası var."

Jess'in tahminince bu, sorunları için neredeyse mükemmel bir çözümdü.

EFEMERA

Morgan Hault'un günlüğünden:

Her şeyi yanlış yaptım.

Her şeyi. Hepsi paramparça oluyor. 'Benim suçum. Herkesi koruyabileceğimi sandım ve Jess'in... 'Birbirimizin farklı yanlarını törpüleriz sandım, birbirimizi yeniden bulduk sandım. Ayrılığın en büyük sebebi bendim çünkü yeniden incinmekten korktum.

Ama o beni hiç anlamıyor. Sybilla'yı da incittim. Ona yardım edeceğime söz verdiğim hâlde bırakıp gittim. 'Bunun onun için ne anlama geleceğini bile hiç düşünmeden kaçtım. Jess'e kaçtım ve sonra onunla yakınlaşmaktan korktum. 'Ve şimdi... Şimdi her şey harap oldu.

'Burada kısılıp kalacağım. 'Belki de kaderimde ne varsa yaşamaya razı olmalıyım. 'Belki de 'Dominic benim için iyi bir eştir. 'Bir gün 'Rosa kadar hâlinden memnun ve yumuşak başlı biri olup yüzüme baka baka söylenen her yalana inanırım.

Umarım Kütüphane'nin geçmişine bağlı kalmak için giriştiği bu anlamsız çaba uğruna damızlık bir kısrak olmadan önce beni öldürürler.

Lanet olsun sana Jess, beni her şeyin daha farklı olabileceğine inandırdığım için sana lanet olsun.

Ve çok teşekkür ederim.

Seni hâlâ seviyorum. Ne kadar aptalca olsa da.

BÖLÜM 14

"Şah, mat," dedi Thomas, atını oynatırken. Jess homurdanarak şahını devirdi. Oyunu peş peşe üçüncü kez kaybediyordu ama nedense biraz daha kararlı ve aklı başındaydı şimdi.

"Artık o kelimeyi kullanmasak da," dedi Jess. "Sadece *kazandım* desek."

Thomas kaşlarını kaldırarak hafifçe gülümsedi, onu hücrede bulduklarından beri en iyi hâliydi bu. "Tamam. Sana karşı galip gelmenin verdiği bu tuhaf yeni histen ne kadar hoşlansam da biliyorsun, Morgan'ın yanına dönmelisin."

"Henüz değil," dedi Jess. "Bir yastık daha fırlatır. Ya da zarar verici başka bir şey."

"Onun neden bu kadar kızdığını anlıyorum. Ama *sen* neden kızgınsın?"

Sahiden de neden kızgındı? Bilmiyordu. Tek bildiği, bir anda her şeyin sinir bozucu gelmeye başladığıydı. Morgan'a kızgındı ama aynı zamanda *onun yüzünden* kızgındı. Aptalca

bir şey. Bir anlamı bile yoktu. "Benim ondan faydalandığımı düşünüyor."

Thomas kaşlarını gülünç derecede havaya dikmişti, alnı yaşlı bir adamınki gibi kırışıyordu. "Faydalanıyor musun Jess?"

"Bunu nasıl sorabiliyorsun?"

"Öyleyse dürtülerin tamamen masumca?"

Jess, ona dik dik baktı. "Taşları diz Thomas."

"Şu an tıpkı Dario gibi konuştun, farkında mısın?"

"Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Sayılır." Thomas bu sefer içtenlikle sırıtınca, Jess de gülümsedi. Yıkanıp aylardır üzerinde biriken kanalizasyon pisliğini üzerinden attıktan sonra, saçları karahindiba çiçeği gibi yumuşacık parlıyordu ve Thomas da eski hâline biraz olsun benzemeye başlamıştı. Gözlerinin feri geri dönmüştü. Ama gülüşü hemen kaybolup gitti. "Morgan buraya hapsoldu. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Çaresizliğin bizi nelere sürüklediğini artık sen de görüyorsun işte."

"Seni sürüklemedi," dedi Jess. "Sen gayet başarılıydın."

Thomas'ın surat ifadesi değişmedi. "Öyle görünüyor olabilir. Ama ben, eski ben değilim. Morgan da öyle. Onun hapishanesi benimki gibi değil, gözüne hoş göründüğüne bakma. Birinin iradesini, özgürlüğünü elinden almak... Önce kalbini, sonra da ruhunu öldürür."

"Seninkileri öldürmedi."

Thomas bu sefer cevap vermedi. Taşları dizdi, beyazlar ve siyahlar. Ardından Jess'in hamlesini bekledi.

Jess'in hamle yapmaya fırsatı olmadan kapı çaldı. Jess gelenin Morgan olmasını umuyordu ama Thomas kapıyı ardına kadar açtığında, kapıda Khalila'nın olduğunu gördü. Khalila, ikisine de hızlıca bakış attıktan sonra, "Hemen yemeğe inmek zorundayız. Bize başka bir seçenek bıraktıklarını sanmıyorum," dedi.

"Gördün mü?" dedi Thomas, Jess'e. "İşte başlıyoruz. Özgürlüğün ufak ufak ölmeye başladığı an."

Birlikte koridora çıktılar. Khalila çok yalnız görünüyordu, kollarını öylesine mi kavuşturmuştu yoksa avunmak için kendi kendine mi sarılıyordu, Jess emin olamadı. Khalila'nın ne düşündüğünü ve hissettiğini biliyordu çünkü Morgan götürüldüğünde Jess de aynı şeyleri hissetmişti. Ama hiç değilse o, Morgan'ın nerede olduğunu ve onu kimlerin götürdüğünü biliyordu.

Dario ise öylece... Gitmişti. Yok olmuştu. Yaşıyor mu, serbest mi yoksa tutuklu mu ya da öldü mü, bilmenin bir yolu yoktu. Khalila'nın elinden, umut etmekten başka bir şey gelmiyordu... Ve umut etmek, Kütüphane hakkında öğrendikleri onca şeyden sonra, artık çok zordu. *Dario zeki çocuktur,* dedi Jess içinden. *Bağlantıları, parası, çevresi var... İyidir.* Khalila'ya da söylemek istiyordu bunları ama kulağa ne kadar işe yaramaz geleceğinin farkındaydı.

Khalila, başını kaldırıp onunla göz göze gelince gülümseyerek, "Ailemi düşünüyordum," dedi.

Jess o an duraksadı. Neden yalnızca Dario'nun ardından boş yere hasret çeksindi ki? Kendisi Morgan'ı bu kadar çok

düşünüp durduğu için olabilir miydi? "Ailen mi?" Şaşırmış gibi göründüğünü biliyordu. "Neden? İyiler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Khalila. "İnandıkları her şeye ihanet ettim. Daha da beteri, ailemde çok sayıda Âlim var. Sence iyi midirler Jess? Kütüphane benim yaptıklarım yüzünden onları cezalandırıyor mudur?"

"Hayır," dedi Jess. "Tabii ki hayır."

"Umarım." Sesindeki keder insanın canını yakıyordu. Jess, kızın gururlu amcasını hatırlıyordu; İskenderiye'ye gelirken trende Khalila'ya eşlik etmişti ve babasından, annesinden, kardeşlerinden, kuzenlerinden sürekli gelen mesajları da biliyordu. Khalila'nın hayatı sevgiyle doluydu ve aldığı kararlar onu bu sevgiden mahrum bırakmış olabilirdi. Jess kendi delice kurguları ve planlarıyla kalkıp yanına gitmeseydi, Khalila böyle bir işe kalkışır mıydı?

Kalbi yeni bir suçluluk duygusuyla daha parçalandı. Kıza verecek bir cevabı yoktu. "Üzgünüm," diye fısıldamaktan başka. Ve bu da bir teselli değildi. Khalila'nın Dario'yu *düşünmesini* dilerdi. Daha kolay bir konuydu. Daha rahat cevaplar verebilirdi o zaman. Khalila'yı derinden sarsıyordu bu durum.

Kararı kendi verdi, dedi Jess'in içinden bir ses ama bunu düşünür düşünmez de kendinden nefret etti. Tabii ki kendi kararıydı. Ama bu, iyi olduğu anlamına gelmezdi. Bir bakıma her şeyi daha da berbat etmişti.

Jess çaresizce dikilirken, Thomas doğruca Khalila'nın yanına gelip ayaklarını yerden kesecek kadar sıkı bir şekilde

ona sarıldı. Bir anlık şaşkınlığın ardından Khalila da ona sarıldı -kollarını kavuşturabildiği kadar- ve başını Thomas'ın geniş omzuna yasladı.

"Siz olmasaydınız ben ölmüştüm," dedi Thomas. "Benim için geri dönmeseydiniz, tanıdığım herkes ve her şey tarafından ölü olarak bilinecektim. Hepiniz sayesinde. Benim için bu yaptığınızı unutacağımı sanmayın sakın."

"Mecburdum," dedi Khalila. "Seve seve."

"Buna rağmen," dedi Thomas. "Eğer aileni kaybedersen, ben sana aile olurum. Her zaman."

Khalila derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Şimdi beni yere bırak, seni koca ayı."

Thomas gülümseyerek Khalila'yı yere bıraktı. "Özür. Küçük bir kuştan farkın yok. Daha çok yemek yemelisin."

"Sen de öyle," dedi Khalila. Yeniden gülümsüyordu. Gözlerinin ışığı da geri dönmüştü. *Thomas'ın bunu yapabilmesi, olağanüstü bir şey,* diye düşündü Jess. İçinde öyle büyük bir ışık vardı ki etrafındaki herkesi ısıtmaya yetiyordu. "Akşam yemeğinde bana eşlik eder misin?"

"Tabii," dedi Thomas usulca. Eski zamanların şehirli centilmenleri gibi, Khalila'ya kolunu teklif etti. Khalila da elini hafifçe Thomas'ın koluna koydu.

Jess kahkaha atarak onları izliyordu ama Morgan odanın kapısını açıp da onunla göz göze gelince, gülüşü yarım kaldı. Temkinli bir şekilde, başıyla selamladı. Morgan da aynı şekilde karşılık verdi. Gözleri kızarıp şişmişti ama artık ağlamıyordu. Ve hiç de bağışlayıcı bakmıyordu.

Wolfe ile Santi'nin odasının kapısı açılıp ikisi birlikte koridora çıktığında, Jess hâlâ Morgan'a ne söyleyeceğini düşünüyordu. Wolfe hepsine birden baktıktan sonra, "Ne bekliyorsunuz öyle?" diye sordu ve yanlarından geçerek koridorun sonundaki kapıyı açtı. Santi arkasından gidiyordu ve peşinden de Khalila ile Thomas.

Jess genzini temizleyerek yol gösterdi, Morgan ise onun yanından geçip gitti.

Pek de barışmışlar gibi görünmüyordu.

Jess nedense onlara özel, küçük bir oda bekliyordu ama Demir Kule'nin yemekhanesi bir sürü masa ve çoğunu doldurmuş gruplarla, oldukça geniş, büyük bir alana yayılıyordu. İçeri girdiklerinde, yemekhanedekilerin çoğu sessizleşip bakışlarını onlara çevirdi. Jess içgüdüsel olarak savunmaya geçmişti, ta ki Morgan, "Burada daha önce hiç yeni yüzler görmediler. Siz yenisiniz," diyene kadar.

Yeniler. Jess, Thomas'ın ürkerek kaçındığını fark etti. Morgan da buna gözlerini devirerek tepki verince Jess daha da sinirlendi. *Biz senin eğlencen değiliz,* diye bağırmak istedi ona. Morgan'ın buradaki hayatının nasıl olduğuna dair ufak bir fikir sahibi olmuştu; gönülden inananların arasında asi bir serseri gibiydi.

Morgan gözlerini yere çevirdi. Masadakilerin hiçbirine bakmıyordu ama hepsi ona bakıyor ve fısıldaşarak birbirlerine onu gösteriyordu. Yakındaki masadan genç bir kız kalkıp yanlarına geldi. En fazla on altı yaşında olmalıydı, sura-

tında hiç de hoş olmayan, ukala bir ifade vardı ama Jess'in asıl dikkatini çeken, elbisesinin altından belli olan, büyük, yuvarlak karnıydı. Jess'in bunun ne olduğunu anlaması biraz uzun sürdü ama anladığı an birdenbire Morgan'a bakıp gafil avlandı. Morgan ise -Jess bulunduğu açıdan görebildiği kadarıyla- tatsız bir surat ifadesi takınmıştı. "Morgan kardeş!" diye neredeyse mırıldandı kız ve sanki Morgan'ın sıkıca kavramasını bekliyormuş gibi, ellerini ona uzatıverdi. "Aramıza dönmeye karar vermene çok sevindik. Seni özledik!"

Morgan'ın karşılık vermediğini görünce, ellerini heyecanla birbirine kavuşturup sanki zaten yapmak istediği hareket de buymuş gibi görünmeyi başardı. Sessizlik uzadıkça uzadı...

Ve sonunda Morgan, "Rosa, çok yorgun ve açız. Lütfen bize müsaade et," dedi.

Pek de kibar bir tavır değildi ve Rosa'nın da gözünden kaçmamış olmalıydı ama kız, bir şekilde gülümsemeyi bırakmadan ellerini bombeli karnına koyarak, "Bebek tekmelemeye başladı. Hissetmek ister misin?" diye sordu.

"Sanırım bu akşam fazlasıyla yorgunuz," dedi Khalila. Ters fakat aynı zamanda yalnızca onun başarabileceği bir şekilde, sıcak ve samimiydi sesi. "Rosa'ydı değil mi?"

"Evet," dedi Rosa ve Khalila'ya baktı. Baştan ayağa süzdükten sonra, "Bizden biri değilsiniz," dedi.

"Ben bir Âlimim," dedi Khalila. "Bu durumda size nasıl yabancı olabiliyorum?"

Rosa onu duymazdan gelerek tekrar Morgan'a döndü. "Merak etme," dedi, sesini biraz daha yükselterek. "Zamanlamanı kaçırdığının farkındayım ama Dominic sabırlı bir gençtir. Eminim sen de onu dört gözle bekliyorsundur."

Dominic. Jess mide boşluğuna bir sancının girdiğini hissetti çünkü Obsküirist Morgan'ın birlikte olacağı kişinin adını öğrenmişti. *Dominic.* Gözleriyle odayı taradı, hangisi olduğunu merak ediyordu. Arka tarafta oturan, tüm dikkatini tabağına vermiş olan, şu şişko, soluk benizli miydi? Ya da ışıl ışıl gözlerle onları izleyen şu zayıf çocuk muydu? Hangisinden nefret edeceğini bilmemek, Jess'i delirtecekti.

Rosa, masasına geri dönecekken duraksadı, aklına bir şey gelmiş gibi arkasına döndü. Katıksız, küçük bir tiyatro çevirdi. "Ah," dedi Morgan'a. "Sybilla'ya olanları duymamışsındır herhâlde?"

İşte Morgan'ın takındığı maskeyi ilk kez bir şey bozmuştu. Hemen başını kaldırıp ona baktı. "Ne olmuş?"

"Kızcağız... Bir talihsizlik yaşadı," dedi Rosa. "Belki de hastane katına gidip bir ziyaret etsen iyi olur."

Şimdi de yakındaki masalardan birinden kalkan, Gregory'ydi. Henüz hiç konuşmamasına rağmen, Rosa'nın başını önüne eğip masasına geri dönmesine neden olmuştu. Gregory de yerine oturdu ama Jess, onları takip ettiğini hissedebiliyordu.

Morgan'ı.

"Eh," dedi Khalila, boş masanın birine otururlarken. "Buranın albenisinin ne kadar da silik olduğunu görebiliyorum. Morgan? İyi misin?"

"Evet," dedi Morgan ama donuk ses tonu Jess'e hiç de iyi olmadığını söylüyordu. "İyiyim." Yutkundu ve biraz neşelenmeye zorladı kendini. "Yemekler çok iyidir. Hizmetliler ne isterseniz getirirler."

Thomas kendine epeyce küçük gelen sandalyeye huzursuzca sığmaya çalışarak "Menü var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ne istediğini söylemen yeterli. Wolfe haklıydı; Obsküristler pohpohlanır. En iyi yemekler istedikleri şekilde hazırlanır. Bu da bir yöntem, bizim burada birer..."

"Tutsak olduğunuzu unutturmak için," diye tamamladı Jess.

"Hayır," dedi Morgan, ona bakmadan. "Tutsaklar en nihayetinde serbest kalırlar."

Altın bileklikli bir hizmetli -Kütüphane'nin bütün yapısına ters değil miydi bu?- yanlarına gelip kibar bir şekilde, yiyecek ve içecek isteklerini sordu. Seçim yapabilecekleri bir menü bulunmuyordu ve Jess de yaratıcı bir şeyler düşünemeyecek kadar yorgundu. Nedenini bilmiyordu ama biraz evini özlemişti ve sadece rozbif ile püre istedi. Thomas da aynı şeyleri hissediyor olmalıydı ki o da şinitzel sipariş etti. Morgan tavuk, Khalila ise kızarmış koyun eti istedi. Hepsi gayet normaldi. Hizmetli gider gitmez Thomas, "Burada hizmetliler de mi ömür boyu rehin tutuluyor?" diye sordu.

Morgan başını evet dercesine salladı. "Tek fark, onların Kule'den zaman zaman ayrılmalarına izin veriliyor. Obsküristler ise çok katı önlemler ve kontrol altında çıkabiliyorlar."

"Peki ya Aktarma Merkezi'ni idare edenler?"

"Onlar en alt sınıf," dedi. "Kod yazmak için çok düşük bir yetenekleri var. Yalnızca, daha önce yazılmış kodları tercüme edip çalışması için cevherle bir araya getirebiliyorlar."

Jess burada bir hayal kırıklığı gibi yaşamanın tuhaf bir nimet olduğunu düşündü; hiç değilse dışarıya çıkmak, dünyayı görüp havayı solumak gibi, küçük de olsa şansları vardı. "Şanslı şeytanlar," dedi, onay beklercesine Morgan'a bakarak. İçinin buzlarını az da olsa eriten, ufacık bir bakış yakalamıştı. Öfkesinin geçtiğini fark etti ve bunun sebeplerinden biri de, bunların hiçbirinin Morgan'ın kendi seçimiyle bir alakası olmadığının ona giderek daha da açık ve net görünmesiydi. Kız bu yetenekle doğmayı seçmemişti. Hatta buraya gelmemek için, en başından beri elinden gelen her şeyi yapmıştı. Asla bir Obsküris olmayı istememişti.

Ya da çocukları, diye düşündü, kendine hâkim olamadan. Rosa, hâlinden memnun duruşu ve dokunaklı iğnelemeleriyle Morgan'la nasıl da alay edildiğini açıkça sergilemişti.

"Morgan," dedi sessizce. "Sybilla kim?"

Morgan su bardağına uzanırken bir an için duraksadı. Sonra tekrar harekete geçip suyunu içti ve bardağını masaya bırakarak, "Bir arkadaşım," dedi.

"Peki, hasta mı?"

Morgan cevap vermedi ama Wolfe araya girdi. Sinirli gibiydi. "Hasta değil. Rahat bırak Brightwell."

Yine tuhaf bir sessizlik olmuş, Thomas ise yalandan olduğu anlaşılan neşeli bir tavırla harekete geçmişti.

"Kuledekileri tanıyor musunuz?" diye sordu Wolfe'a. "Burada yaşadınız. Çok acayip icatlar var burada, hepsi hakkında bilgi almak..."

"Annem, ben beş yaşındayken Obsküríst olarak kayda değer bir yeteneğim olmadığında karar kılmış," diyerek, Thomas'ın sözünü kesti Wolfe. "On yaşında Kütüphane yetimhanesine verildim, eğitimimi de orada aldım. Ve asla geri dönmedim. Yani buradaki icatlar hakkında pek bilgim yok Thomas."

"Annen ziyaretine gelmeyeli epey zaman oldu," dedi Santi. Pürdikkat Wolfe'u izliyordu, elindeki şarap kadehini unutmuştu.

"Çok uzun sayılmaz. Julia Bazilikası hapsinden çıkarıldığım gün, onu görmüştüm," dedi Wolfe. "Beni eve getirmişti. Senin yanına. Sen beni bulmadan önce de bırakıp gitti."

Masaya sessizlik çöktü. Santi ağzını açtı sonra vazgeçti, ne söyleyeceğine ya da soracağına karar verememiş gibiydi; sonunda şarabını yudumlamayı seçti. Wolfe da aynı şeyi yaptı.

Gregory'nin sanki eski dostlarmış gibi bir gülümsemeyle aniden masalarına gelmesi, herkesin modunu oldu-

ğundan da dibe düşürdü. "Obskürist Hault, dedi adam. "Bekleniyorsunuz. Dominic, yokluğunuzda sizi çok özledi. Lütfen benimle gelin."

Jess, Dominic'in, birkaç adım ötede bekleyen, kızıl saçlı genç adam olabileceğini düşünüyordu. Ufak tefek, tıknaz, çilli biriydi... Ve de zavallı. Jess, kendini ondan nefret etmeye öyle hazırlamıştı ki Dominic'in Morgan'ın olduğu tarafa bile bakamadığını görünce, aslında onun da kendi isteğiyle burada olmadığını hemen anladı.

Sadece, yerine getirilmesi gereken bir görevdi.

Jess -Dominic'e değilse de Gregory'ye- fena şeyler yapmak üzere ayağa kalkacakken, Wolfe birden yerinden fırladı ve Gregory'nin karşısına dikilerek "Bu yaşa gelene kadar nasıl davranman gerektiğini öğrenmişsindir sanıyordum ama gördüğüm kadarıyla, ben çocukken olduğun kadar kötüsün hâlâ," dedi. "Morgan'ı hayatının geri kalanı boyunca burada tutacaksınız. Yetmez mi?"

Gregory de Wolfe'la denk durabilmek için omuzlarını dikleştirdi. Jess, ikisinin de birbirinden hiç hoşlanmadığının farkındaydı. Nefret derecesinde üstelik. Gregory gülünç tavırlarıyla, hiç de samimi görünmüyordu. Şimdi daha yapmacık bir hâl alan gülüşünün altında karanlık bir şeyler yatıyor gibiydi. Rahatsız edici ve büyüklük taslayan bir şeyler.

"Keria sana her zaman gereksiz bir iltimas geçti," dedi. "Oysa Keria'nın küçük, değerli oğlu, bir hayal kırıklığı olarak doğdu. Gönderilmen gereken yaşı çoktan geçmene

rağmen, o, seni yanında tutmak için savaş verdi ve nihayet gittiğindeyse seni asla unutmadı. Bütün sevgisini sana sakladı ama sen, karşılığında ona küçücük bir güzel söz bile söylemedin."

"Benden güzel sözler duymayı beklemiyor. Bunun için sen varsın. Ezelden beri politikacısın sen. Ve de yırtıcı."

Gregory'nin gülümsemesi donarak kırıklara ayrıldı ve dudakları sımsıkı bir çizgi hâlini aldı. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiç," dedi Wolfe. "Yaptığın işten, çok değişik, yakışık almayan bir haz duyman dışında tabii."

"Ne iş yaptığımı sanıyorsun peki?"

"Çocukların hayatı konusunda Tanrı'yı oynamak."

"Obsküirist Hault çocuk değil. Zamanı geldiğinde, annenden daha fazla değilse de, en az onun kadar önemli biri olduğunu kanıtlayabilecek, olağanüstü potansiyele sahip genç bir kadın o. Demir Kule'nin ona en büyük faydası da..."

"Onu uygun bir adayla eşleştirip çocuk sahibi yapmak mı? Ah, tabii. Bu oyunu biliyorum. Babamı görmeye katlanamayan ve babamın da karşılığında ondan nefret ettiği bir anneyle büyüdüm ben. Zorla melezleme yaparak giderek *daha güçsüz* Obsküirist nesilleri yaratman, ne tuhaf şey, değil mi? Sanki insanları aşktan yoksun ilişkiye zorlaman, aslında işe yaramıyormuş gibi."

"Sen ne bilirsin ki..."

"Senin en bilindik başarısızlıklarından biri olarak, *her şeyi* bildiğimi söyleyebilirim," dedi Wolfe açıkça. "Git buradan Gregory. Morgan bizimle kalıyor."

Jess yerinden kalktı. Konuşmuyor ya da bir şey yapmıyordu; sadece ayağa kalkmıştı. Khalila da. Thomas ve Santi de öyle. Wolfe ise aynı kendinden emin sakinliğiyle ayakta bekliyordu.

Dominic sonunda başını kaldırdı. Ne kadar rahatladığı yüzünden belli oluyordu.

"Yardımlarımızı çöpe atmaktan başka bir şey değil bu," dedi Gregory. "Burada size sığınak sunduk. Kalacak yer verdik. Yaralılarınızla ilgilendik. Ve şimdi bunların hepsini suratımıza fırlatıyorsunuz. Hem de ne için? Onu yanınızda tutamazsınız. Morgan bize ait. Kule'ye ve Kütüphane'ye."

"O kimseye ait değil. Açıklayayım. Bu kız, bizimle kaldığı sürece kendi seçimlerini yapar. Annem bu konuda bizimle hemfikir değilse, ona söyle, buraya kendi gelsin. Kendini bir şey sanan yalakaları dinlemiyorum ben."

Gregory'nin yüzü resmen kıpkırmızı olmuştu. "Nasıl istersen," dedi. "*Âlim* Wolfe."

Adam kaskatı kesilen vücudunu öfkeyle hareket ettirerek masasına geri döndü ve kasıtlı olarak arkası onlara dönük oturdu. Jess aynı şeyi yapmak istemiyordu. Gregory'nin onu sırtından bıçaklamayacağına güveni yoktu.

Dominic ise hâlâ orada duruyordu. Genç adam tavşan gibi ürkekti ama uzun bir süre bekledikten sonra Morgan'a, "Özür dilerim," dedi ve kendi masasına geri döndü.

Demir Kule'deki herkes, Rosa kadar hâlinden memnun ve rahat değildi.

Khalila sandalyesine oturup arkasına yaslandı ve "Morgan," dedi, arkadaşının elini tutarak. "Seni böyle bir şeye zorlamadılar..."

"Henüz değil," dedi Morgan. "Teşekkür ederim Âlim Wolfe."

Wolfe mendilini çırptıktan sonra dizlerine serdi. "Teşekküre gerek yok," dedi. "Gregory'yi sinirlendirmek için yaptım."

"Ona dikkat edin," dedi Morgan. "Yılanın tekidir."

"Onun kendine has zehrine bağışıklık geliştirdim. Birbirimizi çocukluktan beri tanırız, benden beş yaş daha büyük. Acımasızlığının nereden geldiğini tahmin edebiliyorsundur."

Morgan irkildi. "Etmesem daha iyi. Ve teşekkür ederim, her ne demek istediyseniz."

Wolfe önemi yokmuş gibi omuz silkti. O sırada yemekler geldi. Jess rozbif ile pürenin, evindeki pazar ziyafetlerinde -çocukluğuna dair hatırladığı birkaç güzel anıdan biriydi- yediği kadar güzel olduğunu görünce, sevinçle şaşırmadan edemedi. Bezelyeleri bile püre yapmışlardı. Bir süre boyunca beşi de yemek yemekle ilgilendi. Birileri akıllılık edip Thomas'a iki porsiyon hazırlamıştı. Thomas buna rağmen tabağını öyle hızlı bitirdi ki Jess onun için endişelendi. Genç Alman dostunun midesi, onca zamandan sonra bu kadar fazla yemeği bu hızla kaldıramayabilirdi. Ama Thomas gayet memnun görünüyordu ve zaten önemli olan da buydu.

"Glain!" Thomas bir anda çatalını bıraktı -ikinci büyük porsiyon şinitzelin yarısından fazlasını yemişti- ve masadakilere baktı. "Glain ne yiyordur? Ziyaretine gidemez miyiz hâlâ?"

"Sormakta özgürsün," dedi Wolfe. "Medika bölümü bir kat aşağıda."

"Çorba," dedi Thomas. "Ona çorba götüreyim." Kimseyi beklemeden yerinden kalktı, hizmetlilerden birini durdurup bir kâse çorba sipariş etti ve çorbayı aldığı gibi gitti. Santi de yemeğini bitirerek arkasına yaslanıp Thomas'ın gidişine baktı.

"Gayet hızlı iyileşiyor," dedi Jess.

"Evet," diye katıldı Wolfe. Mutsuz gibiydi. "Öyle görünüyor."

Birbirlerine baktılar, *anlamlı bir bakışma*, diye düşündü Jess. "Güçlü çocuktur," dedi Jess, içgüdüsel olarak arkadaşını savunmak için. Santi iç geçirdi.

"Öyle olmasa hayatta kalamazdı," dedi. "Ama güç, karanlığı uzak tutmaya yetmez ve düşmana ait bir yerde tek başına kalması, onun için iyi olmaz. Git. Thomas'ı bul."

Jess bu tavsiyeyi hiç tereddütsüz dikkate alarak Medika katına doğru harekete geçti.

Medika katı, kişiye özel odalar yerine, hastaları birbirinden ayıran askılı perdelerle, açık bir şekilde düzenlenmişti. Perdelerin çoğu düzgün bir şekilde toplanmış ve bağlanmıştı, yataklar boştu. Nöbetçi Medika görevlisi yerinden kal-

karak, içeri giren Jess'i inceledi ve perdeli yeri işaret ederek "Arkadaşlarınız şu tarafta," dedi. "Birkaç dakika kalabilirsiniz. Daha fazla sürmesin. Hastanın dinlenmeye ihtiyacı var."

Jess başını sallayarak yürümeye devam etti ve Thomas'ı, Glain'in yanı başında otururken buldu. Thomas da Glain de iyi görünüyorlardı; Glain'in sırtı birkaç yastıkla desteklenmişti ve çorbasını içmeye çalışıyordu ama Jess'in görebildiği kadarıyla, pek de iştahı yoktu. Kenardaki sandalyeyi çekip bacaklarını yayarak oturdu. "Demir Kule'de her şeyin en iyisinin bulunduğunu öğrendim," dedi.

Glain ağzındakini yutkunarak su dolu bardağa uzandı. "Çorba çorbadır. Ama bana gayet iyi davrandılar." Jess'e dikkatle baktıktan sonra, "Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Şimdilik iyi," dedi Jess. Glain'in onlara Morgan'ı sorduğunun farkındaydı ve buna bir cevap vermek istemiyordu. "Neyse, üstümüze kalmadın ya."

"Çok istiyordun değil mi? Hayır. O kadar da şanslı değilsin Brightwell."

"İyi." Glain, Jess'in uzattığı elini kısacık bir an için tutup sıktı, sonra da çorbasını içmeye devam etti. Fiziksel duygusallıklardan rahatsız olurdu. "Yemek getirmek Thomas'ın fikriydi."

"Çok nazik," dedi Glain, Alman gence kısa ama dolu dolu bir gülümsemeyle bakarak. "Sen de yedin mi?"

"Şinitzel yedim," dedi Thomas. "Ama keşke yemeseydim. Sanki midem bu kadar güzel yemeği bu kadar ça-

buk hazmedemiyor sanırım." Rengi yine solmuş ve parmaklarıyla gergin bir şekilde tempo tutmaya başlamıştı. Hücredeyken yediklerini ya da açlığa katlanmak zorunda kaldığı anları düşünmemeye çalışıyor olmalıydı, Jess'e öyle görünmüştü. *Güzel şeyler bile ona iyi gelmiyor,* diye düşündü Jess, yine çileden çıkmıştı. Ama iyileşecekti, değil mi? Zamanla? *Wolfe iyileşemedi.* O sırada, Elsinore Quest'in tavsiyesi aklına geldi ister istemez. Böylesi hasarlar derinlere gömülemezdi.

"Seni yalnız bırakalım," dedi Jess. "Bir şeye ihtiyacın olursa?"

"Olursa buradaki çalışanları rahatsız ederim. İşleri bu değil mi?" diye karşılık verdi Glain. "Siz buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışın. Yarın aranıza katılırım."

"Doktorlar izin verirse tabii."

"Yarın görüşürüz," dedi Glain ve suratsız bir kararlılıkla, çorbasından dolu bir kaşık daha aldı.

Thomas, kendini iyi hissetmemesine rağmen, Glain'in yanından ayrılmak istemiyor gibiydi. O yüzden Jess, Glain'i terk etmediklerine dair onu ikna etmek zorunda kaldı. Alman genç, Glain'in kendini yalnız hissetmesini istemediği için kalmaya ısrar ediyor gibi görünse de Jess'e göre asıl neden, Thomas'ın içinde bulunduğu durumu gizleme çabasıydı.

Sonunda Glain gözlerini devirerek "Ah, Heron'un hatırına Thomas, dinlenmem için beni yalnız bırakın artık! Ben iyiyim!" diyerek onu ikna etmiş oldu. Her ne kadar nahoş

bir tavır olsa da Thomas'ın, Jess'in arkasından gitmesini sağlamıştı.

Birlikte çıkarlarken Jess karşıdaki, perdeleri çekili özel bölmeye doğru giren tanıdık bir figür gördü ve elini Thomas'ın koluna koyarak onu geri çekti. "Burada beni bekle," dedi. "Hemen döneceğim."

"Jess?"

"Bir dakika."

Jess özel bölmeye girmedi ama perdeyi hafifçe araladığında, Morgan'ın, genç bir kızın yanında oturduğunu gördü. Hatırlamakta zorlanmıştı ama şu yapmacık kız Rosa, Morgan'ın bir arkadaşından bahsetmemiş miydi? *Sybil... Hayır. Sybilla.*

Sybilla, Rosa'dan daha büyük değildi, on beş, on altı yaşlarındaydı muhtemelen. Yastıklara, battaniyelere sarınmış, solgun, bitkin, küçücük bir kızdı ve baygın hâlde yatıyordu.

Jess onları seyrederken Morgan, elini kızın omzuna bırakıp başını eğdi ve ağlamaya başladı. Sessiz, insanın içini acıtan bir şekilde ağlıyordu.

"Efendim," dedi Jess'in arkasında duran Medika görevlisi, sert bir tonla. "Çekilin. Hemen."

Jess yerinden fırlayıp arkasını dönerek görevlinin arkasından yürüdü. "Durun," dedi. "Ona ne oldu? Yataktaki kıza?"

"Bu konuda konuşamam."

"Bir saniye." Jess kadını durdurup gözlerine baktı. "Ne oldu?"

Kadın hemen gözlerini kaçırdı. "Söyledim ya, bu konuda konuşamam." Ama geri çekilmiyordu da. Bir anlık duraksamanın ardından fısıldayarak "Zehir içmiş. Bunu yapan ilk kişi de değil," dedi.

Jess de en az onun kadar sessiz konuşarak "Neden?" diye sordu.

"Herkes kaderinden hoşnut değildir," dedi kadın ve geri çekildi. "Ya da ona ayak uydurmaz. Gitmeniz gerek. Şimdi."

Jess başını çevirerek kapalı perdelere baktı. Morgan, onu görmemiş olmalıydı; perdeye yansıyan gölgesi hâlâ başı eğik vaziyetteydi. Acı ve korku içinde kayıplara karışmıştı.

Senin de bunu yaşamana izin vermeyeceğim, dedi Jess içinden. *Benimle ilgili şu anki hislerin ne olursa olsun bir önemi yok. Seni Sybilla gibi görmeyi asla istemiyorum.*

Jess, Thomas'ı diğerlerinin yanına götürüp güvenceye aldıktan sonra merdivenlere geri dönüp Morgan, Medika kapılarının önündeki sahanlıkta görünene kadar bekleyişini sürdürdü. Morgan, Jess'in olduğu yere başını kaldırıp bakmamıştı, yorgun ve yalnız görünüyordu. Diğer tarafa dönüp merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Jess'ten uzaklaşıyordu. Herkesten uzaklaşıyordu.

Jess belli bir mesafede ilerleyerek onu takip etti.

Morgan, iki kat indikten sonra koridorda ilerlemeye başladı. Jess de adım adım ilerlerken birdenbire karanlığa girdi ve boynunda bıçağın sivri ucunu hissedince olduğu yerde kaldı.

O an Morgan, iç geçirerek "Ah, Jess. Lütfen git buradan, dedi. Sesi buğulu ve titrek çıkıyordu. Jess, onun hâlâ ağladığına ya da ağlamaklı olduğuna emindi. Boynundaki bıçak uzaklaşınca, Morgan'ın arkasını dönüp yürümeye geçtiğini hissetti.

"Özür dilerim," dedi sessizce. Karşılığında yine bir iç çekiş duydu, öncekinden daha sessizceydi.

"Ne için?"

"Anlayışsızlığım için. Buradan uzakta kalmak, tamamen senin seçimin olmalıydı. Benim değil." Bir an tereddüt etti. "Arkadaşın. Yaşayacak mı?"

"Evet," dedi Morgan. "Ve yaşaması daha kötü. Görüyorsun, onu kendisi için bile bir tehlike olarak görüyorlar artık. Sahip olduğu ufacık özgürlüğü de elinden alacaklar. Buna katlanamaz. Ama mecbur."

"O kadar kötü biri mi? Eşleştirildiği kişi?"

"Hayır. İskender çok iyi biri. Ama Sybilla... Başkasına âşık."

"Kime?"

Morgan arkasını döndü ve Jess'in yanağını okşadı. O dokunuş, sıcacık, çok hoş ve beklenmedikti. Jess, kızı kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu.

Ve sonra Morgan, "Bana," dedi.

Jess bir süre Morgan'ın söylediğini anlamakta zorlandı. Anladığındaysa, midesi kıvranarak iki parçaya bölündü sanki. "Sen... Sen ve Sybilla?"

"Hayır Jess, tam olarak öyle demek istemedim." Morgan elini indirdiğinde, Jess ansızın buz gibi hisset-

ti kendini. Morgan uzaklaşıyor gibiydi. Koridor, içindeki gölgelerle koyu griliklerini ona göstermeye başlamıştı ve Jess, Morgan'ı bir silüet olarak görebiliyordu artık. "Bana çok iyi davranıyordu. İlk geldiğimde bir tek o vardı ve biz vaktimizi birlikte geçirdik. Benden hoşlanıyordu ama ben farkında değildim. İlk başta bana karşı hislerinin, hoşlanmaktan da fazlası olduğunu anlayamadım." Duyduğu acı, sesinden anlaşılıyordu ve neredeyse, Jess'in üzülerek yüzünü buruşturmasına neden olacaktı. "Ve anladığımdaysa ne söyleyeceğimi bilmiyordum, onunla olamayacağım dışında. Kendimi çok kötü hissettim. Beni... Beni İskender'den kaçtığı bir sığınak gibi gördüğünü sanıyordum. Ama asla öyle olmadı... Ben asla..." Kız bu sefer ağlıyordu; acı dolu hıçkırıklarını duyabiliyordu Jess. "Ah, Tanrım. Jess. Kaçacağımı ona söylemedim. Onu burada bir başına bıraktım. Sen bana ihanet ettin, bense *ona*. En azından, onun da kaçmasına yardım etmeliydim. En az benim kadar çaresiz olduğunu biliyordum!"

Jess'in kafası hâlâ yerinde değildi; kalbi öyle hızlı atıyordu ki göğsünü delip yerinden çıkacak gibiydi. "Senin suçun değildi. Thomas için bize yardım etmek zorunda olduğunu hissediyordun. Biliyorsun işte."

"Dahası da var. Ben o gece Dominic'ten de kaçıyordum," dedi. "İkimiz de doğru olanı yapmaya çalıştık, değil mi? Ama ne yaparsak yapalım, her şey *yanlış* oluyor."

Jess kollarını Morgan'ın sırtına doladı. Bir anlık gergin duruşun ardından, Morgan kendini ona bıraktı. Jess yana-

ğından öpünce, Morgan da kollarını onun boynuna dolayarak sımsıkı tuttu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Jess, bunu bilmeni istiyorum. Ben sadece kendimi burada çok yalnız hissettim ve suçlayabileceğim tek kişi de sendin."

Beni seviyor. Beni hâlâ seviyor. İşte o an Jess'i, sersemleten bir huzur duygusu sardı. "Affedildim mi?"

Morgan onu dudaklarından öptü. Tatlı ve biraz da hüzünlüydü. "Çoktan," dedi. "Şimdi gidip yatmalısın. Sabah görüşürüz."

Jess beklenmedik bir şekilde kendini yorgun hissettiğini odasına dönerken anladı ama henüz, dinlenmek diye bir şey mümkün değildi. Wolfe'un kapısı açıktı. Yanında Khalila, Thomas ve Santi vardı. Jess geçerken hepsi birden kafalarını kaldırıp baktılar ve Wolfe, "Brightwell. İçeri gir," dedi.

Jess duvara yaslanabileceği bir yer seçti. Wolfe ise her zamanki gibi volta atıyordu. Khalila ile Thomas sessizlik içinde Wolfe'u izliyorlardı. Santi, Jess'e bir kadeh şarap doldurdu. Jess şarabından bir yudum aldı. "Eee, ne şimdi bu?" diye sordu.

"Ne yapacağımızı planlama durumu," dedi Santi. "Pek de iyiye gitmiyor. Ne yaparsak yapalım, bu Kule'den çıkış ihtimalimizin çok düşük olduğunu ve çıktığımızda da İskenderiye'den hiçbirimizin canlı kurtulma şansı olmadığını göz önünde bulundurursak."

"Nic."

"Düşünemeyecek kadar yorgunken, plan yapmanın bir anlamı yok," dedi Santi, gayet mantıklıydı. "Annen bizi hemen teslim etmeyecektir, değil mi? Ya da bu kadar erken, yataklarımızda bıçaklatıp öldürtmeyecektir."

"Hayır," dedi Wolfe. Hiç durmadan, huzursuzca cübbesini çekiştirerek volta atmaya devam ediyordu. "Pek de onun tarzı değil."

"O zaman size bir haberim var," dedi Santi. "Zara artık dostum olmayabilir ama Baş Muhafızlar ordusunda güvenebileceğim birileri var hâlâ. Onlara Roma'da ya da başka bir yerde yakalanmış, Dario'ya benzer birisinin olup olmadığını sordum. Tutuklama olmamış. Roma'dan sağ salim çıktığını düşünüyorum."

Khalila titrek bir şekilde nefesini bıraktı ve fısıldayarak duasını etti.

"Glain de iyi," dedi Jess. "Yarın tekrar aramıza katılacak kadar gücünü toplaması gerekiyor."

"Her hâlükârda aramıza katılacaktır, değil mi?" diye sordu Wolfe. "Onu tanıyorum. Yatakta uzun süre kalacak biri değildir."

"Peki Morgan?" Thomas kaşlarını kaldırarak Jess'e baktı. "O iyi mi?"

"Evet. İyi. Odasına giderken görüştük."

"Morgan burada pek de tehlikede sayılmaz, yani en azından bizim kadar," dedi Wolfe. "Onun sorunu daha büyük ama neyse ki daha acısız. Arşivci, Kule'ye gelmeden

önce bir ya da en fazla iki günümüz var ve o geldiğinde, annemin, bizi teslim etmekten başka çaresi olmayacak. Artifex'i geri çevirebilir. Ama Büyük Kütüphane'nin başkanını çeviremez."

"Öyleyse gitmeliyiz," dedi Thomas. "Belki de Obsküríst bizi güvenli bir yere gönderebilir?"

"Öyle yapacağını söylüyor," dedi Wolfe. "Ona güvenip güvenmemekte kararsızım. Annem her zaman kendi programını izlemiştir. Duygularının, eşitliği bozduğu pek görülmemiştir."

Armut dibine düşer, diye düşündü Jess ama bunu söylemeyecek kadar aklı başındaydı. "Buradan çıkmanın başka bir yolu yok mu?" diye sordu. Cevabını bildiği bir soruydu. Başka bir yolu olsaydı, Morgan onca zaman Kule'de beklemezdi.

"Aslında mümkün," dedi Khalila yavaşça. "Aylardır Demir Kule'yi araştırıyorum. Morgan için, onu güvenli bir şekilde buradan kurtarmanın bir yolunu bulabilirim diye. Biz gitmeden hemen önce kayıtlarda tuhaf bir şeye rastladım. Hem de çok tuhaf. Not almıştım ama araştırmamı doğrulama şansım olmadı."

"Yani?" diye sordu Wolfe. Khalila biraz utanmıştı.

"Bir dakika," dedi kız, arkasını dönerek. *Elbisesinin cebinden ya da altından bir şey çıkarıyor olmalı,* diye düşündü Jess. Khalila elindeki kâğıt parçasını Wolfe'a uzattı. "Şifreli. Dario'nun benim için oluşturduğu şifreler. Anahtara ihtiyacınız var mı?"

Jess başıyla işaret ederek kâğıdı istedi ve Wolfe da uzattı. Jess gözlerini kırpıştırıyordu. "Bu kodu senin için ne zaman hazırladı?"

"Ne zaman mı? Birkaç gün önce. Böylesinin daha iyi olacağını söyledi. Neden?"

Jess dudaklarını gererek gülümsediğini hissetti; zekice ama aynı zamanda kibirli bir şey yapabilmek, ne kadar da Dario'nun tarzıydı. "Çünkü bu kodu biliyorum. Benim ailemin şifrelemesi bu."

"Dario'nun uzaktan kuzenin olduğunu söyleme sakın!"

"Hiç de değil," dedi Jess. "Bir keresinde bana kodlamayı sormuştu. Ben de kodların kırılamayacağını söylemiştim. Ama tabii kendisi kırmış. Ve kullanmaya başlamış. Geri zekâlı."

"Ne yazıyor?" diye sordu Wolfe sabırsızca. Santi de yaslandığı duvardan doğrularak onların yanına geldi.

"Demir Kule'de gizli bir bölme varmış. Var olan kayıtlarda, katların çoğu kayıpmış. Bahçe katının üstünde, Aktarma'nın yapıldığı yerde ne var?"

Wolfe kaşlarını çatmıştı. "Hiçbir şey. Orası Kule'nin tepesi."

"Hayır, yanlış," dedi Thomas. Gözlerinde boş bir ifade belirmişti; Thomas, Jess'in idrak edemeyeceği türden hesaplamalar yaparken böyle bakardı. "Oranın üstünde en az dört kat daha olmalı. Hatta beş."

"Olsaydı Morgan şimdiye kadar bulurdu. Araştıracak bolca vakti vardı!"

Jess, Wolfe'a dikkatli gözlerle baktı. "Thomas var diyorsa vardır. Belki de o katlarda saklanabiliriz. Hatta bir çıkış yolu bile olabilir."

"Yukarıya çıkan bir yol olsaydı, sence şimdiye kadar birileri bulmaz mıydı?"

Wolfe, hiç konuşmadan onların arkasında duran Santi'ye baktı, o da kaşlarını kaldırarak bakıyordu.

"Deneyebiliriz," dedi Santi. "Ama içimden bir ses, Demir Kule'nin içindeki gizli herhangi bir şeyin, göründüğünden çok daha ölümcül olabileceğini söylüyor."

Jess tüm yorgunluğuna rağmen, bölük pörçük bir uyku çekti. Gün boyunca yaşananlar aklından geçip duruyor, Morgan'ın orada olduğunu, ona ulaşabileceğini bilmek, huzursuzluğuna huzursuzluk katıyordu. Ertesi günün ilk ışıklarında yataktan kalkıp dar, kırılmaz camlı pencereden bakarken, düşündüğü ilk şey, *İskenderiye'yi son görüşüm*, oldu. Öyle ya da böyle, bu şehirden ya güzelce ayrılacak ya da öleceklerdi.

Wolfe ile Santi'yi çoktan uyanmış, giyinik hâlde gördüğüne hiç şaşırmadı. Wolfe sade gömleğiyle pantolonun üzerine hâlâ Âlim cübbesini giyiyordu. Santi de üniformasını. Birkaç dakika sonra da Khalila geldi, lacivert elbisesi ve başörtüsüyle, gayet zinde ve sevecen görünüyordu.

Jess'e bakıp gülümsedi. "Uyuyamadım," dedi. "Sen?"

Jess başını iki yana salladı. "Thomas'ı göremedim hâlâ. Sanırım aramızda en geç uyanan o olacak."

Ama öyle değildi. Glain sözünü tutmuş ve bir dakika geçmeden Thomas ile birlikte merdivenleri tırmanırken görünmüştü. İkisi birbiriyle öyle rahat ve hararetli bir konuşmaya tutulmuştu ki bulundukları durumu göz önünde bulundurunca bu, Jess'i biraz şaşırtmıştı.

Ve Morgan da geldi. Daha rahat bir şeyler giyinmişti. Pantolon ve gri bir ceket. Düz kumaşın üzerinde altın tasması bir hayli ışıltılı duruyordu. Kahverengi saçlarını toplamıştı. Tamamen işe hazırdı.

"Şafak sökmeden önce Artifex geldi," dedi. "Askerlerle birlikte geldiğini gördüm. Obsküríst ona gitmesini emretti. Ortam çok gergindi. Savaş çıkmadığına şaşırdım."

"Çıkacak," dedi Santi. "Az kaldı. Artifex hayır cevabını kabul etmez."

"Etmek zorunda da değil," dedi Wolfe. "Arşivci'yi gönderecek ve her şey sona erecek. Bizim de..." Khalila'yı işaret etti. "Khalila'nın bilgisini keşfe çıkmamız gerek. Hemen," dedi.

"O mesele," dedi Santi. "Wathen. Bugün koşabilme durumun nedir?"

Glain hemen dik duruma geçti. Siyah gözleriyle herkese bakış attıktan sonra, başını havaya dikerek "Ne gerekirse hazırım efendim," dedi.

Santi başını eğip kaldırdı. "Çantalar ve silahlar. Zamanımız daralıyor. Buradan bu sabah ya bir çıkış yolu bulacağız ya da savaşacağız."

Her iki türlü de pek şansımız yok, diye düşündü Jess. Morgan'ın elini tuttu, tenine değen parmak uçları üşümüş-

tü. O da biliyordu. Bilmesi gerekirdi. Khalila'nın ortaya attığı fikir işe yaramaz olabilirdi ama ellerinde kalan tek şey de buydu.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Morgan. Jess de olabildiğince hızlı bir şekilde konuyu anlattı. Morgan hemen anladı. "Tabii ya. Canımı sıkan bir şey vardı hep. Obskürist her birkaç günde bir bahçe girişini kilitlerdi. Aktarma ile ilgili gizli bir şeyler yaptığını sanırdım. Başka bir şey olabileceğini hiç düşünmedim."

"Yukarıdaki gizli katları hiç duymadın mı yani?"

"Hayır," dedi. "Hiç duymadım. En ufak bir söylenti bile."

"Belki de gerçekten de yoktur," dedi Thomas.

"O zaman, öldürülmeden önce son kez güzel bir bahçe gezintisine çıkmış oluruz," dedi Santi. "Bence bir sakıncası yok."

Tuhaf görünümlü, hareket eden odaya girdiler -Jess, buna asansör dendiğini öğrenmişti, işlevini görünce mantıklı da gelmişti- ve bahçe katına geldiler. O kata yalnızca, Morgan'ın elini duvardaki panele tutarak girebildiklerini o an fark etti Jess. Aksi takdirde, gayet ortada duran düğmeleri kullanmak gerekiyordu. "Bahçeyi herkesin kullanmasına izin verilmiyor," dedi Morgan. "Sadece Kule'nin en üst seviyedeki kişileri."

"Ve sen de onlardan biri misin?" dedi Wolfe, buna inanmadığını ima eden bakışlarla Morgan'ı süzerek. Tabii ki haklıydı.

"Hayır," dedi Morgan. "Aylar önce asansördeki kodlamayı değiştirdim. Benim Gregory olduğumu sanıyor. Şu ana kadar kimse farkına varmadı ama yaptığım diğer değişiklikleri anladılar. Sanırım buradaki hakkımı da son kullanışım olacak."

"Şansımız varsa da son kez ihtiyacın olacak zaten," dedi Jess. "Aktarma Merkezi'ni kullanabiliyor musun?"

Morgan bu sefer başını iki yana salladı. "Son kaçışım için kullandıktan sonra, hayır. Bu sefer benim erişimime kilitlemişlerdir kesinlikle. Ama yine de emin olmak için denerim."

Asansör durunca kapılar açıldı ve yemyeşil, sıcak bahçeye adım attılar. Çiçeklerin arasında uçuşan kelebekler ve en uçtaki kovanın etrafında dolanıp odanın içinde tembelce dolaşan arıların vızıltısı dışında, içerisi sessizdi. Aktarma koltuğu ile başlığı odanın en güzel yerini işgal ediyordu. Dışarıda, açık gökyüzündeki güneş tepeye yükselirken, sürekli dolup taşan hareketli sokaklarıyla İskenderiye, baş döndürücü bir yığın gibi görünüyordu.

İçerisi ürkütücü bir sessizliğe sahipti.

"Buraya geldiğimizi öğrenmiş olabilirler," dedi Wolfe. "Morgan, Aktarma araçlarını kullanıp kullanamadığına bir bak."

Kullanamadığı hemen anlaşıldı; başlıkla koltuğa yanaşırken bir uğultu giderek yükseldi ve Morgan'a doğru mavi bir kıvılcım çaktı. Morgan acıdan bağırarak geri çekildi, kıvılcımın düştüğü kolunu ovalıyordu. Yakmıştı.

"Cevabımızı aldık," dedi Santi. "Hızlı olun. Dağılın. Gizlenmiş bir merdiven boşluğu ya da düğme bulmaya çalışın."

Hepsi de gizli girintileri, seramikleri, saklanmış kasalarla rafları bulup çıkarmak konusunda çok iyi eğitim almıştı. Kaçak eşya bulunduranların, eşyaları saklamak için yaygın olarak kullandığı uygulamalardı bu tür şeyler. Âlimler ve askerler ise bu tür yerleri nasıl daha çabuk bulabileceklerine dair eğitimliydiler.

Fakat Jess sadece bulmak konusunda değil, *saklamakta* da deneyimliydi. Brightwell ailesi bu tür aramalara yardım etmek konusunda uzmandı ve Jess, diğerlerinin aksine, olduğu yerde durup geniş odaya göz gezdirdi. *Burayı inşa edenlerin asıl amacı, bir şeyleri gizlemek değildi. Erişilebilir olmasını istediler. Hiçbir Obskürist,* düğmeyi ya da paneli bulmak için çiçek yataklarının etrafını eşelemeyi istemez.

Gözlerini, odaklamak yerine etrafta gezindirdi ve bir anda heykele bakakaldı. Odadaki en büyük heykeldi. Şahin başlı Horus'un bir tasviriydi. Elindeki kâseden sürekli akan su, çiçeklerin ve bitkilerin arasına karışıyordu.

Horus, Yazı Tanrısı. Büyük Kütüphane'nin hamisi.

Jess, Thomas'ı tutup heykelin yanına doğru çekiştirdi. "Düğmesi falan var mı, bir bak," dedi. Serin mermerin üzerinde ellerini gezindirmeye başladılar ve Jess, heykelin kolundaki bok böceği kabartmasına dokununca anladı. "Burada! Düğme burada!"

Düğmeye bastı ve tepelerinde bir tıslama duyuldu. Tavanın bir diğer parçası gibi görünen şey, aslında ayrı bir katmandı. Tavandan açılan siyah demir merdivenin alt tarafı o kadar hafifçe dönüyordu ki ya buhar gücüyle çalışıyordu ya da hidrolikti. Bütünüyle o kadar sessiz çalışıyordu ki ürkütücü bir rüyadan farksızdı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Thomas, ellerini pürüzsüz, siyah tırabzanlarda gezdirerek. "Çıkıyor muyuz?"

"Çıkıyoruz," dedi Santi. "Ama önden ben gidiyorum."

Jess artçı olarak geriden geliyordu. Merdivenler ortadaki demiri merkez alarak, dar bir şekilde kıvrılarak yükseliyordu. Yukarıdan Thomas, "Şuna bakın," dedi, büyük bir saygıyla. "Demir Kule'yle aynı! Kimse bu metalin nasıl yapıldığını hatırlamıyor. Delhi'deki Demir Direk'le aynı özelliklere sahip ama..."

"Kendini daha iyi hissediyor olmalısın," dedi hemen gerisindeki Glain. "Yine ders anlatmaya başladın da."

"Üzgünüm."

"Ah, üzülme. Ben gayet memnunum."

Merdivenlerin sonunda Santi durdu ve "Bir kapı var. Kilidi ya da kolu yok, sanırım Obskürist'in açabileceği bir şey," dedi. "Morgan?"

Morgan diğerlerinin yanından sıkışarak geçti ve tepeye çıktı. Jess neler olduğunu görebilmek için daha ileriye geçebilmeyi umarak başını iyice uzattı. *Birinin kıçımızı toplaması gerek paçoz.* Dario'nun alaycı sesi, kulaklarında çınlıyordu resmen. Başka kimse yokmuş gibi Dario'yu ne ara özlemeye başlamıştı?

Sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Jess arkaya döndü, bahçe odasına bakıyordu. Birilerinin -mesela Gregory'nin- onlara bakmaya gelmesinin üzerinden ne kadar geçmişti? Ortadan kaybolup da bahçede arama yapmaya başlayalı ne kadar olmuştu? Çok geçmemişti kesin. Jess tahmininden emin değildi.

Yukarıda olmalıydım, diye düşündü. *Kapalı kapılarda iyi olan benim.*

Ama sonuçta Santi en iyisini bilirdi. Yukarıdan derin bir *tak* sesi geldi ve Santi, "Giriyoruz!" diye seslendi.

Jess'in hemen önünde duran Khalila, başını arkaya çevirip ona bakarak, yüreklendiren bir gülücük attı.

"Haydi," dedi kız. "En azından Dario'ya, onun göremediği bir şey gördüğümüzü anlatıp böbürleniriz."

Jess döner merdivenlerden geri geri çıkarken, son dönemeci alıp gözden kaybolana kadar silahını aşağıdaki odadan başka yöne çevirmedi. Ve sonra o da önüne dönüp Khalila'nın arkasından koşarak sığ merdiven boşluğuna çıktı ve açık duran siyah demir kapıya doğru ilerledi.

Arkasından yine bir tıs sesi geldiğini işitti ve dönüp baktığında, merdivenlerin tekrar harekete geçtiğini, bu sefer dönerek tavana doğru kapanmaya başladığını gördü. *Denge ağırlığı.* İlk açılımdan sonra merdivenlerin açık durmasını sağlayan, yalnızca onların ağırlığıydı. Jess'e, İskenderiyeli Heron'u ve Kütüphane'nin ilk zamanlarındaki tapınak harikalarına inen o muhteşem körükleri ve dişlileri anımsattı bu tasarım.

Khalila kapının girişinde durmuştu. Jess de yanına geçip durdu. Başka türlüsü elinde değildi.

Geniş, dairesel bir Serapeum ile karşı karşıyaydılar ama daha önceki gördüklerine hiç benzemiyordu. Kütüphane'nin yavru birimleri her zaman, daima *düzenli*, temiz durumda, iyi korunurdu.

Ama burası hayaletlerle dolu bir harabe gibiydi.

Gizli Arşiv, oyuk bir kule hâlinde, içinde raf üstüne raflarla yükseliyordu ve hemen her kat çekmecelerle doluydu. Ray üstünde, eski, tozlanmış bir kaldırma sapanı, bir kattan diğerine dönerek çıkmak üzere tasarlanmış olmalıydı. Kitapların, kâğıt rulolarının, tabletlerin sayısı... *Sarsıcı* boyutta ve kaotikti. Mekânın kokusu Jess'i altüst etmişti. Eski kâğıt, küf, unutulmuşluk. Boğucu, paslanmış toz kokusu.

Babasının Londra'daki kaçak mal ambarı -ki Jess'in duyup bildiği en büyük depoydu- buranın yanında mütevazı bir taşra kitaplığı gibi kalırdı. On binlerce eser olmalıydı. Hayır, milyonlarca olmasa da *yüz binlercesi* vardı. Kitaplar raflara dolup taşmış, bazıları köşelerde duvara yaslanarak üst üste yığılarak kitaplıkların tepesine kadar yükselerek eğimlenmişti. Jess, rafların da pek çok katmandan oluşan kitap yığınlarıyla dolu olduğunu fark etti.

Jess kendinden bihaber, gizli kulenin içine bir adım ve sonra bir adım daha atarak, başını geriye eğip yukarı doğru baktı. Raflar sonsuzluğa kadar bir spiral hâlinde kıvrımlanarak, yukarı, çok çok yukarılara kadar yükseliyordu. *Burası Arşiv olamaz,* diye düşündü. *Başka bir şey olmalı.*

Wolfe kısık bir sesle konuşmaya başladı: "Gizli Arşiv. Hangisi daha kötü, bilmiyorum. Bizden sakladıkları şeylerin sayısı mı yoksa bu fikrin verdiği inanılmaz güç zehirlenmesi mi?"

Gizli Arşiv. Bir hikâye, söylenti, masaldı. Kütüphane'nin, ortada gezinmesi çok tehlikeli, halka açık kalması çok zararlı olan her şeyi sakladığı yer.

Ama bu kadar kitap nasıl *tehlikeli* olabilirdi ki? Ve kime göre?

Khalila raflardan birine doğru gidip bir kitaba uzandı. Morgan hemen yetişip Khalila kitabın deri sırtına dokunmadan kızı bileğinden yakaladı. "Dur," dedi. "Tuzak ya da alarm olabilir. *Herhangi bir şeye* dokunmadan önce, benim bakmama izin ver. Bu hepiniz için geçerli." Doğrusu, sarsılmış görünüyordu. Hatta Wolfe da öyleydi. Santi bile olduğu yerde dönerek, şok, merak ve dehşet içinde bakıp duruyordu etrafa.

Tuzak. Jess kelimenin manasını tam olarak anlayınca yutkundu. Kitaplarda tuzaklar olabilirdi. Jess bunu kavramaya çalışsa da başaramadı. Mekânın büyüklüğü onu şaşkına çevirmişti. *Buraya terk edilmiş bir sürü kitap.* Suç teşkil eden eserler, yığınlar hâlinde ölüme terk edilmişti.

Morgan rafların etrafında dolanıp inceleyerek, rastgele raflara ya da çekmecelere dokunurken, diğerleri bekliyordu. Sonunda "Güvenli," dedi Morgan. "Onlara dokunabilirsiniz."

Khalila raftaki kitabı aldı. Başlığını okurken sesi titriyordu. "*Elektrik Akımı Kullanarak Manyetik Alan Oluşturma,*"

dedi. "Hans Christian Ørsted, 1820." Kitabı yerine bırakıp başka birini aldı. "*Manyeto-Elektrik ve Elektromanyetik Fenomenleri ile Elektrikli Jeneratörlerin Tersinirliği için Uygulamalar.* Heinrich Fredrich Emil Lenz, 1833."

Wolfe rafların arasında dolanarak sadece bakıyor, dokunmuyordu. "Bu katın tamamı, elektrik alanındaki uygulamalarla ilgili olmalı. Isı, ışık, makineler. Hepsi elektrikle ilgili alanlar," dedi. "Benim sadece bu kule içinde gördüğüm şeyler. Bunların birer Obskürist numarası olduğunu, simya ile yapıldığını sanıyordum. Ama öyle değilmiş. Yüzyıllar önce mühendislerin keşfettiği şeylermiş demek. Ve bizden gizlenmişler."

"Ama neden?" Thomas'ın gözleri kocaman olmuştu. Khalila'nın yanına gidip daha fazla kitabı indirerek başlıklarını inceledi. "Bu muhteşem şeyleri bizden neden gizlesinler ki? O ışıklara sahip olsaydık, dünyanın ne kadar aydınlık bir yer olabileceğini düşünebiliyor musunuz? Trenleri ya da araçları çalıştırmaya yarayacak şu elektromanyetik fenomenleri kullansaydık nasıl olurdu? Buhardan daha iyi olmaz mıydı? Bunları neden..."

"Çünkü birileri, Kütüphane'ye bu çalışmalar ilk kez teslim edildiğinde, bunların tehlikeli olabileceğine karar vermiş. Kontrol edilemez olduğunu düşünmüşler." Wolfe bitkin ve öfkeli gibiydi. "Böyle bir geleceği kafalarında canlandırmışlar ve kontrol edilemez olduğuna karar vermişler çünkü her şeyin ötesinde, Kütüphane, *kontrolü* elinde tutmayı ister. Etrafınıza bir bakın. Kütüphane'nin *bizden*

gizlediklerine. Bunun gerçek olduğunu hepimiz biliyoruz. Thomas ve ben; duyulmasına izin vermedikleri şeyle ilgili, ikimiz de tecrübeliyiz."

"Yazıcı," diye fısıldadı Thomas.

"Ne yapıcı?" diye sordu Khalila kayıtsızca. Hâlâ raflardaki kitapların başlıklarından, hayatında hiç görmediği bilgilerden büyülenmiş hâldeydi.

Cevap veren, Wolfe oldu. "Harf yazıcısından bahsediyor; harfler ve sayfalar hâlinde düzenlenen mürekkep blokları. Kitapların kolayca çoğaltılmasını sağlıyor. Kütüphane böyle bir şeye izin veremez çünkü o zaman bütün bunlar -bu *yasaklı bilgiler*- neyin iyi neyin kötü, neyin tehlikeli ya da işe yarar olduğuna karar veren bir hakem olmadan dağıtılabilirdi." İki elinde tuttuğu kitabı sımsıkı kavradı, çene kemiği öyle belirginleşmişti ki Jess, adamın derisinin altındaki kemikleri görebiliyordu.

"Peki ya yazarlar?" diye sordu Khalila. "Onlara ne olmuştur?"

"Öldüler," dedi Wolfe. "Susturuldular. Ya kitapları buraya kaldırılırken ya da sonrasında. Kütüphane halletmiştir. O kar topu çığ olur sonra. O yüzden kar topuyken eritmişlerdir." Eskimiş kâğıtların, derinin, nem ve unutulmuşluğun kokusuyla sessizlik birbirine karıştı. "Burası, geleceğimizi gömdükleri bir mezarlık."

Khalila iç çekip elindeki kitabı dikkatlice, saygı duyarak yerine koydu. Gizli Arşiv'dekiler yalnızca saklı eserler değildi tabii; Kütüphane'nin gizli tutmak isteyeceği şeyleri keş-

fetmiş zeki insanlardan -Âlimlerden, kütüphanecilerden ve belki de yalnızca amatör mucitlerden- geriye kalan tek anıydılar. Arşivde, hayatlarını kutlayan bir tek günlük olamazdı. Ya da bilimsel bir çalışma. Doğumlarına ya da ölümlerine dair kayıt bulunamazdı. Onlar, silinip gitmişlerdi.

Buradaki bütün kitaplar, kayıp ruhlardan oluşan dev bir koleksiyondu; değer verilip sevilecekleri yerde, sahipsiz oyuncaklar gibi üst üste yığılarak çürümeye terk edilmişlerdi. Jess göğsüne kızgın demirler saplanıyormuş gibi hissediyordu kendini.

İşte o zaman, öfkelendi.

Thomas boğazını temizledi. "Buradakilerin tamamı, elektriğin geliştirilmesiyle ilgili," dedi. "Orada *başka* neler var?"

"Bir yerlerde bir Kodeks olmalı," dedi Wolfe. "Yasaklıların bile kataloglanması gerekir."

"Burada," dedi Santi. Her sayfası binlerce kaydı tutacak kadar büyük olan, tuğla gibi kalın, dev kitaba doğru yürüdü. Kitap, bir platformun üzerine, merdivenlerdeki ve kuledeki demirlerle aynı türden zincirlerle tutturulmuştu. Morgan elini üzerinde gezdirdikten sonra başını aşağı ve yukarı salladı. Santi, normal Kodeks'lerde kategori ve kodların yer aldığı gibi bir sayfa bulmak için yaprakları çevirdi. Gözlerini dikti ve başını yavaşça kaldırıp kitapların yığılı durduğu raflara baktı. "Arşiv Kodeksi kadar uzayıp gidiyor. İcatlar. Araştırmalar. Sanat. Romanlar. Basım..."

"Basım," diye tekrarladı Wolfe ve Thomas'la birbirlerine zehir gibi gözlerle bakış attılar. "Nerede?"

"Yedinci daire," dedi Santi. Hayrete düşmüş gibiydi. "Koca bir *bölüm*. Sanırım..."

Kimse cümlenin kalanını tamamlamak istemiyordu.

Hep birlikte kaldırma aracının üzerinde toplandılar. Demir plakadan üstünde boş bir panel vardı. Morgan tereddüt ettikten sonra avucunu panele bastırdı. Hafifçe iç çekince Jess yanına geldi ama Morgan elini kaldırarak onu durdurdu. "Hayır. Olmaz, ben yapmak zorundayım. Burası, sadece Obsküristlerin emrinde çalışıyor." Gözlerini kapayarak dikkatini vermeye çalıştı ve kaldıraç, raylarda harekete geçti. Dönerek yükseliyor, katları aşıyordu. Jess aşağı bakmamaya çalıştı. *Bu şeyden çok kolay düşülür,* diye geçirdi aklından. Kenarlardaki ince korkuluklar hiç de güven vermiyordu.

Araç yavaşlayarak durdu ve Morgan geldiklere kata adım attı. Bulundukları dairedeki ahşap rafa dokunarak, biraz sonra, "Güvenli," dedi. "Ama dikkatli olun."

Thomas, yanına gelerek yedi raflı ve en az yirmi adım genişliğindeki kitaplığa bakarak "Hepsi mi?" dedi. Kitapların hepsinin, Thomas'ın ve ondan önce de Wolfe'un hayalini kurduğu şeyle ilgisi olamazdı herhâlde. Morgan en alt köşedeki ilk kitabı aldı. "Çince. Okuyamam..."

"Ben okurum," dedi Wolfe ve kitabı alıp arka kapağına baktı. "*Tahtaya Kazılı Karakterleri Kullanarak Mürekkeple Kâğıda Basım,* Ling Chao tarafından yazılmış."

"Hangi yıl?" diye sordu Thomas. Wolfe cevap vermedi. "Efendim? Hangi yıl?"

"Çin takviminden çevirisi yapıldığında mı? Sekiz yüz seksen sekiz yılı," diye fısıldadı Wolfe, en sonunda. "Bizi *bin yıldan fazla* bir süredir talan ediyorlarmış." Sesi titriyordu, kitabı Thomas'ın kollarına atıp katı çevreleyen raflara baktı. "Kaç kez? Kaç kez bulunup ortadan kaldırılmış? Onca zamandır hiç durmadan yok etmişler. *Onca sene.*"

Santi diğer tarafa gitmişti, rafların en sonuna doğru yürürken birden durdu, geri adım attı ve kitapların arasından birini seçti. "Ah, *Dio mio,*" diye mırıldandı. Kitabın adını gizlemek istercesine, elini üstüne koymuştu. Kitabın adı. Arkasını dönüp diğerlerine baktı, yardım ister gibi bir hâli vardı. Belki de istemişti. İçinden.

Thomas kitabı yavaşça alıp içine baktı. "*Metal Basmalı Harflerin ve Kâğıtta Mürekkebin Kullanımı ile...*"

"*Emniyet, Arşivleme ve Yazılı Eserlerin Çoğaltılması,*" dedi Wolfe. "Benimki. Bana yok edildiği söylenmişti. *Tamamen* yok edildiği. Yazdığım notların hepsi. Ama duruyor işte. Saklamışlar." Santi elini Wolfe'un omzuna koyarak başını eğdi. Fakat Wolfe bu tesellinin farkında değildi. "Çalışmalarımızı saklayıp çürümeye bırakmışlar."

"Gördünüz demek," dedi aşağıdan gelen bir ses. "Buradaki her şey, sona erdirilmiş birer hayat. Görevimin başına geçtiğim her an omuzlarımdaki yükün ağırlığını anlıyorsunuzdur artık."

Jess, Glain ve Santi aynı anda tepki vererek tam bir askeri duyarlılıkla açılıp bellerindeki silahlarını aşağıya doğrulttular. Ateş edecekleri belirgin bir hedef yoktu. Yalnızca Obsküris t Magnus, savunmasız ve tek başına, aşağıdaki yuvarlak alandaki açık duran Kodeks'in yanında bekliyordu.

Kadın yukarı baktı, Jess bulundukları yükseklikten onun surat ifadesini anlamlandıramıyordu. "Merak etmeyin," dedi. "Yalnız geldim. Kapıyı açık unutmanız büyük dikkatsizlik. Hiç değilse kapıyı kapatırsınız sanıyordum."

Jess'in hatasıydı. Kapıdan adım attığı an gördüğü şey karşısında dikkati öyle dağılmıştı ki arkada bıraktıklarını unutuvermişti.

"Keyif çıkarmaya mı geldin?" Wolfe'un sesi, içindeki bir şeyler yanıp küle dönmüş gibi, buğulu ve boş geliyordu kulağa. "Güzel oyundu anne."

"Keyif çıkarmıyorum," dedi kadın ve herhangi bir emir verilmeksizin, kaldırma aygıtı kendiliğinden harekete geçerek aşağı inmeye başladı. Obsküris t araca bindi ve onların bulunduğu kata kadar çıktı. Jess, kadının yüzündeki solgunluğu ve gerginliği görebiliyordu şimdi. "Bütün hayatım boyunca Kütüphane'yi ve kim olduğumuzu tanıyorum sandım. Dünyadaki yerimizin neresi olduğunu... Ta ki bu odaya giriş anahtarı elime geçene dek. Geçen üç yüz yıl boyunca, bütün Obsküris t Magnus'lara burası gösterilmiş ve hepsi yıkılmış. Ben de yıkıldım. Onca israfın yükü... Çok ağır."

"Ama buna rağmen hiçbir şey yapmadın," dedi oğlu. "*Hiçbir şey.* Üstelik–"

"Evet, hiçbir şey yapmadım! Bunu durdurmak için kim, ne yapabilir ki?" Obskürist derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. "*Senin* kitabın buraya geldiğinde... Anladım. Bu şekilde devam edemeyeceğimi anladım. Seni kurtarmaya çalıştım, biliyorsun. Seni korumak istedim."

"*Korumak mı?* Ona neler yapıldığı hakkında bir fikriniz var mı?" Santi üç büyük adımda kadının yanına gelivermişti ve Jess, sıradaki hamlesini tahmin edemiyordu. Ona vuracak mıydı, aşağı mı atacaktı? Ama Santi'nin bir fırsatı olmadı çünkü Wolfe onu tutup ikisinin arasına geçti. Santi ileri atılmaya çalışırken Wolfe'un gözlerine dik dik bakıyordu. Ve gözlerinde her ne gördüyse, geri çekilmesine neden oldu.

"Duyduğun öfke yüzünden seni suçlamıyorum. Hiçbirinizi suçlamıyorum. Bu korkunç bir şey. Kütüphane'nin bütün kötülükleri arasında en büyük günahı bu. Elimden geldiğince azaltmaya çalıştım."

"Elinden gelmediğince olsa gerek," diye çıkıştı Wolfe. "Çünkü elinden gelen, bütün bunlara hayır demekti. Durdurmaktı!"

"Durduramadım. Sevdiklerimin cezalandırılması riski varken yapamazdım. Ama sen yapabilirsin oğlum. Siz durdurabilirsiniz."

Jess daha fazla sessiz kalamadı; öfkesi gittikçe artıyordu. "Sizin dünyadaki en güçlü kadın olduğunuz söyleniyor. Bizlerse serseriyiz. Sabıkalıyız. *Hainiz.* Bugün bizi öldüre-

bilirler. Bizim *herhangi* bir şeyi değiştirebileceğimizi nasıl düşünebiliyorsunuz?"

"Çünkü çoktan değiştirmeye başladınız." Obskürist, Jess'e hep tuhaf derecede genç görünmüştü ama Wolfe yaşında oğlu olacak kadar yaşlı biriydi. Ve şimdi, yaşının insanı olarak görünüyordu, ne eksik ne fazla. "Hayatımın çoğunu, bir şeyleri nihayetinde değiştirebileceğime *inanarak* geçirdim. İnanmasaydım aynı şekilde yaşamaya devam edemezdim. Toplayabildiğim kadar gücü topladıktan sonra, Arşivci'yi burada saklanan bazı şeyleri çıkarmaya ve ufak ufak arşive kaydetmeye zorladım. Ama çok büyük..." Gözlerini Wolfe'a çevirdi "Çok büyük şeyleri feda ettim. Kendime sonunda bir şeylerin değişeceğini söyleyip duruyordum, başarabilirim diyordum. Ama gerçeğin de farkındaydım. Kütüphane içeriden değiştirilemezdi. Bizler fazlasıyla... Korkaktık. Ya da kötümser."

"Tek yapmanız gereken, *bütün bunları* Kodeks Arşivi'ne indirmek!" dedi Khalila. "Bunun için yeterli güce sahipsiniz!"

"Hayır. Yapamam." Obskürist, boynundaki kalın, simyayla ilgili sembollerle işlenmiş altın tasmaya dokundu. "Benim bile değiştiremeyeceğim şeyler var, elimde olsaydı gençken yapardım. Hâlâ cesurken."

"Yani bizim yapmamızı istiyorsunuz," dedi Glain. Söylediği ilk şey buydu ve kesinlikle öfkeden kudurmuş durumdaydı. "Korkakça. Koca bir devi küçücük bir... bir çakıl taşıyla yere sermemizi istiyorsunuz bizden!"

"Yahudilerin Meliki Davut yapmış," dedi Khalila. "Yani anlatılan hikâyeye göre öyle. Golyat bir sapan ve bir taşla yere devrilmiş. Kütüphane de kendi kibrinde boğulan koca bir dev; ya değişecek ya da düşecek. Elimizde imkânlar var. İsteğimiz. Bilgimiz de var." Khalila, Wolfe'un elinde tuttuğu kitabı işaret etti. "Baskı makinemiz var."

Jess, herkesten beklerdi ama *Khalila Seif'ten* böyle bir teklifi hiç beklemezdi. Kütüphane'ye karşı öylesine köklü bir ihanetti ki düşüncesi bile Jess'in başını döndürmeye yetmişti. "Tamam ama İskenderiye'deyken yapamayız," dedi. "Özellikle de Demir Kule'deyken. Ve zamanımız azalıyor. Arşivci yoldadır, değil mi?"

"Evet," dedi Obskürist. "Sizi teslim etmeyi geciktirme çabalarım da çoktan bir kenara yazılmıştır; muhtemelen bugün içinde yok edileceğim. Gregory yeni Obskürist olmak için yerinde duramıyor ve istediği de olacak. Büyük bir keyif içinde." Wolfe konuşmak üzereyken, Obskürist sözlerine devam etti: "Hayır, bu kaçınılmaz bir şey. Hatta, artık çok geç," dedi. "Ama sizi buradan çıkarabilirim. Kendi yoluna gitmeni sağlamak, senin için yapabileceğim son iyilik olur Christopher." Sesi o kadar incelmiş, kısılmıştı ki Jess duymakta zorlanıyordu. "Tabii sevgimden başka."

Wolfe cevap vermedi. Annesine, bir yabancıya bakar gibi bakıyordu ve belki de gerçekten öyleydi. *Aileler hep böyledir,* diye düşündü Jess. Uzayan sessizliğin ardından Wolfe konuştu, "Bizden yapmamızı istediğin şey, bir kaplanı zincirlerinden salıvermek demek. Serbest kalacak onca bilgi,

kaosa ve felakete neden olur, olacakların önüne geçilemez. Sonucunu tahmin bile edemiyorum. Ya sen?"

"Hayır," dedi annesi ve odaya göz gezdirdi. "Ama bu üzücü yerden daha iyi olacaktır."

"Bu makineleri kurmak için güvenli bir yere ihtiyacımız var," dedi Morgan. "Bizi saklayacak ve çoğalttığımız kitapları dağıtacak müttefiklere ihtiyacımız var. Daha da önemlisi, *bunlara.*" Gizli Arşiv'i, saklı bilgileri işaret ediyordu. "Doğru kitaplar sayesinde her şeyi değiştirebiliriz."

"Öyleyse alın onları," dedi Obskürist. "Taşıyabildiğiniz kadarını alın. Onları kayıtlardan silerim ve kimse kaybolduklarını anlamaz. Kitapları yanınızda taşımak zorundasınız ve buraya bir daha asla geri dönemezsiniz. Demir Kule'yi Kütüphane yönettiği sürece tabii."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Jess ama sonra, sorusuna kendisi cevap verdi. "Londra'ya."

"Evet. Ailen -ticaretle ve kanla birbirine bağlılığı olan ailen- sizi saklayacak kadar güçlü ve varlıklı," dedi Obskürist. "Daha fazlasına ihtiyacınız var ama başlangıç için bu yeterli."

"Bunu *planladın mı?*"

"Pek öngörülü biri sayılmam. Ama Morgan'ı almaya geldiğim gün, sizi bir arada görüp birbirinize ne kadar düşkün olduğunuzu anlayınca, sonunda, *sonunda* bu işi yapacak beceriye ve cesarete sahip birilerinin çıktığına dair umutlandım. Thomas'ın karanlıkta kaybolup gitmesine izin vermeyeceğinizi de biliyordum. Onu ve... Burayı bulana kadar her yeri delik deşik edecektiniz."

Thomas'ın gözleri hayretten kocaman açılmıştı ve yaşlı kadına çok tuhaf gözlerle bakıyordu. Öfkeli miydi? Jess emin olamıyordu ama sinirlerinin bozulduğu belliydi. Hem de çok fena. "Başka seçeneklerinin kalmamasını istediniz değil mi? Ya Kütüphane'ye ihanet edecekler ya da ölecekler. Bu yüzden de beni kaçırmalarına izin verdiniz. Arkadaşlarımı cesaretlendirmek için."

"Ben yapmam gerekeni yaptım," dedi Keria. "Her zamanki gibi."

Wolfe hâlâ annesiyle Santi'nin arasında duruyor ama o an, annesinin boğazını kendi elleriyle sıkacak gibi duruyordu. "Senin ne kadar gaddar biri olduğunu bildiğimi sanıyordum," dedi. "Ama gaddarlığının ölçüsü yokmuş. *Anne.*"

"Olabilir," dedi Keria Morning ve arkasını döndü. "Almak istediğiniz kitapları seçin. Başka şansınız olmayacak."

EFEMERA

Artifex Magnus'un Yüce Arşivci'ye yazdığı mektup, en üst gizlilik seviyesinde erişimi kısıtlanarak şifrelendi. Okunduktan sonra yok edildi.

Bu adımı atmak istediğinizden emin misiniz? Direktiflerinizi normal şartlarda sorgulamam ancak geri dönüşü olmayan bir şeyden bahsediyoruz. Daha önce hiç geçmediğimiz bir çizgiyi geçmiş olacağız. Bu yaptığımızı biri öğrenecek olursa... Yalnızca bizi değil, inşa edip korumak istediğimiz her şeyi de beraberinde yok edeceğinin farkındasınızdır.

Gerçekten de isteğinizin bu yönde olduğunu doğrulamanızı istemek durumundayım. Son dakikada değişiklik olmayacağını kesinleştirmeliyiz. Aynı şekilde, erteleme de. Çünkü bunu başlattığımızda, durdurulması mümkün değil. Tamir edilemez ya da yeri doldurulamaz.

Yaptığımız şey... Midesi sağlam biriyimdir.

Ama bu, açık konuşmam gerekirse, beni tiksindiriyor.

Kâğıt üzerinde bana emir vermeniz gerekmektedir. Kanıta ihtiyacım var.

Arşivci'nin yanıtı. Okunduktan sonra yok edildi.

Emri vermek kolay olmadı. Karar aşamasında çok acı çektim. Bundan kaçınan atalarımın nesillerinin yükü yalnızca benim omuzlarıma bindi ama onların yaşadığından çok daha tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Riskin giderek arttığı bir dünya. Karşıt fikirlerin çoğaldığı bir dünya.

Emir sizindir, mektupla birlikte, emirlerin de infaz edilmesini istiyorum.

Hepsini yok edin.

BÖLÜM 15

Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye düşündü Jess. Yasak eserleri çantalara dolduruyor, çantalarda yer kalmayınca Obsküriست'in ardiyeden getirdiği kalın kanvas çantaları kullanıyorlardı. Jess ender, değerli eserleri kaçırarak büyümüştü. Şimdi ise tek farkı, daha acemice ve tercih etmeyeceği bir şekilde, uluorta yapılmasıydı. Ve bu seferki, her zamankinden çok çok daha önemliydi.

Diğerleri delicesine hangi kitapları seçecekleri üzerine çalışırken -Jess'in gördüğü kadarıyla Wolfe, Khalila ve Thomas arasındaki tartışmanın alevi büyüktü- bırakıp Morgan'la birlikte, köşedeki küçük masaya geçti. Morgan, Obsküriست Magnus'tan ödünç aldığı Kodeks'i masanın ortasına koymuştu.

"Buna ne için ihtiyacımız var?" diye sordu Jess.

"Babana olanları haber verip yakında oraya gideceğimizi söylemen gerek," dedi. "Obsküriست hepimizi birden Londra Serapeumu'na gönderebilir, tıpkı en başında planladığımız

gibi. Baban da bize oradaki muhafızlardan kurtulmamız için yardım etmek zorunda."

"Babam, Baş Muhafızlarla savaşa girmez! Babam kimseyle savaşmaz! O bir kaçakçı, paralı yüzbaşı falan değil."

Morgan elinin tersiyle havayı savuşturarak onu duymazdan geldi. "Sen oğlusun. Senin için savaşacak Jess."

"Hayır," dedi Jess, karamsar bir ifadeyle. "Yapmaz."

Morgan bir an duraksadı ve sonra başını iki yana sallayarak, "O zaman ona iyi bir sebep veririz," dedi. "Taşıdıklarımız, yeterince güzel bir mükâfat olur." Wolfe'un ona verdiği ince ağızlı bıçakla, Kodeks'in son sayfasını titizlikle yırtarak sıyırdı; altında, loş akşam karanlığında ışıldayan, metale benzer, parıltılı mürekkepten semboller vardı. Morgan sembollere dokunarak parmaklarını havaya kaldırdığında, hepsi üç-boyutlu sütunlar hâlinde havada uçuşmaya başladı; her biri yanık kâğıt parçalarından oluşmuş gibi görünüyordu. Morgan bir süre sembolleri inceledikten sonra uzandı ve içlerinden birini, başparmağıyla işaret parmağının arasına kıstırdı. Yakaladığı sembolü sütundan ayırırken, parmaklarının arasında küle dönüşüp duman oldu. Morgan elini parıltılı sütunun tepesine tutarak, avuç içi Kodeks'in arkasına dümdüz değene kadar aşağı doğru bastırdı.

Elini geri çektiğinde, Kodeks'te hiçbir değişiklik olmamış gibi görünüyordu. "Böylece bu Kodeks'teki herhangi bir şeyi okumaya kalkışanın çaresine bakmış olduk," dedi. "Şimdi, direkt olarak babana bağlanmasını sağlayacağım. Elini ver."

"Nasıl?"

"Babanla benim bir bağım yok ama senin var. Birebir bağlantı kurabilmek için bunu yapmamız gerekiyor."

Jess omuzlarını kaldırıp indirdikten sonra elini uzattı ve gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, Morgan bıçağıyla Jess'in parmağına kesik attı. Çok küçük bir kesikti ve Jess neredeyse farkına bile varmamıştı ama hemen kanamaya başladı. Morgan oradaki bir kuş tüyünü alıp ucunu kana batırdıktan sonra, Jess kaşlarını çatarak yarasını emdi. "Yapmasan daha iyiydi," dedi Morgan, Kodeks'in boş sayfasına bir satır boyu yazı yazarken. Önce semboller, sonra da Jess'in babasının adı: *Callum Brightwell.* "Biraz daha kana ihtiyacım olabilirdi."

"O kadarla idare et," dedi Jess. "Vampirleri hiç duymuş muydun?"

Morgan vahşice bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra, tüyü bırakıp yanında getirdiği gümüş sıvı dolu şişeyi çıkardı. Biraz salladıktan sonra kapağını açıp tüyün ucunu batırdı. "Buraya yazdığım şeyi yalnızca baban okuyabilecek. Senin kanını kullanarak, bu Kodeks'i ona yansıtmış oldum. Yazdıktan yaklaşık bir dakika sonra yazılar kaybolacak ve her iki kitapta da bir iz bırakmayacak. Söyle bakalım."

Jess küçük bankta Morgan'ın yanına oturdu. "Ben olduğumu söyle. Bunu kimsenin okuyamayacağını. Güvenli olduğunu."

Morgan hızlıca yazdı. Ya babası cevap yazmazsa? Mesaj duracak mıydı yoksa kaybolur muydu? Görünen o ki ikin-

cisi geçerliydi çünkü sayfaya bakarken, harflerin silinmeye başladığını gördü.

Sonra birden babasının kalemi cevap yazmaya başladı, kelimeler beliriyordu.

Bu oğlumun el yazısı değil. Onun, yanınızda olduğunu nereden bileceğim?

"Kimin yazdığı önemli mi?" diye sordu Jess.

"Evet. Kalemi benim tutmam gerekiyor yoksa yazmaz. Üzgünüm."

"Bunu söylemek işe yaramaz. Tamam. De ki... Hâlâ mürekkep yalayıcıyla ilgili kâbuslar gördüğümü söyle. Hatırlayacaktır."

Hatırlamış olmalıydı ki yazar yazmaz babasından cevap geldi.

Jess iyi mi?

Evet, yazdı Morgan. *Jess burada. Üçümüzden başka kimse yazışmalarımızı göremez. Ben Morgan. Jess'in...* Kalem biraz tekledi ve sonra yazmaya devam etti. *...arkadaşıyım.*

Önemli bir şey olmalı, diye yazdı Callum Brightwell. *Başın belada mı Jess?*

"Karamsar biri," dedi Morgan.

"Genelde de haklı çıkar," dedi Jess. "Neye ihtiyacımız olduğunu söyle."

Morgan hızlıca, parçalar hâlinde, yazmaya başladı. Önce, Kütüphane'nin onları aradığını ve sonra -Jess'in tavsiyesi üzerine- yanlarında akla hayale sığmayacak kadar çok sayıda, değerli, ender kitaplar getireceklerini yazdı. En sona

da güvenli geçiş ve saklanacak yerler gibi, ihtiyaçları olan şeyleri sıraladı. Babasının kavrayabileceğinden biraz fazlasıydı bu, Jess farkındaydı; hatta doğuştan açgözlü birinin bile hakkından gelemeyeceği kadar fazlaydı. Sayfa bomboş kaldı. Kalem bile kıpırdamıyordu. Biraz daha bekledikten sonra Morgan, Jess'e şöyle bir baktıktan sonra, yanaklarına değen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp "Tekrar deneyeyim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jess. "Biraz düşünsün."

Callum yeniden yazmaya başlayana kadar geçen süre, işkence gibiydi. Yazılanlar ise Jess'in ihtiyaçlarıyla alakasızdı. *Kardeşin burada,* diyordu. *Senin ve arkadaşlarının Roma'da öldüğüyle ilgili haberler yayılmış. Endişemi anlıyorsundur.*

"Endişe mi?" Morgan kaşlarını çatarak sayfaya bakakalmıştı. Sanki babası onu duyacakmış gibi, sesini yükselterek tekrarladı: "*Endişelenmiş?* Senin öldüğünü sanmış ve bunu gayet sükûnetle karşılıyor, öyle mi?"

"Sana söyledim," dedi Jess. "Duygusal biri değildir."

Morgan hayretler içinde Jess'e bakıyordu. Jess kelimelerin çoğalarak belirdiği sayfayı gözüyle işaret etti.

Kardeşinin lakabı. Hemen. Yoksa ortadan kaybolacağız ve bize tekrar ulaşamayacaksın.

"Şaka yapmıyor," dedi Jess. "*Artık,* yaz."

"Ne?"

"Artık. Artakalan. Bilirsin işte. Yaz."

Morgan şaşkındı ama denileni yaptı. Yine bir ara verildi ve sonra Callum yazdı.

Hâlâ lakabından nefret ediyor. Sana söylememi istedi. İyi olduğuna sevindim evlat.

"İşte," dedi Jess, "ailemden görüp görebileceğin en büyük duygusallık budur. Tadını çıkar."

Morgan tüyü tekrar sıvıya batırdı, kalan mürekkebi görünce yüzü asıldı. *Her şeyi ayarladıktan sonra tekrar yazın. Fazla vaktimiz yok,* yazdı.

Tamamdır, dedi Callum ve Jess babasının kitabın kapağını kapattığında çıkan pat sesini duyar gibi oldu. Babası şimdi ayağa kalkmış, pahalı ipek gömleğini pantolonunun içine sokuştururken, ofisindeki kalın Türk halısında volta atıyor olmalıydı. Brendan ise en yakınındaki koltuğa gömülmüş, babasının sözlerini dinliyordu muhtemelen. Jess gözünde canlandırdığı bu sahneyle, garip bir biçimde güven tazeledi ve ailesinin onun hayatını kurtaracağına inanmamasına rağmen, onlara götürdüğü şeylerin karşılığını alacağına emindi. Hayatı da bu karşılıklı anlaşmanın bir parçasıydı.

Morgan mürekkebin ağzını kapadı. "Gitmeden önce daha fazlasına ihtiyacım olacak," dedi. "Başka yerde yapamadığım tek şey bu." Tüyü bir bez parçasıyla temizleyip Kodeks'in kenarındaki tutamağa sıkıştırdı.

"Kodeks'i de mi götüreceksin? Yokluğunu anlamazlar mı?"

"Burada kimse yeni kitapları pek talep etmez. Neredeyse her şeyi, aşağıdaki Serapeum'a olduğu gibi yansıtıyoruz." Morgan parmaklarını Kodeks'in kapağında gezdirirken, tereddütte gibiydi. "Ona güvenebileceğimize emin misin? Babana?" diye sordu.

Jess evet diyebilmeyi çok isterdi. Güvenebileceğinden emin olmayı her şeyden çok isterdi. Ama cevabı, "Bizi *ve* kitapları kurtarırsa kazanç elde edeceğini anladığına güvenebilirsin," oldu. "Yazıcının kurulmasının sunacağı fırsatları anladığında, karaborsanın tüm yükünü bunun gerisine atmakta bir an bile tereddüt etmeyecektir."

"Üzgünüm," dedi Morgan. "Kulağa çok zalimce bir sevme şekli gibi geliyor."

Jess'in çocukluğuna dair çok yerinde bir tanımlamaydı. İskenderiye'ye gelene kadar başka hiçbir şey görmemişti ve şimdi dönüp baktığında, çocukluğunun ne kadar tatsız, ne denli sıkıcı olduğunu görüyordu.

Ama yine de bir işe yaramıştı. *Ben de en az onlar kadar kötüyüm,* diye düşündü. *Kardeşimi ve babamı yalnızca bir araç gibi görüyorum. Bundan daha iyisini yapmalıyım.* Annesini ise bir an için bile düşünmemişti. Annesine düşkün olmadığından değil, öyle bir kavram onun için hiç var olmadığından. Ölseydi, annesi ardından ağlar mıydı? Belki. Ama Jess'in içindeki berbat bir his seslendi. *Senin için değil, yalnızca kendi için ağlardı.*

"Yapma," dedi Morgan. Bedenini Jess'e çevirip çenesinden tutarak onu kendine çekti. "Düşüncelere dalıp beni yalnız bırakma. Ben de en az senin kadar korkuyorum."

"Sen mi? Demir Kule'ye kafa tutan ve kazanan kız? Korkunun bizler için ne anlama geldiğini bildiğinden şüpheliyim." Çenesindeki eli tutup dudaklarına götürdü. Sevdiğinin gözlerine bakarken, dudaklarına değen yumuşa-

cık tenini öptü ve irkildiğini gördü. Tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Gözlerini kaldırarak Kodeks'i işaret etti. "İçinde büyüdüğüm hayatın dışında, daha fazlasının da olduğunu bana hatırlattığın için."

Wolfe, Khalila ve Thomas hâlâ tartışma hâlindeydi. Morgan iç geçirerek başını onlardan yana eğdi. "Sanırım..."

"Yardım etsek iyi olur, değil mi? Evet. Zamanımız tükendi tükenecek."

Morgan yatıştırıcı bir etkiye sahipti, Jess de tartışmaya müdahale etti ve her iki tarafın da haklı yanları olduğu ortaya çıkınca, bir saat içinde yüzden fazla eseri toplamayı başardılar. Taşıyamayacakları kadar fazlaydı. Jess ile Santi çantaların ağırlığını ölçerek hangi kitapları alamayacaklarına karar verdiler. Ama eksilen her kitap, Jess'in kalbine bir çizik atıyordu. *Sıkıntı yok,* diye düşündü. *Belki daha fazlası için sonra yine gelebiliriz. Obskürist yardım eder.* Kadın bu konuda yardım edemeyeceğini söylemişti ama Jess, annesinin de içinde, Wolfe'un karakterinden bir parça yattığını anlamıştı; dik başlı inatçılıkları da buna dâhildi.

Keria Morning bunca sene boyunca, Arşivci'nin düşmanı olduğu hâlde, pes ederek ya da boyun eğerek hayatta kalmamıştı sonuçta.

Morgan'ın taşıdığı Kodeks'e bir şeyler gelmiş olmalıydı. Çünkü Morgan telaşla çıkarıp kapağını açtı.

"Babamdan mı?" diye sordu Jess.

"Hayır," dedi ve Obsküris't'in yanına gitti. Gelen mesajı kadına gösterdi. "Gregory'den, size gelmiş."

Obsküris't mesajı okudu, kitabı kapatıp başını salladı. "Zamanımız kalmadı," dedi. "Arşivci'nin muhafızları Kule'ye giriş yapmışlar. Onları Gregory içeri almış ve sizi derhâl teslim etmem emrediliyor. Londra'ya Aktarma yapmalısınız. Hemen."

"Babam henüz bir cevap yazmadı," dedi Jess. "Güvenli olduğu bilgisi gelmeden..."

"Burası da hiç güvenli olmayacak," diyerek sözünü kesti Obsküris't. "Geliyorlar. Şimdi."

Sessizlik koyu bir karanlık gibi üzerlerine çökmüştü. "Öyleyse gidiyoruz," dedi Santi. Ölüme giderken söylenen bir söz gibiydi. Jess güçlükle yutkundu.

Thomas hiç konuşmadan Glain'in çantasını alıp kendisininkinin içine koydu. Glain teşekkür etmese de Jess, bu hareketin kızı memnun ettiğini görebiliyordu. Glain'in bacağı hâlâ tam iyileşmemişti ve savaş anında onu yavaşlatacağı ortadaydı ama acıya sabırla dayanıyordu. Jess de ondan bunu beklerdi zaten. Glain her zaman elinden gelenin en iyisini yapardı. Ta ki elinden gelen en iyi şey yetersiz kalana dek.

Jess, Dario'yu özlediğini hissetti; İspanyol gencin sivri esprileri şimdi çok iyi giderdi. Khalila durgun, sakin ve ne kadar olabilirse o kadar neşeliydi ama kör karanlığa dönüşü olmayan bir adım atmak üzere olduklarının da farkındaydı. Öteki tarafta karşılarına ne çıkacağını... Hiçbiri tam olarak bilmiyordu. Jess'in bilmediği kesindi.

Obskürist demir kapıda durup "Morgan," dedi. "Senin için en azından bir iyilik daha yapabilirim."

Morgan ellerini uzatıp boynunu saran altın tasmada parmak uçlarını sırayla gezdirdi.

Tasma birden, şak diye açıldı.

Morgan nefes nefese elini kaldırıp tasmayı çıkardı. Ve o anda elinde tuttuğu şeye, ne olduğunu anlayamayan gözlerle baktı ve birdenbire parmaklarını bırakıp yere düşürünce, sıkı bir *tak* sesi duyuldu. Boğazı soluk ve nemliydi. Ne diyeceğini bilemiyor gibi görünse de sonunda, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Wolfe'un annesi, kıza başını salladı. Çok sakin görünüyordu. Fazlasıyla... Boyun eğmiş gibiydi.

"Onu açık bırakırsan, sizi takip edebileceklerdir. Diğerlerinin taktığı Kütüphane bilekliklerine bağlantı kurmaya çalıştıkları takip edilebilir kodları silmeyi sana bırakıyorum Morgan. Şimdilik bunların açık durması işe yarayabilir. İnsanlar kütüphanecileri öldürmekte tereddüde düşerler." Biraz duraksadı, gözlerini yumdu. "Christopher, pek çok kez güvenini boşa çıkardım. Ama bu sefer öyle olmayacak. Bana inanmak zorundasın."

Jess, Wolfe'a göre böylesi büyük bir adımın imkânsız olduğunu düşünüyordu ama o, annesine uzun uzun baktıktan sonra yanına gidip elini tuttu.

"İnanıyorum," dedi.

"Bunu hak etmiyorum, değil mi?" Buruk ama bir o kadar da güzel ve içten bir gülümseme sarmıştı yüzünü. "Bir

anne, çocuğunu her zaman koruyup kollamalıdır. Ve ben bunu yapmadım."

Wolfe bir süre daha annesinin elini tutarak durdu ve bir anda kadını kendine çekip sarıldı. Beklenmedik ve sıkı bir kucaklaşmaydı, sonrasında başını eğerek arkasını döndü. Obskürist, gözyaşları içinde derin bir nefes alarak, "Artık gitme vakti," dedi.

Döner merdivenlerin açılmasını emretti ve hep birlikte, hızlıca aşağı indiler. Bahçede kimse yoktu ama Jess aşağıdan gelen bağrışmaları duyabiliyordu. Arşivci'nin ordusu çoktan gelmiş olmalıydı. Ve onları arıyorlardı.

"Zaman kalmadı," dedi Obskürist. "Bu riski almak zorundayım."

"Ne riski?" diye sordu Wolfe, öne çıkarak. Hemen arkasında da Santi duruyordu.

"Hepinizi tek seferde göndermem gerekiyor. Teker teker gönderirsem, yarınız burada kalır."

"Yapamazsınız! Yapsanız bile..." Morgan durdu, diğerlerine baktı. "Çok ağır gelir. Bu, sizi..."

"Öldürür mü?" Obskürist güzel, huzurlu bahçeye şöyle bir bakıp iç geçirdi. "Öldürsün o zaman. Ellerinizi başlığın üstüne koymanız gerekiyor..."

Jess içgüdülerinin onu fısıltılar hâlinde uyarışını hissetti ve başını kaldırıp etrafına bakarak tehditleri görmeye çalıştı.

Her yerdeydiler.

Artifex Magnus'un bizzat kendisi, büyükçe bir erik ağacının arkasından ortaya çıkıverdi. Adamın uzun beyaz saç-

larına, sararmış çiçekler değiyordu. Arkasında, etrafında, *tüm odanın etrafında*, askerlerin hepsi, gizlendikleri yerden çıktılar. Nişan almışlardı.

Santi silahını doğrultmakla doğrultmamak arasındayken, tek elini havaya kaldırıp yere eğildi ve silahını ayaklarının önüne bıraktı. "Silahsızım," dedi. Sesi şimdiden bitik ve ölmüş gibi çıkıyordu. "Bir anlamı yok."

Glain ise silahını doğrultup Artifex'i nişan aldı. "Her türlü anlamı var."

Ama ateş etmedi. Çünkü Artifex hiç beklenmedik birini, tam da önüne, kurşunların gelebileceği yere çekip çıkardı.

Dario.

Elleri bağlı ya da kelepçeli değildi. Yaralanmamış ya da hırpalanmamıştı. Gayet zinde, iyi beslenmiş görünüyordu. Kıyafetleri de düzgündü.

Ve hiçbirinin gözlerine bakamıyordu.

"Dario?" Khalila rahatlatıcı bir şaşkınlıkla, bir adım öne çıktı... Ve Dario başını kaldırıp onunla göz göze geldi. "Dario." Khalila'nın sesindeki tüm neşe kaybolup gitmişti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hain." Glain silahı öyle sıkı tutuyordu ki elleri bembeyaz görünüyordu. Ama sonra, arkadaşlarının yüzüne bakmak için silahını indirdi. "*Y mochyn diawl.*"

Dario çekinceyle ağzını açtı, duraksadı ve sonra, "Başka seçeneğim yoktu," dedi.

Kibirli, zeki Dario Santiago onları satmıştı. Tabii ki satardı. Belki de en başından beri yapıyordu bunu. Thomas'ı

kurtarma planlarını rapor etme şansı olmamıştı çünkü son dakika çok hızlı hareket etmek zorunda kalmışlardı. Ama yine de arkadaşlarını satmaya kalkışmıştı.

Jess o an anladı ki eğer Londra'ya kaçmayı başarsalardı, muhtemelen tuzağa düşeceklerdi. Dario bunu sağlama alırdı. Roma'da ise tek başına hayatta kalmayı başarmıştı çünkü aslında, gerçekten tehlikede değildi.

İstihbarat şefine durumu rapor etmeye gitmişti.

Glain öfkeyle homurdanarak silahını yere fırlattı.

Jess ise o sırada ciddi ciddi Dario'ya kurşun sıkmayı düşünüyordu. Tüm soğukkanlılığıyla. Cinayet olurdu bu. Gerçek ve apaçık bir cinayet. Ve çok da yaklaşmıştı.

Ama sonra eğilip silahını yere bıraktı ve doğrulmaya başladığı sırada, askerler hızla harekete geçerek hepsini yakaladı. Hayır, hepsini değil. Morgan hariç. Obskürist Magnus'u da yakalamadılar. *Onları serbest bırakmaları söylenmiş olabilir*, diye düşünüyordu Jess.

Thomas hiç konuşmamıştı. Wolfe da öyle. Jess, ikisinin de surat ifadelerinin aynı olduğunu ve içlerinde bir şeyler sönüp gitmiş gibi göründüklerini fark etti. Sanki ruhları çoktan bedenlerini terk etmişti.

Bu şekilde bitemez. Olamaz. Ama bitmişti işte, pek çok kişiye olduğu gibi. Gizli Arşiv, hayatta kalacaklarını sanan başarısız insanlarla doluydu.

Jess de o raflarda yerini alacaktı. Diğerleri de.

"Yapma!" diye bağırdı Dario bir hışımla, Khalila'yı tutmak üzere uzanan askere. "Ona dokunma."

"Senin korumanı istemiyorum!" diye bağırdı Khalila. "Hain!"

"Olabilir," dedi Dario. "Ama yine de koruyacağım." Ona elini uzattı. "Benimle gel. Buradan gidelim. Bunu görmen gerekmiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi Artifex. "Götürün onları. Hepsini."

"Ama..." Dario şaşkın ve öfkeli görünüyordu. Yanakları kıpkırmızıydı, yumruklarını sıkarak yaşlı adama dönüp baktı. "Yapamazsınız–"

"Arşivci'nin bizzat verdiği emirle, yapabilirim," dedi. "Hepiniz aptalsınız. Yaptıklarınızın sonuçlarından hiçbiriniz haberdar değilsiniz." Jess, Artifex'in sinirli olduğunu anlamıştı ve bu sinir, yalnızca onların isyanından kaynaklanmıyordu. Başka bir şey daha vardı.

Artifex dosdoğru Horus heykeline yürüdü, gizli düğmeye bastı ve merdivenlerin açılışını izledi. Sonra da önden Gizli Arşiv'e çıktı. "Getirin onları," dedi. "Bulaştıkları şeyin bedelini görmeliler."

Tekrar gizli odalara döndüklerinde arkadaki duvara yaslandılar ve Artifex'in muhtemelen kendisinin seçtiği özel muhafızlardan oluşan silahlı Baş Muhafızlar tarafından orada tutuldular. Santi, onlara destek çıkmaya kalkışmadı, Jess de öyle. Demir Kule'nin sert duvarına yaslanarak sessizce bekliyor ve sonsuzluğa yükseliyormuş gibi görünen sarmal raflara başını kaldırıp uzanarak bakan Artifex'i seyrediyorlardı.

"Çok," diye mırıldandı Artifex. "Çok yazık olmuş." Dönüp onlara baktı; yaşlı, çizgilerle dolu yüzünden öfke ve acımasızlık akıyordu. "Bunu zorla yaptınız. Hepiniz birden ısrarla, sorgulayarak ve kuşkuyla yaptınız. Sizi ne kadar çok şeyden kurtardığımızı bilmiyorsunuz. Savaşlardan, açlıktan, salgından, binbir türlü ölümden. İnsanlığı bataklıktan çıkardık ama siz etrafınızı saran bu huzuru takdir edeceğinize, *hâlâ* hayaletlerin peşinden koşturuyorsunuz."

"Bizi daha fazla yorma," dedi Wolfe. "Öldür, tabii niyetin buysa."

"Öldüreceğim," dedi Artifex. "Ama önce, bana emredilen şeyi yapmak zorundayım. Tanrıların laneti üzerinize çöksün."

Cübbesinin cebinden küçük bir deri kutu çıkarıp açtı.

İçi yeşil sıvıyla dolu yuvarlak bir şişe, avucuna yuvarlanıverdi.

Jess'in bir an için nefesi kesilmişti ama imkânsız olanı tam anlamıyla ilk kavrayan, Wolfe'tu. "Hayır," dedi. "Yapamazsınız. *Yapamazsınız.*"

"İstemesem de," dedi Artifex. Ağlıyordu. Kızarmış gözlerinden akan yaşlar, kırışıklıklarının arasında kayboluyordu. "*Ama bunu yapan sendin Wolfe. Sen.*"

Yunan Ateşi'ni, yanmaya hazır, gevrekleşmiş kitaplarla dolu raflara fırlattı.

Jess çığlık çığlığa öne atıldıysa da artık çok ama çok geçti. Şişe kırıldı, yeşilimsi yoğun sıvı kırılgan kitapların sırtına, narin sayfalarına, silinmiş yazılarla ve kayıp hayatlarla dolu yapraklara saçıldı.

Ve sonra içler acısı, nefes kesici bir ses çıkararak alev aldı.

Jess önündeki askerin üzerine atlayıp adamın burnuna ağır bir çatırtı duyulacak kadar sert bir şekilde kafa attı. Jess'in kafasında belirmeye başlayan kararlılık giderek yayılıyordu. Hiç durup duraksamadan, acıdan kıvranan askerin midesine tekme attı ve ayağını yerden kesmek için doğrulmaya çalıştı.

Kelepçeler bir yılan gibi bileklerine dolanmıştı ve başının içi uğuldayıp duruyordu. İlk kattaki raflar yeşilimsi-beyaz alevlerin kurbanı olmuştu. İkinci kattaki kitaplara dumanlar ulaşıyor ve Jess kâğıtların uçlarının kararark kıvrıldığını görebiliyordu.

Santi de askerlerden birini etkisiz hâle getirmişti. Glain yapamamıştı; yaralı bacağı yüzünden tökezleyerek yere düşmüştü çünkü. Santi ile Jess birlikte harekete geçerek Artifex'e doğru koştular. Jess bu atağın ne işe yarayacağını bilmese de *bir şeyler* yapması gerekiyordu.

Hiçbir şey yapamadılar tabii. Jess arkasından bir darbe alıp öne doğru savrularak dengesini yitirdi ve feci bir şekilde yere kapaklandı. Santi de hemen arkasına düşmüştü. Jess ayağa kalkmaya çalışırken birisi onu yere yapıştırdı.

Jess başını kaldırıp ilk katın dumanlarını, eğrilmesini, alevler saçarak yanışını seyretti. Bir kitap, sonra bir kitap daha.

Katlar sıra sıra yanıyordu.

Dumanlar yoğunlaşıp boğucu bir hâl aldığı sırada, Jess artık gözyaşlarını göremiyordu. Birisinin onu bacaklarından tutup daha temiz bir havaya çektiğini hissetti.

Gizli Arşiv artık yoktu.

Ve şimdi geriye bir tek Artifex'in onları yok etmesi kalıyordu.

Jess merdivenlere doğru sürükleniyordu. Santi çoktan aşağı indirilmiş, garip bir şekilde yusyuvarlak yere yığılmıştı. Sıradaki Jess'ti. Diğerleri de aşağı gönderilmişti bile. Khalila'nın boş, karamsar bir surat ifadesiyle ona baktığını gördü. Morgan da onun yanındaydı. Thomas ise kullanma fırsatını kaçırdıkları Aktarma araçlarının yanında, bahçenin açık alanında yere çökmüştü. Morgan çalıştırmayı başarsa bile çok zaman alırdı. Artık bundan sonrası, çoğu için hızlı ve çirkin bir ölüm, Morgan ile Wolfe'un annesi içinse kulede hapis olacaktı. Sonsuza dek.

Jess basamaklardan yuvarlanırken, olabildiğince sıkı bir şekilde büklümlenmişti. Yüzünü yere çarparak kötü bir iniş yaptığında ise acı içinde haykırdı. Yüzündeki kesiklerden damla damla süzülen kırmızı kanlar, loş ışıkta bile parlıyordu. Öksürüklere boğularak ciğerlerine dolan küllerin acımtırak tadından kurtulmaya çalıştı. Bedenini sarsan öğürtü ve kasılmalara rağmen hâlâ kitapların ölümüne ağladığının farkındaydı.

Bileklerindeki kelepçede gezinen parmakları hissetti, hızlı bir dokunuşla ellerini uyuşturan acıdan kurtulmuştu. Birisi ona doğru eğiliyordu. Obskürist Magnus'un tuhaf, yabancı bir ses tonuyla konuştuğunu duydu: "Bana başka seçenek bırakmadın Artifex. Biliyorsun. Ve ben çok kötü bir düşmanımdır."

"Fazla sürmez ama," dedi Artifex. Jess bulanık görüyordu. Başını çevirip gözlerini kırpıştırdı. Wolfe'un annesi, yanında eğilmişti; is ve küllere bulanmış yüzünde çok korkunç bir ifade vardı. Öyle ki Jess çok geçmeden bakışlarını kaçırmak istedi.

"Bugün geçmişin büyük bir kısmını öldürdün," dedi Obsküris Magnus, Artifex'e. "Nesillerce sayıdaki dehayı bitirdin. Ama asla öldüremeyeceğin şey ne, biliyor musun?"

Artifex'in askerleri de en az Jess kadar dumandan etkilenmişti; öksürüp duruyorlardı, gözleri kıpkırmızı ve yaşlarla doluydu.

O yüzden de Thomas'ın, bileklerini esneterek kelepçelerden kurtulduğunu göremediler. Ellerini ve bacaklarını Khalila'nın hemen yakınındaki yere uzatan Dario'nun -her ikisi de hâlâ kelepçelenmemişti- Glain'in, meydanın en ucuna, bankın yanına fırlattığı silahı aldığını da görmediler.

Morgan'ın önce Wolfe'un kelepçelerini, sonra da Santi'ninkileri çözdüğünü anlamadılar. Morgan kendi bileklerini çoktan çözmüştü zaten.

"Geleceğimizi asla öldüremeyeceksin," dedi Wolfe'un annesi. Bir işaretti bu sanki ve daha önceden planlamışlar gibi, Thomas bir anda kükreyerek ayağa kalkıp fırladı ve üç muhafızı tek seferde yere serdi. Dario ise Artifex Magnus'u nişan alıp tek atışta ıskalamadan vurmuştu.

Artifex yere düştü. Öldü mü, yaralandı mı, Jess bilemiyordu. Bileklerini kelepçeden çıkarıp yerdeki silahlardan birini aldı ve saniyeler içinde, gördüğü tüm üniformalı Baş

Muhafızları tek tek vurmaya başladı. Ortalık kanlı bir kaosa dönüşmüştü ve Jess arkadaşlarının nerede olduğunu göremiyordu. Tek gördüğü, Wolfe'un annesinin, oğluna ve Santi'ye dokunarak, *Aktarma araçları olmadan,* onları et, kemik ve kandan oluşan bir spirale çevirdiğiydi. Ardından aynı şeyi Dario ile Khalila'ya yaptı ve ikisi de kanlı bir pus içinde gözden kayboldu. Gitmişlerdi.

Morgan'la Glain de öyle. Geriye yalnızca Jess ile Thomas kalmıştı. Thomas hemen yanlarına geldi. Obskürist, muhafızların sağa sola bıraktığı çanta yığınlarını bir araya getirip dokununca onlar da uçup gitti. Jess bir şeyin ona çarptığını hissetti ama acı duymuyordu. Fakat acıya ramak kalmıştı.

Keria Morning, Jess ile Thomas'ı yakaladı. Sona ikisi kalmıştı.

Jess, Baş Muhafız askerlerinden birinin Obskürist'i nişan aldığını gördüğüne emindi; kurşunun sesinin duyulmasıyla kadının göğsünde kıpkırmızı bir deliğin açılması bir oldu. Ölümcül yara almıştı.

Ama yapmaya koyulduğu işi yarıda bırakacak kadar kötü değildi henüz.

Jess kızıl renkli, çığlıklarla dolu bir karanlığa kapılıp yok oldu.

EFEMERA

Callum Brightwell'in Kate Hannigan'a şifreli olarak gönderdiği mektup. Teslim alındıktan sonra yakıldı.

Bu işte karşıt taraflarda olduğumuzun ikimiz de farkındayız ancak kesin olan bir şey var: Yaklaşmakta olan savaş ve yaratacağı kaos, ikimizin de işine yarayacak. Gallilerin şehri almasına ve zaferlerini ilan etmesine izin verelim. Kral, maiyetindekiler ve bütün bakanlar, onlar gelmeden çok önce gitmiş olacaklar. Şehri bize bırakacaklar. İsyankârlara, suçlulara, yani kurtarmaya değer görmediklerine.

Avımız büyük, gücümüze güç katmak için ikimize de yeter. Senin hareketinde paraya ihtiyaç var ve Fransa'daki liderine toplamda iyi bir miktar emanet ettim, istersen ona da sorabilirsin.

Bugünlerde müttefikler de siyasilerden daha büyük önem taşıyor, ne dersin?

BÖLÜM 16

Jess gözlerini açtığında kendini nem ve nehir kokulu, penceresiz, karanlık bir odada buldu.

Nehir. Okyanus değildi. Jess bu kokuyu tanıyordu. Üzerine ve tenine sinmiş yanık kitapların berbat is kokusundan bile daha sertti.

Tıpkı... Evi gibi kokuyordu.

Biraz sonra hafızası yerine geldi ve korku, göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Yoksa *yalnız mıydı?* Diğerleri, o korkunç, çığlıklarla dolu karanlıkta kaybolmuş muydu? Ama hayır, karanlık odanın dört bir yanından balgamlı öksürükler, homurtular, hışırtı ve gıcırtılar geliyordu.

Morgan'ın "Jess?" diye fısıldadığını duyunca, kollarını sesin geldiği yöne doğru uzattı. Ama ıskalayarak ıslak zemine düşmüştü, yeniden denedi. Sert bir şeylerle dolu kumaşa dokunuyordu şimdi de. Çantaydı. Kitaplarla dolu çanta. Yuvarlanarak bir adım daha emeklemeyi başardı, her yanı sızlıyordu. Şimdi dokunduğu, Morgan'ın teniydi. Koluydu.

"Jess?"

"Buradayım," dedi Jess, boğuk bir sesle. Ağzının içi iğrençti, suyla çalkalayıp temizlemeye ihtiyacı vardı. "İyi misin?"

Morgan hıçkırıklara kapılarak kendini Jess'in kollarına attı, sarıldılar. Jess, hangisinin daha çok titrediğine karar veremiyordu. Önemi de yoktu. Her ikisinin de asla unutamayacağı kadar berbat bir şeye şahit olmuşlardı.

Bütün bilgiler yok oldu. Wolfe'un annesi. Büyük kayıplar.

Birisi ayağa kalkmış, karanlıkta yalpalayarak ilerlerken, bir şeye çarpıp düştü.

"*Scheisse!*" dedi Thomas. Thomas yaşıyordu. "Jess? Jess!" Çaresiz gibiydi. Tabii ki öyleydi çünkü yine karanlıkta, tek başına kalmıştı.

"Buradayım," dedi Jess, soluk soluğa. Morgan'ı bıraksa da hâlâ elini tutuyordu. "Thomas?"

"Geldim," dedi diğer çocuk, cılız bir sesle. "Düştüm de."

Jess belindeki keseye elini atıp ışıltıyı çıkardı; sallayıp yakarak öne doğru tuttu ve Thomas işte oradaydı. Nemli sert taşların üzerinde, bacakları ayrılmış yatıyordu. Ayağının takıldığı şey ise çanta yığınlarıydı. Silindir şekilli kanvas çantalardı.

Kitaplar. Gizli Arşiv'deki kitaplar.

Kayıp olanlar. Hayatta kalanlar.

"Sakin ol," dedi Morgan, elini Thomas'ın sırtına koyarak yanına otururken. "Buradayız. Hepimiz iyiyiz." Gözlerini kocaman açarak, panik içinde Jess'e baktı. "Değil mi?"

Jess cevap vermedi. "Khalila? Glain?"

"Buradayım," diye homurdandı Glain, peşinden de Khalila seslendi.

"Ben de buradayım," dedi Dario usulca. Jess ışığı etrafta gezdirince, duvara yaslanmış, titreyip duran İspanyol'u gördü. Işık tuhaf bir şekilde gözlerinden yansıyordu.

Gözleri yaşlarla doluydu.

"Jess. *Jess, dur,*" dedi Morgan. Jess'in öldürücü bir niyetle Dario'ya doğru ilerlediğinin farkındaydı. "Bırak onu! O da bize yardım etti!"

"Bırakayım da hain bizi yine sırtımızdan bıçaklasın, öyle mi?" Jess'in elinde hâlâ Demir Kule'de kullandığı silah vardı. Ve Dario'ya dik dik bakarken silahın ölümcül ağırlığı ona kendini iyi hissettiriyordu. "Khalila?"

"Şimdilik bırakalım," dedi Khalila. "Gözümüz üzerinde olur. Neredeyiz?"

"Kokusuna bakılırsa, Londra gibi," dedi Jess.

"Londra berbat kokuyormuş." Thomas'ın sesi de boğuk çıkıyordu ama biraz daha iyi gibiydi. "Burası Serapeum değil."

"Evet. Burası..." Jess ışıltıyı havaya kaldırıp etrafa bakındı. "Wolfe'la Santi nerede?"

"Buradayım," dedi Wolfe. "Nic?"

"Aktarma Merkezi değil."

Jess, Santi'nin çoktan ayağa kalkıp kendi ışıltısını salladığını gördü. Soluk sarı ışığın yanmasıyla, karşılarına kilise gibi yüksek ve kemerli tavanı olan, penceresiz, boş bir salon

çıktı. *Yer altı,* diye düşündü Jess. *Nehrin yakınlarında bir yer.*

Tepedeki, tebeşirle çizilmiş sembol, Jess'in gözüne ilişti. Işıltıyı daha yakından tutup baktı. "Kaçakçı güzergâhı," dedi. "Riverrun ailesine ait."

"Sizinkiler mi?"

"Rakiplerinki," dedi Jess. "Şehirdeki tek kaçakçı, babam değil. Riverrun ailesi kitaplar dışındaki şeylerde de uzmanlaşmıştır. Çoğunlukla haplar. Pislik çetesi."

"Büyüleyici," dedi Wolfe. Sesi en az Jess'inki kadar kısık ve hırıltılıydı. "Bizi neden buraya gönderdi ki?"

"Serapeum'da hiç şansımız olmayacağı için," dedi Jess. "Dario'nun ihaneti de bunun kanıtı. Obsküris't'in buradan haberi vardı demek. Hatta buraya gelmiş bile olabilir."

"İmkânsız," dedi Wolfe. "Benim annem... Yoksa sen..."

"Evet," dedi Jess. "Gördüm. Üzgünüm."

Wolfe hiçbir şey söylemedi. Gözleri boş, sönük ve tamamen anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu.

Bir süre sessizlikten sonra, "Çıkış yolunu bulmalıyız," dedi Jess.

Jess bir ışıltı daha çıkardı, Glain'in de vardı ve takımlara ayrılıp odayı keşfe başladılar. Geniş ve boş bir odaydı, Riverrun ailesinin bir zamanlar kullandığı çıkış ise taşlarla kapatılmış görünüyordu. Hem de sağlam taşlarla. Londra Muhafızları burayı önceden keşfetmiş olmalıydı. *Obsküris't burada kapana kısılıp ölelim diye bizi onca yoldan gönderdiyse eğer...*

"Bu taraftan," diye seslendi Glain. Thomas'a yaslanarak ağırlığının yarısını ona verse de gururlu bir ifadesi vardı. "Sanırım bunlar buhar tünelleri."

Jess bir anda telaşlanmıştı.

"Çıkış yolu mu buldun?"

"Yukarı çıkan merdivenler var. Ama sonu ızgarayla kapatılmış," dedi Thomas. "İngiliz aslanı sembolüyle mühürlenmiş. Londra Muhafızları mı?"

"Izgarayı zorlayacak bir şey bulun," dedi Jess, kendisi de aramaya başlayarak. "Fazla vaktimiz olmayabilir."

"Neden? Ne oldu ki?" Duvara yaslanıp oturduğu yerden sonunda ayağa kalkan Dario'ydu bunu soran. Jess cevap vermeden, yerde bulduğu çürümüş tahta parçasını kenara fırlattı. "Jess, bekle. Açıklayabilirim..."

"Dinlemiyorum," diyerek sözünü kesti Jess. "Kaynağı kıracak bir şeyler bulmaya çalış. Çabuk."

"Neden?" diye sordu Santi.

"Çünkü eğer Glain haklıysa, bu tünellerden şehrin kalorifer kazanlarına kaynar buhar pompalanıyor demektir. Buradan kaçmamız gerek. Hemen."

"Ne sıklıkta pompalanıyor peki?" diye sordu Wolfe.

"Nereden bileyim! Her gün? Her saat? Asıl mesele hemen harekete geçmemiz gerektiği. Şimdi!"

Böylece soruların arkası kesildi.

Etrafı arama girişimi sonuç vermeyince, çözümü bulan Khalila oldu. Daha fazla dayanamayarak Jess'in elindeki silahı aldı ve "Emniyeti aç. Çabuk," dedi.

Jess kızın dediğini yaptı, emniyet mandalını kaydırarak mermileri çıkardı. Khalila tabancayla ızgaraya vurdu. "Şimdi, Thomas, sanırım en güçlümüz sensin."

"Denerim." Thomas emin değil gibiydi. En sert vuruşuyla, kaynağın yarısını eğmeyi başardı ama sonra nefes nefes geri çekilerek kollarını gevşetti. "Üzgünüm. Hâlâ gücümü tam toplayamadım."

Santi öne çıkıp şansını denedi ve neredeyse kırmayı başaracaktı. İkisi birlikte bir kez daha denedi ve kaynağın tutunduğu son parça da kırıldı. Paslı ızgara, menteşelerinin çıkardığı uzun bir gıcırtıyla açıldı.

"Merdivenler," dedi Glain, karamsar bir havayla. "En son ben çıksam daha iyi olur. Sizi yukarı doğru kaldırırım."

Khalila başını iki yana salladı. "Benimle geliyorsun," dedi, Glain'in kolunu omzuna dolayarak. "Seni arkada bırakmıyoruz, başlama yine."

Birlikte tırmandılar. Dario merdivenlere doğru yönelince, Jess onu sert bir şekilde kenara itti. "Henüz değil," dedi. "Neden yaptın?"

Dario siyah küller püskürterek öksürüp ağzını sildi. "Neyi neden yaptım? Elçiliğe gittim. Babamdan yardım alırım diye düşünmüştüm. Ama elçilik, onun yerine Artifex'i aradı."

"Ve sen de bizi sattın. Hemen. Ödlek."

"Hayır," dedi Dario, sinirle gözlerini silerken. "Hayatımdan vazgeçmeye hazırdım. Ama Khalila'nın *ailesini* yakalamışlardı Jess. Artifex'in onları... Sizin nereye gideceğinizi söyledim, Londra'ya gideceğinizi yani ama gel-

mediniz. Başka nereye gidebileceğinizi sordu. Gizli Arşiv'i bulmaya çalışacağınızı söyledim. Jess, arşivin *Demir Kule'de olduğunu* bilmiyordum."

Jess konuşmuyordu. Dario'nun onlara ihanet ettiğine çabucak inanmıştı. Neden ama? Dario bunu hak edecek ne yapmıştı gerçekten? Khalila'nın ailesi söz konusuyken başka türlü davranması beklenebilir miydi?

Dario düzensiz aldığı nefesi yutkundu. "Onun sizi bulmasını sağladım. Duymak istediğin bu mu? Gerçek bu! Yapmak istemedim, amacım bu değildi ama yaptım." Ağlıyordu, her seferinde bedenine bir yumruk yercesine, hıçkırarak ağlıyordu. "Durma. Vur bana. *Vursana!*"

Jess vurabilirdi ama yalnızca, karşısındaki genç adamın kendine acımayı bırakması için yapardı bunu. O sırada göz ucuyla, tepede bir kıpırtı fark etti ve ne olduğuna bakmak için ışıltıyı yukarı tuttu.

Tavandaki açıklıktan, incecik, beyaz bir buğu, cılız bir fısıltı gibi süzülmeye başlamıştı. Uzakta bir yerlerden tıslama sesi yükseldi.

Bir şeyler tıkırdıyordu. Tıslama giderek artmaya başladı.

"Borcum olsun!" dedi Jess ve Dario'yu merdivenlerden yukarı ittirdi. Birdenbire sıcak hava dalgasının her yanını kapladığını hisseti, soğuk ve nemli bir deriye sarınmış gibiydi. Yukarı fırlayıverdi, puslu basamaklarda neredeyse ayağı kayıyordu; aşağıdan yükselen kaynar buhar hızını arttırmıştı, nefes aldığı an ciğerlerini kavuran sıcak ve beyaz bir buluttu bu.

Dario onu yakaladı ve son birkaç basamağı atlayıp açık havaya çıkmasını sağladı. Jess dizlerinin üzerine çöker çökmez, arkasından bembeyaz, koyu bir buhar gayzeri, delikten fışkırarak büyük bir patlama hâlinde göğe doğru yükseldi.

Ardından da sıcak damlacıklar hâlinde tıslayarak rüzgâra karıştı ve geriye sadece damlacıkların caddeye düştüğü yerde ufak bir su püskürtüsü kaldı.

Jess başını dikip Dario'ya baktığında, o an için öfkesinin geçtiğini hissetti. Belki daha sonra geri gelirdi. Artık önemi yoktu.

Küçük bir kafa sallamasıyla teşekkür etti. Dario da aynı şekilde karşılık verdikten sonra arkasını dönüp yürüdü.

Santi, Jess'in yanına çömelmişti. "Nefes alabiliyor musun?"

"Evet," dedi Jess. Biraz canı yanıyordu ama korktuğu kadar kötü olduğunu sanmıyordu. Cildi buhardan biraz etkilenmişti ama İskenderiye'nin güneş yanığından daha beter olamazdı. "İyiyim efendim."

"Güzel." Santi topuklarının üzerine kaykılarak etrafına bakındı. "Neredeyiz?" Hava bulutluydu; tipik Londra havası. Gri kasvet her şeyin loş ve eski görünmesine neden oluyordu. Jess binaların dış hatlarından nerede olduklarını çıkarmakta zorlanmadı ama hava, olması gerekenden daha karanlıktı. Dumanlıydı.

"Londra. Thames Nehri kıyısına yakınlarında bir yerdeyiz," dedi Jess. "Blackfriars Köprüsü'nün oralarda."

"Serapeum ne kadar uzaklıkta?"

"Yürüyerek mi? Pek yakın sayılmaz." Jess etrafa bakındı. Köprü biraz uzaktaydı ama karşıya geçmeye çalışan insanlarla dolu olduğunu görebiliyordu. Tuhaftı. Günün bu öğlen saatinde, nehrin öteki kıyısına geçişlerde yoğunluk yaşanmazdı. Buharlı araçların uzaklardan gelen korna seslerini işitiyordu.

Morgan elbisesinin cebine koyduğu Kodeks'ini çıkardı. Tüy kalem hâlâ sağlamdı. Korumalı kılıftaki mürekkebi çıkarıp kalemini batırdıktan sonra, açık duran sayfaya yazmaya başladı. "Babana nerede olduğumuzu söylüyorum," dedi. "Adamlarını Serapeum'dan çekmesini söyleyeceğim. Eğer oraya gidemeyeceksek, adamlarını da riske atmasının bir anlamı yok."

Jess saat on ikiyi vuran Big Ben'in, uzaklardan gelen tumturaklı sesini duydu. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey." Morgan heyecandan dudaklarını kemiriyordu, sayfada yazıların belirmeye başlamasıyla Jess, Morgan'ın duruşundaki rahatlamayı gördü. "Ah, işte. Ambara gitmemizi söylüyor. Nerede olduğunu biliyormuşsun."

"Evet." Jess'in huzursuzluğunu dindirmeye yetmemişti bu haber, hem de hiç. Babası ambarı her şeyden çok korurdu ve oraya gitmesini söylediği sekiz kişi, resmen ayaklı hedeflerdi. Kütüphane'nin en çok aranan kişilerini neden en kutsal gizlenme yerine göndersindi ki?

Göndermezdi. Eğer niyeti kötü olmasaydı.

"Ona Liam'ın nerede olduğunu sor," dedi.

"Ne? Liam da kim?"

"Sor dedim."

Biraz sonra Morgan, sayfadaki yanıtı okudu. "Onun da ambarda olduğunu söylüyor," dedi. "Neden ki?"

"Liam benim ağabeyimdi," dedi Jess. "Öldü. Yani artık babamla yazışmıyorsun demektir. Ve ambara gitmiyoruz."

Jess, baba evinin dışında, karanlığın içinde oturmuş, sıcak turtasını yiyerek kapıyı gözetliyordu. İki saattir oradaydı. Kokuşmuş bezlerin arasında, bitmek üzere olan cin şişesini ayaklarının arasına alıp kamburunu çıkararak yere çökmüştü. Hava soğuk ve pusluydu. Blackfriars Köprüsü'ndeki kalabalığın ne olduğunu şimdi anlıyordu; bütün cadde köşeleri, haberleri bağırarak duyuran sokak çocuklarıyla doluydu. Jess'e de sattıkları değişken kâğıttaki savaşla ilgili yazılar, Londra ofisinde bir yerlerdeki yazarlar tarafından, sürekli olarak hızlı hızlı güncelleniyordu. Sokak levhalarına ve mağaza vitrinlerine bakılırsa, Camden Kasabası'na benzeyen bir yerdeki askerlerin canlandırması çok güzel yapılmıştı. Ellerinde Galler'in ejderhalı bayrağı olan askerler, Londralılar korku içinde kaçarken, evleri ateşe veriyordu. Resmin kenarlarına doğru ise üniformalı birkaç Londra Muhafızı kovalanıyordu. Stilize edilmiş olsa da etkileyici bir çizimdi. Görünen o ki Oxford'daki kaos, hızını kesmeden, giderek yayılıyordu. Londra ne kadar büyük bir şehir olsa da bazı yönleriyle tuhaf derecede küçük sayılırdı ve Jess, tanıdık caddelerin ve dükkânların yanmaya başladığını görünce huzursuzlanmaya başlamıştı.

Galliler buralara kadar geldiyse, artık durdurulmaları mümkün değildi. Cadde cadde, hiç durmadan ilerleyerek Buckingham Sarayı'na varacaklardı ama kral ve geri kalan soylular çoktan kuzeydeki daha güvenli kalelere kaçmış olmalıydı. Parlamento da aynı şekilde terk edilmiş olacaktı. Boş da olsa, Galliler için önemli bir sembolik zafer sayılacaktı.

Kütüphane ise standart prosedürü izleyecek ve asil personel haricinde St. Paul'ü boşaltacaktı. Ancak Serapeum'da, el konulmuş orijinal el yazması eserlerin tutulduğu ana depo bulunuyordu ve orada ödünç tutulan pek çok eser olacaktı. Onların da tahliye edilmesi gerekecekti. Kütüphane, ordunun kovalamasından kurtulmak için dikkatlerini dağıtacaktı.

Çok önemli bir şekilde, savaşın yarattığı kaos, Jess'ler için büyük bir nimetti aslında.

O yüzden Jess soğuk kaldırıma çökerek kendini alkole vermiş önemsiz biri gibi görünmeye çalışıyor ve bu arada babasına dair bir iz yakalamayı umuyordu. Ne babasından ne annesinden ne kardeşinden ne de çalışanlardan en ufak bir iz vardı. Brightwell evi, yanan ışıklarına ve pencerelerde zaman zaman beliren gölgelere rağmen, sessiz ve soğuktu.

Bir saat daha geçtikten sonra, geceye doğru, ana kapı açıldı ve Brendan dışarı çıktı. Hâlâ Jess'in İskenderiye'de gördüğü gibiydi ama tekrar, babalarının, ipek yeleğine kadar övünmeye bayıldığı, o kaliteli İngiliz kıyafetlerini giymişti yine. Ufka doğru meraklı gözlerle baktı, yangına dair

durumu anlamaya çalışıyor olabilirdi, sonra arkasını dönerek gerindi. Çok yorgun görünüyordu.

Jess kafasını açtı ve ışığın olduğu yere çıktı. Brendan etrafına, caddenin ilerisine ve gerisine baktıktan sonra, Jess'e karşıya geçmesi için hızlıca bir işaret çaktı. Jess gelince de onu hemen içeri itekledi, öyle sertti ki gözü dönmüşe benziyordu. Kapıyı kapatıp kilitledi.

İçerisi Jess'in hatırladığı gibiydi, tırabzanların yıpranan yerlerinden annesinin hol masasındaki her gün değiştirdiği çiçeklere kadar her şey aynıydı. Gerçi ev, her yanı saran ufak tefek lüks dokunuşlarına rağmen, tuhaf derecede küçük görünmüştü gözüne. Brendan'a baktı, tam soru yağmuruna başlayacakken, kardeşi ona sımsıkı sarıldı.

"Aptal," dedi Brendan. "Seni lanet olası *aptal!*" Sarıldığı hızla geri itiverdi. "O paçavraları hangi cesetten yürüttün, söylesene? İğrenç kokuyor."

"Doğrudur," dedi Jess. Brendan'ın omzunun tepesinden bakarak, "Babam nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ortadan kayboluverdi, haber alamıyoruz. Kodeks'ini kim aldıysa..."

"Babammış gibi davranıyor, biliyorum. Muhafızlar?"

"Muhafızların, Brightwell ailesinden daha büyük sorunları var. Kütüphane ajanı falan olmalı. Galler ordusu şehri bir ucundan diğer ucuna yakıyor, biliyorsundur ve şehrin yarısı ya panikleyerek ya da savaşmak için Muhafızlara katılmak üzere kaçmaya başladı. Babam da günlerdir en iyi parçaları temize çıkarmak için uğraşıyordu."

"Onu bulmak zorundayız."

"Ben de bunun için uğraşıyorum," dedi Brendan. "Senin yaşadığını bile bilmiyordum Jess."

"Hem de nasıl yas tutuyorsun, değil mi?"

"Şey, yani öldüğüne tamamen inanmadım," dedi Brendan. "Kötüye bir şey olmaz Jess. Senden kurtuluş yok. Neler oldu?"

Jess olan biteni özetleyerek anlatmaya çalıştı. Gizli Arşiv'deki felaketten bahsetmeyi henüz düşünmüyordu. Anlatmayı midesi kaldırmazdı çünkü. Gözlerini yumduğu an kitapların yandığını görebiliyordu hâlâ.

Kitapların ölümünü izlediğini görebiliyordu.

"Arkadaşların? Neredeler?" diye sordu Brendan. "Mantıklı davranıp onları atlattığını hiç sanmıyorum."

"Buraya yakınlar," dedi Jess. Ne komik ama. İkizine yalnızca bu kadar güveniyordu, daha fazla değil. "Onları nereye götürmeliyim?"

"Şimdilik ambar olabilir," dedi kardeşi. "Annem aile yadigârlarını da alıp kuzen Frederick'in yanına gitti. Ambar da adamların buluşma yeri. Planımıza göre, kargo vagonları gelir gelmez onlarla ambarda buluşup güvenli bir şekilde kaçacağız. Ama babam ortalarda yok, gitmemize çok az kaldı çünkü Muhafızlar her an kapıya dayanabilir."

"Brendan. Neksa ile ilgili..."

"O iyi mi?" Kardeşi gözlerine öyle bir bakıyordu ki apaçık bir korkuya kapılmıştı. Jess ise beklenenden daha ağır bir darbe indirdi.

"İyi. Kalbi kırılmıştı ama son gördüğümde iyiydi. Güzel bir şey yaptın Artık. Belki de aşk konularında o kadar da kötü değilsindir."

"Kapa çeneni yoksa yumruğu yersin," dedi Brendan. "Gidelim." Duraksadı ve Jess'i baştan aşağı süzdü. "Yani önce üstünü değişip bitlerinden kurtulman gerek."

"Bu şehir," dedi Khalila, "bir delinin hayalinin can bulması gibi görünüyor. Mimarlarınız düz çizgi diye bir şeyi hayatlarında duymamış olabilirler mi?"

Jess tecrübelerini de hesaba katarak şehre bir göz attı ve kıza hak verdi. Dar ve kıvrımlı caddeler, çıkmaz sokaklar, birbirine bitişik binaların kurulduğu temellerin görünür hâle gelmesi... Tamamen plansız yapılaşmaydı. Big Ben ise Jess'in hatırladığı kadar yüksek değildi. Bazı yeni binalar ondan daha uzun olsa da tuhaf görünümlerinden bir şey kaybetmiyorlardı. Uzaktan görünen St. Paul'ün altın tepesi, Jess'in İskenderiye ile hemen bağdaştırabileceği tek şeydi. Bunun dışındaki her şey tam bir... İngiliz tarzına sahipti.

"En azından Gallilerin hızını düşürüyordur," dedi Jess. "Londra, bu dünyada fethedilmesi muhtemelen en zor şehir olabilir."

"Buna rağmen fethediliyor," dedi Dario. Bilmişlik taslamıyor, sadece gerçeği söylüyordu. Güneybatı yönüne doğru bakıyordu. Alevler içindeki karmaşık yapıların geceyi aydınlattığı yöne. Jess çok uzaklardan belli belirsiz gelen kavga

seslerini duyabiliyordu. Khalila, Dario'ya dik dik bakıyordu. Hâlâ konuşmaya niyeti yoktu, hem de hiç. "Umarım bahsettiğin sığınak çok uzakta değildir."

"Tam şurada," dedi Jess. Grup hâlinde gölgelerden ilerliyorlardı, yüklerini hafifletmek için kat kat giyinmiş Londralı diğer vatandaşlar ise ellerinde eşyalarıyla dolu valizleri ya da çantalarıyla aksi istikamette ilerliyorlardı. "Etrafta Muhafız falan görürseniz dikkat çekmemeye çalışın."

Grubun geri kalanını birkaç blok öteden aldılar. Morgan, Jess'in yanına geçmek için Dario ile yer değiştirdi. Jess'in elini tutup baştan aşağı süzdükten sonra, kardeşi Brendan'a baktı. "Etkileyici," dedi. "Sizi birbirinizden ayırt etmek çok zor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jess.

"Yani. Benim için değil tabii."

"O zaman iyi. Çünkü kritik bir anda bizi birbirimizle karıştırmanı istemem."

Jess sırtındaki kitaplarla dolu ağır çantayı düzeltti. Her adımda daha da ağırlaşıyor ya da her adımda Jess daha da yoruluyordu.

"Kavga giderek yakınımıza geliyor gibi," dedi Santi arkadan. "Olabildiğince hızlı gitmemiz gerek. Galler'deki arkadaşlarımızla tanışıklığımızı tazelemeyi hiç istemem. Bizi bir kereliğine serbest bıraktılar; aynı şeyi tekrar yapma gereğini hissedeceklerini hiç sanmıyorum."

"Artık Kütüphane'den bile değiliz," dedi Khalila. "Bu sokaklarda güvenliğimiz, herkesinki kadar."

"Dünyanın geri kalanına hoş geldiniz," dedi Brendan. "Bizler burada yalnızca kendimize güveniriz. Her zaman öyle olmuştur, Kütüphane bize, bir kitabın insan hayatından daha değerli olduğunu söylediğinden bu yana."

"Ama doğru," dedi Khalila usulca. "Bir kitap hepimizi solda sıfır bırakır."

"Buna miras diyorlar," dedi Brendan. "Sizin için önemi olmasa da ben hayatı tercih ederim."

"Felsefe yapmayı sonraya saklayın," dedi Wolfe. "Koşun."

Koşmaktan çok, yürüyorlardı ve Jess ağzına kadar dolu çantalarının dikkat çekeceğinden korksa da Galler istilasının çığ gibi büyüyen kaosu işlerine yarıyordu. Sokaklardaki hemen herkes bir şeyler taşıyordu. Çanta, valiz ve bazılarında el arabası bile vardı. Zenginler ise tabii ki her türden değerli eşyalarıyla, buharlı araçlara binmişlerdi. Jess bu arabalardan birinin önünü kesip içindekileri silah zoruyla arabadan atmayı bile düşündü ama bu, isyana kıvılcım çakmak olurdu. Uzakta yağmacılar camları kırıyor ve terk edilmiş eşyaları çalıyordu. Çok üzücü ve acıklı bir durum olsa da onca eşyanın ateşe verilmesi çok mu iyi olurdu? Elbette hayır.

Başlarına gelen tek kötü şey, ambardan dört blok geride köşeyi döndükleri sırada muhtemelen yüz kişilik bir Baş Muhafızlar ordusuyla karşılaştıkları andı. Kızıl Ceketliler yorgun ve çok kirli görünüyorlardı. Ayrıca yiyeceklerini ve suyu paylaşıyor olmalıydılar ki gruplar hâlinde toplaşmışlardı. Savaştan yeni çıkan yaralılar sıra hâlinde kaldırıma

dizilmişti ve Medika onlarla ilgileniyordu. Jess, askerlerin etrafından dolanırken gözlerini yerden kaldırmadı, kimsenin onların görünüşlerini tarif etmemiş olmasını umuyordu; grup hâlinde göze çarpmamaları imkânsızdı.

Öte yandan Brendan, tuğlalı duvarın yanında çömelerek kurutulmuş et yiyen görevlilerden birine doğru yanaştı. "Brightwell," dedi asker ve sonra Jess'e baktı. "Düzeltiyorum. Brightwell'ler. Bir de bugünün daha beter olamayacağını düşünüyordum."

"Yüzbaşı," dedi Brendan. Cebinden çıkardığı şişeyi -suyla dolu olmadığı kesindi- uzatarak "Savaş nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Adamları köprünün gerisinde tutmaya çalışıyoruz ama doğrusunu söylemek gerekirse, umudumuz olduğunu hiç sanmıyorum. Lanet olası halk ürkek tavşanlar gibi kaçışıyor ve ordu ikinci bir savaşa daha girişecek durumda değil. Sizin hâlâ burada olmanıza şaşırıyorum." Şişenin kapağını açtı ve uzun bir yudum aldıktan sonra keyifle iç geçirerek şişeyi geri verdi. "Adamlarınıza dikkat edin. Buradan uzaklaşın. Bölgenin talan edilmesine bir ya da iki saatten fazla vaktimiz kaldığını sanmıyorum."

"Tamamdır. Sana bol şans."

"Size de."

Brendan önden bir iki adım ilerledikten sonra, Yüzbaşı Harte'ın seslendiğini duydu. "Brendan. Kütüphane muhafızları, arkadaşlarını arıyor. Bulanı ödüllendirecekler."

"Yapacak mısın?"

Harte omuzlarını silkti. "Benim unutmama değecek kadar üstesinden geleceğine eminim."

"Aynen öyle." Brendan elini alnına götürerek alaycı bir tavırla selam verdi ve gruba öncülük etmeyi kaldığı yerden sürdürdü.

Ambar denilen yer, çıkmaz bir sokakta görmesi ve bulması zor bir noktada, tamamen gösterişsiz bir yapıdan ibaretti. Normalde ana cadde boyunca pusuya yatmış birileri ya da kapıda bekleyen katil boksörler olurdu. Ama bugün kimse yoktu. Bugün kapılar ardına kadar açıktı ve Brendan herkesi doğruca içeri götürdü.

İçerisi boştu.

Jess, babasının deposunu daha önce hiç böyle boş görmemişti; normalde içeride hep cıvatalar, ithal ipek ruloları, kaliteli mobilya parçaları, lüks pılı pırtılar olurdu. Babasının pahalı zevkleri vardı ama asıl hazinesi, sahte duvarların arkasında ve tepedeki kalasların arasında saklıydı. Nadide, orijinal kitaplarla dolu kutular ve yığınlar. Orijinal yazarlara ait ya da orijinale en yakın kopyalardan oluşan güzellikler, tarihsel sıraya göre dizilirdi. Babası, sattığı şey yasal ya da yasa dışı olsun, kaliteden asla ödün vermezdi.

Şimdi ise sert adamlardan oluşan bir ekip dışında kimse yoktu. Adamların çoğu bıçak ve Muhafızlardan ya da ordudan araklanmış kaçak silahlarla kuşanmıştı. Karaborsada iyi tanınan birisi için silah bulmak çok da zor iş sayılmazdı.

"Dışarı çık baba," dedi Brendan. "Orada olduğunu biliyorum. Yoksa adamların, çoktan tabanları yağlamış olurdu."

Karanlığın içinden bir kahkaha duyuldu ve Callum Brightwell öne çıktı. Çenesinde yavaştan iyileşmeye başlamış bir kesik vardı. Zayıflamıştı ve kir pas içindeydi. "Oğullarım. Gelin buraya."

Brendan yürüdü ve babasıyla kucaklaştı. Jess kıpırdamıyordu.

"Sanırım ben yerimde duracağım," dedi Jess. "Hayatta olduğum için, mutluluktan gözünüz hiçbir şey görmüyor anlaşılan."

"Öyle," dedi Callum ama hiç de öyleymiş gibi görünmüyordu.

"Muhafızlardan kaçmayı nasıl başardın?"

"Sıkı savaştım evlat. Kodeks'imi ve on iki adamımı aldılar. Ama beni kaçırdılar. Ve de seni tabii. Zeki delikanlı." Babasının gülümsemesi eridi. "Rahatla biraz. Senin yerin, bizim yanımız. Seni o lanet olası Kütüphane'ye, isyancı olman için göndermedim. Hiç kazançlı olmazdı."

"Neden olmasın," dedi Jess. "Söyleyeceklerimizi dinlersen tabii."

"Elbette," dedi Callum. "Ama önce sizden bir isteğim var. Baş Muhafız dostlarına söyle de silahlarını indirsinler. Yoksa adamlarıma, ateş açmalarını ve hayatta kalan olursa da icabına bakmalarını söyleyeceğim."

Soğuk ve apaçık bir tehditti. Jess dönüp Santi'ye baktı. Santi silahını bu sefer Callum Brightwell'in alnına nişan almak için doğrultarak "Hiç sanmıyorum," dedi. "Beni vursan bile tetiği çekerim. Biliyorsundur."

"Benden sonra işleri sürdürecek iki oğlum var. Sence bundan korkar mıyım Yüzbaşı Santi? Evet, senin kim olduğunu biliyorum. Oğlumun üzerinde etki bırakan insanları tanımak isterim. Buna siz de dâhilsiniz Âlim Wolfe."

"Kes şunu," dedi Jess ve babasına doğru bir adım attı. Santi'nin silahının önünü kesmemeye de dikkat etmişti. "Ben Brightwell'e ait bir mal değilim. Kendi kararlarımı kendim alırım."

"Ama yine de yardım için bana koştun."

"Hayatta göremeyeceğin bir fırsatı ayağına getirdim. Meselemiz ticari."

"Biz de sende Brightwell yüreği var sanıyorduk," dedi Brendan. Gülümserken gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve Jess, o an içgüdülerinin doğru söylediğini anladı. Ailesine *güvenemezdi.* Asla. "İlk önce, bizim için bir şey yapmanız gerekiyor. Güvenilirliğinizi kanıtlayın, ondan sonra sizin *fırsatınızı* değerlendiririz. Ya da hepsini değil ama birkaç dostunu öldürürüz. Karar senin."

"Jess?" dedi Santi. "Bu herifi vurmayı çok isterim ama sonuçta senin kanından. Sen karar ver."

"Hayır." Jess'in kalbi deli gibi çarpıyordu, midesi bulanmıştı. İçerisi hâlâ ona çocukluğunu anımsatan hafif bir baharat ve kitap kokusuyla doluydu ama o an boğucu bir yanık kokusu daha ağır basıyordu. Londra yanıyordu. Jess'in gençliği de. "Bizden ne istiyorsun Callum?"

"Demek *Callum* olduk ha?"

Jess iki sene önce, babasının bir bakışından korkardı. Ama bugün korkmuyordu. Adamın gözlerinin içine içine bakıyordu.

"Öyle," dedi Jess. "Artık sana baba demeyeceğim. Daha beterini duymadığına şükret." Santi ile Wolfe'a döndü. "Onları öldürebilirsiniz, adamlardan birkaçını belki ama bizden de kayıplar olur. Buna değmez."

Gerilim yüklü uzun bir sürenin ardından silahlarını indirdiler. Glain de her ne kadar istemese de silahını indirmişti.

"Güzel," dedi Callum Brightwell. "Ayrıntıları hallettiğimize sevindim. Şimdi bizimle gelin. Âlim'in yardımı gerekiyor."

Oldukça rahatsız bir yük vagonunda, St. Paul'e uzun bir yolculuk yaptılar. Sert ve boş vagonda sağa sola savrulurlarken Callum Brightwell, onlardan ne istediğini anlattı. İnsanın bütün keyfini kaçıracak türden, cesaret isteyen bir işti ve Jess, bu işin, onurlu bir kaçakçının hayatında bir kez yakalayabileceği türden bir fırsat olduğunu istemeye istemeye kabullendi.

St. Paul Serapeumu, gösterimdeki nadir, seçkin eserlere rağmen, uzun zamandır ele geçirilemez bir hedef olarak varlığını sürdürmüştü. Ancak gün geçtikçe artan kaos ortamında, Baş Muhafızlar tüm şehirde Jess ve arkadaşlarını aramadıkları delik bırakmazken, burası hiç olmadığı kadar savunmasız kalmıştı.

"Muhafız barikatını aşabilmemiz için Âlim cübbesine ihtiyaç var," dedi Brightwell. "Ve bir de parlak, ışıltılı bilekliğe. Siz binaya giriş yaptığınızda, içerdekiler kitapları toparlayıp Arşiv'e göndermekle uğraşıyor olacak. Siyah cübbeli girişken bir hırsız sayesinde, o kitaplardan bir kısmı özgürlüğüne kavuşabilir."

"Bizden, *Kütüphane'yi soymak için* sana yardım etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Santi. Jess'in babasına, yemeğinden çıkan iğrenç bir böceğe bakar gibi bakıyordu. "Kafayı mı üşüttün sen?"

"Artık Kütüphane'den değilsiniz duyduğum kadarıyla. Tıpkı biz zavallı sabıkalılar gibi kaçaksınız. O yüzden bana, dürüst Baş Muhafız Yüzbaşısını oynama. Sizi bir paçavrayı atar gibi kolayca ele verebilirim. Cömertliğime şükredin ve biraz da işe yararsanız iyi olur."

"Nic," dedi Wolfe. Brightwell'e, onu paramparça etmek istercesine, kaskatı, korkutucu gözlerle bakmasına rağmen, oldukça sakin konuşuyordu. "Ben hallederim."

"Hayır, yapmayacaksın!" diye bağırdı Santi. "Fazla göze batarsın. Birisi seni gördüğü an, doğrudan Artifex'in ellerine düşersin."

"Tabii ki ben yapacağım. Aramızda altın bileklikli başka Âlim mi var?"

Wolfe hatasının farkına biraz geç varmıştı. Khalila bileğini kaldırıp altın bilekliği göstermek için kolunu sıyırdı. "Olmaz. Sizin kadar tanınan biri değilim, hem başörtülü bir sürü kadın kütüphaneci var. Uygunum bence." Zorla

da olsa gülümsedi. "İçimizde hırsıza hiç benzemeyen kim var?"

"Olmaz!" Şimdi karşı çıkan, yalnızca Wolfe değildi; aynı anda hep bir ağızdan konuşup duruyorlardı. Khalila, Jess'e baktı, tek *karşı çıkmayan* oydu. Jess, Khalila'ya başını sallayarak onay verdi. Khalila da aynı şekilde başını kaldırıp indirdi.

"Sessiz olun," dedi Khalila, çantasını açıp Âlim cübbesini çıkarmaya çalışırken. Biraz kırışmıştı ama Londra'nın bulunduğu durum içinde, Jess kimsenin bundan şüpheleneceğini sanmıyordu. "Bulmamı istediğiniz şeyi söyleyin."

"Ah, tahmin et bakalım," dedi Brightwell, yanıltıcı derecede içten bir gülümsemeyle. "Ballı ve nadide bir şey. En az iki tane. Hatta, yapabilirsen üç de olur."

"Yalnız gitmiyorsun," dedi Dario, çantasından kendi cübbesini çıkararak. "Jess, silah?"

Jess duymazdan geldi. Glain dik dik bakmasına rağmen, sessizce bıçağını uzattı, Dario teşekkür eder gibi başını sallayıp bıçağı cübbesinin altından görünmeyecek şekilde, pantolonunun arkasına sıkıştırdı. "İşimiz bitince, sizinle bu nakliye aracının arkasında buluşuruz."

"Ah, olmaz," dedi Jess'in babası. "İçeri *hep birlikte* giriyoruz. Siz kitapları çalarken, biz de çıkış yolunu hallederiz."

"Çıkış yolu?" diye tekrarladı Jess ve sonra anladı. Tam da Callum, kalın parmağıyla Morgan'ı işaret etmeden önce.

"O," dedi Callum, "kaçışımız için sihirli bir anahtar. Bizi Lancaster'a ya da olabildiğince yakınlarında bir yere gönde-

recek. Sonra da, eğer istersen, fırsatlarınla ilgili konuşuruz. Güvenli aile topraklarına adım attığımız zaman yani."

"Yapamam," dedi Morgan. "Ben sadece öğrenciyim. Bunun için..."

"Sen bir Obsküriist'sin ve söylentilere göre de sana işe yarar bir şeyler öğretmeye çalışanlardan bile çok da güçlüymüşsün. Seninle neler yapabileceğimizi bir hayal etsene Morgan. Bizim için dünyanın her yanında *nice* kapılar açacaksın."

Jess'in ağzındaki berbat tat zehir olmuştu. *Morgan'ın da.* Demir Kule'den daha yeni kaçmışken şimdi de Jess'in kendi ailesi, ona tasma takıp evcil Obsküristleri yapmak istiyordu. Belki de Morgan en başında kaçıp saklanmak istediğinde haklıydı ve buna Jess de dâhildi.

"Pekâlâ," dedi Morgan. Kızın sakinliği Jess'i şaşırtmıştı. "Önce diğerlerini göndermeme izin verdiğiniz *takdirde,* sizi de güvenli bölgeye gönderirim."

"Göründüğün kadar saf değilimdir tatlım. Onları gönderdikten sonra, bizi göndermeyi reddedeceksin." Kafasında bin tilki dönüyor gibi, bir Morgan'a bir de Jess'e bakıyordu. "Ama risk alıyorum. Adaletsiz bir adam olarak tanınmak istemem. Jess dışında diğer herkesi önden gönderebilirsin. Sonra beni, Brendan'ı ve adamlarımı gönderirsin. Sen ve Jess de sona kalırsınız."

Yine ikisinden faydalanmak zekiceydi ve Jess, işe yarayacağını biliyordu. Başarısız olma ihtimali yoktu. Morgan da farkındaydı ve onaylamak için başını salladı.

"Siz iki Âlim, içeri girip fark edilmeden kitapları alacaksınız. Geri kalanımızın ne yaptığını düşünmeyin. Sonra Serapeum merkezine, ne diyorsunuz oraya?"

"Aktarma Merkezi," dedi Morgan usulca. "Âlimlerin okuma odasının gerisine doğru, Kraliçe Elizabeth'in heykelinin arkasında gizlidir." Jess'le göz göze geldi. "Kaçmamız gerekir diye önceden araştırmıştım."

Jess işte bu yüzden onu seviyordu. Pek çok şeyin arasında. "Peki, aslanları nasıl atlatmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Jess, babasına. Adamın ağzındaki sırıtış hiç değişmiyordu.

"Yardım alarak," dedi. "Bilmen gerekmiyor."

Jess hemen Thomas'la bakıştı. Babasının içerden korkutucu derecede çok bilgi aldığı ortadaydı ama belli ki Jess'in aslanları devre dışı bıraktığını ya da onları kendi kullanımlarına uygun hâle dönüştürebildiklerini bilmiyordu.

Bilmemesi iyiydi.

Nakliye vagonunun ön tarafına vurulunca Callum başını salladı. "Hazırlanın," dedi ve vagon sarsılırken tutamağı kavrayıp ayağa kalktı. "Kızmayın. Bundan daha iyi bir anlaşma bulamazsınız, bana güvenin."

"Eminim öyledir," dedi Wolfe. "Dürüstlüğüne hayran kaldım." *Baş döndürücü bir iğneleme,* diye düşündü Jess ve iki adama bakarken, Wolfe'u her zaman babasına tercih edeceğine yürekten inandı. Wolfe her ne kadar zor ve aksi bir adam olsa da, en azından dürüsttü.

Vagon büyük bir hırıltı çıkararak birden durunca, herkes birbirinin üstüne savruldu. Jess, Thomas'ın çarpmasıyla

dengesini kaybetmişti. O sırada vagonun arka kapısı açıldı ve Jess'in babasının adamları bağrış çağrış içinde dışarı atlayıverdiler.

Muhafız bariyerine kilitlenmiş hâlde harekete geçen Brightwell zorbaları, görev başındaki Londra Muhafız askerlerinden ikisini anında yere serdi. Barikatı tutan çok az sayıdaki askerden geri kalanı da kaçmaya başlamıştı. İkinci Muhafız askeri de bayıldığında, etrafta kimseler kalmamıştı.

Jess oldukça yakın bir mesafeden gelen haykırışa doğru başını çevirdiğinde, karanlığın içinde havada yay çizerek onlara doğru yaklaşan, yeşil renkli bir parıltı gördü. Yunan ateşiyle dolu mancınık kabıydı bu ve Jess'lerin bulunduğu yerden yalnızca beş blok öteye düşerek patlamıştı. Çatılara sıçrayan parlak sıvı, anında alev almıştı.

"Galler ordusu yaklaşıyor," dedi Wolfe.

Brightwell de başını sallayarak onu onayladı. "Yani?"

"Bekleyeceğiz," dedi.

"Neyi?"

"Onları."

Yan sokakların birinden bir grup adam ve kadın, onlara doğru koşuyordu, Jess'in hızlı hesabına göre, on kişi kadardılar. Callum'la bakışırlarken, son derece ciddi görünüyorlardı. "Geciktiniz," dedi Callum. "Öyleyse yürüyün. Bunun için iyi bir ücret aldınız."

Liderleri -siyah saçlarını yandan sıkıca örmüş, yüz hatları ve ten rengine bakınca, Jess'e Joachim Portero'yu anımsa-

tan bir kadındı- soğuk bir gülümsemeyle Callum'a baktı. "Bunu *para için* yapmıyoruz sabıkalı. Prensip meselesi."

"Ne için yaptığınız umurumda değil," dedi Brightwell umarsızca. "Çuvallamayın yeter."

Kadın, küçük birliğini, bir zamanlar Jess'in aslanlardan -ki o aslanlar hâlâ orada, yere çökmüş bekliyorlardı- hayatını kurtarmak için delicesine koştuğu Âlimler merdivenlerine doğru yönlendirdi. İngiliz sürümü, acayip kaslı aslanlardı bunlar. İtalya'dakilerden daha kısa yeleli, dikenli kuyruğu olmayan türdendiler. Ezip parçalamak üzere tasarlanmışlardı. Bir tanesi dört ayağının üstünde dikilip davetsiz misafirlerin geldiği yöne başını çevirerek kan dondurucu bir şekilde kükredi.

Lider kadın da neredeyse onun kadar ürkütücü, meydan okurcasına bağırdıktan sonra, çantasına uzanıp cam şişe çıkardı.

Yakıcılar. Babam Yakıcılarla iş birliği yapıyor.

Morgan'ın, kolunu daha da sıkı tuttuğunu fark edince, kızı kendine iyice çekti. "Elimizden bir şey gelmez," dedi.

Liderin atışı aslanın tam tepesine denk gelmiş ve metal suratından kızıl gözlerine yakıcı kimyasallar süzülmeye başlamıştı. Şişe patlayarak tıslադı ve yayılan kimyasallar alev alırken aslanın görüşünü engelledi. Deli bir kuvvetle yanıyordu. Aslan başını sallayıp duruyor, şişeden ve alevlerden kurtulmaya çalışıyordu ama yoğun madde, yapışıp erimeye başlamıştı. Otomatın kablolardan oluşan iskeletini ve mekanizmasını eğip büküyordu.

Diğer Yakıcılar da öteki aslanları nişan alarak şişeleri fırlatıyordu şimdi. Otomatlardan biri şişe yağmurundan kaçıp kurtulurken, çığlık çığlığa kaçan insanlardan birinin üstüne feci şekilde düşüverdi. Ezilen, adam ya da kadındı, Jess tam görememişti ve zaten bir önemi de yoktu çünkü çığlıklar başladığı gibi kesiliverdi. Yakıcılardan bazıları Jess'den pek de büyük sayılmazdı. Aslanlar kıvranıp kükrüyor, Yunan ateşi dolu şişeler havada uçuşup yere düşerek kırılıyor ve Yakıcılardan biri korku ve acı içinde bağırıyordu.

Morgan titrek bir sesle, "Bitti," diye fısıldadı.

Jess gözlerini açtığında son aslanın da yana doğru devrildiğini gördü. Birbirine dolaşmış bir karmaşa hâlinde eriyordu. Kablolar kıvrılıp bükülüyor, dişliler ve yaylar deforme oluyordu. Metalik kükreme sesi giderek tuhaf, bozuk bir inlemeye dönüştü ve sonra... Sustu.

Dört aslan da Yunan ateşinden ışıltılı bir gölün içinde, yanlarında kan içinde ezilmiş iki Yakıcı ile birlikte, ölü gibi -otomatlar ölür müydü?- yatıyordu. Korkunç bir manzaraydı, cadde ve merdivenler dalga dalga yayılan ısıdan kapkara olmuştu.

"Evet," dedi Callum, Jess'in arkasından. "İşte bu, verdiğimiz paraya değdi."

Jess düşünemiyordu bile. Arkasını dönüp babasına baktığı sırada, Morgan, ona sesleniyordu. Brendan kızı kolundan yakalayıp tutarken, Jess kurtulmak için çırpınıyordu. "Bırak! *Beni bırak!*"

"Akıllı ol," dedi Brendan usulca. "Yoksa seni öldürür."

"Bütün bunları..." *Kimse ölmeden de halledebilirdim,* diyecekti neredeyse ama Brendan'ın arkasındaki Thomas'ın uyarıcı bakışlarını fark edip sustu. "Bütün bunları daha farklı halledebilirdim. *Yakıcılar,* Brendan. Ne zamandan beri *Yakıcılarla* iş yapıyoruz?"

"Akıllıca olduğu günden beri," dedi. "Felsefe değil, kazanç, unuttun mu? Rahat ol kardeşim. Her şey kontrolümüz altında."

Khalila'yla Dario, Thomas ve Glain'le birlikte Âlimler merdivenlerinden çıkıyorlardı; hiç sapmadan Âlimlerin okuma odasına gitmeleri ve alabildikleri kadar çok kitabı almaları gerekiyordu. Her birinin çantası zaten orijinal kitaplarla doluydu ama Jess, ailesine bundan şimdi bahsedemezdi. Bu ender, değerli bilgiyi onlara verecek kadar güvenmiyordu. Aynı şekilde, yazıcı fikrini de paylaşamazdı. *Peki nereye gideceğiz?* Bilmiyordu. Arkadaşlarını buraya sürüklediği için, güneşi görünce ortadan kaybolan sis gibi uçup giden güvenceleri yüzünden canı sıkkındı.

Sütunlu girişten içeri adım atar atmaz, Callum Brightwell, oğullarını sol tarafa, savaş zırhını giyerek nöbet tutan Kraliçe Elizabeth'in heykelinin olduğu tarafa yönlendirdi. Gözle görülür bir giriş yoktu, Brightwell sabırsız bir şekilde Morgan'a acele etmesini işaret etti. Hemen arkalarından ilerleyen Dario ile Khalila, okuma odasına yönelmişlerdi. Dario orijinal bir kitabı alıp küçük kasanın içine koymuştu bile. Khalila bir diğer kitabı ona uzatıyordu. Jess, arkadaşının ellerinin nasıl da titrediğini gördü.

Glian'le Thomas da bir sorun çıkarsa diye köşede bekleşiyorlardı ama şimdiye kadar içerisi, fark edilmelerine imkân vermeyecek kadar kalabalıktı. Siyah cübbeli Âlimler bir masadan diğerine koşturup kitapları öyle bir hızla yüklüyorlardı ki korktukları her hâllerinden belliydi. O sırada bej rengi kütüphane cübbesi giyen diğer bir grup da daha çok kasa getirip paketlemeye yardım ediyordu. Zar zor kontrol edilen bir kaos ortamıydı resmen.

Jess tanıdık bir yüz görünce donup kaldı. Korkunç derecede tanıdıktı. Çok değil kısa bir zaman önce Oxford Serapeum'unun yöneticisi olan Naomi Ebele'ydi bu. O gün diğerleriyle birlikte hayatını kıl payı kurtarmıştı. Jess, ondan hoşlanmıştı. Yaptığı işe kendini adamış, güçlü, güzel bir kadındı.

Ebele, Dario ile Khalila'yı da tanırdı.

Jess tam bunu düşünürken kadın başını kaldırıp *baktı* ve gözlerini kocaman açarak Khalila ile Dario'ya kilitledi. Paketlemekle uğraştığı kasayı bırakıp hemen onların yanına gitti.

Jess, arkadaşlarının ne yapacağını ya da ne yapabileceğini bilemiyordu ama yapmalarına gerek kalmamıştı çünkü Naomi yanlarına gelemedi. Dışarıdan tuhaf bir ses gelmişti. Sanki çatıya bir şey düşmüş gibiydi, herkes başını kaldırıp yukarı baktı. İçerideki hareketlilik durdu.

Jess tıslama sesini duymuştu ve o tanıdık, pis kokuyu da almıştı. Âlimlerden biri bağırdığında ise neler olduğunu anladı.

Yunan ateşi.

Serapeum yanıyordu.

Savaşta bir Serapeum'u yok etmekten daha büyük bir günah yoktur. Galliler suçu sonradan Yakıcılara atacak ya da yanlışlıkla olduğunu iddia edeceklerdi; Jess bunu adı gibi biliyordu. Yakıcılar ise bu işi kendileri yapmış olsun ya da olmasın, kendi açılarından bir zafer kazandıklarını memnuniyetle dile getireceklerdi. Fakat St. Paul yanıyordu. Jess, Âlimlerin tepesindeki tavanı yalayan alevlerin pençelerini görebiliyordu.

"Kitapları kurtarın!" diye bağırdı Naomi Ebele, kutulardaki Aktarma etiketlerine vurmaya başlarken. İlkine dokundu, etkinleştirdi ve el yazıları -tıpkı aslanın içindeki el yazısı gibiydi- etiketin içinde kaybolmaya başladı; kendini aktifleştirmek için kadından biraz enerji alıyor ve kasalardaki kitapları eriterek İskenderiye'deki Arşivlere, güvenli bir yerlere gönderiyordu.

Khalila, Dario'ya baktı; kızın yüzü kireç gibiydi. Naomi'nin uzattığı etiketi aldı. Odanın içindeki bütün Âlimler, kitapları kasalara doldurup Aktarma etiketlerini üzerine yapıştırıyor ve hemen güvenli tarafa gönderiyordu. Dario masadaki etiketleri avuçladı ve kasalara yapıştırmaya başladı. Khalila da az önce doldurdukları kutuya bir tane yapıştırmıştı.

"Ne halt ettiğini sanıyor?" diye sordu Brightwell ve daha iyi bir açıya geçmeye kalkıştı. Wolfe onu tutup geri çekti.

"İşini yapıyor," dedi. "Ama seninkini değil. Onu rahat bırak."

Dario etiketleri yapıştırdıktan sonra, Jess'in çok iyi hatırladığı o tanıdık güçsüzlüğü yaşayarak, beş tane kitabı birden gönderdi. Khalila dört tane gönderdikten sonra durmuştu. O kadarı yeterliydi. Geriye yalnızca birkaç kutu kalmıştı ve diğer Âlimler, son kalanları göndermekle meşguldü.

Dario iki disk daha aldı ve cebine koydu; o kadar hızlı ve ustaca bir hareketti ki Jess sırf doğru açıdan baktığı için bunu görebilmişti. Ardından Khalila'yı kolundan tutup kapıya doğru çekti.

Naomi karşılarına dikilmişti. Kütüphaneci uzun, güçlü ve güzel bir kadındı. Tepelerindeki çatıyı bükmeye başlayan alevlerden korkar bir hâli de yok gibiydi. Diğer Âlimler, kalan etiketleri Arşiv'deki yerlerine dönmek adına, kendileri için kullanmaya başlamıştı. Son çare olarak başvurdukları bu kaçışa, bazıları hiç de istekli görünmüyordu ama tek tek girdaplara dönüşerek çözülüp çığlıklar ve kanlar içinde yok oldular.

Geriye etiket kalmamıştı.

Naomi ise kıpırdamıyordu. Dario ile Khalila'ya bakıyordu. Onlar da Naomi'ye bakıyorlardı.

"Kadını öldürün," dedi Brightwell, adamlarından birine ve saniyesinde Santi, kolunu adamın boğazına sarıp silahını şakağına dayadı.

"Hayır," dedi. "Öldürmeyeceksin." Adam tamam dercesine homurdanınca Santi, onu serbest bıraktı ve silahını,

ona yaklaşmakta olan Jess'in babasına çevirdi. "Bizi buraya Aktarma Merkezi'ni kullanmak için getirdin. Hâlâ şansımız var ama hemen harekete geçmeliyiz. Şimdi."

Wolfe kapıya yöneldi ve "Naomi," diye seslendi. Ebele arkasını dönüp onu görünce Jess, kadının yüzündeki rahatlama ifadesini ve gülümsemeyi fark etti... Ama gülümsemesi, Wolfe'un yalnız olmadığını anladığında, yüzünden çekip gitmişti. İçerde artık sadece Brightwell'in adamları değil Yakıcılar da vardı; kimyasal madde ve is kokuyorlardı. Yakıcıların lideri sert bakışlı kadın, sırıtarak bakıyordu.

"Naomi, lütfen bizimle gel," dedi Khalila. "Burada kalamazsın, başka etiket kalmadı. *Lütfen.*" Kız elini uzatınca, Naomi ona iğrenerek bakıp geri çekildi.

"Âlimlerle Yakıcıları," dedi, "yan yana göreceğim hayatta aklıma gelmezdi. *Asla.* Sizinle gelmektense, burada yanmayı tercih ederim."

Dario iç geçirerek elini cebine attı. Ebele'ye etiketi uzattı. "Gerek yok," dedi öksürerek. Dumanlar içeri hücum ediyordu. Kara ve yağlı dumanlar. "Kurtar kendini Naomi."

"Benimle gelin!"

"Gelemeyiz," dedi Khalila. "Git haydi." Okuma odasına, boş masalara, raflardaki taslaklara ve alev alev yanan diğer şeylere baktı. "Üzgünüm."

Şimdi Dario elinden tutup çektiğinde onunla isteyerek gidiyordu. Naomi, Aktarma etiketini yapıştırırken Wolfe'la göz göze geldi. "Tanrı sizi bağışlasın Âlim," dedi ve kan ile kemik sağanağı içinde yok olup gitti.

Güvenli, başka bir yere.

Morgan, Jess'i kenara iterek geçip Kraliçe Elizabeth heykelinin tam ortasına bastırdı. Heykel titreşerek tısladı ve kenara doğru çekilerek küçük koridorun önünü açtı. İçerisi dumandı ama alevler henüz buraya ulaşmamıştı. İlk önce Brightwell, peşinden de Brendan girdi ve Morgan, Jess'in elini tutarak arkalarından ilerledi. Koridorun sonunda içinde, koltuk ve başlık bulunan bir oda vardı. Jess'in gördüğü bütün merkezlerde olduğu gibi.

Dumanlar buraya da sızmaya başlamıştı ve havada yoğun, kötü kokulu bir kimyasal sis asılıydı. Jess öksürürken, babası sözünü tutmaya niyetli de olsa, herkesin tek tek gönderilmesine yetecek kadar zamanın kalmadığını anladı.

Jess apansız bir korkuyla farkına vardı. *Onları öldürecek. Morgan ve ben hariç herkesi öldürecek. Morgan'a ihtiyacı var.* Babasının adamlarının aldığı pozisyondan, bunu anlamak mümkündü. Thomas, Glain, Wolfe, Santi, Khalila ve Dario'yu ayrı bir tarafta tutuyorlardı.

"Hepinizi gönderecek kadar vaktimiz yok!" diye bağırdı Morgan. Yakıcılar da diğerlerini itekleyerek içeri girmeye başlamıştı.

"Ah, sen merak etme," dedi Yakıcıların lideri, adamları ve kadınlarına işaret ederek. "O kadar da çok kişi kalmayacak."

Kadının işaret vermesiyle, tüm ekibi hızlı, etkili ve sert bir şekilde harekete geçerek, şaşırtıcı bir şekilde, Brightwell zorbalarını yakalayıverdi. On adamı arkalarından vurarak tek seferde yere sermişlerdi. O kadar hızlı ölmüşlerdi ki Jess

ne ara öldüklerini algılamakta zorlandı. Geriye sekiz Yakıcı artı Brightwell, Brendan, Jess ve arkadaşları kalmıştı.

"Kate, seni hain sürt..."

"Terbiyeli olalım Bay Brightwell. Burada hepimiz arkadaşız," dedi kadın. *Kate.* Onun gibi biri için, aşırı kibar bir isimdi. Jess yukarıdan bir gümbürtü geldiğini duydu; bir yerler çöküyordu. Alevler biraz sonra onların olduğu yere ulaşacaktı. Duman gitgide yoğunlaşıyor, nefes almak güçleşiyordu. "Hayatlarınızı size bağışladım. Çıkın. *Hemen.* Kaçın. Siz üstesinden gelirsiniz. Hem oğlunu da ekstradan veriyorum sana."

"İki oğlum var," dedi Brightwell. "Ve ikisini de götürüyorum."

Kadın, Brightwell'in boğazına bıçak dayadı. "Kütüphane isyancıları bizde kalıyor," dedi. "Ya gidin ya da ölün. Hangisini seçtiğiniz umurumda değil."

Jess'in babası uzun bir süre duraksadı ve sonra başını çevirerek "Bol şans Jess," dedi.

"Baba! Hayır!" diye bağırdı Brendan, babasının elinden kurtulmaya çalışarak. Callum Brightwell onu sımsıkı tutuyordu. "Jess..."

"Eğer hemen gitmezlerse," dedi Kate, "öldürün onları." Yakıcılardan biri silahını çekip doğrulttuğunda, Brendan tepinmeyi bıraktı. Jess'in babası ve kardeşi oradan kaçtılar.

Jess bunun en akıllıcası olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Brightwell'sen, böyle yapmalıydın. Ama tek düşünebildiği, *bizi bıraktınız, bizi terk ettiniz,* oldu.

Ve canı yanıyordu.

Kate koltuğa oturdu, başlığı kafasına geçirdi ve Morgan'a baktı. "Bizi Pensilvanya'ya götür," dedi. "Özgürlükler Şehri'ne gidiyoruz."

Pensilvanya. Yakıcıların kalesiydi.

Jess, Wolfe ve Santi'ye baktı. "Bunu yapamayız," dedi. "Olmaz."

Wolfe, "Bize başka seçenek bıraktıklarını sanmıyorum," dedi.

Amerika'ya gidiyorlardı.

ŞARKI LİSTESİ

Her zamanki gibi bu kitap için de bazı motive edici müzikler seçtim. Şarkılara bakmak istersiniz belki! Unutmayın, müzisyenlerin de sevgiye *ve* paraya ihtiyacı vardır. Bu yüzden, lütfen şarkıları satın alın, konserlere gidin ve t-shirtlerini alın.

"Ticking Bomb"	Aloe Blacc
"Dark Horse"	Katy Perry
"Seven Nation Army"	The White Stripes
"Where's the Girl"	Terrence Mann
"Mugs Away"	Seven Nations
"Sundirtwater"	The Waifs
"The Engine Room"	Runrig
"Beggin for Thread"	Banks
"Crazy in Love (Chilled Edit)"	L'Orchestra Cinematique

"Bandida"	Audra Mae
"Flicker (Kanye West Rework)"	Lorde
"The River"	The Waifs
"Scarlet Town"	Gillian Welch
"Ain't Gonna Do It"	Kane Welch Kaplin
"Falcon in the Dive"	Terrence Mann
"Lighthouse"	The Waifs
"Sheila Put the Knife Down"	Junior Prom
"Ship to Wreck"	Florence + the Machine
"Graveyard Whistling"	Nothing but Thieves
"You and Steve McQueen"	The Audreys
"Can't Feel My Face"	The Weeknd
"Bad Blood (feat. Kendrick Lamar)"	Taylor Swift
"Juliet"	Emilie Autumn
"Across the Sky"	Emilie Autumn
"Clockwork Heart"	Abney Park
"Give'em What For"	Abney Park
"Pity the Free Man"	Abney Park
"On the Fringe"	Abney Park
"Born at the Wrong Time"	Abney Park
"Sleep Isabella"	Abney Park
"I Am Stretched on Your Grave"	Abney Park

"Virus"	Abney Park
"Herr Drosselmeyer's Doll"	Abney Park
"This Dark and Twisty Road"	Abney Park
"The Secret Life of Dr. Calgori"	Abney Park
"The Emperor's Wives"	Abney Park
"Airship Pirate"	Abney Park

TEŞEKKÜR

Bu kitabın varlığı için eşim R. Cat Conrad'a (zorlu yazma sürecinde gösterdiği *olağanüstü* sabrı için); muhteşem yardımcım Sarah Weiss'e (keza aynı nedenle); temsilcim Lucienne Diver'a (çarpı iki kez aynı sebepten) ve editörüm Anne Sowards'a, Sabırlıların En Sabırlısı olduğu için teşekkür ederim.

Aklıselim okuyucularım Tez, Sarah, Becky Tyree ve Sarah Tyree'ye de teşekkürlerimi sunuyorum.

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çoksatar serilerin yaratıcısıdır. Caine, kendisi gibi sanatçı eşi R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

UMUT, DİKENLERİNİ VE JİLETLERİNİ SAVURUP CESARETİNİ BALTALAYAN KESİCİ, HAİN BİR ŞEYDİ. UMUT, KORKU KADAR BÜYÜKTÜ.

KÂĞIT ve ATEŞ

KAKTUSUN

Bilginin güç olduğu, gücün ise tamamen yozlaştığı bir dünyada tarih yeniden yazılmaya devam ediyor. Büyük Kütüphane, bütün isyanları acımasızca bastırarak ve iyilik adı altında insanların kitaplara kişisel erişimini yasaklayarak, dünyadaki bilgiyi demir yumrukla kontrolü altında tutuyor.

Jess Brightwell, Kütüphane'nin kötü ve baştan çıkarıcı dünyasıyla ilk karşılaşmasından kurtulmayı başarsa da Kütüphane'nin ordusuna hizmet etmek hiç de düşündüğü gibi değil. Jess'in kendi hayatı ile birlikte değer verdiği insanların hayatı da sonsuza dek değişiyor. En iyi arkadaşı kayıp, sevdiği kız ise Demir Kule'ye hapsedilerek bildiği her şeyden uzakta bir hayatı yaşamaya mahkûm edildi. Jess ve arkadaşları, kendilerini birdenbire Kütüphane'nin katil otomatları tarafından kovalanırken buluyor ve İskenderiye'den kaçarak Londra'ya gitmeye mecbur bırakılıyorlar.

Ancak Jess'in evi eskisi gibi güvenli değil. Galler ordusu yaklaşıyor. Londra alevlere teslim olurken Jess; arkadaşları, ailesi ve mutlak kontrol uğruna herkesi feda etmekten çekinmeyecek Kütüphane arasında bir tercih yapmak zorunda...

@kaktusun

"Okurun daha fazlası için yalvaracağı büyülü, yeni bir seri."
-*New York Times* çoksatarı yazar Deborah Harkness

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

ARTEMIS

ISBN 978-605-304-346-1

Kapak Uyarlama: photoRepublic, 2018
Görseller: Shutterstock